

ASENA NİŞİKLİ

PERSONA

GÖLGE

**Karanlığın üstüne tutulan ışık açığa çıkardıklarının
gölgelerini yarattığında, sonun başlangıcının zamanı gelir.**

**Başlarına gelen olayların ardından ayrı düşen
Hektor ve Feray, bir araya geldiklerinde İlkan'ın vasiyet ettiği
bilmecelerle son bir düşmanla karşı karşıya kalırlar.
İşlenen yeni bir cinayetle onlara bırakılan bilmeceleri
çözmeleri, yolu takip etmeleri ve kaybettikleri zamanı
telafi etmeleri gerekmektedir.**

**İhanet, aşk, intikam ve ödenen bedeller hikâyelerini
şekillendirirken Hektor ve Feray belirsizliğin içinde
sürüklenmeye devam ederler. Her şey daha karmaşık
bir hale gelmiştir fakat düğüm sonunda çözülecektir.
Çünkü maziden gelen canavar sonunda yüzünü gösterir.**

**"BİZ HEP BİR ŞEYLERE
GEÇ Mİ KALACAĞIZ?"**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

 /pukkayayınları

PUKKA
YAYINLARI

**“Bu hayatta her Şeye
katlanabilirim ama
senin tek bir gözyaşın
benim elimdeki
bütün gücü alır.
İŞte bunu
asla atlatamam.”**

PERSONA 3

Spotify alma listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

PERSONA 3

Asena Nisikli

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün

Editör: Neslihan Şeremet

Son Okuma: Dila Öz

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Baskı: Kasım 2025

ISBN: 978-625-87180-1-0

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk* No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No: 28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 80122

PERSONA

GÖLGE

Düzenleme
Ny.özlem

ASENA NİŞİKLİ

**UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar
tamamen hayal ürünüdüş.
Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur.
Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme
ancak tesadüf olarak nitelendirilir.**

*Küçük bir kızın sahip olabileceği en iyi aileye...
Sizi seviyorum.*

*"Geçmişte yaşayamayız,
bu yüzden unutmalıyız geçmiş.
Her şey yaşandı ve bitti."*

Agatha Christie

GÖLGE

Ağustos
Türkiye/İstanbul

Hektor sokak lambasının altında dikilmeye devam etti. Karşısında kalan manzaraya baktığında kalbinin deli gibi atmasını sağlayan kadının görseliyle karşılaşmayı umdu. Benliğindeki hasret öylesine hiddetliydi ki onu çaresiz kılıyordu. İsteği, badem gözlere mühürlenmek ve bir süre orada kalıp hayatın ne denli acımasız olduğunu unutmaktı.

Göğsünün dört santim altındaki yara sızlayarak bir an genç adamın dizlerini titretti. Güç almak isteyen adam yanındaki sokak lambasına yaslanarak gözlerini yumdu ve soluklandı. Ağustos ayının ılık havasını içine çekerek zihnindeki kaosu bir nebze de olsa sükûnete bulamak istedi ama biliyordu, görmeyi umduğu kişiyle karşı karşıya gelene dek kafasının içindeki şeytanlar onu rahat bırakmayacaktı.

Sadece sevdiği kadının meleksi yüzü onu hapsediği cehennemden beraat ettirebilirdi.

Göğsünde dalgalanan sızı hafiflediğinde gözlerini aralayarak karşı cadde de kalan galeriye baktı. Hissettiği gurur, yaralı ruhuna şifa oluyordu. Neredeyse bir yıl önce sevdiği kadın için satın aldığı galeride, şimdi o kadının kişisel sergisi vardı. Annabel Lee'si, eserlerini bordo kumaşların altında saklayarak yeteneğini herkesten mahrum bırakan güzel sevgilisi, sonunda insanlardan saklanmıyordu.

İçindeki burukluk bencilliğinden kaynaklanıyordu çünkü böylesine özel ve anlamlı bir gecede sevdiği kadının yanında olamamak onun için fazla acı vericiydi. Elinden tutup o eşsiz parmaklarında hayat bulan eserlere bakarken galeriyi dolaşabilmeli ve herkese sevgilisiyle ne denli gurur duyduğunu yüzündeki ifadeyle belli edebilmeliydi. Bunlar gerçekleşmemiştir lakin kendi bencilliğini umursamadı çünkü Gece'si karanlığa ışık saçacaksa o, gölgelerin arasında bile olsa bir şekilde varlığını belli edecekti.

Sabırsızlıkla ve ayların verdiği özlemle iç geçirip geniş camların ardındaki insanlara göz attı. Galerinin içindeki tabloları fark ettiğinde ifadesi

değişim gösterdi ve biri sanki kalbinin üstüne defalarca kez yumruk savurmuş gibi canı yandı.

Siyaha boyanmış duvarların üstündeki tablolar fazlasıyla tanıdıktı. Yanlış gördüğünü düşündü. Daha yakına gitmek, galerinin içine girmek ve tablolara göz atmak... şu an yapması gerekenler bunlardı ama aylar sonra sevdiği kadının karşısına bu şekilde çıkmak istemiyordu. İyi bir halde değildi. Zihnen ve bedenen dağılmıştı. Feray onu görürse korkabilirdi. Önce kendine çekidüzen vermeliydi. Uçaktan indiği gibi buraya gelmesi bile saçmalıktı fakat dayanamamıştı. Daha fazla dayanamamış, uzaktan bile olsa önce onu görmek, mesafelere rağmen özlemini gidermek istemişti.

Tablolara bakarken kafasının içinde Feray'ın sesi yankılandı. Aylar önce verdiği söz aklına düşüvermişti.

İlk sergim seninle ilgili olacak.

Böyle demişti ve dediğini yapmıştı çünkü galerinin siyah duvarlarını süsleyen tabloların hepsi onların hikâyesinin bir parçasıydı. Piyano çalan eller, İnferno binası, bileğindeki zümrüt bileklikle fırçasını boş tuvale vuran bir kadın, sırtında uzun kıvrıl çizgiler bulunduran bir adamın tenini okşayan kadının ince parmakları, birbirine değmek üzere olan ama aralarındaki ufak boşluğu aşamadan donup kalan dudaklar...

Onlar.

Onların hikâyesi.

Sadece genç adama yılbaşında hediye ettiği tabloyu sergiye koymamıştı kadın. Onun haricinde aşklarını anlatan bütün detaylar şimdi duvarları süslüyordu. Birliktelikleri, yağlıboya katmanlarının içinde donuvermişti. Renkler arasında var olan bir hikâyeydiler ama mutlu sonlarına erişememişlerdi.

Her şeyi boş verip bir adım atacağı sırada, gördüğü kişiyle olduğu yere çakılıverdi.

Aylardır hayaline tutunduğu, bilincinin yerinde olduğu her saniyede düşündüğü, rüyalarında gördüğü ve aldığı her nefesi armağan ettiği kadın; şimdi ondan kilometrelerce değil, sadece metrelerce uzaktaydı. Sırf zihninde kendine bir krallık kuran kadın için yaşadığı o günler artık geride kalmıştı. Şimdi tekrar başını onun göğsüne yaslayarak kokusunu içine çekebilir ve cennette olduğuna inanabilirdi.

Dudağının kenarındaki tebessüm, gülümsemeye evrildi.

Bakışlarını gördüğü güzellikte gezdirdi. Siyah saçları eskisinden daha uzundu. Beyaz teninde parıldayan o tutamları okşamak istedi. Her bir telini öpmek, koklamak, kendini az ilerisinde duran o kadında kaybetmek ve bulmak... Kâkülleri uzamış, perçem haline gelmişti. Güzel yüzünü çevreliyor, onu daha olgun gösteriyordu. İnce ve zarif bedenine geçirdiği saten beyaz elbisesi ayak bileklerine erişiyor, elbisenin ince askıları omuzlarını ve sırtını açıkta bırakıyordu.

Onu böyle görmek ilahiydi.

Fakat ona dokunamamak, *işte bu* en büyük işkenceydi.

Gece, cam kenarında kalan duvara doğru adımlayıp tablolarından birinin önünde durdu. Sırtı genç adama dönüktü ve güzel yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu. Başını geriye atıp tabloya baktığında Hektor'un boğazındaki düğüm onu tamamen nefessiz bıraktı.

Genç kadın, kendi elleriyle yarattığı ikiliye göz gezdirdi.

Tablodaki kadın gövdesine yaslanan adamın başına kollarını dolamış, onu adeta göğüs kafesine bastırmıştı. Siyah tutamlar, kadının beyaz teniyle tezatlık oluşturunuyordu. İki sevgilinin mahrem lâkin iç ısıtan bir anıydı bu. Bir başkası baksa bu tabloya tebessüm ederdi. Aşkın en saf halinin bir görseli olduğunu düşünerek duygusallaşırdı fakat Gece bu tabloya ne zaman baksa acı çekiyordu. Çünkü en son yuvasında hissettiği bu an, geçmişte kalmıştı.

Artık hiçbir yer ona evinde hissettirmiyor, kimse güvende olduğunu düşündürmüyor, her şey canını yakıyor, hayat fazlasıyla ıssız geliyordu. Bu tablolar bir aşk itirafıydı fakat aynı zamanda bir ölüm fermanıydı.

Genç kadının yitip giden ruhunu temsil ediyorlardı.

Hektor sevdiği kadının yüzünü inceledi. Bakışlarındaki acıyı eliyle koymuş gibi bulmuştu. Baktığı tablo ona azap veriyordu. Bunun nedeni ona duyduğu özlem miydi? Gece de Barlas'ı tıpkı Barlas'ın onu özlediği kadar özlemiş miydi?

Hektor üstündeki paçavraları çekiştirerek kendini toparlamaya çalıştı. Aylardır kesemediği, uzayan sakalında parmaklarını dolaştırdıktan sonra çatlamış dudaklarını diliyle hafifçe ıslattı. Derin bir nefes alıp başını dikleştirdi. Gece'sine doğru bir adım attı ama karşısındaki manzaraya dahil

olan kişiyle yürümeye devam edemedi. Aksine sokak lambasının yaydığı ışıktan kaçarak geriye iki adım attı ve gölgelerin arasına sızdı.

Elindeki şarap kadehleriyle sevdiği kadının yanına ilişen yabancıya bakakalmıştı.

Kırmızı şarapla dolu olan kadehi yanındaki kadına uzatan adam, ilgiyle ışıldayan gözlerini güzel kadının yüzünde gezdirdi. Feray kadehi alıp tebessüm etti ve alkolü yudumladıktan sonra ensesinden geçen ürpertiyle kasıldı. Anlamlandıramadığı garip hissiyat karşısında omzunun ardından bakıp kalabalığa göz attı lâkin kayda değer bir şey göremedi.

Hektor ise oradaydı.

Bir başına, öylece karanlığın içindeydi.

İçkisini yudumlayıp tabloya bakmaya kaldığı yerden devam eden Gece'sini izliyor, yanındaki adamın onunla konuştuğunu görüyordu. Yabancı öylesine yakındı ki kadına, Hektor bir şeyleri parçalamak istedi. O mesafelerin ardından bakıyorken Gece'sine, bir başkası haddinden fazla nasıl yakın olabilirdi ona?

İkiliyi dikkatle incelemeye başladı.

Adamın ilgili olduğu barizdi. Kadına yaklaşmaya çalışıyor, gözlerini üzerine çekebilmek adına bir şeyler söyleyip duruyordu. Bir ara elindeki kadehi kadının kadehine çarpmış ve gülümsemişti. Yakışıklı ve bakımlı bir adamdı. Bu gerçek, Hektor'un öfkesini harladı. Gece'sinin yüreğinde ondan başka bir adamın esamesi okunmazdı fakat gördüklerini aklının kaybolan dengesinde doğrultamadı.

Kafasının içi mahşer alanıydı.

Hissettiği acı artık dayanılmaz bir boyuttaydı. Deneyimlediği bütün fiziksel acıları bir kenara atabilecek kadar yoğundu. Hektor aylardır bir ka- bir azabının içinde olmasına rağmen bu kadar kötü hissetmemiş, şu anın yarattığı yıkımı başkaları bütün çabalarına rağmen yaratamamışlardı.

Feray güzel yüzünü süsleyen tebessümüyle karşısında kalan tabloya bakıyordu. Hektor biliyordu, Feray daima yansıtılandan daha fazlasını görüyordu. Üşüdüğünü belli edercesine hafifçe kolunu ovuşturduğunda Hektor boş bulunarak ceketini çıkarmaya çalıştı. Kumaşı omuzlarından sıyrırken parmakları buz kesti.

Sahi, yanında değildi.

Şimdi yanında başka bir adam vardı.

Binlerce kırbaç darbesinden daha çok acıtan bu gerçek, ölse dahi aklından çıkmayacaktı. Gördükleri, gerçek ne olursa olsun sonsuza dek aklına kazınmıştı. En kötü kâbuslarında yankı bulacak bu tabloyla baş edemeyecekti.

Yabancı, ceketini çıkarıp Feray'ın omuzlarına yerleştirdiğinde Hektor hızla gözlerini yumup başını eğdi. Kıracak kadar sert sıkıldığı dişleri çenesine bir ağrının saplanmasına neden olmuştu. Ne ara yumruk haline getirdiğini bilmediği parmaklarını serbest bıraktı. Gözlerini aralayıp son kez sevdiği kadına baktı. Yüzündeki gülümsemeyle adamın anlattığı şeyi dinlediğini gördü. Hektor öyle öfkeli ve bitap bir haldeydi ki kadının gülüşünün bir yanılsamadan ibaret olduğunu bile anlamadı çünkü zihni artık gerçek bir harabeden farksızdı.

Feray'ın boynuna değen gözleri bir şeyi yeni algıladı. Hektor hızla genç kadının bileğine baktı; bir boynuna, bir bileğine. Gözleri iki nokta arasında mekik dokudu. Aylar önce Feray'a verdiği zümrüt bileklik de annesinin kolyesi olan armağan da yoktu. Feray onları çıkarmış olmalıydı. Anlaşılan onu temsil eden bir şey taşımak istememişti.

Ve bu farkındalık Hektor'u mahvetti.

Yaklaşan adım sesleriyle sağına baktı. İlyas Selman, bir hayalet görmüş gibi kalakaldı. Açılan ağzını kapatamıyor, baktığı adamın arkadaşı ve lideri olduğuna inanamıyordu. Aylar öncesinde kalan, onu son gördüğü andaki halinden öylesine farklıydı ki bir an emin olamadı. Gerçekten gördüğü kişi, sandığı kişi miydi? Yoksa aklı ona oyun mu oynuyordu?

Haberini almış, bir saat önce İstanbul'a inen uçakta olduğunu öğrenmişti. Buraya geleceğini tahmin etmiş, o yüzden anında galeriye gelerek onu gözleriyle görmek istemişti. Aylardır karanlıkta kalmak, neler olduğunu bilememek yeterince zordu. Şimdiyse arkadaşının haline bakarak asıl zor olanın *bu* olduğunu düşünüyordu. "Nerelerdeydin?"

İlyas'ın sorusuyla Hektor'un zihni fısıldadı. *Hiçbir yerde. Boşlukta, derin bir çukurda, cehennem dibinde, karanlık ve dar bir mezarda ama sonuçta hiçbir yerde.*

Hektor olmak istediği tek yere baktı. Sevdiği kadın ona ardını dönmüştü. Başka bir adamın ceketini omuzlarındaydı ve yüzünü göremiyordu. Onun gözleri olmayınca her yer yine karanlıktı.

Hiçbir yer.

Evet, Gece'si yoksa Barlas hep hiçbir yerdeydi.

"Gediz," dedi dilini yakan adamın ismiyle. "Nerede o?"

Ona ihanet eden, emanetini hiçe sayan adama pençelerini geçirirse belki bu amansız acı bir nebze olsa dinerdi. Çünkü sevdiği kadının ona ardını dönmesinin bir nedeni de emirlerini yerine getirirken, onun asla onaylamayacağı bir yol seçerek her şeyi daha da berbat eden kişiydi.

"İzini bulamıyoruz."

İlyas'ın sözleriyle Hektor arkadaşına öfkeyle baktı. İfadesindeki karanlık öyle yoğundu ki İlyas anladı. Uzayan saç ve sakalına eşlik eden bitap düşmüş haline rağmen katran karası gözlere sahip bu adam, hâlâ eskisi gibiydi. Belki de eskisinden bile daha zalimdi. Hektor tekrar galeriye baktığında, İlyas gördüğü tabloyu fark ederek konuştu. "Sandığın gibi değil."

"Mutlu mu?"

İlyas bir hakaret işitmiş gibi kaşlarını çatarak arkadaşına hayretle baktı. "Sensiz asla," dediğinde bu sözlerin altına imzasını atardı. "Sandığın gibi-"

"Mutlu görünüyor."

Hektor'un sözleriyle Feray başını geriye savurup kahkaha attı. Duyduğu en komik şeylerden birine gülüyor gibi neşeye kutsanan kadına bakakalan Hektor'un canı mümkünmüş gibi daha çok yandı.

Onun hak ettiği bu diye düşündü.

Gece'si mutlu olmalı ve gülmeliydi. Bu tehlikeli oyunun içinde, her saniyesini tedirginlikle geçirmektense şimdi olduğu gibi en sevdiği şey olan sanatın orta yerinde bir çiçek misali açmalı, kahkahaları batmayan bir güneşmişçesine her daim parıldamalıydı. Evet, Hektor'un canı yanıyordu çünkü sevdiği kadının gülmesinin nedeni o değildi ama bu, kendi acısının onun mutluluğundan daha önemli olduğu anlamına gelmiyordu. Gece mutluydu Barlas kederden ölse dahi ağzını açmazdı.

"Hektor neler olduğunu anlatman gerek. Aylardır yoksun. Seni her yerde aradık ama izini bulamadık," dedi İlyas. Daha fazla dayanamıyor, her şeyi bilmek istiyordu. "Özellikle Feray-"

"Mutlu görünüyor."

Hektor arkadaşına bakıp boğazındaki düğümü yok etmek istercesine yutkundu. Aklına düşen kelimeler dilini yakıyordu lâkin umursamadı.

“Mutlu olması gerekiyor. Bunun olabilmesinin tek yolu da benim tehdidi tamamen ortadan kaldırmam. Sen, Barca ve Atilla burada kalıp Feray’ı korumaya devam edeceksiniz. Kimse peşimden gelmeyecek.” Son bir emirde daha bulundu. “Ve Gediz’i saklandığı yerden çıkaracaksınız çünkü onunla kapatmam gereken bir hesabım var.”

İlyas duyduklarına inanamadı.

O kadar uzun bir zamandır ondan haber alamıyorlardı ki bir ara onun öldüğünü dahi düşünmüşler, buna emin olmuşlar ancak Feray’ın her defasında aksini iddia etmesiyle belki bir umut demişlerdi. Şimdi dostu karşısındaydı ve bunca ayın ardından tekrar gideceğini mi söylüyordu?

Bunu idrak etmekte zorluk çekiyordu. Ağzını açıp karşı çıkacağı sırada, Hektor tekrar galeriye dönüp yüzünden esirgeyemediği hüznle Feray’ı izlemeye başladı. Bunun üzerine İlyas sustu çünkü anlıyordu ki üstadı her daim o kadının mutluluğu için savaşacak, gerekirse bu uğurda kendini feda edecekti. Onun için nefes almasındaki tek neden buydu. Yine de bencillik edemezdi. Ekibin ona ihtiyacı vardı. Kayıp olduğu süreçte Gemino Gladiis’te iç karışıklıklar çıkmaya başlamıştı. Üzerine Gediz’in sırta kadem basması da tuz biber olmuştu. Örgüt için bu iki olay kabul edilemezdi. Ve bu gidişle Hektor’un mirasçılardan olması dahi yönetimin onu tolere etmesini sağlayamayacaktı.

“Feray’a söylemeden mi gideceksin?”

İlyas’ın sorusuyla Hektor kasıldı. Sevdigi kadının gülen yüzüne bakarak iç geçirdi ve tok bir tonlamayla sorusunu yanıtladı. “Yapabileceği bir şey yok. Olması gereken yer burası, buradayken mutlu. Geri kalanı ben halledeceğim.”

“Hektor, iyi olduğunu bilmesi gerek,” diye directti İlyas. “Sensiz ne hale düştüğünü tahmin bile edemezsin. Aylardır seni arıyoruz. Feray seni arıyor.” İşıttikleri, Hektor’un yarasının tekrar acıyla yanmasına neden oldu. “Seni yarı yolda bıraktığım için-”

“Beni yarı yolda bırakmadın,” dedi Hektor.

İlyas, üstadı ve arkadaşı olan adama yaklaştığında onu hem tanıyor hem de bir yabancıya bakıyor gibi hissediyordu. “Seni bulamadım, izini kaybettim. Sırta kadem bastığında geri dönmek zorunda kaldım zira Gemino Gladiis öyle emretti ama yine de seni aramaktan vazgeçmedim.

Bana neler olduğunu söylemen gerek. Aynı düşmemizin ardından başına neler geldi?"

Başına neler mi gelmişti?

Bu sorunun cevabını bilmek istemezdi.

Karşısındaki kadına bakmaya devam ederken sessiz kaldı. Zihnindeki çılgınlık, tenindeki acılar, her şey aklında dönüp dolassa da gözünün önündeki güzellik bürün körülükleri nötrlüyordu. Feray'a bakmak bile onu iyileştiriyordu.

"Hektor," dedi İlyas yalvarırcasına. "Feray çok üzgün."

Üzüldüğünü biliyordu. Hektor sevdiği kadını tanıyordu. Emindi, içi yanmıştı. Gözlerinden yaşlar akmış, uykusuz geceler yakasına yapışmıştı. Bu ihtimalleri kabulleniyor ve onu üzdüğü için kendinden nefret ediyordu ama bildiği bir şey daha vardı. Gece, Barlas'tan ayrı kalmaya alışık ve Feray, Hektor için yeterince yas tutmuştu.

Arkasını döndü ve caddenin sonuna doğru yürümeye başladı. Ne sevdiği kadına ne de arkadaşına baktı. Sadece yürüdü. Elini cebine atıp uçak biletinin sarılı olduğu, havayollarının ismini barındıran kırmızı kâğıdı parmaklarında döndürdü. Kenarlarını kadayarak yapmayı ezbere bildiği origamiyi saniyeler içinde var etti.

Dakikaların ardından vardığı apartmana girip basamakları tırmandı. Attığı her adımda canı yanıyor, göğsüne kuzgın bir demir girip çıkıyordu. Elini yarasının üstüne yerleştirip soluklandı lakin durmadı. Feray'ın hâlâ yaşıyor olduğu evin kapısının önünde dikildi. Düzinelerce hatıra zihnine saldırıp onu aylar öncesinde kalan anlara ışınladı. Her şey yine bir hatıra olarak kalmıştı.

Eğilip paspasın üstüne yıldız origamisini bıraktı.

İlk defa veda eden Hektor'du.

Ama her hoşça kalın elbet bir merhabası vardı.

KOD ADI: IŞIĞINI YİTİRMİŞ TANRI

*"İffet ve şehvet, karşılaşmışlar günün birinde.
Biri kaçmış, diğeri kovalamış.
Tan kızılığında ikisi de payına düşeni almış."*

İtalya/Roma

Uçaktan inip telefonumu açtığım an, ekranım bildirim yağmuruna maruz kaldı.

İlyas endişeden kafayı yediğini belirten mesajlar yollamış, Barca beni defalarca kez aramış ve inanması güç olmasına rağmen Atilla dahi nerede olduğumu merak ettiğini söyleyen bir e-posta göndermişti. Evet, e-posta göndermişti çünkü mesaj yazmaktan nefret ederdi. Bunu biliyor olmanın en büyük nedeniyse aylardır neredeyse her günümü onlarla geçirmemdi.

Hayatımı değişmiş ve asla tahmin edemeyeceğim bir yolda ilerlemeye başlamıştı. Hikâyemin yeni bölümü eskisinden daha farklıydı. Değişmeyen tek şey ise kalbimde kendine krallık kuran insanlardı.

Özellikle de o.

Katran karası gözleriyle ruhuma kazınmış olan adam, geçip giden aylara rağmen hâlâ yüreğimin orta yerinde, evindeydi.

Her şey, Gediz Girit'in söylediği yalanla başlamıştı. Onun davranışları zincirleme bir reaksiyon yaratmış, o zincir en sonunda hepimizin ayaklarına dolanıp bizi dibe sürüklemişti. Genel olarak Gediz denen o yılan suçluyordum ama biliyordum ki bu hikâyedeki tek hatalı kendisi değildi. Bulduğu ipucunu takip etmek için beni ardında bırakan adamı kendi içimde affetmem uzun sürmüştü ve hâlâ bunu tam olarak başarabilmiş değildim.

Hektor.

Barlas.

Geçmişim ve geleceğim olan adama kırgındım.

Bize kırmızı zarfları yollayan ruh hastasının geçmişimizde kalan yaralı çocuk olduğunu öğrenmiştik. Savcı Onur Atabay kimliğiyle hayatımıza giren İlkan; yıllarca içinde yeşerttiği intikam hırsıyla bir oyun hazırlamış, Hektor ile beni ise gösterisinin başrolleri olarak seçmişti. İlk yarı bitmiş ve perde kapanmıştı. Onun gidişiyle her şeyin bittiğini umabilirdim ama ölümüne rağmen intikamını almak isteyen adam buna izin vermemişti. Aksine son sözlerinde saklı kalanlar yüzünden biliyordum, her şey daha yeni başlıyordu.

İlkan, Agamemnon adında bir canavardan bahsetmişti. Onu delirten adam, babamı intihar süsü vererek öldürmüş, Hektor'un ailesini ise kaza adı altında katletmişti. Gemino Gladiis'ten sürülen, giderken arkasında kendiyile ilgili her şeyi de götüren, babalarımıza ihanet eden, örgütün adını dahi ağzına almak istemediği o adam bizim yeni hedefimizdi.

Şimdi ikinci perde açılıyordu.

Ve peşimizdeki ruh hastası, mazinin yaralı çocuğu, variyetini gerçekleştirmemizi umarak kabrinde dinleniyordu.

İç geçirip havaalanında yürümeye devam ettim. Telefonumu tekrar kapatıp Gemino Gladiis üyelerinin yerimi saptayamayacağını garanti altına aldım. Telefonumu açmamla İtalya'da olduğumu öğrenmişlerdi ama her adımımdan haberdar olmalarına gerek yoktu. Açıkçası ilk kez her detayı düşünmek yerine spontane davranıyordum çünkü aklımı dinlemek yerine duygularıyla hareket ediyordum.

İki gece önce kapımın önüne bırakılan yıldız origamisi, kalbimin orta yerine saplanan bir hançerden farksızdı.

Onsuz geçirdiğim sekiz ayda binlerce kez ölmüştüm.

Gediz, aklınca mantıklı bulduğu bir plan hazırlayıp beni o akıl hastanesine kapattığında ve oradaki işgüzar doktor bana Hektor'un sadece hayalimin bir ürünü olduğunu söylediğinde, ciddi ciddi ölmek istemiştim. Çünkü onsuz bir hayatın gerçekliğini kabul edememiştim. O hastanede geçirdiğim otuz sekiz saat boyunca kafamda senaryolar kurmuştum. İlk başta Hektor'un bana ihanet ettiğini düşünmüş, ona güvenmekte hata ettiğimi sanmıştım. Ardından onun gerçek olduğundan aldığım inançla ışık olduğum adamın asla bana böyle bir şekilde ihanet edemeyeceğini

anlamıştım. Bana verilen sakinleştiricilerden mantıklı düşünemez bir hale gelmiş, bir süre tamamen karanlığa gömülmüştüm.

Bir buçuk günün ardından Barca ile Atilla gelip beni düşürdüğüm çukurdan çıkarmıştı çünkü Gediz beni hastaneye kapattığı günün sabaha karşı saatlerinde kaçmış, kayıplara karışmıştı. Atilla ve Barca ilaçların etkisinden sıyrılana dek başımda beklemişler, benim için yabancı olmalarına rağmen bana bir dost gibi davranmışlardı. Aklımdaki sis dağıldığında ve neler olduğunu öğrendiğimde asıl o zaman ölmüştüm. Ruhumun sökülerek bedenimden alındığını hissetmiştim. Sanki biri içimdeki boşluğu öylesine büyük bir hale getirmişti ki en sonunda o kara delik benliğimi yutarak beni bir hiçliğe mahkûm etmişti.

Peşimizdeki ruh hastası yani İlkan'ın intihar ettiği gece, Hektor onunla ilgili bir ipucu bulmuştu. İlkan'ın ortaya çıkan niyetiyle Gemino Gladiis bir araştırma başlatmıştı ve Hektor'u İtalya'ya götüren o ipucu kucaklarına düşüvermişti. İlkan'ın gerçekleştirdiği son arama, İtalya'daki biriyle olan konuşmasıydı. Konum saptandığında Hektor bir sonuç elde edebileceğini umarak o uçağa binip gitmişti. Bunu yaparken de beni Gediz'e emanet etmiş, sanırım dost bildiği adamın onun emanetine hıyanet edeceğini akıl edememişti.

İtalya'ya ayak basmasının onuncu saatinde felaket gerçekleşmişti. İlyas'ın anlattığına göre aramanın izini takip ettikleri sırada pusuya düşmüşlerdi. Beklenmedik anda gerçekleşen olay üzerine çatışmanın ortasında kalan ikili ayrı yollara girmiş, birbirlerini kaybetmişlerdi.

Ve o gün, Hektor'un görüldüğü son gündü. Tamamen ortadan kaybolmuştu ama bu kayboluşta onun parmağı yoktu. Ne olursa olsun, Hektor asla kimseye bir şey demeden gerçek bir hayalet dönüşmezdi.

Hektor, Feray'ı kısa bir süreliğine bırakabilirdi ama Barlas, Gece'sini asla terk etmezdi.

İlyas onun kayboluşuyla günlerce İtalya'nın altını üstüne getirmişti lakin Hektor'a dair bir iz bulamamıştı. Ne hastanelerde ne poliste ne yeraltında ne de yerin üstünde...

Ses yoktu, bilgi yoktu ve Hektor yoktu. Ta ki iki gün öncesine kadar.

Hektor'un ortadan kaybolmasıyla ben de kaybolmuştum. Kendimi bulamıyor, onun özlemiyle kahroluyordum. Okulumu dondurmuş, kendimi tamamen sanata vermiştim. Artık insan zihnini anlamak değil,

insanlardan uzak durmak istiyordum çünkü canım yanıyordu. Onsuzken canım öyle yanıyordu ki bazen delirdiğimi hissediyordum. Kalbimin üstündeki çaresiz ve amansız acının altında ezilerek geçirdiğim aylar benim için kabir azabından farksızdı.

Cehenneme gitmiş, yaşarken ölmüştüm.

Onun için çizimler yapmıştım. Onu ruvallerde bulmuştum. Aklımdaki bütün hatıralarımızı fırçamın ucuna dolamış, onları renklendirerek hikâyemizi anlatmıştım. Ve onu aramıştım. Gemino Gladiis üyeleriyle birlikte, her günümü ve gecemi onu arayarak geçirmiştim. Uyumamış, yememiş, içmemiş sadece iyi olduğunu bilmek istemiştım.

Ama umudum azalmıştı.

Her yere elini kolunu değdirebilen örgüt bile onu dünya üzerinde bulamazken, hepimiz gün geçtikçe onu yitirdiğimize inanmaya başlamıştık. Hayır ben değil, ben hiçbir zaman inanmamıştım çünkü hissedebilmişim. Hektor'un dünyanın bir yerinde nefes aldığını, kalbinin hâlâ çarpıştığını ve beni bırakıp gittiği için ne kadar pişman olduğunu ama bana dönememenin asıl onu kodere boğan şey olduğunu biliyordum.

Çünkü onu tanıyordum.

Aksini düşünmek dahi istemiyordum zira kaldıramazdım.

Beni aylar boyunca ayakta tutan düşüncelerimin gerçek olmadığını bilirsem yaşayamazdım.

Bavulumu sürükleyerek havalimanının önünde bekleyen taksiye ilerledim. Çantamdan not defterimi çıkarıp karaladığım otelin adına bir kez daha baktım ve aksanlı, yarım yamalak İtalyancamla konuştum. "Merhaba, beni Suite Art Navona isimli otele götürebilir misiniz?"

Adam başını sallayarak dayandığı aracından ayrıldı ve bavulumu uzatırken sorumu yanıtladı. "Elbette efendim," dedikten sonra gülümseyerek ekledi. "Roma'ya hoş geldiniz." İç geçirip her zaman seyahat listemin başında olan fakat böyle bir nedenden dolayı ayak basacağımı asla düşünmediğim ülkenin başkentine göz atarak mırıldandım. "Umarım hoş bulurum."

Aksi halde kendimi kaybedebilirdim.

Gemino Gladiis üyeleri, İlyas, Atilla ve Barca aylardır en sık gördüğüm yüzlerdi. Onlar beni gerçekten Hektor'un emaneti olarak bilmişlerdi. Her anımda yanımda olmuşlar, Hektor'u bulmak için benim

gibi çaba göstermişlerdi ve bu süreçte beni güçlendirmişlerdi. İtalyancayı bildiğim diller listesine eklememi sağlamışlardı. Yani kısmen, hâlâ öğrenme aşamasındaydım. Artık eskisinden daha iyi dövüşüyordum çünkü örgütün eğitimcilerinden ders almıştım. Ailemin mirasından dolayı örgüt beni yetiştirmeyi babama bir borç bilmişti. Hâlâ çaylak statüsündeydim ve resmi olarak bir Gemino Gladiis üyesi değildim. Açıkçası olmak da istemiyordum. Tek dileğim, katran karası gözlere sahip adamı bulmaktı.

Taksiye binip derin bir nefes aldığımda çantama uzandım. İçinden çıkardığım minik yıldız origamisini okşadığımda burnumun direği sızladı. İçimde öfke ve özlem vardı. İkisi artık çatışmıyor, birbirlerine karışmış bekliyorlardı.

Aylar süren azabım teoride son bulmuştu çünkü Hektor geri dönmüş-rü. Onun yokluğuyla baş ederken çizdiğim resimlerden oluşan sergime kadar gelmiş, bir köşeden beni izlemiş ve ardından tekrar gitmişti.

Gitmişti.

Tekrar.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çabalayıp bakışlarımı kaçırdım. Öfkem, özlemimden ağır basmaya başladığında kendimi dizginledim. Kontrolümü yitirmemem gerektiğini biliyordum çünkü her şey sadece Hektor ve benimle ilgili değildi. Ortada daha fazlası vardı ve benim aklıma mukayyet olmam gerekiyordu.

İlyas, Hektor'un aylardır kayıp olmasının mantıklı bir sebebi olacağını ve bunun suçunun ona ait olmasının mümkün olmadığını söylemişti. Ne konuştuklarını öğrenmek istesem de bana Hektor'un bir şey anlatmadığını ve durumunun iyi olmadığını belirtmekle yetinmişti. Her ne kadar beni bilgisiz bırakmasına sinirlensem de asıl istediğim buydu. Hektor'un gözlerinin içine bakmak ve çektiğim acının nedenini öğrenmek, şu an için nefes alıp veriyor olmamın tek sebebiydi.

Ardından bir volkan gibi parlayacaktım.

Öyle ki ne kendini sağ çıkabilecektim bu savaştan ne de Hektor.

Olan yine Gece ile Barlas'a olacaktı.

Düşüncelerimi öldürmek isteyerek derin bir nefes aldım ve sağımda kalan camun ardından şehrin sokaklarına göz attım. Leonardo Da Vinci Havalimanı'nı terk etmemizle Roma'nın bütün güzelliği görüş açımda belirmeye başladı. Bana kalırsa dünyanın en güzel mimarilerinden birine

sahip olan şehir karşısında bir turiste döndüm. Merakla etrafa bakıyor, ara sıra gözüme çarpan ilgi çekici şeyler karşısında tebessüm ediyordum. Vittorio Emanuele II Köprüsü'nü geçtiğimiz sırada koltuğumda doğruldum. Navona Meydanı'na yürüme mesafesinde olan otelime ulaşmamız kırk dakika sürmüştü. Uzun zaman sonra ilk kez zihnimdeki kaosun bu denli dindiğini hissetmiştim. Sanırım İtalya'nın büyüğü düşüncelerime iyi gelmişti.

Ödemeyi yapıp taksiden indim ve bavulumu arımdan sürükleyerek ara sokakta ilerledim. Yanımdan geçen insanlara ve gördüklerime dikkatimi vererek yavaş hareket ettim çünkü anın tadını çıkarmak istedim. Uzun zamandır hiçbir şeyin tadını çıkaramayan ben, şimdi sevdiğim adamın nefes alıp verdiğini bilmenin verdiği huzurla keyif duygusunun ne demek olduğunu hatırlayabiliyordum. Tabii bu duygunun ardındaki keskin hayal kırıklığını görmezden gelemiyordum.

Caddenin köşesinde kalan restoranın hemen yanındaki kapıdan girdim. Eski ve yeninin sentezlenmesiyle meydana gelen şık otelin minik resepsiyonuna adımladım. Ahşap tezgâhın ardında duran genç kız beni fark ederek yüzündeki gülümsemeyle ayağa kalktı ve mükemmel İtalyancasıyla hızla konuşup beni bir anlığına afallattı. Sözlerini anlayamadığımı fark ettiğinde dil değiştirerek İngilizce mırıldandı. "Merhaba, Artı Navona'ya hoş geldiniz."

"Merhaba," diyerek tebessüm ettim ve onun dilinde konuştum. "Kusura bakmayın, İtalyancam gelişme aşamasında." Bavulumu resepsiyona yaslayıp tekrar kıza döndüm. "Feyy Eldem adına rezervasyonum vardı." Kız genişleyen gülümsemesiyle başını salladı. "Hemen bakıyorum." Bilgisayar ekranına dönüp saniyelerin ardından gözlerini benimle buluşturmadan tekrar mırıldandı. "Pasaportunuzu alabilir miyim?"

Çantamı karıştırıp bulduğum pasaportumu ona uzattım.

Aldığı belgeyle işlemleri başlattı ve kısa bir sürenin ardından pasaportumu geri verdi. Çekmeceden bir kart çıkardıktan sonra bakişlarımızı buluşturdu. "Rezervasyonunuzun bitiş için net bir tarih vermemişsiniz. Sizden ricamız çıkış yapmadan bir gün önce bizi haberdar etmeniz." Kartı bana uzattı. "İyi tatiller dilerim. Bir isteğiniz olursa odanızdaki telefon aracılığıyla resepsiyonu arayabilirsiniz."

Ziyaretimin nasıl gelişeceğini ve biteceğini bilmediğim için odayı opsiyonlu ayırtmışım. Açıkçası hikâyemin gidipatı hakkında en ufak bir

fikrim yoktu. Hektor'u bulduğumda aldığım cevaplarla ne yapacaktım? İstedğim yanıtları alabilecek miydim? Gerçi ne istiyor, ne duymayı bekliyordum? Bir açıklama? Bahane? Onu affedebilmem için bir yol?

Kendimi kandırmak istedim ama mecalim yoktu çünkü Hektor'a ne kadar kızgın olursam olayım ona hâlâ âşıktım ve özlemim dayanılmaz bir haldeydi. Sadece yüzünü görmek ve ona sıkıca sarılmak niyetindeydim.

Kartı alıp kibarlığı elden bırakmadım. "Teşekkür ederim, iyi günler."

Bavulumu peşimden sürükleyerek odama adımladım. Odaya çıkıp çantamı ve eşyalarımı bir kenara bıraktım. Çift kapılı balkon camını aralayıp ıkeriyi temiz havayla doldurduğumda Roma sokaklarının gürültüsü ıkerive akin etti. Bakışlarımı batmak üzere olan güneşte dolaştırarak bir süre şehri ve insanları dinledim. Başka bir nedenden dolayı ve kalbimdeki kırıktık buraya gelmiş olmayı istedim. Her zaman hayalini kurduğum gibi şehri yüzümdeki büyük gülümsemeye eşlik eden heyecanla arşınlamayı denedim. Gördüğüm bütün güzellikleri resmederek günlerimi geçirir, Hektor'un her anımı fotoğraflamasına izin verirdim.

Buğazımdaki yumruyla geriye çekildim. Ardından birkaç günlüğüne yaşamı alanım olacak yere göz attım. Oda genişti lakin büyük sayılmazdı. Mobilyalar ahşaptı ve geriye kalan çoğu şey siyaha boyanmıştı. Beyaz bir örtüyle kaplanmış olan yatağın üstünde pembe renkte bir Marilyn Monroe tablosu asılıydı.

Derin bir nefes alıp bileğimdeki saate baktığımda hazırlanmam gerektiğini fark ettim.

Yatağın üstüne yerleştirdiğim bavulu açıp içinden bu gece giyeceğim elbiseyi çıkardım. Beyaz örtünün üstüne serdiğim bordo elbisenin ardından ayakkabılarımı çıkarıp bir köşeye koydum. Lavaboya girip hızlı bir duş aldıktan sonra kurulandım. İç çamaşırlarımla odada adımlayıp makyaj malzemelerimle düzleştiricimi alıp tekrar banyoya döndüm.

Kuruttuğum saçlarımı düzleştirmeye başladığımda aynadaki yansıma-ma göz attım. Hâlâ aynalara bakmayı sevmiyordum. Gördüğüm yüzün hiç gülümsememesinden, her daim acı ve kederle ııldamasından, bakışlarımdaki yok olmayan öfkeden, her şeyden nefret ediyordum.

Hektor hayatımdayken yansıma-ma barışmışım çünkü onun gördüğü Feray'ı sevmiştim. Feray'ın ardında saklanan Gece'yi fark etmekten rahatsızlık duymayı bırakmış, aksine ona sarılabilmeyi bearmışım.

Şimdiyse geride yine eskisi gibi bir harabe olan o kadın vardı. Her yüzüne baktığımda beni kendimden tiksinecek hale getiriyordu. Parmaklarım perçemlerimin üstünde raks etti. Kâkülüm eskide kalmıştı. Hektor'dan sonra bir daha uzayan saçlarımı kesmemiş, onun çocukluktan beri hatırladığı ve sevdiği Gece olmak istememiştim. Aklımca kendi içimde onu cezalandırmış ama faturayı yine kendime kesmiştim çünkü Hektor'un her daim ellerini gezdirdiği tutamlara kıyamamıştım.

Düşüncelerimi susturmak isteyerek gözlerimi yumdum ve istemsizce redirginliğimi yok etmesini umduğum kelimeleri mırıldandım. "Bir yıldız kaydı, iki yıldız kaydı, üç yıl..."

Sustum.

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp derin nefesler aldım. Göğsümdeki kasılma öyle acı vericiydi ki kelimelerim kifayetsiz kaldı. Tetiklenen travmalarımı bastırmaya çalışarak saniyelerce bekledim. Kalp ritmim toparlanmaya başladığındaysa gözlerimi aralayıp yanağımdan süzülen bir damla yaşı hızla sildim.

Yansımana değen bakışlarımla öfkem harlandı. Daha şiddetli bir ağlama isteğiyle kalakaldım. Boğazımı yakan çılgılığı her zamanki gibi içime gömdüm ve ardı ardına aldığım soluklarla odaklanmaya çalıştım.

Hazırlanmaya devam edip yarım saatin ardından kendime çekidüzen verdim. Uzun saçlarımı omzumun ardına atıp makyajıma göz attım. Kırmızı ruj sürdüğüm için makyajımın geri kalanını hafif tutmuştum. Parfümümü sıkıp odaya geri döndüğümde elbisemi üstüme geçirdim. İnce askılı saten elbise attığım her adımda vücudumda dalgalandı. Topuklu ayakkabılarımı giyip tamamen hazır olduktan sonra çantamın içine ihtiyaç duyabileceğim şeyleri yerleştirdim.

Tamamen hazır olduğuma kanaat getirdikten sonra odadan çıkıp oteli terk ettim ve tekrar bir taksiye bindim. Koltuğa yerleşip elbisemin eteklerini topladığım sırada şoförün konuşmasına zaman tanımadan gideceğim adresi söyledim. "Villa Borghese, lütfen."

Adam bir an bana bakakaldı. Saniyeler içinde tek kelime etmeden başını sallayarak önüne döndü. Sanırım verdiğim adres karşısında şaşır-mıştı. Onu suçlayamıyordum çünkü bu gece gideceğim yerdeki etkinliğe davetli olan kişi sayısı oldukça azdı. Ben de hâlâ çalışıyor olduğum sanat galerisinin imkanlarını zorlayıp, Gemino Gladiüs'in kaynaklarını

kullanarak kendime bir giriş bileti yaratabilmiştim. Ve belirtmeliydim ki bu hiç de kolay olmamıştı.

Normalde Villa Borghese, Roma'nın en önemli ve halka açık parkı olarak biliniyordu. Tabii bu, sıradan parklardan biri değildi. Villa Borghese'nin bahçelerinde sanat doğmuş ve büyümüştü. Devasa parkta tapınaklar, çeşmeler, heykeller ve müzeler vardı. Tamamen bir peri masalını anımsatan atmosferiyle turistlerin uğrak noktasıydı. Roma'ya gezmek için gelsem kesinlikle en az bir günümü orayı keşfetmeye ayırırdım çünkü adını Borghese ailesinden alan bu konut; Bernini, Canova, Caravaggio ve Raphael gibi usta sanatçıların eserleriyle doluydu.

Bu gece ise parkın en ünlü yeri olan Borghese Galerisi adıyla bilinen müzede bir davet vardı.

Kapımın önüne bırakılan yıldız origamisini bulduğumda bir süre paralizî olmuşum. Rahatlamanın ve öfkemin verdiği izinle dakikalarımı ağlayarak geçirmiştım. Ardından Stella Yazılım Şirketi'ne koşmuş, İlyas ile yüzleşmişim. Bana Hektor'un galerinin önüne dek geldiğini lâkin içeri girmeyip İtalya'ya geri döndüğünü söylediğinde, sinirden bazı ekipmanları parçalara ayırarak adeta kriz geçirmiştım.

Aylar sonra beni görmeden nasıl geri giderdi?

Hiç mi özlememişti?

Bu sorunun cevabını biliyordum çünkü ne olursa olsun Hektor'un kalbindeki yerimden emindim. Onunla aramdaki bağı, öfkem zedeleyemiyordu. Yaşananların hiçbirisi kalbime söz geçirmeme yeterli değildi. Sadece hayal kırıklıklarım canımı kanatırken duygularıma yenilemezdim. Mantıklı hareket etmeli ve her zaman stratejik olmamın verdiği özgüvene sığınmalıydim. Ama Hektor'un aklından geçenleri bilmeliydim.

Neler olduğunu öğrenmeliydim.

İlyas ile kolları sıvayıp ne kadar izini kapatmaya çalışsa da neyin peşinde olduğunu bulabilmiştik, yani en azından bir kısmını. İtalya'ya adım attığı an ortadan kaybolmuştu lâkin saatlerin ardından gerçekleştirdiği bir telefon görüşmesi ağıma yakalanmıştı. Tamamen yeni alınan bir sim kart üzerinden yapılan arama kısa sürse de Gemino Gladiis'in özel araçlarıyla tespit edilebilmişti. İlyas içeriği inceledikten sonra Hektor'un bu gece Villa Borghese'de gerçekleşecek olan davete gideceğini öğrenmişti.

* Felç olma durumu, inme.

Bana detaylı bir plan yapana dek bu bilgiyle hareket etmememi tavsiye etse de umursamamıştım. Bu yüzden onlar daha ne olduğunu anlayamadan bir uçağa binerek İtalya'ya gelmiştim. Bu gece nerede ve kiminle olacağımı biliyorlardı. Hektor ile kapatmamız gereken bir hesap olduğuna eminlerdi. Akılları varsa beklemede kalırlardı çünkü hiçbir şey bu geceki yüzleşmeyi elimden alamazdı.

Arkama yaslandım ve sanat kokan şehirde bakışlarımı dolaştırdım.

Taksi verdiğim konuma varıp müsait bir yerde durduğunda, ödemeyi yapıp aşağı indim ve etrafıma göz atarken bordo elbisemin kuyruğunu tutmayı bıraktım. Attığım her adımda bir bayrak misali dalgalanan eteğimle yürüdüm. Parka giriş yapıp büyük ve sık ağaçların arasında kalan taşlık yolda ilerledim. Temiz havayı içime çekerek kararan gökyüzüne baktım. Birkaç adım ilerimde yürüyen, kol kola girmiş, şık giyimli çift dikkatimi çekti. Benim gibi onlar da galeriye doğru ilerliyordu. Ağaçlık yoldan çıktığımda görüş açıma giren yapıyla bir an nefesim kesildi. Önümdeki çift girişe yönelse de ben hareket edemedim çünkü gördüğüm en büyüleyici bina yüzünden feleğim şaşmıştı.

Kendimi bir filmin içinde gibi hissetmemi sağlayan beyaza boyanmış büyük bina, başlı başına bir sanat eseri gibi gözüküyordu. Geniş basamaklarına serilmiş kırmızı halıyı turmanan insanlar girişte bekleyen kişiyle konuşmaya başladığında harekete geçip yavaşça adımladım. Binanın kenarlarında duran heykellere göz atarak ikiye ayrılan merdivenlerden sağda kalana doğru yürüdüm. Basamakları turmanırken elbisemin solunda kalan derin yırtmaç sayesinde rahatlıkla ilerleyebildim.

Girişte bekleyen takım elbiseli adamla gözlerimiz buluştuğunda elimdeki minik çantayı sıkıca kavrayarak tebessüm ettim. "İyi akşamlar," dedim aksanlı İtalyancamla. Elindeki listeyi işaret ettim. "Feray Eldem."

Adam, beyaz kâğıttaki isimlere göz atıp uzun bir uğraşın ardından beni en sonuncu sırada buldu. Kibar bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra tok sesini işitmemi sağladı. "İyi eğlenceler."

Eğlenmenin ne demek olduğunu hatırladığıma emin değildim.

İçeriye adım atıp bambaşka bir dünyanın içinde ilerlemeye başladığımda, sanat eserlerinin çarpıcılığı sayesinde içimi kasvete bulayan gerginliğimi bir nebze öteleyebildim. Müzenin içi kusursuzluk kelimesinin tanımından ibaretti. Kendimi zamanda geriye doğru ufak bir yolcu-
'c' gerçekleştirmiş gibi hissettim. Birbirine bağlı olan odalar büyüktü.

Duvarlar, zemin ve tavan, her yer şaheser misali akılda kalıcıydı. Davetliler etrafa tıpkı benim gibi hayranlıkla bakıyorlardı. Smokin giymiş olan görevliler ellerindeki tepsilerle içki servisinde bulundukları sırada ekstra dikkatli hareket ediyorlardı çünkü dediğim gibi adım başı bir eser vardı.

Bu gecenin ardındaki amacı araştırdığımda öğrenmiştim ki Borghese ailesi için özel ve anlamlı bir tarih olmasından dolayı, Roma'da tanınan bir sanat koleksiyoncusunun önderliğinde ufak bir davet düzenlenmek istenmişti. Yine sanatseverlerden oluşan bir davetli listesiyle, zaten ünlü olan galerinin turistik değerinin artırılması adına ufak bir reklama dayalı parti veriliyordu. Hektor'un bulduğu ipucunun burasıyla ilgisini bilemiyordum lâkin her şey öylesine cezbedici ve ilgi çekiciydi ki öğrenememek beni mahvederdi.

Odanın içinde ilerleyip büstlere ve heykellere göz attım ancak bakışlarımın asıl aradığı adamı bulmaktan öte bir gayem yoktu. Dikkat çekmemeye çalışarak sanat eserlerinin arasında süzülerek bir odadan diğerine geçtim.

Kalbim deli gibi atıyor, göğsüm sıkışıyordu.

Elindeki liri sıkıca kavramış olan heykelin önünden geçip diğer odaya girdim. Küçük alanda bulunan İsa tablosuna göz atsam da durmadım. Ünlü ressamların tablolarıyla süslenmiş geniş odada yürümeye başladığımda içimdeki gerginlik dayanılmaz bir hal aldı. İnsanların arasından sıyrılarak galeriyi arşınlamaya devam ettim.

İçimdeki korku giderek büyüyor, gözlerim onu arıyor lâkin bulamıyor, panik duygusu boynumu iki eliyle sıkıca sarıyordu.

Onu bulacağıma emindim. Uçağa bindiğim andan beri zihnimde dönüp duran senaryoların hepsinde onu bulmuştum. Her ihtimali değerlendirmiş, ona neler söyleyebileceğimin ezberini yapmıştım. İçten içe onunla kavga etmiş, öpüşmüş, sarılmış ve peşimden koşmasına neden olabilecek hareketler sergilemişim ama bütün olasılıklarda onu bulmuştum.

Şimdiyse o yoktu.

Ve ölen ihtimallerimde yeni olasılıklar doğuyordu.

Çılgılık atma isteğimle sertçe yutkunup adımlarımı hızlandırdım. Endişeyle etrafı tarayan bakışlarımı fark eden birkaç kişinin ilgisini çeksem de umursamadım. Heykel dolu bir odaya girip yürümeye devam ettim. Normalde inceleyip analiz etmek adına dakikalarımı harcayacağım

eserlerin önünden geçerek benim için bütün sanat eserlerinden daha güzel olan adamı aradım.

Kesilen nefesimle durduğumda kalbim atmayı bıraktı.

Bulduğum yere çakılı kalmamı sağlayan görüntüyle hiçbir şey yapamadım. Bütün bedenim uyuşmuş, yüreğimdaki sızı zehirli bir sarmaşık misali hızla benliğime yayılmıştı. Beni ele geçiren bu hissiyat karşısında yerde mi, gökte mi olduğumu anlayamadım. Odanın kenarında dikilen, gözlerimin bulunduğu adama bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Katran karası gözleri ruhumu görüyordu.

Kimsenin bana bakmadığı bir şekilde beni görebilen, aklımı okuyabilen sevgilim olduğu yerde kalmış, benim gibi neye uğradığını şaşırıyordu. Burada olmamı beklemediği için elbette bakışlarında paslılık vardı ama asıl onu esir alan duygu, özlem idi. Gözlerinde egemenlik kuran bu hissi elimle koymuş gibi bulabiliyordum çünkü ben de hasretten ibarettim.

Aramızdaki mesafede binlerce sessiz kelime vardı. Hepsi konuşmayı bekliyor, zaman kolluyordu ama hiçbirini istediğini alamayacaktı zira açıklaması zor olan bu mesafe, kelimelerin ötesinde bir açıklama gerektiriyordu.

Bakışlarını yüzünde gezdirdim.

Yeni kesilmiş sakallarıyla elmacıklarniklikleri ve çenesi ortaya çıkmıştı. Onu en son gördüğümünden beri kilo vermişti. Öyle ki heybetli vücudu eskisi kadar ihtisamlı durmuyordu. Hâlâ aynı kudretli ifadeye sahipti. Geniş omuzları ve dik bacağıyla bana mazide kalan o profili sunuyordu. Yine de bir şeyler farklıydı. Üstündeki siyah tulum elbisesi ve sık haliyle göz alıcıydı fakat bakışlarındaki rükenmişlik onu biraz gösteriyordu.

Hektor yorgun gibiydi.

Ama hâlâ çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki görmeyi bilen gözler için bütün eserlerden daha büyüleyiciydi ve ben onu en iyi görebilen kişi olarak ekisindeydim.

Aylara, yıllara, insanlara, bizi ayıran her şeye rağmen...

Kalbimin atış sesleri kulaklarımda yankı buldu. Uyuyan bedenimden geçen titremeyle yutduğumda boğazımdaki düğüm gitmedi. Minik çantamı ukuza kıvrıdım çünkü gücünü yitiren dizlerim yüzünden her an dengemi yitirebilirdim.

Ne kadar zaman geçti bilemedim. Çevremizdeki insanlar hareket ediyor, konuşuyor ve gülüşüyorlardı. Hektor ile bense odanın içindeki heykellere yaverlik edencesine öylece durmuş, birbirimize bakıyorduk.

Katran karası gözleri, yüzümü tavaf ediyordu. Bana eskisi gibi gördüğün en güzel şeymişim misali bakıyordu. Bedenime değen bakışları alev almışım gibi yanmamı sağladı. Bana eşlik ederek o da beni inceliyor, ikimiz de her şeyin eskisinden ne kadar farklı olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Oysa hâlâ aynıydık. Görüntülerimizde ufak değişimler vardı, bu yüzden aklımız bu yeniliğe yetişmeye çalıştı ama ruhumuz doğuştan aşınaydı ve birbirlerini eliyle koymuş gibi bulmuşlardı.

Bir adım atıp tereddütle ilerlediğimde hem ona doğru koşmak hem de arkama dahi bakmadan kaçmak istedim. Ona sarılmak ve onu yok saymak; birbirinden uzak olan bu iki ihtimal benim için aniden eşdeğer oldu. Benim gibi çekingen bir adım atan adam ile aynı hisleri paylaştığımızı fark ettim. Bu beni öfkeliendirdi zira onun benden kaçtığını hatırlamak, en büyük ihanetlerden biriydi.

Başımı dik tutarak iç geçirdim ve bana doğru gelen adama ilerlemeye devam ettim.

İnsanların arasından sıyrılarak birbirimize doğru yol aldığımızda aştığımız her mesafede kalbim kanayıp yanıyordu. Bir gerçeklik haline gelmeye başlayan adama bakmak ve onu görmek, canımı ifade edemeyeceğim bir azapla sarstı.

Eskisinden daha sert çizgilerle süslü olan yüzünde geçmişe kıyasla büyük bir değişim vardı. Hektor her zaman ciddi biriydi lâkin şu anki hali aylar öncesinde kalanın ciddiyetini sorgulamamı sağlıyordu. Bu bana özel bir durum değildi, aksine bana değen gözlerindeki yumuşamayla biliyordum ki benden başka herkese daha keskindi. Ama bu beni de kanatmadığı anlamına gelmiyordu.

Bakışlarına tutuklu kalarak aramızdaki mesafeyi birkaç adıma indirdim. Yüreğimdeki kasılmayla daha fazla gidemeyeceğimi fark ederek duraksadığımda, Hektor da hareket etmeyi sonlandırdı.

Önünde dikildiğimiz büyük heykelin bir ucunda o, diğer ucunda ben vardım. Birbirimize bakmaya devam ederek saniyeleri öldürdüğümüzde aklım durmuş gibi hissettim. Buraya gelirken kurmayı düşündüğüm her cümle ve davranış buhar olup uçtu. Geriye kalan ise bir avuç özlem. Yine de ona doğru koşup aylardır düşlediğim gibi varlığına sarılamazdım.

Kendimi kollarının arasında kaybedemezdim. Onu cezalandırmak istedim ama acıyı paylaşmadan da edemedim.

Katran karası gözlerinin yarattığı ağırlığın altında ezilmeye başladığımda yavaşça adımladım ve önünde dikildiğimiz heykele dönüp başımı hafifçe geriye attım. İki adım öteme ilişerek bedenini esere doğru çeviren adam, gözlerini benden ayırmadı.

Öylesine yakın ama bir o kadar da uzaktı.

Gözlerimin dolmasını sağlayan kendine has kokusunu aldığım gibi bakışlarımı kaçırdım. Burnumun direği sızlamıştı. Beni evimde ve güvende hissettiren bu kokudan aylardır muaftım. Onun yastığına sarılarak uyuduğum gecelerin sayısı ayrı kaldığımız günlerle aynıydı. Bir süre sonra kokusu yastıktan silinmişti ama benim aklımda kalan bakıydı.

Bakışlarımı eski yerine getirdim ve ağlamamak adına direndim. Sıkıttığım dişlerimle heykele bakmaya devam ettim lâkin neye baktığımı göremeyecek kadar dağılmış bir haldeydim. İki adım ötemde duran adamlar aramızdaki mesafe acı veriyordu. Uzansam dokunabilirdim fakat hareket edemedim. Sıcak tenine dokunup başımı göğsüne gömersem her şey yoluna girerdi ve ben şu anlık hapsediğim kaosun içinde kalmak istedim.

Saniyeler sonra baktığım heykeli fark ettim.

Gözlerimi dolaştırdığım eserin büyüleyiciliği bir an içimdeki fırtınayı dindirdi. Güzelliğiyle odadaki herkesi kendine bir ışık misali çekiveren eser, mükemmel bir işçiliğe sahipti. Orantılı hatlarıyla iki figür de gerçek gibi duruyordu. Sanki odanın içine girmiş iki insan, sihirli bir değnekle dondurulmuştu.

Tanıdık gelen eserin ne olduğunu anladım.

Bir erkek ve bir kadının tasviriydi bu. Önde duran kadın belini hafifçe geriye bükmüş, kollarını göğe yükseltmişti. Savrulan dalgalı saçları rüzgârın azizliğine uğramıştı. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Sanki aralık duran dudaklarından bir çığlık beraat ediyor, sessiz vaveylası heykelden bağımsız bir şekilde duyulabiliyordu. Kadının ayakları kök salmış, sol bacağı bir ağaç kabuğuna dönüşmüştü. Hemen ardında duran adam ise ona doğru koşuyor, bir elini kadına uzatmış onu yakalamaya çalışıyordu. Çarpıcı detayları ve muazzam işçiliğiyle iki figür de birçok şey anlatıyordu.

Kırık sesimle mırıldandım. "Hikâyelerini biliyor musun?"

Sessizliğini koruyan adamın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Sık soluklarını duyabiliyor, kalbinin en az benimki kadar hızlı attığını biliyordum. Bana bakmadan edemiyor, beni soluk misali içine çekiyordu. Ağzını bıçak açmadı ve soruma yanıt vermedi. Öylece iki adım ötemde durmaya ve beni izlemeye devam etti.

Bernini'nin on beşinci yüzyılda hayata getirdiği heykele bakarak konuşmaya devam ettim. "Apollon ile Daphne." Heykeldeki ikiliyi tanıttım ve Apollon'a odaklandım. "Müziğin, sanatın, şiirin ve Güneş'in Tanrısı. Zeus ile Leto'nun oğlu, Artemis'in ikiz kardeşi." İç geçirdim. "Kendisi en güçlü tanrılardan biri. Özellikle okçulukta çok başarılı. Hatta bazı tarihçiler, ikiz kardeşi Artemis'ten bile daha iyi olduğunu iddia ediyorlar."

Hektor hiçbir şey demeden beni dinledi.

Ve ben de aylar sonra ilk konuşmamızın bizden başka bir şey olmasına izin verdim.

"Aslında Apollon hep güler yüzlü, altın saçlı, müzikle kendinden geçen bir tanrı olarak lanse edilir ama bu pek doğru değil. Mitolojiyi daha iyi bilenler, Apollon'un aslında kibirli ama güçlü bir tanrı olduğuna inanırlar. Evet, kendisi güneş gibidir ama ışığın ardındaki karanlığı en iyi de o yansıtabilir."

Yanımdaki adam gibi.

"Günlerden bir gün, Apollon öldürülmesi zor olan Python'u usta okçuluğuyla yok eder ve zafer sarhoşu olarak göklerdeki diğer tanrılara karşı ne kadar güçlü olduğunu haykırır. Kibri ona bir silah misali doğrultulur çünkü Apollon onu duyan Eros'u gücendirir. Küçümsendiğini hisseden Aşk Tanrısı öfkelenir ve Apollon'a bir ders verip kin güderek intikam almak ister."

Bir an durup dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanan yanaklarım ve buz kesen parmaklarımla ne dediğimi ben bile bilmezken, Hektor'un nasıl beni bu denli sakin ve dikkatle dinleyebildiğini anlayamadım.

"Eros bir plan yapar," diyerek tekrar önümüzdeki heykele göz attım. "İki tane ok hazırlar ve birini aşk, diğerini de nefretle doldurur. Ardından zaman kollamaya başlar. Kısa bir süre sonra Apollon ormanda dolaştığı bir gecede bir kadın görür. Güzelliği ve zarafetiyle ilgisini çeken kadına anında büyülenir." Bakışlarım heykelin ön kısmındaki kadına kaydı. "Su perisi Daphne."

Kadının ifadesi canımı yakıyor, heykel olması fark etmiyordu çünkü usta sanatçı Bernini gerçek bir insanın mimiklerini alıp yerleştirmiş, bakanın gördüğü görüntüyle empati kurabilmesini sağlamıştı.

“Tam o anda, Apollon’u takip eden Eros fırsatı değerlendirmeye karar verir. Hazırladığı aşkla dolu olan okunu kuşanır ve Apollon’u hedef alır. Ok yaydan çıkıp tanrının göğsüne saplandığında intikam planının ilk adımı atılır. Yüreğine tesir eden oktaki aşkla Apollon, gördüğü su perisine deli divane haline gelir. Eros diğer okunu kuşanır ve hedefini alır. Su perisi Daphne’nin yüreğine saplanan oktan nefret akar. Kadın başını kaldırıp onu izleyen Apollon’u gördüğü an, o nefreti bir kişiye ait olur.”

Nefret ve aşk.

Kimileri bu iki duygunun arasında ince bir çizgi olduğunu söylerdi. Sanırım bunun nedeni, fazlasıyla yoğun duygular olmalarından kaynaklıydı. Buna inanmazdım, ta ki kendim aynı çizgide cambazlık etmek zorunda kalana dek.

“Apollon kıza doğru yürümeye başlar. Göl kenarına ilerleyerek dolunayın şahitlik ettiği o gecede sevdiği kadını kollarının arasına almak ve bir daha hiç bırakmamak ister. Aniden bütün varlığı küçük su perisine ait olur ama Daphne onunla aynı hisleri paylaşmaz. Kadın hızla tanrıdan kaçmaya başlar zira nefretine korku eşlik eder.”

Tam olarak o anları yansıtan heykele bu denli yakın olduğuma inanmadım.

“Daphne koşar, koşar ve koşar. Apollon’dan kaçmak için ardına bile bakmadan ormanda izini kaybettirmeye çalışır ama başarılı olamaz. Apollon her şeyi gören bir tanrı olarak onu eliyle koymuş gibi bulur. Daphne bir tanrıyla baş edebilecek tek kişiden yardım istemeye karar vererek yalvarmaya başlar ve Doğa Ana’dan onu saklamasını, korumasını ister. Onu duyan tanrıça ise hemen kıza yardım eder.” Heykelin ayaklarına baktım. “Daphne’nin bileklerini kökler sarar. O kökler derinleşir ve kadının bedenini çevreleyip bir gövde yaratır. Saniyeler içinde peri kızı bir ağaca dönüşür. Kalbi atmaya devam eder ve Apollon bunu fark ettiğinde sevdiğine kavuşamasa da ondan bir iz taşımak ister.”

Parmaklarımı birbirine dolayarak derin bir nefes aldım.

“Defne ağacının yapraklarından kendine bir taç yaptırır Apollon. Onu her zaman başının tacı etmek, kazandığı zaferlerde şerefletirmek

ister. Hatta zaman içinde bu sembolik bir anlam kazanır ve imparatorlarla askerler taşlarında defne yaprakları kullanır. Zaferin işareti haline gelen defne yaprağı aslında büyük bir yenilginin özetidir.”

“Gece.”

Kalbim parçalara ayrıldı. Tok sesini işitmek, göğsüme öyle amansız bir sızı yerleştirdi ki bir an gerçekten öleceğimi düşündüm. Özlem den yanmamı sağlayan adamın bana seslenişindeki o çaresizlik benliğimde tahribat bıraktı.

Ona bakmak istedim.

Ona sarılmak istedim.

Ama aynı zamanda ondan kaçmak istedim.

“Defne ağacının yaprağını kopartırsan minik beyaz bir sıvı kalır kökün ucunda. Kimisi bunun nedeninin Daphne olduğunu söylüyor. Güya o beyaz damlalar, su perisinin gözyaşlarıymış çünkü defne ağacının kalbi varmış ve biri yaprağını kopardığında canı yanarmış.”

Kendi gözyaşlarım akmamak için zor duruyordu.

Kendi kalbim acıyordu.

“Bana kalırsa Bernini’nin en iyi işçiliklerinden biri,” diye mırıldandım heykele bakmaya devam ederek. “Böyle düşünüyor olmamın bir nedeni de hikâyelerini seviyor olmam.” Boğazıma dolanan sözler dilimi yaktı. *“Yarım kalan bir aşkın hikâyesi.”*

“Gece.”

İçimdeki yaralı kız çocuğu bana pençelerini geçirdi. Eteğime yapışarak adeta yalvardı. Geçmiş ve geleceği olan adama bakmamı istedi ama onu görmezden geldim. Sekiz aydır yaptığım gibi tekrar Gece’ye sırtımı döndüm.

“Neden buradasın?” diye sordu Hektor.

Bir insanın sesi, nasıl keskin bir hançerden daha yaralayıcı olabilirdi?

Hektor’un sesi bende derin yaralar bırakıyordu. Biliyordum, şifanın sadece onda olduğu bu izleri kendi başıma iyileştiremeyecektim.

“Çünkü sen orada yoktun.”

Cevabımla dakikaların ardından ilk kez ona baktım. Katran karası gözleriyle buluştuğum an, göğsümün orta yerinde duran ve o gittiğinden beri benimle olan ağır balon patladı. İçinden süzülen yakıcı sıvı, ruhumu

bir lav misali eritti. Yanağımdan kayıp giden yaşı hissedebiliyor, aralık kalan dudaklarımdan sıyrılan titrek solukları işitebiliyordum.

Gözlerine bakarak fısıldadım. “Neden orada yoktun?”

İfadesi bana acı çektiğini ve en az benim kadar üzgün olduğunu düşündürüyordu. Bana bakarken sanki ellerini bedenime uzatmamak için zor duruyordu. Belki aynı Daphne gibi ondan kaçmamdan korkuyordu. Açıkçası ürkmesi normaldi çünkü şu an ne tepki vereceğimi ben de bilemiyor, hiçbir şeyi kestiremiyordum.

Yüzünü inceledim. Aylar sonra doya doya bakabiliyor olduğum o güzel yüzünü tavaf etmeye başladım. Göz altlarındaki çöküklük bana doğru düzgün uyuyamadığını anlatıyordu. Eskisi kadar ihtişamlıydı ve bana her zamanki gibi bir sanatçının elinden çıktığını düşündürüyordu. Yine de ışığının ardında bir karanlık vardı ve bu karanlık her zamankinden daha korkutucuydu.

Soruma cevap vermedi.

Belki de verebilecek bir cevabı yoktu.

Karıncalanan parmaklarım ve uyuşan ellerimle ona dokunmamak adına çantamı daha sıkı kavradım. Ayaklarım durduğum zemine kök sal-sın istedim çünkü biraz daha ona bakar, kokusunu duyarsam kendimi kaybederdim. İnen yelkenlerimle kucığına atlar, kollarının arasına kıvrılır ve başımı boynuna gömerdim. Sonra bütün tanrılar karşı çıksa ve gökle yer değişse dahi ondan ayrılmazdım.

Elimin tersiyle yanağımdan akan yaşı sildiğimde başımı dikleştirip toparlandım. “Bulduğun ipucu neydi?” Daha fazla ona bakamayarak etrafı inceledim. “Seni buraya getiren bilgi ne oldu?”

“İlyas burada olduğunu biliyor mu?”

Soruma soruyla karşılık vermesi ve sesindeki öfke sinirlerimi altüst etti.

“Beni arkadaşlarına emanet etmemen gerektiğini öğrenmiş olman gerekirdi,” diye karşılık verdiğimde sertçe yutkundüğünü hareket eden âdemelmasından anladım. “İlyas bilmesi gerektiği şeyleri, bilmesi gerektiği kadar biliyor. Şimdi sen benim soruma cevap ver, Hektor. Seni buraya ne getirdi?”

Hafifçe kaşlarını çatıp iç geçiren adam, neye uğradığımı şaşırmamı sağlayarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Elini belime yerleştirip titrememe

neden oldu. *Ayların ardından bana dokunuyordu.* Bunu algılayan bedenim daha fazlasını arzuladı ama aklım onun kadar kolay kanmamıştı. Zihnim bana, dokunuşuyla üstümdeki elbiseye rağmen tenimi yakmayı becerebilen adamla hemen arama bir mesafe koymam gerektiğini söylüyordu. Sanırım aklımın da dayanacak gücü yoktu.

Hektor eğilip kulağıma fısıldadı. “Burada olmaz,” dedikten sonra derin bir nefes aldı. İnip kalkan göğsüyle siyah gömleğinin düğmeleri belli belirsiz gerildi. Kokumu içine çeken adamın sıcak nefesi saçlarımı usulca okşadı ve ben bir anlığına gözlerimi yumarak, onun dokunuşuna doğru küreksiz kalmış bir kayık misali sürüklendim. Ciğerlerime akın eden kendine has kokusuyla burnumun direği sızladı. *Onu çok özlemiştim.*

O kadar çok ki içimde başka bir duyguya yer kalmıyor, dört bir yanımla hasretiyle işgal ediliyordu. Hektor’un bedeninden yayılan sıcaklık ve koku beni kendimden geçirirken aylar sonra yaşadığımı hissettiriyordu.

Tok sesiyle yumduğum gözlerimi araladım. “Tenha bir yere gidip konuşalım.”

Belimdeki eliyle beni ilerletmeye başladığında istemsizce temasına yaslandım. Bunun bir nedeni dokunuşlarını özlemiş olmam, diğeryse dizlerimin titremesiyle ayakta duramayacağımdan çekinmemdi.

İnsanların arasından sıyrıldık. Müzedeki odaların içinden geçip dakikaların ardından mavi bir kapıya ulaştık. Hektor kapıyı açıp ittirdiğinde, temasımızı sonlandırarak ondan uzaklaştım ve kendimi dışarıya attım. Ağustos ayına eşlik eden sıcak, bir an boğucu gelse de umursamadım. Minik taşları ayağımın altında ezerek nereye gittiğimi bilmeden ilerledim.

Aniden nerede olduğumu algılayarak durdum.

Galerinin arkasında kalan bahçe, bir düzine heykelin süslediği yeşillik bir alandı. Çimler yeni biçilerek şekillendirilmişti. Dört adet taşlık yolu birbirine bağlayan ana kavşağın ortasında, kocaman bir süs havuzu vardı. Yeşil suyun merkezine ise bir kadın heykeli yerleştirilmişti. Kayanın üstünde duran kadın bir kolunu kısırarak göbeğini örtmüştü. Yıldızlı gökyüzünün altında, dolunay ışığıyla birlikte olduğum alan tamamen şairane gözüküyordu.

Süs havuzuna ilerleyerek heykeli incelemeyi edemedim. İçerideki eserlere kıyasla işçiliği daha kusurlu duruyordu ama bana kalırsa en az onlar kadar anlamlı bir içeriğe sahipti. Havuzun kenarında durduğumda

ardımda bir beden hissettim. Bir gölge misali bana yakın olan adam, bütün hücrelerimi alarma geçirdi. Ondan yayılan akım tenimi karıncalandırıyor, nefesim yeterli gelmiyordu. Heykelden gözlerimi ayırmadan bir süre yakınlığımızın huzuruna vararak, aylardır içimde kanayan yaraya bir nevi pansuman yaptım.

Ardından kollarımı göğsümde birleştirerek birkaç adım ilerledim ve ardıma dönüp gözlerimizi buluşturdum. Başımı dik tutmaya, hüznüme karışmış olan öfkemi gizlemeye çabalasam da başarılı olamadığıma emindim çünkü bana bakan adam, her daim saklamaya çalıştıklarımı gören yegâne kişiydi.

“Dinliyorum.”

Ellerini siyah pantolonunun ceplerine yerleştirdi. “Asıl ben seni dinliyorum,” dedi ve kaşlarını tekrar, bu sefer daha derin çattı. “Neden buraya geldin?” Başını hafifçe iki yana salladı. “İstanbul’da kalman gerekirdi.”

Ona inanamadım.

Ne ona ne de duyduklarına.

Görüntüsü aynı sayılırdı ama kendini taşıyış ve konuşma şekli bambaşkaydı. Bana bakan adam, sevdiğim adam, bana neden burada olduğumu mu soruyordu? Bu gerçek miydi? Acaba aylardır gördüğüm o kâbuslardan birinin içinde miydim?

“Asıl senin İstanbul’da kalman gerekirdi. Aylar sonra ortaya çıktığında ilk bana gelmen, neler olduğunu anlatman gerekirdi. Galeriye kadar gelip ardından yüzünü göstermeden çekip gitmen,” dediğimde sinirden titriyordum. “Bunu nasıl yaparsın, aklım almıyor.”

“Zaten ilk sana geldim,” dedi ve sesindeki bir şey beni mahvetti. “Ben hep sana geliyorum, Gece.”

Bakışlarındaki yoğun acı karşısında zırhım zedelendi lakin kalkanımı indirmedim.

Sadece geldiği gibi gitmesi değildi sorun. Kendi içimde, itiraf etmek istemediğim bir noktada Hektor’u anlayabiliyordum. Onun ne kadar fedakâr olduğunu biliyordum. İlk gidişinde beni karanlığa çekmek istemediği için kendince güvende kalmamı sağlamayı amaçlamıştı ama bana kalırsa bu bencillikti. Yanında olmak, ikinci perdede oynamak, İlkan’ın sunduğu Agamemnon’un benden aldıklarının intikamını götürmek benim hakkımdı. Ve en önemlisi, Barlas’ın yanında olmak benim de görevimdi.

“Gittin,” dedim çatlayan sesimle. “Beni bırakıp gittin.”

“Geri dönecektim.”

Düşen omuzlarında gördüğüm yenilgiyle daha çok hiddetlendim. “Ama dönmedin,” diye bağırdım ve aramızdaki ufak mesafeyi aşır göğsüne sertçe vurdum. Harlanan ateşimle kendimi daha fazla tutamadım. Göğsünün üstündeki dövmeye vurarak acıyla kasılmasını sağladığımda ondan daha çok yanan canımı göz ardı ettim. “Gittin ve aylarca geri dönmedin.”

“Dönecektim.”

Fısıltısıyla gözlerim buğulandı. Yanağımdan süzölmeye başlayan yaşlara inat göğsüne tekrar ve tekrar vurdum. Benden daha çok canı yanıyor gibi baktı yüzüme. Belki de evet, benden daha çok canı yanıyordu çünkü o her zaman, acımı bile kendine reva görüp sırtlanıyordu. Bu sefer değil. Bu sefer acı benimle kalacaktı. Geriye çekilip ellerimi üzerinden ayırsam da aramızdaki bir adımlık mesafeyi baki bıraktım. “Karşımda duruyorsun. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki ben darmadağın olmadım, sanki içimde koca bir boşluk açmadın.” Titreyen sesimde kelimeler ölüyordu. “Neden susuyorsun? Neden hiçbir şey demiyorsun? Neden gittin? Neden sekiz ay sonra dönüp ardından tekrar gittin?”

Titreyen ellerimle göğsüne tekrar vurdum. Beton gibi sert olan gövdesi parmaklarımı acıtsa da durmadım. Yumruklarım değil, kalbim göğsüne çarpıyordu. Her darbe, ayrı kaldığımız anlara dair alamadığım cevabın çılgılığıydı. Tanıdığım o adam hâlâ oradaydı ama aramızda sekiz ay vardı. Geriye çekilip dudaklarımdan sıyrılan hıçkırıkla ona bakmaya devam ettim.

Sessizlik akıp giderken Hektor ağzını açmadı.

Anlatırsa, anlayabileceğim şeyler olmalıydı ama o susmaya devam etti.

Alamadığım hıncımla ona bakarken elini belime atıp bedenimi göğsüne çarptı. Gövdesine gömölerek hızla soluklandığımda bana eşlik etti. Üzerime eğilerek dudaklarını yakınlaştırdığında daha şiddetli ağlamaya başladım çünkü istediğim asıl şey ona vurmak değil, onu öpmekti. Yalvarırcasına fısıldadı. “Gece.”

İçimdeki küçük kız ona divaneydi. Bir lafıyla hemencecik kendine geliverirdi. Feray ise onun kadar duygusal bakamıyordu çünkü cam çok

yanıyordu. Nefeslerimiz birbirine karışmaya başladı. Kara gözleri beni içine çekiyordu.

“Gece değil, Feray.”

Geriye çekildim ve aramıza yerleştirdiğim mesafede kayboldum. “Ben senin için Feray’ım,” dediğimde gövdesine indirdiğim yumruklardan daha etkili bir darbe indirdim. Bedeni sendeleyip yüzündeki ifadesi alaşağı olduğunda acımadan ekledim. “Sen de benim için Hektor’sun.”

Gözümü kırpana dek dibimde bitti ve nefesimi kesti. Bana dokunmuyor ama sadece bakışlarıyla bile her bir noktama nüfuz edebiliyordu. Kelimelerini vurgulayıp gözlerindeki öfkeyle konuştu. “Sen benim Gece’msin. Ne olursa olsun, sen benim Gece’msin ve ben de senin Barlas’ınım. İstedığın kadar öfkeli ol, bu değişmedi ve değişmeyecek.”

İnkâr etmek istedim ama sevdiğim adamın gözünün içine baka baka yalan söyleyemezdim.

Haklıydı. Ve ben haklı oluşundan içten içe hoşnuttum.

Geriye doğru bir adım attığımda mesafeye duyduğum ihtiyacı anlayarak saygı duydu. Olduğu yerde kaldı ama gözlerini üstümden çekmedi. Onunla her şeyi konuşmak istiyordum ama bir yandan da şu an söyleyeceği tek kelimeyi duymak niyetinde bile değildim. Çünkü mantıklı şeyler söylerse ki böyle olacağına emindim, o zaman direkt affederdim. Ama ben önce sekiz ayın hesabını sormak istedim.

“Söyleyeceğimi söyledim, Hektor,” diyerek kod adının altını çizdim. “Şimdi anlat ki neyle karşı karşıya olduğumuzu bileyim. Çünkü senin kendini öne atıp beni ekarte etme çabana rağmen İlkan ve Agamemnon ile ilgili olan her şey beni de ilgilendiriyor.”

“Aksini hiçbir zaman iddia etmedim.”

Başımı iki yana sallarken ona hüznle baktım. “Ama hiçbir zaman bunun benim için ne ifade ettiğini de göremedin.” Gözlerinin içine bakarak bu sefer anlamasını diledim. “Senin beni korumak istediğin gibi ben de seni korumak istiyorum. Sen ailenin ve ailemin intikamını almak isterken ben de bunu arzuluyorum.” Kırgınlığım sesime yansıdı. “Sekiz ay önce beni bırakıp gittiğin o gece. Bu çok yanılttı. Eğer beni terk edip bulduğunu sandığın o ipucunun peşinden gitmeseydin, beni ardında bırakmak yerine planına beni de dahil etseydin...”

Kaybettiğimiz on altı yıla bir de sekiz ay daha eklemeydik.

Sessizliğimi işitmişti ve biliyordum ki dile dökmediğim o cümleyi yüzüne haykırmışım gibi net bir şekilde duyabilmişti. Bu yüzden başını eğerek gözlerini kaçırması, yumruk haline getirdiği elleriyle kaskatı kesilmişti. Ona kıyamıyor, üzülmesini istemiyordum. Bir yanım kollarının arasına kıvrılmak ve ona sıkıca sarılırken her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu ama yapamazdım. Sekiz ay boyunca beni içine attığı o çukurda ne denli yandığımı bilmesini sağlamalıydım. Böylelikle bir daha beni ardında bırakmazdı. Eğer onsuz ne hale geldiğimi bilirse belki o zaman yanımdan ayrılmazdı.

“Sekiz ay,” diye fısıldadım. “Hektor, sekiz ay.”

Başını kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda daha şiddetli ağlamak istedim çünkü katran karası gözleri dolmuş, ifadesi sarsılmıştı. Onu bu halde görmek beni katlediyordu. Her daim güçlü duran, kontrolünü yitirmeyen o adam gidiyor, yerine Barlas geliyordu. Ve ben Hektor’a kızsam bile Barlas’a kıyamıyordum.

Derin bir nefes alıp kendini saniyeler içinde toparlayarak, yüzüne her zamanki maskesini yerleştirdi ama sesinden duygularım esirgeyemedi. “Sekiz ay ama bana sekiz asır gibi geldi.”

Bakışlarımız birbirinde asılı kaldı. Bir şey demesini, açıklama yapmasını bekledim. Hangi cehennemin dibinde olduğunu anlatmasını dile-dim. Bana, ona sarılabilmem için bir neden vermesini arzuladım.

Gözleri boynuma kaydı. Çıplak tenime göz attuğunda yüzündeki duygu, değişim gösterdi. Artık öfke ve hayal kırıklığıyla bakıyordu. “Kolyeyi çıkarmışsın.”

İnce parmaklarım gerdanımı yokladı. Neyi kastettiğini hemen anlamıştım çünkü aylardır yokluğuyla kendimi çıplak gibi hissediyordum. Hektor’un bana armağan ettiği annesinin kolyesi o hastaneye giriş yaptığımından beri kayıptı. Gediz kolyeyi ve yine Hektor’un hediyesi olan zümrüt bilekliğini almıştı. Şizofren olduğuma inanmam için böyle bir şey yapmış olmalıydı. Onu aklıma getirmek bile bana delirecek gibi hissettiriyordu. Sırta kadem basan adamı bulmak ve onu mahvetmek yapacaklarım arasındaydı ama onu bulduğumda ilk işim, kolyemi ve bilekliğini istemek olacaktı çünkü Gediz giderken ikisini de beraberinde götürmüştü.

Hektor’un ifadesinden bu gerçeği bilmediğini anladım. O kolyeyi bile isteğe çıkardığımı zann ediyor, bu yüzden de öfkelenip üzülüyordu. Belki de ondan vazgeçtiğimi sanmış, onu temsil eden bir şeyi taşımak

istemediğimi düşünmüştü. Ama bu mümkün değildi. Kolye ve bileklik bende olsaydı sekiz ay boyunca o ikisini de her gün takmaya devam eder, onlar sayesinde Hektor'u bir nebze yanımda hissederdim.

Dudaklarımı aralayıp cevap vereceğim sırada mavi kapıdan çıkan bir grup insan kahkahalar eşliğinde bahçeye adımladı. İki kadın, üç erkekten oluşan grup neşeli bir şekilde konuşarak parkta ilerledi. Hektor bana doğru adımlayıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Her şeyi bir kenara koyarak konuşmaya başladığında onu dikkatle dinledim. "Buradaki ekip sayesinde bulduğum ipucu, İlkan'ın İtalya'da yaşadığı zamanlar sık sık görüştüğü bir sanat koleksiyoncusuyla ilgiliydi. Ölmeden önce de en son onunla konuşmuş." Yakınlığından dolayı odaklanmakta güçlük çektim. "İsmi Benito De Santis. Adam tanınan biri ve alanında ünlü. Asistanına ulaştığımda Benito ile görüşmek istediğimi söyledim ama bana adamın müsait olmadığını ilettiler." Bakışlarını kaçırıp ekledi. "Biraz efor ile Benito'nun bu gece burada olacağını öğrendim. Ama adam ortada yok," dediğinde tekrar bana baktı. "Davete katılmadı."

"Emin misin?"

İç geçirip cebinden bir telefon çıkardı ve saniyeler içinde bana yetmişli yaşlardaki bir adamın fotoğrafını gösterdi. Hafif göbeği, tombul yanakları ve oldukça sempatik gözükmesini sağlayan gülümsemesiyle Benito De Santis'in nasıl görüldüğünü öğrenmiş oldum.

"İçerideyken böyle bir adam gördün mü?"

"Dikkat etmedim. O sırada seni bulmaya çalışmakla meşguldüm."

Yüzüme bakakalıp sertçe yutkundu. Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığında içimde bir umut yeşerdi. Aramızdaki mesafenin azlığına eklenen çekim ile birbirimize karşı koyamıyor gibi biraz daha yakınlaştık. Ona duyduğum özlem her şeyi unutmamı sağlarken tek dileğim onu daha iyi hissedebilmektir.

Bir kez.

Sadece bir kez bile öpsem onu, her şey daha aydınlık bir hale gelirdi. İçine hapsoldüğüm karanlığa bir ışık doğar, ruhumu avlayan canavarlar küle dönerdi. Sadece bir kez kollarının arasına kıvrılsam bütün acılarım yokluğa süzülürdü.

Kara gözlerinde aynı hisler gömülüydü. Bana bakarken arzu, özlem, pişmanlık, çaresizlik ve anlayamadığım bir korku duyuyordu. Belki de o

korku, kaybetmekten geliyordu. Nefesi nefesime karışmaya devam ederken üzerime eğildi. Bana işkence gibi gelen bir yavaşlıkla aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. Gözlerim kısılıp dudaklarım hafifçe aralanırken *sadece bir kez* diye düşündüm. Ona kaldığım yerden kızmaya devam edecektim ama şimdilik, bir kereliğine onu tekrar öpmeli ve burada, benimle olduğunu hissetmeliydim.

Sessiz gecenin içinde bir çığlık yankı buldu.

İtalyanca bağırışlara eklenen telaşlı konuşmalarla neler olduğunu anlayamadım. Hektor ile aynı anda hızla geriye çekilip etrafı taramaya ve neler olduğunu anlamaya çalıştık. Sesler gittikçe artarken merakım adrenaline dönüştü. Elbisemin eteğini kavrayıp koşarcasına yürümeye başladığımda Hektor da ardımdan geldi.

Bahçenin ilerisindeki uzun yola girdik. Ağaçlarla çevreli yolu aşarak dört yol ağzının birleşimine vardık. Az önce galeriden çıkan üç adam ve iki kadın görüş açımıza girdi. Yolun orta yerinde sekiz sütundan oluşan kubbeli ve kenarlarında oyma olan muazzam bir tapmak vardı.

İki kadın da dehşete düşmüş ifadeleriyle geriye çekilmiş bağırarak yardım isterken, adamlardan biri ağaç kenarına ilişmiş istifra ediyordu. Diğer iki adam ise küçük tapınağın basamaklarında dikiliyordu. Basamakları çıkıp adamların yanından geçtim ve baktıkları tabloya şahitlik ettim. Beynimden vurulmuşa dönerek olduğum noktada kalakaldığımda ağzım bir karış açıldı. Hektor yanıma ilişip gördüğü şeyle lanet ettiğinde tek kelime edemedim. Tapınağın ortasında duran sunağın üstünde bir beden vardı. Ceset haline gelen bedenin tam kalbinin olduğu noktaya bir hançer saplanmıştı. Ve hançerin altında kalan, ölünün bedenine adeta tutturulan kırmızı zarf bir çağrıdan ibaretti.

Bakışlarım ölen kişinin yüzüne kaydı. Fark ettiğim simayla Benito De Santis'in neden galerideki sergiye katılamadığını anlamış oldum. Ünlü koleksiyoner, bir adak misali sunakta can vermişti.

Ve böylelikle ikinci perde aralandı.

KOD ADI: ELÇİNİN HANÇERİ

*"Kanatları kırılmış olan güvercinler
ulaştıramadı haberi ve elçi devreye girdi."*

Her şey yeniden başlıyordu.

İçine mahkûm olduğumuz döngünün çarkları dönüyordu. İlkan'ın yüzü ve sesi zihnimde çınlıyor, bakışlarındaki deliliği ve sözlerindeki gizemi anımsamak korkuyla ürpermeme neden oluyordu. Hiçbir şeyin bitmediğinden bahsetmiş, bize yeni bilmeceler bıraktığını söylemişti. Agamemnon'u bulup yok etmemizi sağlayacak o bulmacaları Hektor ile çözmemiz gerektiğini anlatmıştı.

Zaman yavaşlamış gibiydi.

Beş basamak ötedeki cesede bakakalmıştım. Sunağın ortasında yatan adamdan gözlerimi alamıyordum. Bedeni boylu boyunca uzatılmış, gözleri aralık kalmıştı. Üzerindeki lacivert takım elbisesiyle davet için buraya gelmiş gibiydi. Belki de cidden gelmişti. Böylelikle galeriye giderken karanlık parkta avlanarak öldürülmüş olabilirdi. Birisi onu sunağa yerleştirmişti ve adamın kilosuyla boyuna bakılırsa onu uzun bir mesafeden buraya taşımış olamazdı. Ayrıca park, davetten dolayı halka kapatılmış olsa da etrafta dolaşan güvenlik görevlileri vardı. Katil, parkın içinde cesetle oradan oraya sürüklenemezdi. Belki de adam tam olarak tapınakta öldürülmüş ve orada bırakılmıştı. Bakışlarımı sunağın çevresinde dolaştırdım. Yere süzülen kanlar yoğunluğunda kurumaya başlamıştı.

Benito De Santis ne zamandır buradaydı?

Bedenine dokunup sıcaklığını ölçersem bu soruya cevap bulabilirdim fakat her ne kadar zihnim her şeye analitik bir düzeyde yaklaşırsa da bedenim şoka girmişti. Çalışan aklıma eşlik eden fonksiyonel bir vücudum yoktu. Bu yüzden yapabildiğim tek şey, durmak ve bakmak oldu.

Ardımdaki kadının çılgınlıklarına rağmen niye hâlâ kimse gelmemişti?

Belki de sandığım kadar çok vakit geçmemişti. Böyle olmalıydı çünkü Hektor basamaklardaki adamlara İtalyanca bağırıp polisi aramalarını söylediğinde iki adam da benim gibi girdikleri transtan çıkarak harekete geçmişti. Tapınağı terk eden iki adam ile Hektor aceleyle sunağa yanaştı ve beni alaşağı eden bir eylemde bulundu. Ölen adam Benito De Santis'in kalbinin üstüne saplanan hançerin hemen altında, göğsünün üzerinde duran kırmızı zarfı alıp hızla ceketinin cebine sıkıştırdı.

Şaşkınlıkla olduğum yere çakılıp nefes alamadığımda yanıma geldi. Kolunu belime sardı ve beraberinde beni de götürerek merdivenlerden inmemizi sağladı. Sunaktan uzaklaşıp, işittikleri seslerle olduğumuz alana akın etmeye başlayan davetlilerin arasına karıştık.

Ellerindeki fenerlerle karanlığın içinden çıkıp gelen güvenlik görevlileri tapmağa ilerlediklerinde bakışlarımı eserde dolaştırdım. Temple of Diana'nın* hemen önünde olduğumuzu tam o an fark ettim. Bu önemli bir detay mıydı bilemedim ama ne olur ne olmaz diyerek bu bilgiyi zihnime not ettim.

Tapınağa bakıyor, cesede göz atıyor, açık kalan ağzımı kapatamıyor ve İlkan'ın zihnimde çınlayan sesiyle boğuşuyordum. Sekiz ay öncesinde kaldığını sandığım travmalarım birer birer saklandıkları yerden çıkmaya başladı. Bittiğini sandığım her şeye yeni bir başlangıç ekleniyordu.

Ve bazı yaraların asla kapanmayacağını bir kez daha anlamama neden oluyordu.

Hektor beni ağaçlık alana çektiğinde ikimiz de olanları izlemeye başladık. Güvenlik görevlileri davetlileri tapınaktan uzaklaştırmaya çalışırlarken aniden siren sesleri duyuldu. Uzaktan gelen sesler geçen her saniyede yaklaşıyordu. Galerideki herkes olduğumuz alana akın etmeye başlamıştı. İçlerinden birinin Benito De Santis'i tanıdığını yakarışlarından anladım. Genç kadın ile adam, yüzlerindeki şok ve acıyla neler olduğunu sorguluyorlardı.

"Gitmemiz gerek."

Hektor'un sesiyle ona döndüm. Hâlâ kollarının arasında olduğumu yeni algılıyordum. Beni sıkıca sarmış ve göğsüne yaslamıştı. Etrafa bakarken tetikte gibiydi. Öfkeden kaskatı kesilmişti lâkin gözleri bana değdiği

* Diana'nın Tapınağı.

an, o ifadede bir sarsılma meydana geldi. Bakışlarımı kaçırıp etrafa baktım. Davetlilerin bazıları karşılaştıkları görselle arkalarına dönüp kaçarcasına uzaklaşırken, bir kısmı da tapınağa yaklaşmaya çalışıyordu. Siren seslerinden polisin gelmek üzere olduğunu anladım.

“Kalmamız ve,” diyerek Hektor’a baktım. “İfade vermemiz gerekmiyor mu?” Beni ağaçların arasına doğru çekerken cevap verdi. “Hayır, polisler bizi araştırır ve sekiz ay öncesinde kalan olayları öğrenirlerse yaşadıklarımızın üstünü kapatmış olmamıza rağmen bazı noktaları birleştirerek bizden şüphelenebilirler.”

Boğazım düğümlendi.

İlkan yani Savcı Onur Atabay, Görkem ile yaşadığı bir arbede sonucunda adamı öldürmüştü ve ardından kendi kafasına sıkılmış olarak kayıtlara geçmişti. Emniyete göre bu pek akla yatkın olan bir senaryo değildi ama ikisi arasındaki para transferlerini bulduklarında akla yatkın olmayan o senaryo bir anda ihtimal dahilinde gözüküyordu. Elde başka bir kanıt ya da sebep olmayışı da inancı kuvvetlendirmişti. Cansel Hanım’ın katili hâlâ bir muamma olarak görülüyordu. Çalınan tabloları bulmamız ve gizli ihbarla onları yetkililere teslim etmemiz üzerine dosya medyadaki etkisini yitirmişti. Polislerin hırsız ve katil olan adama dair bir ipucu bulamamaları da üstüne tuz biber olmuştu. Yine de bu olayı özellikle benimle ilişkilendirebilirlerdi. Roma’da olmamız buradaki hukuksal haklarımın geçerliliğini sorgulamama neden oldu. Başımın belaya girmesiyle turist olarak harcayacağım süre kısıtlanabilirdi.

“Gitmeliyiz, Feray,” diyen adamın kara gözlerine baktım. “Polislerin ne bulduğunu öğrenebilirim. Hem onlara anlatabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Bu doğru değildi.

Neler olduğunu biliyorduk.

Benito De Santis neden öldürülmüştü, emin değildim. Kesin olan tek şey, bu durumun İlkan ile bir alakası olmasıydı ve onunla ilgili olan her şey bizi de kapsıyordu.

İlk zarf.

Cansel Hanım’ın cesedi gözümün önüne geldi. Onun ölümüyle başlayan hikâyemizle bir yola çıkmıştık ve şimdi yine birinin ölümüyle yola

devam ediyorduk. O zarf, diğer zarflara gebeydi ve Benito De Santis'i öldüren her kimse İlkan'ın elçisi olmalıydı.

Hektor beni çekiştirdiğinde kendime gelmeyi deneyerek harekete geçtim ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Devasa parkın içinde koşarcasına hareket ettiğimiz sırada, titreyen bedenimden dolayı sarsak adımlar attım. Hektor bunu fark ederek elimi tuttuğundaysa düşecek gibi oldum. Nedeniyse tamamen oydu. Aylar sonraki ikinci temasıyla nefesimi kesmişti. Parmaklarımı öylesine sıkı tutuyordu ki sanki hiç bırakmayacaktı. Bunu isterdim ama inancım zayıftı.

Çıkışa değil, ağaçların arasına ilerledik. Polislerin ilk yapacağı şey, kapıların önüne bir barikat kurmak olabilirdi. Çıkışları kapatmak isteyenlerini düşünen Hektor, böylelikle bizi kimselere görünmeden buradan çıkartacak olmalıydı. Tamamen onun önderliğinde ilerledim çünkü şu an karar verebilecek bir durumda değildim. Karanlıktan dolayı yolumu tam göremiyordum. Işıksız bir ortamda oluşum göğsümün ortasına baskı uygulayıp, beni rahatsız bir durumda bıraksa da Hektor'un yanımda olması bana güç veriyordu.

Birkaç adım ötemizde kalan caddeyi gördüm. Parkın giriş ve çıkışları sadece kapılardan oluşmuyordu. Kısa çimenlerin çevrelediği bölgeler çoğunluktaydı. Ne de olsa burası halka açık bir park alanıydı. Belime ulaşan çim kütlelerinin arasından geçip başka bir heykelin önüne çıktık. Yaşlı bir adamın, genç bir kıza kolunu sararak onu hafifçe havaya kaldırdığını gösteren heykelin önünden bir otobüs geçtiğinde, kaldırımda yürüyen insanların arasına karıştık. Adımlarımızı dikkat çekmeyecek bir hıza indirgediğimizde siren sesleri artık çok yakınıımızdaydı.

Heykelin hemen karşısındaki alanda on araçlık bir park alanı vardı. O tarafa yöneldiğimizde Hektor cebinden bir anahtar çıkardı. Siyah rengindeki Ferrari'nin kilidini açmasıyla her ihtimale karşı aracı dışarıya park ettiğini anladım. Yolcu koltuğunun kapısını açan adamın yüzüne baktım. Her şeyin fazla kontrolüm dışında gelişmesi ve beklenmedik şeylerin yaşanmasıyla kalbim de aklım da ikiye bölündü. Bir yanım Hektor'a öyle kızgındı ki onunla küçük bir alanı paylaşmak istemedi. Sanırım bunun en büyük nedeni, o küçük alanda büyük bir tavır sergileyemeyecek olmasıydı. Diğer yanımın mantığına sığınarak araca bindiğimde Hektor ardımdan kapıyı kapattı.

Emniyet kemerimi taktığım sırada yanıma oturan adam, arabayı çalıştırıp hızla yola koyuldu. İşlek caddeye çıkmamızın beşinci saniyesinde yanımızdan hızla iki polis aracı geçip gitti. Omzumun ardından bakıp parkın girişine doğru ilerlediklerini gördüğümde, derin bir nefes alarak önüme döndüm ve titreyen ellerimle saçlarımı geriye attım. Bilinçsizce fısıldadım. "İkinci perde."

"Efendim?"

Hektor ne dediğimi anlayamayarak sorguladığında ona doğru döndüm. Katran karası gözlerine bakarak isyan edencesine konuşmaya başladığımda desibelim bir alçalıyor, bir yükseliyordu. "İlkan ikinci bir perde olduğunu söylemişti. Agamemnon'a giden yol için bize bilmeceler bıraktığını anlatmıştı. Bu gece dediklerinin sadece deli zıvalığı olmadığını anlamış olduk çünkü sekiz ayın ardından bir araya geldiğimiz ilk anda, geçmişteki gibi bir adam öldürölüp ellerimize yeni bir zarf bırakıldı."

Kuruyan dudaklarımı yalayarak başımı iki yana salladığımda alarm veriyordum.

"Ben de neden sekiz aydır hiçbir şey olmuyor diyordum." Tekrar Hektor'a baktığımda söylediğim her şeyi onun da düşünmüş olmasını umursamadım. "Çünkü birlikte değildik. İlkan bizim bir arada olmamız gerektiğinin altını çizmişti."

"Feray."

Bana herkesin bildiği adımla hitap etmesinin canımı ne kadar yakıtığını görmezden gelmeye çalışarak bir solukta konuşmaya devam ettim. "Ama neden Benito De Santis?" Bunu mantıklı bir yere oturtamıyordum. "Ayrıca kim İlkan için cinayet işler, onun elçisi olarak suça karışır?"

İlkan birine bu bilmeceyi vasiyet etmiş olmalıydı. Kendi sonunu getirirken bize bıraktığı ikinci yarıyı bir başkasının idare etmesi gerekiyordu. Zarfları önümüze çıkarmalı, yolumuzu çizmeliydi. Anlaşılan aynı zamanda katil olmalıydı. Ama kim, neden ve niye?

"Feray sakın ol."

Birbirine karışan soluklarımla Hektor'a bakarken bir yandan düşüncelerimde kaybolmaya ve aklımdan geçenleri dile dökmeye devam ettim. "Senin galeriye gideceğini kim biliyordu? Benim burada olacağımı nasıl bildi?" Uçaktan indiğim andan başlayarak şu ana dek yaptıklarımı gözden çirdim. "Acaba takip mi ediliyoruz?" Göğsümde hissettiğim baskıyla

elimi kalbimin üstüne yerleştirdim. “Elbette, elbette takip ediliyor olmayız yoksa nasıl-”

Hektor direksiyonu sağa kırıp kenara yanaştığında birden ani hareketiyle kapıya yaslandım. Frene asılıp, park konumuna aldığı araç ile bizi caddenin köşesinde durmak zorunda bıraktı. Aniden enseme yerleştirdiği eliyle beni kendine çekti ve aramızda bıraktığı üç santimle özel alanımı tamamen işgal etti. Dudaklarımdan beraat eden her soluk, onun dudaklarına esir düşüyordu. Birbirine karışan nefeslerimizle kokusunu ciğerlerime depoladım. Özlemimi deşen parfümüne eşlik eden kendine has kokusuyla boğazım düğümlendi. Ensemdeki elleri narin dokunuşlar barındırıyordu. Parmaklarına siyah tutamlarım dolanmıştı. Kara gözlerine yakından bakmak öylesine güzeldi ki bir an nerede olduğumu unuttum. Tek düşünebildiğim yakınlığıydı. Öyle ki azıcık çenemi kaldırsam dudaklarımız buluşacaktı.

“Nefes al, Lilith,” dediğinde sesi bir ninniye anımsattı. “Sakinleşmen gerek.”

Sözünü dinleyerek derin bir nefes aldığımda göğsüm kasıldı. Hektor bir başarıya imza atmışım gibi hafifçe kafasını salladığında tekrar soluklandım. Saniyeler birbirinin üstüne devrilirken ben onun kara gözlerine bakarak belki de aylar sonra ilk kez *gerçekten* nefes alabildim.

“Yıldızları saymak ister misin?” Sorusuyla anında gözlerim doldu. Sesindeki bir şey beni altüst ederken onunla yıldızları saymanın beni ne hale getirebileceğini düşünmek istemeyip fısıldadım. “Bir yıldız kaydı.”

“İki yıldız kaydı.”

“Üç yıldız kaydı.”

“Dört yıldız kaydı.”

Gözleri dudaklarımı bulduğunda titreyen bedenimde bir akım baş gösterdi. İçim buz gibiydi ama dışım yanıyordu. Sırtımdan soğuk bir ter süzüldüğünde gözlerimi yummamak için kendimi zor tuttum. Sıranın bende olmasıyla mırıldandım. “Beş yıldız kaydı.”

Ensemdeki eli boynumu sardı. Başparmağını yanağıma yerleştirerek tenimi okşadığında sersemleyip dokunuşuna yaslandım. Dakikalar öncesinde kalan kriz anım, solan bir çiçek misali anlamını yitirdi. Bir sükûnet yerleşti o kaosun içine; sevdiğim adamın sağlayabildiği onarıcı bir sessizlik.

“Daha iyi misin?”

“Evet. Teşekkür ederim.”

Bakışlarını bir süre daha yüzümde gezdirdi. Beni öpeceğini düşünme neden olarak dudaklarıma uzun uzun baktı. Ardından sinirle soluyup geriye çekildi. Dokunuşu ve kokusu benden uzaklaştığı an, canım tekrar yanmaya başladı. Bu acı o kadar derindendi ki sanırım içimden çıkamayıp sonsuza dek orada kalacaktı.

Arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda boğazımdaki düğümü yok etmek isteyerek yutkundum. Bakışlarım kalabalık caddedeki insanların üstünde dolaşırken kendime birkaç dakika tanıdım. Aklımı ve kendimi toparlamayı amaçlayarak saniyelerce sadece dışarıya bakıp nefes aldım. Hektor’un belirli bir yere gidiyormuş gibi arabasını kullandığını algıladığım an ise ona bakmadan konuştum. “Nereye gidiyoruz?”

“Beş yıl önce satın aldığım ve iki gündür kaldığım daireye.”

Daire, ev değil.

Ona baktığımda kara gözlerini yoldan ayırmadı. “Ben otelde kalıyorum.” Etrafa göz atıp tanıdık bir şeyler aradım. “Navona Meydanı’na yakınsak beni müsait bir yerde indirebilirsin.”

“Ayrılmamalıyız, Feray. Benden nefret etmek istiyorsan bunu yanımdayken yapacaksın.” Sesindeki öfkeye eşlik eden yorgunluk sinirlerimi altüst etse de yeni kazanabildiğim sakinliğimi yitirmemek adına kendimi kontrol ettim. Ondaki nefret etmiyor, etmek istemiyordum. Sadece ona kızgın ve kırgındım. Bir saniyesini bile onu sevmediğimi düşünerek geçirmesini istemezdim ama ağzımı açtığımda sadece, “Otelde kalmak istiyorum,” diyebildim.

“Ben de birçok şey istiyorum ama bazen elimizdekiyle idare etmemiz gerekiyor.”

Ne demek istediğini anlayamayarak kaşlarımı çattım. Kafasına göre hareket ediyor olması normalden daha çok sinirimi bozduğunda inatlaşmak istedim. Haklı olduğunu bilsem de karşı gelmek ve işleri yokuşa sürmek şu an için tek amacımdı çünkü başka türlü hislerimle başa çıkamazdım.

“Hektor, beni otele-”

“Haklısın,” dediğinde ses tonu oturduğum yere sinmeme neden oldu. “Evet, her şey yeniden başlıyor ve bunun nedeni bizim aylar sonra bir araya gelmemiz. Geçen seferki gibi başımız belalara bulaşacak, hayatlarımız

tehlikeye girecek çünkü geberip giden o ruh hastası böyle istiyor. Bu yüzden doğru düzgün konuşmalı, neler olduğunu anlamalı, bir plan yapmalı ve birlikte kalmalıyız.” Kırmızı ışıktaki durup bana baktığında kara gözlerindeki eminliğe, kaide misali geçerli olan sözleri eşlik etti. “Gerekirse seni kendime zincirlerim. Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Hiçbir yere gitmek istemiyordum. Onun yanından ayrılabilme ihtimali bile beni delirtecek kadar ürkütüyordu. İstedğim tek şey, yanında olmaktı ama bunları söylemedim çünkü gücüm yoktu. Önüme dönerek kollarımı göğsümde birleştirdim ve beni bırakmıyor olması dünyanın en mutlu insanı olmamı sağlamıyormuş gibi soğuk bir tonlamayla konuştum. “En azından otelime uğrayıp eşyalarımı alabilir miyiz?”

Işık yeşile dönmesine rağmen bir süre bana bakmaya devam etti. Arkamızdaki araçlardan biri korna öttürene dek gözlerini üzerimden ayırmadı. Gaza basıp sokağın sonundan dönerken ise sordu. “Otelin nerede?”

“Navona Meydanı’nın hemen orada; Suite Art Navona.”

Aklımdaki bütün fikirler yanımdaki adamla ilgili olmaya başladı. Korkutucu görüntüler gitmiş, yerini Hektor’un bana bıraktığı hatıralar almıştı. Onunla geçirdiğimiz güzel günler zihnimde bozuk bir plak misali tekrar ve tekrar çaldı. Aramızdaki mesafe iki karıştı lâkin bana kilometreler gibi geliyordu. Ona sarılma isteğimi derinime gömerek iç geçirdiğimde evinde kalacak olmamın yarattığı gerginlik yüzünden daraldım. Onunla aynı daireyi paylaşmak bir rüya gibi duruyordu ama aslında işkenceden farksızdı. Sürekli dokunmak, sarılmak, cevaplanmasını istediğiniz soruları dile dökmek, öpmek ve omzunda ağlamak istediğiniz bir adamlayken ne denli iradenizi koruyabilirdiniz?

Ben başarılı olamayacağıma emindim.

Bir kürek kulübünün önünden geçip trafiğe takıldığımızda Hektor’dan başka bir şeye, aslında şu an için daha önemli olan bir şeye odaklanmak istedim. Geçip giden zamanın lehimize olmama ihtimali yüksekti çünkü oyun başlamıştı. “Zarfı verir misin?”

Elini ceketinin cebine atıp çıkardığı zarfı bana uzattığında kırmızı kâğıda baktım. Hektor tereddüt ettiğimi anlamasın diye zarfı elime alsam da bir an istememiş olmayı diledim çünkü kurumasına rağmen zarf kan içindeydi. Zarfı çevirip mühürlenmiş kısmını kırdım ve içinden kartı çıkardım. Bakışlarım dizelerde dolaşırken sekiz ay öncesine giderek adeta *dejavu* oldum.

“Kalbin orta yerinde dört kıta,

Bariş meleğini aldı karşısına

Savaşa gitti ama

Atının ardından hep baktı yuvasına.”

Dizeleri okuyarak cümlelerin anlamlı bir hale gelmesini bekledim lâkin bir sonuç elde edemedim. Bende hiçbir şeyi çağrıştırmıyorlar, aklima bir tane bile tablo gelmesini sağlayamıyorlardı. Düşüncelerime kendimi öyle bir kaptırdım ki Hektor’un arabayı durduğunu bile dakikalar sonra fark ettim. Başımı okuduğum karttan kaldırıp camdan dışarıya baktığımda, otelin önünde olduğumuzu anlayarak zarf ile kartı ona uzattım ve çantamı alıp kapımı açtım. “On dakikaya dönerim.”

Araçtan indiğimde peşimden geldi. “Sana yardım edeyim,” dediğinde gözünü üstümden ayırmak istemediğini anladım. Tek kelime etmeden otelin içine girdim ve merdivenleri çıkıp odama ulaştım. Çantamdan çıkardığım kartı okutup içeriye girdiğimde Hektor kapıda bekledi. Bunun üzerine ona bakmadan mırıldandım. “İçeriye gelebilirsin.”

Odaya girip ardından kapıyı kapattı. Aylar sonra onunla baş başa, küçük bir odanın içindeydim. Her şey fazla sessiz ve loştu. Yatağın yanında duran komodinin üstündeki lambayı açık bıraktığım için odayı sadece onun sarı ışığı aydınlatıyordu. Ve ben sükûnetin içinde bir Hektor’un nefeslerini, bir de deli gibi atan kalbimi işitebiliyordum.

Çantamı yatağın üstüne bırakıp bavulumu uzandım ve içinden bulduğum ilk elbiseyle sandaletlerimi alıp Hektor’a bakmadan direkt banyoya girdim. Ardımdan kapıyı kilitleyip ahşaba sırtımı yasladığımda göğsümdeki sızıyla baş edemiyordum. Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Hızla topuklu ayakkabılarımla elbisemi çıkardım. Mini, üste tam oturup alt kısmı çan gelen pembe elbiseyi giyip aynaya baktım. Hektor’un gelişiyle yine yansımama göz atma ihtiyacı duymuştum çünkü onun gözünden nasıl gözükeceğimi bilmek istiyordum.

Afra’nın elbisesi üzerimde alışkın olmadığım bir görüntüyü ortaya çıkarsa da çantanın en üstündeki kuyafet buydu ve ben elbisemin kuyruğunu çekiştire çekiştire topuklularla yürümekten sıkılmışımdı. Sandaletlerimi giyip üstümden çıkardıklarımı aldıktan sonra tekrar odaya döndüğümde Hektor’u pencerenin kenarında durmuş, etrafa bakarken

buldum. Beni hissederek pencereye sırtını döndüğünde eşyalarımı toplayıp odadan izimi sildim.

Hektor yanıma adımladı ve aramızdaki mesafenin azlığını umursamadan kokusunu üstüme bırakarak çantama uzandı. İki adım ötemde dikilerek gözlerini bedenimde gezdirdiğinde içten dışa yandım. Saniyelerin ardından gözlerime tutundu ve boğuk sesiyle konuştu. “Bu renk sana yakışıyor, çok güzel görünüyorsun.”

İltifatı kalbime saplanan bir oktu. Eros’un hedefinden farksızdım ama benim yüreğimi daima aşk saracaktı çünkü karşımdaki adam söz konusu olduğunda, saf nefret asla bir seçenek değildi.

Bakışlarımı kaçırarak ellerimi birleştirip parmaklarımı birbirlerine doladım. “Teşekkür ederim,” dedikten sonra amaçsızca mırıldandım. “Afra’nın elbisesi.”

Fazla yakındı.

Geri çekilmesine ihtiyacım vardı çünkü ona sarılmak üzereydim.

Beni duymuş gibi kişisel alanımdan çıkarak elindeki bavulumla odanın kapısına ilerledi. Tuttuğumu dahi fark etmediğim nefesimi bırakıp ardından yürüdüm. Aşağı indiğimizde Hektor bavulumu araca koymak adına dışarıya yöneldi. Bense resepsiyona gittim. Çıkış işlemlerini halletmek adına görevliye selam vererek odanın kartını uzattım. “Merhaba, çıkış yapacaktım.”

Adam kartı alıp bilgisayara baktı ve saniyeler içinde mırıldandı. “Efendim giriş yapalı daha dört saat olmuş. Bu gece odada kalmasanız bile bugünün ödemesini almamız gerekiyor.”

“Elbette, sorun değil.”

Adam işlemleri hallederken tebessüm edip bir an bana baktı. “Çabuk gidiyorsunuz.” Köşede duran broşürleri işaret etti. “Navona’yı görmeden gitmenizi tavsiye etmem. Burası Roma’nın kalbi olan yerlerden ve kesinlikle keşfedilmeyi hak ediyor.”

Ona kesinlikle katılıyordum lâkin şu an önceliğim, Roma’nın keyfini çıkarıp etrafı gezmek değildi. Yine de uzanıp broşürlerden birini aldım. Tamamen kibarlıktan, inanmadığım sözler sarf ederken tebessüm ettim. “Birkaç gün daha Roma’da olacağım gibi duruyor. Belki bazı yerleri keşfedecek vakti bulabilirim.”

Ödemeyi yapıp otelden çıkmak üzere ilerlemeye başladığımda elimdeki broşüre göz atarak Roma’ya geliş amacımın bambaşka bir nedeni

olmasını istedim. Hektor ile şehri dolaşarak bütün eserleri görmek, anılar biriktirmek asıl arzumdu fakat hayatın böyle hayaller kuramayacağım kadar acımasız olduğunu biliyordum. Bunu zor yollardan öğrenmek zorunda kalmıştım.

Dışarıya adım attığımda Hektor'un aracına yaslanmış bir şekilde, üzerindeki ceketini çıkarıp siyah gömleğinin kollarını kıvırdığını gördüm. Sıcaktan dolayı bunalmış olmalıydı. Bakışlarım bedeninde ve açığa çıkan kollarında dolaştığında ona sarılma isteğim tekrar tahammül edilmez bir seviyeye ulaştı.

Beni güvende hissettiren bedenine yaslanıp gözlerimi kapar, başımı boynuna gömersem eminim ki sekiz aylık ızdırabım son bulurdu ama o zaman o sekiz aydır çektiğim ızdırabın ne anlamı kalırdı?

İşittiğim kahkaha sesleriyle bakışlarımı gürültünün geldiği noktaya çevirdim. Navona Meydanı'ndan çıkan bir grup genç şakalaşarak kaldırımında yürümeye başladıklarında bir an kaşlarım çatıldı. Otel olarak burayı seçmemin en büyük nedeni, Navona Meydanı'nın fazlasıyla merkezi ve turistik olmasıydı. Turistik olmasının sebebi zihnimde bir şimşek misali çaktığında gözlerim irileşti. Fark ettiğim detayla elimdeki broşüre göz attım. Navona Meydanı'nın haritasını içinde bulunduran broşürü incelediğimde kalbimin ritmi bozuldu.

Aklımda dizeler dönüp dolaştı.

Kalbin orta yerinde dört kıta...

Navona Meydanı'nın kalbi olarak adlandırılan eserin konumuna göz atıp bir lanet savurduğumda, yerimden fırlayıp koşmaya başladım. Hektor ardımdan seslense de onu umursamadan tamamen aklımdaki düşüncelerin esiri olmuş bir halde karşı caddeye geçip, meydana erişmemi sağlayacak ara sokağa girdim. Kısa bir sürenin ardından karşıma serilen meydana göz atarak koşmayı bırakıp hızla yürüdüm.

Roma'nın yüzlerce meydanı vardı ama en bilineni ve ünlü olanı Piazza Navona yani Navona Meydanı'ydı. Bunun nedeniyse Caravaggio, Rubens, Bernini ve Borromini gibi İtalya'nın en önemli sanatçılarının eserlerine ev sahipliği yapıyor olmasıydı. Barok mimarisiyle göz alıcı gözükürken meydana ilerlerken hâlâ açık olan kafe ve restoranlarda oturan insanların seslerini işitebiliyordum. Meydanda kendine bir köşe bulan müzisyenler vardı. Gitar çalan, şarkı söyleyen, dans eden insanlar gecenin

içindeki ışıklar gibiydiler. Bambaşka bir atmosfere sahip olan meydan hayat doluydu. Öyle ki insana neşe vaat ediyordu.

Ardımdan gelen adamın kudretli adım seslerini işitebiliyordum. Artık adımı seslenmiyor oluşundan benim fark ettiğim şeyi onun da anladığına emin oldum. Meydanın tam ortasında kalan esere birkaç adım uzaktaydım lâkin eşsiz yapıyı bütün ayrıntılarıyla görebiliyordum. Kesilen nefesimle büyüleyici bir işçilik taşıyan çeşmeye bakarken aklımdan akıp giden bilgilere hâkim olamadım.

Navona Meydanı'nın kalbi ve odak noktası, Gian Lorenzo Bernini'nin eseriydi. Dünyanın dört büyük nehrini temsil eden yapıya göz attım. Dört Nehir Çeşmesi tam önümdeydi.

Kalbin orta yerinde dört kıta...

Suyun yankısı beni çevrelemişti. Tatlı akıntı zihnimi berraklaştırıyor, kalabalığın uğultusunu bastırıyordu. Yüksekliğiyle ihtişamlı duran yapı, tüm dikkatimi üzerine çekmişti. Çeşme dört nehri, yani Nil, Ganj, Tuna ve Rio de la Plata'yı temsil ediyordu. Kusursuz bir işçiliğin ürünü olan çeşmenin tam ortasında on beş metrelik dikili bir taş vardı.

Başımı geriye atarak dikilitaşın üstündeki güvercin heykeline göz attım. Güvercin barışı simgelediği için sembolik açıdan barış meleği anlamına da geliyordu.

Barış meleşini aldı karşısına...

Çeşmenin etrafında dönerek detayları incelemeye devam ettim. Güvercinin baktığı noktaya vardığımda dikkatimi çeken bir diğer heykelle nefesim kesildi. Çeşmenin ortasındaki yarığın içinde duran at heykeline baktım. Heykelin ayaklarının duruş şekli bana koşmaya hazır olduğunu gösteriyordu. Başını hafifçe sağa doğru çevirmiş olan at, sanki ardına bakmamak için zor duruyordu.

Savaş gitti ama atının ardından hep baktı yuvasına...

Pencere misali çeşmenin diğer tarafını yansıtan yarığa baktım. At heykelinin hemen ardında kalan görselle ürperdiğimi hissettim. Hektor yanımdaki yerini alıp gözlerini kısarak gördüğüm şeye göz attı. Benim algıladığımı şeyi fark ederek bir lanet savurdu. Merak duygum başımın belasıydı ve bilmeceler çözülmek için vardı ama bu seferkiler eskisine kıyasla daha karmaşık gözüküyordu.

Çeşmenin ardında kalan kiremit rengindeki binanın ikinci katına denk gelen pencere, aynı hemen ardındaydı. Daire, yuva. Birinin evi. İlkan.

Paralellikleri görmeye başladım. Sekiz ay önce evime gönderilen ilk zarf, İlkan ile ilgiliydi. Bara Mikna'dan Mektuplar ile bir alıntıda bulunmuş, sevildiğimin farkında olmadığını ve onun asla benim kadar sevilemeyeceğini düşündüğünü söylemişti. Şimdi sekiz ay sonra elimize geçen ilk zarf yine onunla ilgiliydi. Savaşa gitmekten kası İstanbul'a gelip hepimizin hayatını altüst eden olayları başlatmasıydı. Ayna binmiş, zırhını kuanmış ve yolu çıkmıştı ama bir yandan hep omzunun ardından geçmişi, yuvasına bakmıştı. Ve sanırım yuvadan kası gerçek bir evdi çünkü İlkan, İtalya'da yaşadığı zamanlar kalmış olabileceğini düşünmemi sağlayan bir evin adresini dolaylı yollarla bize vermiş gibi görülmüyordu.

"Sence olabilir mi?" Hektor'un sorusuyla aklımızdan aynı şeylerin geçtiğini anladım. Perdesi çekili olan pencereye bakarak yanıt verdim. "Öğrenmemizin tek bir yolu var."

Binaya doğru yürümeye başladık ve gecenin keyfini çıkaran insanların arasından sıyrılarak ilerledik. Pizza restoranının hemen yanında kalan bina girişinden içeriye girdiğimizde, tarihi yapı eski fakat çekici duruyordu. Merdivenleri ummanarak pencerenin denk geldiği ikinci kata ulaştığımızda dairelere göz atarak hangisinin doğru açıda kaldığını anlamaya çalıştım. Hektor benden önce davranarak solumuzdaki üçüncü kapıyı ilerlediğinde ona eşlik ettim.

Zili çaldığında bir süre bekledik. İçeride kimsenin olduğunu zannımiyordum. Yine de tahminimizin geçersiz olma ihtimali vardı. Dakikalarca bekleyip bir cevap alamadığımızda Hektor gözlemini benimle buluşturdu. Dudakların kenarı belli belirsiz bir kıvrıma sahip oldu. "Yeteneğini konuşturmak ister misin?"

Kasıttığı şeyi anladığında içimde bir acıklık belirdi. Bara dair unuttuğum en ufak parça dahi canımı sarardı. Elbette Hektor beni hiçbir zaman unutmazdı ama bu hatırlatmalara ihtiyaç duymadığını ya da bunu yeniden idrak ettiğim anlarda aldığım hazzı engellemiyordu. Çanımı açıp içinden tek tokumu çıkardım. Eğilip kilide yerleştirdiğim tokanın siyah uçlarıyla bir süre kilide cebelleştim. Haddinden fazla zaman kaybetmek de kapıyı açabilmişim.

Hektor kapıyı ittirdiğinde karşımızda direkt geniş bir salon belirdi. Kesinlikle doğru yerdeydik ve yanlış bir düşünce tufanıyla kimsenin evine girmemiştik. Burası İlkan'a ait olmalıydı çünkü boş odanın ortasındaki kumanda ve duvara yaslanmış televizyon haricinde ortada tek bir şey bile yoktu.

Hektor önden içeriye girdi ve benim için ortalığı aydınlatmak istercesine ışığı açmaya çalıştı. Başarılı olamadığında elektrik olmayabileceğini fark ettik. Bunun üzerine Hektor pencereye ilerledi ve perdeyi çekip dışarısının ışığını evin içine taşıdı. Daireye adımlayıp ardından kapıyı örttüğümde boş duvarlara baktım. Herhangi bir ipucu yoktu. Sadece kumanda ve televizyon vardı. Hektor eğilip yerden kumandayı aldığı anda yanında durdum. Televizyona doğrulttuğu kumandanın tuşuna basmasıyla ekran aydınlandı. Anlaşılan elektrik vardı lâkin ışıklar çalışmıyordu.

Loş bir duvarın önünde oturan İlkan ekranda belirdi.

Karşımıza çıktığı halinden biraz daha farklıydı fakat oydu. Kendini bir videoya kaydetmiş ve izleyebilmemiz için ardında bırakmıştı. Yüzünü esir alan gülümsemesiyle konuştuğunda aylar sonra sesini duymak beni panik içinde bıraktı. Dikilen tüylerimle sarf ettiği sözlere odaklanmaya çalıştım. "Gece ve Barlas, kardeşlerim... şu an bu videoyu izliyorsanız ilk zarfı çözmüşsünüz demektir."

Panik duygusu yakama yapışırken dizlerim titredi.

"Ve bir zamanlar yaşadığım evdeyseniz ilk perde kapanmıştır," dedi İlkan. Yüzündeki gülümseme buruk bir tebessüme döndü. "Bu da benim öldüğüm anlamına gelir." Dikilen tüylerimle boğazımda bir düğüm oluştu. İlkan iç geçirip göz kırptı. "Başından beri planlarım arasında kendimi öldürmek vardı ama insanın bunu dile dökmesi, geleceğe not olarak bırakması tuhaf."

Kollarımı gövdeme dolayarak mide bulantımı bastırmaya çalıştım.

"Her neyse, konumuz bu değil. Bütün planlarım istediğim gibi gittiye ki bu videoyu izliyorsanız gitmiştir, ikinci kısıma geçtiğimizi anons etmekten gurur duyarım." Gülümsemesiyle heyecanlı bakışları bana ne kadar sağlıksız bir zihne sahip olduğunu bir kez daha hatırlattı. "Şimdi sıra Agamemnon olacak o şerefsizi yok etmekte. Tahmin edebileceğiniz üzere size yine bir sürü bilmece bıraktım. Onları çözdükçe o şeytana bir adım daha yaklaşacak ve onu yok etmenin bir yolunu bulacaksınız."

“Senin aklını ben...” Hektor’un sinirle homurdanması üzerine İlkan kıkırdadığında neye uğradığını şaşırdım. Videonun içindeki adam gözlerini doğruca üzerimize diyor gibi baktı ve mırıldandı. “Eminim şu an bana sövüyor, lanetler okuyorsunuz. Özellikle de Barlas, sen benden nefret ediyor olmalısın. Oysa sana ve Gece’ye sunduğum nimetin ne kadar kıymetli olduğunu anlamalısın. Benim sayemde herkesin ve her şeyin intikamını alabileceksiniz.”

Babam, Barlas’ın anne ve babası, Barlas, Gece ve İlkan.

Geçmişte kalan bu insanların bütün acısı ortak birinin eseri idi. Hepsi bir adamdan binlerce darbe almıştı. Agamemnon ismindeki canavar yüzünden hepsi birer birer avlanmıştı. Videodaki adam, ruh hastasıydı ve akli dengesini yitirmişti ama bu söylediklerinin doğru olmadığı anlamına gelmiyordu çünkü benim sekiz aydır en çok istediğim ikinci şey, bize bunları yaşatan yaratığı avlamaktı.

“Yapmanız gerekenler zarftaki bilmeceleri çözerek sizin için geride bıraktığım yolu izlemek. Bunu yaparken öğreneceğiniz bazı sırlar var. Öyle ki bakış açınızı değiştirebilir, beni daha iyi anlamanızı sağlayabilirler. Aileleriniz hakkında dahi bilmediğiniz birçok şeyle şınanacaksınız. Bu yüzden sakın pes etmeyin ve asla ayrılmayın,” diyen adamın gülümsemesi genişledi. “Sizin bir arada olmamanızı kaldıramam ve ölü olmam bunu değiştirmez. Gözüm üstünüzdü.” Kahkaha attığında titredim. “Yani tabii benim gözüm sayılmaz ama elçiye zeval olmaz.”

Elçi.

Haklıydım.

İlkan’ın geride bıraktıklarını organize etmekle görevli bir elçi vardı. Öyle ki bu daire aylardır bizi böyle bekliyor olamazdı. Bekliyorsa bile bu dairenin denetimini sağlayan, videonun burada durduğuna emin olan, buranın kirasını ya da aidatını ödeyen biri olmalıydı. Bu geceki cesetten sorumlu olan her kimse karşımıza tekrar çıkacaktı çünkü İlkan’ın İtalya’da yaşayan bir ortağı vardı.

“Gece, bilmeceler konusunda sana güveniyorum. Eminim kısa bir sürede bulmacayı çözer ve Barlas’ın öldürebilmesi için Agamemnon’u saklandığı yerden çıkarırsın.” Bana bakıyor, tam karşımda ve canlıymış gibi beni inceliyordu. “İtalya’yı seveceğini biliyorum. Burası senin için var edilmiş gibi. Bu yüzden bilmeceleri yaratırken hoşuna gidebileceğini düşündüğüm şeylerden yola çıktım.”

İşittiklerim karşısında gözlerim karardı. Benim için oyunu daha heyecanlı bir hale getirdiğini sanıyor ve bunu içten bir samimiyetle yaptığını düşünüyordu. İlkan'ın zihni harabeydi lâkin asıl korkutucu olan o yıkımın içinde dahi kendi çapında önemsediklerini düşünerek hareket ediyor olmasıydı.

“Sizi ikinci zarfa götürecek bir ipucum var,” dediğinde hafifçe eğilip kameraya yaklaştı. “Trevi Çeşmesi’ne gitmelisiniz. Kışın turistler az olsa da yine de gün içinde kalabalık olan bir lokasyon. O yüzden erken gitmeniz daha mantıklı olabilir.”

Kaşlarım çatıldı. İlkan kendini öldürmesinin ardından kısa bir sürede bizi İtalya’ya götürecek bir ipucu bulacağımızı biliyordu. Elbette, Benito De Santis ile olan bağının Hektor tarafından keşfedileceğine emin olmuştu. Bu yüzden ölümünün ardından İtalya’ya geleceğimizi zannetmişti. Öyleyse Hektor’un sekiz aylık yokluğuyla onun bir ilgisi yoktu. Büyük ihtimalle İlkan’ın elçisi aylardır bizi bekliyordu.

“Özellikle de Poseidon’a dikkat edin,” diyen İlkan alayla ekledi. “Ve filmlerde yaptıkları gibi benim içinde dilek dilemeyi unutmayın. Tercihen cehennemde yanmamamı isterseniz makbule geçer.”

Video sonlandı.

Hektor da ben de kararan televizyona bakarak yansımalarımıza göz attık. Aklımdan geçen binlerce düşünce vardı. Olasılıklar ve tahminler yakama yapışmış, beni sarsarak dengemi yitirmeye zorluyordu. Bilmediğimiz şeylerin listesi kalabalıktı. Emin olduğum yegâne gerçekse bu seferki bulmacanın bize daha fazlasını kaybettireceği.

KOD ADI: GECE IŞIĞI TANRIÇASI

*“Tanrı’nın evindeki iki insan,
kovuldukları anda oldular günahkâr.”*

Roma olağanüstü bir güzelliğe sahipti.

Hektor’un evine varana dek aklımı susturabilmek adına gözlerimi gördüğüm her şeyin üstünde dikkatle dolaştırmış, insanı büyüleyebilecek kadar çarpıcı olan görsellere odaklanarak zihnimi esir eden acı verici bilgileri ekarte etmeye çalışmışım.

Varış noktamıza ulaştığımızdaysa beni yiyen endişelerime rağmen sonunda güvenli bir alanda olacağımın verdiği rahatlamayla soluklanabilmişim.

Hektor’un evi merkeziydi. Mimari yapısıyla insanı kendine hayran bırakan bir apartman dairesiydi. Çatı katında kalan ev oldukça büyüktü. Yüksek tavanlar ve barok mimarisi bir araya gelince ortaya rüyalarımı süsleyen bir ev çıkıyordu. İtiraf etmeliydim, bu daire benim için yaradılmış gibiydi. Acaba Hektor da evi satın alırken böyle düşünmüş müydü? Çünkü ben, kendimi burada yaşarken hayal etmekten alıkoyamıyordum.

Geniş pencerelerden baktığında Roma ayaklarının altındaydı. Beyaz duvarlar eve aydınlık katıyordu. Her yer tablo ve heykel kaynıyordu. Mobilyalar beş yıl önce alındıklarını belli etse de yeni gibi tertemizdiler. Ev, katalog çekimlerine ait duruyordu çünkü içinde hiç yaşam belirtisi yoktu.

Salonda durmuş, camdan dışarıya bakarken ne yapacağımı ya da diyeceğimi bilemiyordum. Eve girili neredeyse yirmi dakika olmuştu. Hektor bulduğumuz DVD oynatıcının içindeki CD’yi incelemek üzere Gemino Gladiis’in İtalya’daki timiyle iletişime geçmişti. Ben de birkaç ay önce öğrenmişim ki aslında Gemino Gladiis’in her ülkede adeta bir şubesi vardı. Buradaki timde olan tanıdıklarıyla bağlantı kuran Hektor ise eve

bir ekip gönderip, parmak izi taramasıyla birlikte geçmiş araması yapmalarını istemişti.

Eve varmamıza beş dakika kala çalan telefonunu hâlâ kapatamamıştı. Muazzam İtalyancasıyla konuşurken sesindeki hiddetten rahatsız olmamamı istercesine kendini salonun hemen yanında kalan odaya kapatmıştı. Onun yokluğuyla kendimi oyalamak isteyerek evi dolaşmaya başlamıştım. Uzun koridora girip kapısı açık olan odalara göz attım. İki yatak odası, iki banyo, bir film odası ve bir giyinme odası vardı. Hiçbirine girmemiş, sadece üstünkörü bakmış, bozulmamış yatakları fark etsem de siyah saten örtülü yatağın bulunduğu odadan buram buram Hektor'un parfüm kokusunu almıştım. Koridorun sonunda kalan kapalı odayı teğet geçip misafir odasına yöneldim. Hektor bavulumu buraya bırakmış, kendi alanıma ihtiyaç duyacağımı düşünmüştü. Bu bir yandan beni rahatlatırsa da diğer yandan ona öfkelenmeme neden olmuştu. Gerçi genel olarak şu an ona dair duyumsadığım bütün hisler ikiye bölünmüş durumdaydı.

Salona dönüp geniş pencerenin kenarına ilişerek şehri izlemeye başladım. Kolezyum'u görebiliyor, tarihin ve sanatın kokusunu alabiliyordum. Saniyelerimi karşımdaki tablo niyetindeki manzaraya bakarak tüketirken bir nebze de olsa huzur bulabilmişim. Aklımın içindeki kaos hâlâ bakıydı lâkin ona alışmıştım zira var olduğum ilk andan beri benimleydi.

Adım seslerini işittiğimde maskemi yüzüme takıp ardımdaki adama doğru döndüm.

Ellerini ceplerine yerleştirmiş, bana bakarken en az benim kadar ne yapacağını bilemiyordu. Sekiz ayın ardından birlikteydik. Yalnızdık. Konuşabilir, sarılabılır ve birbirimize sıkıca tutunabilirdik. Duygularımızdan bahsedebilir, neler olduğunu anlamam adına bana kayboluşundaki sebebi söyleyebilirdi. Yapmamız gerekenler bunlarken ikimiz de neden ağzımızı açamıyorduk?

Belki de nereden başlayacağımızı bilemiyorduk.

Kara gözlerini yüzümde dolaştırırken benden daha bitkin gözüküyor olmasına dayanamadım. Beni gördüğü an bütün inkârlarıma ve inadıma rağmen neler olduğunu anlatması gerekirdi. Karşısında dikilmiş, gözlerinin içine bakarken onu ne kadar özlediğimi fark etmiyor olamazdı. Yine de emindim ki gördüğü tek şey, hasret kalışım değildi. Hektor öfkemin ve inadımın bilincindeydi.

"Açsan bir şeyler hazırlayabilirim."

Sözleriyle başımı iki yana salladım. "Aç değilim."

"Ben yine de hazırlayacağım," dedi ve arkasını dönüp salonla bir olan açık mutfığa ilerledi. Bana bakmadan konuştuğunda sesindeki bir şey kanepede duran yastığı alıp kafasına fırlatmak istememe neden oldu. "Şarap seçsen iyi olur çünkü uzun bir gece olacak."

Derin bir nefes alıp sakinliğimi korumaya çalıştım. Adım adım ilerleyecek, düğümü teker teker çözecektim. Hektor ile bu işte birlikteydik ve ne olursa olsun birlikte kalacaktık. Ona olan sevgim ve güvenim beni her daim bir bumerang misali ona geri getirecekti. Aynısı onun için de geçerliydi. Buna şüphem yoktu. İkimizin de birbirimizin varlığını sindirmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden iki medeni yetişkin gibi karşılıklı oturup konuşacak, hem ilişkimizi hem de içine düştüğümüz belayı bir sonuca ulaştıracaktık.

Ayrıca acıkmıştım ve inkârıma rağmen bunu fark ederek yine de yemek yapmayı teklif etmesiyle yüreğimdeki sızıyı en derinden hissedebilmiştim. En son yediğim öğünü hatırlayamıyordum ve Hektor'un verdiği kilolara bakılırsa o da en az benim kadar iştahsızdı. Bu yüzden mutfığa doğru adımladım. Buzdolabının önünde dikilerek içine bakan adama göz attım. Dolap neredeyse bomboştu. Elbette yemek yeme alışkanlığı olmadığı için alışveriş yapma gereği görmemişti. Zayıflamasından anlıyordum ki sekiz aydır doğru düzgün bir şey tüketmemiş olmalıydı. Bu beni sinirlendirdi çünkü sağlığını tehlikeye atması kabul edebileceğim bir şey değildi.

Yanına yanaşıp ona bakmadan konuştuğumda sesimden sinir olduğumu belli ettim. "Ben yemek hazırlarım," dedim çünkü onun bu kulvarda körü olduğunu biliyordum. "Şarabı sen seç."

Önüne geçip dolabın içine göz attığımda bedeni hemen ardımdaydı. Sözlerime rağmen hareket etmemiş, arkamda dikilmeye devam etmişti. Birkaç santimlik mesafeyi aşarak sırtımı göğsüne çarpabilir ve beni kollarının arasına alabilirdi. Bunu yapmadı ama eğilip saçlarımı kokladı. İçine çektiği derin nefesi işitiğimde titrememe mâni olamadım. Ensemdeki karıncalanmaya eklenen göğüs kafesimdeki yakıcı hisle dişlerimi sıktım. Bedeninden yayılan akım, hücrelerime nüfuz ediyordu.

Hektor buzdolabının kolunu öyle sıkı tutmuştu ki parmak boğumları bembeyaz oldu. Bana yeterli gelmeyen saniyelerin ardından geriye çekilen adamın adım sesleri ruhumun duvarlarına çarptı. Benden uzaklaşmasıyla

titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimden tekerlememi mırıldanarak sakın kalmayı denedim. Onun gibi kendimi tutabilmeyi umdum çünkü direncim zayıflıyordu. Her an yelkenlerimi suya indirebilir, alabora olabileceğimi umursamadan ona doğru açılabilirdim.

Dikkatimi başka bir şeye verme ihtiyacı duyarak dolaba göz attım. Domates sosunu ve *mozzarella* peynirini alıp mutfak dolaplarını karıştırdım. Açılmamış bir paket *penne* makarna bulup ihtiyacım olacak her şeyi tezgâha dizdim. Su kaynattığım sırada yanıma geri gelen Hektor, seçtiği şarap şişesini tezgâha bırakıp bana baktı. Katran karası gözlerini yüzümde gezdirdiğinde aramızdaki gergin atmosferden boğularak mırıldandım. “Yardım etmek ister misin?”

“Elbette.”

“Domatesleri dilimleyebilirsin. Küp küp doğramasını biliyor musun?”

Dudağının kenarı kıvrıldığında bir an kalbim tekledi. Minik tebessümü benim için fazla değerliydi. Öyle ki onun tebessümleri solmasın diye kendi gülüşlerimi dahi öldürebilirdim.

“Bıçağı nasıl kullanacağımı iyi biliyorum, Lilith.”

Cevabıyla bir an ben de tebessüm ettim. “Öyleyse göster hünelerlerini.”

Gözlerini dudaklarımda dolaştırdı ve bir an kızardığımı hissettim. Bakışlarının yarattığı ağırlık altında ezilerek kendi işime döndüm. Hektor yıkadığı domatesleri doğramaya başladığında kaynayan suyu tencereye döküp içine tuz attım. Bıçağı şairane bir şekilde kullanıyor olmasına karşılık gözlerimi ondan alamıyordum. Bu yüzden suyun tamamen fokurdamaya başladığını geç fark ettim.

Makarnalar hazır olurken dolapları karıştırmaya devam ettim. Baharat arayıp bulamadığımda Hektor, “Yarın alışveriş yapacağım,” diyerek gözlem yeteneğini konuşturmuş oldu. Ona dik dik bakıp kendimi tutamayarak sorguladım. “İki gündür ne yiyorsun sen?”

Hektor bana kaçamak bir bakış atıp son domatesi doğramaya başladı. Sorunun cevabını biliyordum. Başımı iki yana sallayıp iç geçirdim ve ortaya çıkaracağım yemeğin idare edebilecek olmasını ümit ettim. Hektor’un domateslerle işi bittiğinde geriye kalan her şeyi kendim hallettim. O, tezgâha yaslanıp beni izlerken ben de yemek yapmaya devam ettim. Bana bir asır gibi gelen aylar öncesinde, onun mutfağında yine bu haldeydik. İlk öpüştüğümüz akşamın izleri aklıma düştüğünde bir an

dudağımı dişledim. O gecenin bütün hatıraları zihnimde tekrar belirirken acaba beni izleyen adam da aynı şeyi düşünüyor mudur diye merak ettim.

Dudaklarının, dudaklarımın üstünde nasıl hissettireceğini biliyordum ama o teması hatırlamakta güçlük çekiyordum ve bu farkındalıktan nefret ediyordum. Neden beni öpmüyor, kızgınlığıma ve kırgınlığıma rağmen beni ele geçirip kendini affettirmeye çalışmıyordu? Daima önceliği bana veriyordu ama bu sefer saygısından çok teslimiyetini istiyordum.

Domates sosuyla harmanladığım makarnaları tabaklara yerleştirip üstlerine *mozzarella* peyniri ekledim. Hazırladığım iki tabağın ardından kullandığım malzemeleri suya tutup daha sonra makineye yerleştirmek adına lavabonun içinde bıraktım. Hektor iki şarap kadehi çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktı. Asıl ağır olan iki tabağı alıp başıyla onu takip etmemi istediğini belirten bir işaret verdikten sonra yürümeye başladı. Şarap şişesiyle kadehleri alıp ardından gittim.

Salonun köşesinde kalan kapıdan geçtiğimizde çıktığımız balkonla bir anlığına duraksadım. Geniş alanın ortasında duran masa ve sandalyelere eşlik eden tek şey, ihtişamlı manzaraydı. Gökteki dolunayın ışığı, yıldızlar ve şehrin kısmi ışıklarıyla son derece romantik bir ortamdı. Kendimi tuhaf lâkin mutlu hissetmeden edemememe neden olan bu görsel karşısında ne yapacağımı bilemedim.

Hektor tabakları bırakıp bana döndüğünde gözlerimi kaçırarak ona doğru yanaştım. Kadehlerle birlikte şarap şişesini de masaya bırakıp benim için çektiği sandalyeye oturdum. Masaya yaklaşıp bacak bacak üstüne atduğumda kalbim öyle gümbürdüyordu ki bir an sağlığımdan şüphe ettim. Karşıma geçen adam, şarap şişesine uzanıp bir randevu akşamındaymışız gibi kırmızı şarabı kadehime doldurdu. Alkole buladığı kadehimi tabağımın kenarına bırakıp kendine de bir kadeh koyduğunda bana bakmadan konuştu. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun."

Kadehimi alıp alkolden büyük bir yudum içtiğimde daha fazlasına ihtiyaç duysam da boş midemi şarapla doldurursam iyi şeyler olmayacağını biliyordum. Bu yüzden çatalımı alıp makarnamı yemeye başladım. Hektor bana eşlik ederek sessizliğini korudu ve hazırladığım makarnayı büyük bir iştahla yemeye başladı. Bir an onu izleyerek lokmasını çiğneyip memnun bir şekilde kafasını sallamasına dikkat kesildim. Kıtıktan

çıkması ve çok uzun zamandır lezzetli bir şey yemiyormuş gibi tepkiler göstermesi beni endişelendirdi. Karnını doyuruyor olmasına şahitlik etmek, içimdeki endişeyi bir tık köreltse de tamamen yok etmedi.

Kendi makarnamı yiyip içinde olduğum sükûnet dolu anı sindirmeye çalıştım. Biliyordum, her şey ağzımızı açıp konuşmaya başladığımızda altüst olacaktı. Bu yüzden minik anların büyük anlamları olduğunu bile-rek kendimi büyüye kaptırdım. Beni güvende ve mutlu hissettiren, içinde sıkışıp kalmak istediğim ama bir gün hatıra olacağını bildiğim şu anda sonsuza dek yaşayabilirdim.

Hektor makarnasının yarısını bitirdiğinde içkisinden büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı ve ciddileşen ifadesiyle bana bakmaya başladı. “Evde DNA ya da parmak izi bulamamışlar.” Ağzımdaki lokmayı zar zor yuttum. Kısa süren romantik atmosferimiz kasvetli bir havayla kaplanırken neden burada olduğumuzu hatırladım. Bu, sevdiğim adam ile İtalya’ya gerçekleştirdiğim bir seyahat değildi. Sanırım kendime bunu daha sık hatırlatmam gerekecekti. “Daire geçen sene Feridun Gevheri adına kiralanmış,” dediğinde ürperdim. “Abin kirayı peşin ödemiş. Senden ya da annenden aldığı parayla İlkan’a yaşayacağı bir yer vermek istedi herhalde. Sözleşmenin mart ayında bitmesi gerekiyormuş ama uzatılmış.”

Mart ayı.

Aklıma sızan geçmişle gözlerimi yumup sabır diledim. Elimdeki çatalı tabağımın kenarına bırakıp hissettiğim hayal kırıklığıyla mırıldandım. “Feridun martta beni aradı.”

İlkan bize abimin olanlardan haberi olmadığını söylemiş, onu sadece para için kullandığını anlatmıştı. Yine de bu sağlıksız aklıyla yalan söyleyebilen bir adama inanacağım anlamına gelmemişti. Abimi yok saymak, ondan uzak durmak istemiş, bu işin peşine düşmemiştim. Yine de aradığında telefonunu açmış, ne istediğini öğrenmek istemiştim. Beni şaşırtmayarak kumar borcundan dolayı başının belada olduğundan bahsedip para talep etmişti. “Benden para istedi. Kumar borcundan dolayı benden para istedi ve ben de başı belaya girmesin diye ona istediğini verdim. Anlaşılan parayı istemesinin nedeni İlkan’ın evinin kirasını ödeyebilmektir.”

“Neden parayı verdin?”

“Çünkü ne olursa olsun o benim abim.”

Bakışlarımı kaçırıp aptallığımı saklamaya çalıştım. Feridun'a para vermemin tek nedeni bu değildi. Asıl sebebi kendimi ona karşı kötü ve borçlu hissediyor olmamdı. Bana davranışlarındaki acımasızlığın tek nedeni, babamın ona karşı sergilediği katı tutumdu. Ve psikoloji bilen bir insan olarak emindim ki Feridun'un bulaştığı kötü yolların çoğunun kaynağı da buydu. Ayrıca İlkan'ın ölümüyle farkında olmadan bile olsa bir katile yardım etmek zorunda kalmayacağını düşünmüştüm. Parayı gerçekten kendisi için harcayacağını sanmıştım.

“Onunla konuştuğumda bana İlkan'dan bahsetmedi.”

“İlkan onu sadece kullandığını söylemişti,” dediğinde sesindeki bir şey bana buna inanıp inanmadığını sorgulattı. “Bir süre evinde kaldığından bahsettiğini anımsıyorum. Belki de sonunda kendi yerine geçmek istediğinde abin ona yardım etti.”

“Ve sözleşmeyi uzattı.”

“Sözleşmeyi abin uzatmamış.”

Kaşlarımı çatırdı. “Kim uzatmış?”

“Evi ilk kiralayan abin ama anlaşmayı uzatıp bu yıl için evin kirasını ödeyen kişi başkası. Sözleşmedeki isim Marcus Ajello. Sahte kimlik olduğu bariz çünkü hiçbir veri tabanında çıkmadı.”

“O zaman daireyi nasıl kiraladı ki?”

“Peşin parayla istersen sözleşmeyi *Voldemort* olarak imzala, kimse ağzını açıp bir şey demez.”

Anlamlandırmaya çalıştığım sözlerle mırıldandım. “Belki de abim sahte isimle imzaladı sözleşmeyi. Belki de İlkan'ın elçisi ve ikinci perdeyi o yönetiyor.”

“Buna ben de inanabilirdim,” dedikten sonra arkasına yaslandı. “Ama Feridun, Atlantic City'deki kumar masalarında bayılmak ve ayılmakla meşgul. Kendisi bırak elçilik etmeyi, tuvaletin yerini soracak insana cevap verebilecek halde değil.”

Şaşkınlıkla aralanan ağzımı kapattım. “Abim takip listende mi?”

“Elbette, çatıdaki o geceden beri.”

İlyas bana bundan bahsetmemişti lâkin ben de hiç sormamıştım. Sanırım bilmediğim ve öğrenmem gereken şeyler sandığımdan daha fazlaydı.

* J.K. Rowling tarafından yazılmış Harry Potter serisindeki ana düşman olan kurgusal karakter.

Hektor kadar dikkatli değildim fakat en az onun kadar şüpheliydim. “Bunun bir şaşırtmaca olmadığına emin misin?”

“Eminim, Lilith.”

Kendinden emin hali ona çok yakışıyordu ve ben, onun ukalalığını dahi özlemiştim. Nedenini bilmediğim bir utançla bakışlarımı kaçırdım. Bana böyle hitap ettiği her an, hasret daha dayanılmaz bir hal alıyordu.

“Öyleyse sahte ismi Marcus olan kişi, kesinlikle İlkan’ın elçisi.” Hektor’a baktım. “İlkan videoda Trevi Çeşmesi’nin kışın daha sakın olduğunu söyledi. Bu da demek ki ölümünün ardından direkt İtalya’ya geleceğimizi düşünerek o videoyu çekti. Senin Benito De Santis’i bulacağını biliyordu. İpucunu takip edip geldiğimizde elçi yine adamı öldürüp oyunu başlatacaktı ama sen ortadan kaybolup, ben sekiz ay boyunca İstanbul’da seni beklemeye başladığımda elçi de bekledi. Bu yüzden kira sözleşmesini uzattı ve Benito De Santis’i onu bulacağımızdan emin olana dek öldürmedi.”

Hektor başını sallayarak bana hayranlıkla baktığında aklımdan geçenleri düşündüğünü anladım. Ufak bir eklemeye bulundu. “Elçi her kimse benim gelişimle hazırlıklara başladı ama senin de İtalya’ya vardığından emin olmadan eyleme geçmedi. Uçaktan indiğin andan başlayarak galeriye geldiğin ana dek seni şehir kameralarından izletmeye aldım. İtalya’daki takım, görüntüleri inceleyip bir şey bulursa bize haber edecek.”

Takip edildiğimi düşünmüştüm ama bu ihtimalin yüksek olması yine de beni germiştii. Uzanıp şarap kadehimi aldım. “Ama neden Benito De Santis?”

Hektor dirseklerini masaya yaslayıp hafifçe eğildiğinde aramızdaki mesafe azaldı. Kendimi mıknatısa çekilen bir demir parçası gibi hissederek doğruldum. Mesafemizi tamamen azaltıp ben de dirseklerimi masaya yasladığımda kokusu alanımı işgal etti. Sözlerini duyuyor, dudaklarıyla gözleri arasında gidip gelen odağımla ona bakıyordum. “İlkan, Cansel ile İtalya’da bir etkinlikte tanıştığını söylemişti. Kısa süreli araştırmam sonucunda tanıştıkları etkinliğin Benito De Santis’in barok sanatıyla ilgili verdiği bir seminer olduğunu öğrendim.”

Cebine uzanıp çıkardığı telefonun ekranını açtı ve saniyeler içinde cihazı bana doğru çevirdi. Fark ettiğim ilk şey, telefonunun yeni olduğuydu. Eskisi neredeydi? Odağımla ekrana verdiğimde en az yirmi kişinin bulunduğu grup fotoğrafında üç tanıdık sima seçtim. Cansel Hanım,

İlkan ve bu gece cesedini gördüğüm adam kareyi süslüyorlardı. Benito De Santis kadrajın ortasındaydı. Cansel Hanım onun yanında duruyordu ve İlkan ise en arka sırada, diğer insanların ardındaydı.

“Benito ile İlkan görüşüp sanat hakkında konuşmak adına buluşuyorlarmış. Detaylı bir bilgiye sahip değilim. Daha derin bir araştırma yapmam gerek ama Benito’nun öldürülmesi bizim öğrenmememiz gereken şeyleri biliyor olmasından kaynaklanıyor olabilir.” Omuzlarını silkip telefonu masanın üstüne bıraktı. “Ya da tamamen gösterinin başlaması adına verilen bir kurban. İlkan’ın akıl sağlığına birinci dereceden şahit olduk. Elçisine bıraktığı talimatlarda da tamamen bizim ilgi alanlarımıza odaklandığını videoda bir nevi söylemiş oldu.”

“Yani Benito De Santis boşuna öldü.”

Hektor bana bakarken acımasız gerçeği saklama gereği duymadı. “Yüksek bir ihtimalle.”

Ellerimle yüzümü kapatıp gözlerimi ovuşturduğumda her şeyin tekrardan başlıyor olmasına inanamadım. Tam bitti dediğim yerde döngü tekrar etmişti. Şimdi yine bulmamız gereken zarflar ve çözmemiz gereken bilmeceler vardı. Ve hepsi tek bir adamın suçuydu. Açıkçası suçludan kastımın İlkan olduğunu söyleyemezdim çünkü ona duyduğum tek his, hü-zündü. Öfkeme hak kazanan kişi Agamemnon’du ve bütün suç ona aitti. Hikâyenin gerçek kötü adamıydı. Sadece kötülükle de kalmamış, birçok hayatı katlederek asıl katil haline de gelmişti. Ellerimi enseme yerleştirip tekrar Hektor’a bakum. “Yarın sabah Trevi Çeşmesi’ne gitmeliyiz.”

“Şimdiden bir ekip gönderip herhangi şüpheli eyleme dair tetikte beklemelerini söyledim ama ağustos ayında Trevi Çeşmesi, İtalya’nın en kalabalık lokasyonlarından biridir. Sabah, akşam ya da gece fark etmez. Sakin ve sessiz bir saatini bulmak imkânsız.”

“İtalya’daki time emir verebiliyor musun?”

Hektor tebessüm etti. “Buradaki ekibin üstadı arkadaşım. Ayrıca Gemino Gladiis üyeleri daima birbirlerinin arkasını kollar.”

Bunu öğrenmiştim. Onun yokluğunda bana en büyük desteği veren kişiler İlyas, Barca ve Atilla olmuştu. Afra ve Simay yanımda olmaya çalışmışlardı ama tek bildikleri Hektor’un beni terk ettiğiydi. Onlara gerçekleri anlatamadığım için yalan söylemiştim. Bu yüzden aslında ne kadar büyük bir endişe içinde olduğumu, canımın ne derece yandığını

anlamamışlardı. İtalya'ya gelirken Afra ile Simay'a abimin yanına gittiğimi söylemiştim. Uzaklaşmamın iyi geleceğini düşündüklerinden bana destek olmuşlar, çantama güzel elbiseler yerleştirerek beni tuttuğum yastan çıkmam adına cesaretlendirmişlerdi.

Anlamıyorlardı.

Ve ben de anlamalarına izin vermiyordum.

Sessizlik gittikçe büyürken Hektor'un bakışları yüzümü terk etmiyordu. O beni izlerken ben de onu izliyordum. İkimiz de konuşmuyor, sadece görmeyi özlediğimiz yüzlere bakarak zamanı öldürüyorduk. Karan karası gözlerinde bir değişim gerçekleşip ciddileştiğinde boğuk sesini işitmemi sağladı. "O adam kimdi?"

Anlayamayarak, "Hangi adam?" diye sorduğumda seğiren çenesini fark ettim. Gözlerini benden ayırmadan sorumu yanıtladı. "Sergindeki adam."

Kaşlarımı çatıp bir an cidden neyi kastettiğini idrak edemedim. Sonra iki gün öncesini anımsayarak kimi sorduğunu anladım. Yüzündeki ifade beni mest etti zira kıskançlığı her daim hoşuma gidiyordu. Bu hoşnutluğum kısa sürdü çünkü Hektor'un ifadesinde sadece kıskançlık olmadığını algıladım. Canı acıyordu ve bunu görememek için kör olmak gerekirdi. Bir an kalbimdeki sancıyla nefes alamadım. O adamın bana olan yakınlığını ve benim onun yanındaki gülümsemelerimi gördüyse...

"Bu yüzden mi benimle konuşmadan gittin?" dediğimde sesimdeki kırgınlık, öfke ve dehşet can alıcıydı. "O adamla aramda bir şey olduğunu düşündüğün için mi aylar sonra karşıma dahi çıkmadan geri döndün?"

Kara gözleri ruhumun altını üstüne getirdi. O bakışlarda bin'erce şey saklıydı. İç içe geçen duygular kördüğüm olmuştu. Bakışlarını yüzümde gezdirip dikkatle incelediğinde soluklarım yarım yamalaktı çünkü ifadesindeki sarsılmaz ciddiyetin ardında hüznün vardı. "Mutlu gözüküyordun."

İşittiğim sözleriyle çılgılık atmak, ardından gülmek istedim. Bunalmış bir halde bakışlarımı kaçırıp başımı iki yana salladığımda duyduklarımı hiç duymamış olmayı arzuladım. Mutluluğun ne demek olduğunu unuttuğumu bilmiyordu ama tahmin etmesi gerekirdi. Gerçekten bir başkasına karşı hisler besleyebileceğimi mi düşünmüştü? Kalbimdeki imzasından habersiz miydi? Ona her baktığımda ne denli âşık olduğumu görmüyor muydu?

Sakinliğimi korumak istedim ama kendimi hakarete uğramış gibi hissediyordum. Derin bir nefes alıp tekrar gözlerine baktığımda bir cevap beklediğini biliyordum. Bakışlarındaki bir şey bana beklediği tek şeyin yanıt değil de bir temenni olduğunu fısıldıyordu. Karşımdaki adamın nasıl biri olduğunu kendime hatırlattım. Hektor ve Barlas, ikisinin ortak noktalarından biri her daim benim iyiliğimi ve mutluluğumu istemeliydi. Bunu bana daha önce defalarca kez söylemiş, istediğim her şeyi elde etmem için kendi isteklerini nasıl ezip geçebileceğini anlatmıştı. Şimdi kanıtlıyor, sözünün ardında duruyordu ama bu yine de can yakıcıydı. Belki de daha az fedakâr olmalıydı.

“O adam, Görkem’in eski ev arkadaşıydı. Uzun süredir şehir dışındaydı lâkin döndüğünü öğrendiğimizde adamın ağızını aramak istedim çünkü sen yoktun ve ben, senin yokluğuna bir anlam kazandırabilmek için bulduğum her kuyunun dibine inmeye çalışıyordum. O adam da bir umuttu. Belki bir şeyler biliyor diye düşünüp kendisiyle sosyal medya üzerinden tanıştım ve galerideki sergime davet ettim.”

“Öğrendiğimizde mi?”

“Evet,” dedim lâkin detaya girmedim çünkü Hektor’un diğerlerine kızmasını istemiyordum. Gerçi biz diyerek çoktan onları zor durumda bırakmış olabilirdim. “Adam belki Görkem ya da İlkan ile ilgili bir şey biliyordur diye düşündüm ama hiçbir şeyden haberi yok. Yani kısa süreli, üstü kapalı sorularıyla anlayabildiğim kadarıyla yok. Zaten bir yıldır Antalya’daymış ama ben yine de bazı şeyleri görmüş ya da duymuş olabilir sanmıştım.”

Anladım der gibi yavaşça başını salladı. Bozulan sinirlerime eklenen duygularım iç içe geçerken kırgınlığımı sakınamadım. Kaşlarımı daha çok çatıp sorguladım. “O adamı görünce gerçekten sekiz ayın sonunda başka bir aşka yelken açtığımı mı zannettin?”

Bana ciddiyetle hakmaya devam etti fakat ifadesi yumuşamıştı. Saniyelerin ardından başını eğip sertçe yutkundu ve kalbime bir hançer gibi saplanan sözleri zikretti. “Mutlu görünüyor, gülümsüyordun. Keyifli vakit geçiriyor gibiydin. Aylardır yoktum sonuç-”

“Sakin.”

Uyarımla tekrar bana baktı. “Mantıklı düşünmüyordum çünkü sağlıklı fikirlere ev sahipliği yapabilecek bir durumda değildim.” Yüzünü ekşitti. “Senin hayalinle yaşıyordum, Lilith. Senin için. Ve sana geldiğim

gece de seni başka biriyle gördüm. O anki ruh halimle sadece gözümün önündekine odaklanabildim.”

Ruh halinin neden bu denli kötü olduğunu bilmek istedim. Ne gibi bir zihin yapısına sahip olarak gerçekten onu unutup başka biriyle olabileceğime inanabilmişti? Bu imkânsızdı. Benim varlığım da yokluğum da onunla başlayıp bitiyordu. Dünya üzerinde kalbime temas edebilecek onun dışında bir adam olmamıştı ve olmayacaktı. Ayrıca *senin için* derken ne demek istiyordu?

“Sadece sen,” diye fısıldadığımda gözlerinde kayboldum. “Hep sensin ve hep sen kalacaksın.”

İtirafım ve teslimiyetimle omuzlarımı düşürdüğümde Hektor üzerime doğru eğildi. Aramızdaki mesafeyi kapatma derdindeydi ama buna izin veremezdim. Bu yüzden geriye çekilip bakışlarımı kaçırdım ve bütün kırgınlığımla kucağımda duran avuçlarıma baktım. Belki de böyle düşünmesini anlayabilir, onunla empati kurabilirdim ama kendisi bana hâlâ hiçbir şeyi anlatmamışken benden hesap soruyor olmasına katlanamıyordum. Aylarca hayalimle yaşadığını söylüyordu. Ben onun hayaliyle dahi hayatta kalabilmekte zorlanmıştım çünkü koca bir boşlukta yapayalnızdım.

“Tabloların büyüleyiciydi.”

Gözlerimin ardı yandığında burnumun direği sızladı. Ona ilk sergimin onunla ilgili olacağını söylediğim günü hatırladım. Ne kadar mutlu olduğumu ve sonunda kendimi kadife kumaşların altında saklamak istemediğimi anımsadım. Bunların hepsi onun yanımda olmasından kaynaklanmıştı ve ben, o gittikten sonra varlığını en çok tuvallerimin arasında bulabilmişim.

“Yakından görmek isterim,” dediğinde sesi paramparçaydı. “Sadece bir tanesine bile saatlerce bakabilirim.”

O tablolar boyadan değil; gözyaşı, elem ve kederden oluşuyordu. Tuvallere baktığınız an gördükleriniz kalbinizi sızlatmaya yetiyordu. Ağladığımı gecelerin hatıralarıyla varlıklarını sürdüren eserlerim, aşkın en acı halini ifade ediyordu. “Hepsini satın aldığına göre doya doya bakabilirsin.”

İfadesinde bir değişim gerçekleşti. Kollarımı göğsümün önünde birleştirip tek kaşımı kaldırdığımda şaşırması olmasına içerledim. “Senin aldığını bilmesem o tabloları gerçekten satar mıydım?” Kendi sorumu

yanıtlarcasına başımı iki yana salladım. "Onlar bizim hikâyemiz. Senden ve benden birer parçalar. Hiçbir meblağ o tabloları almaya yetmezdi."

Katran karası gözlerine yerleşen mutluluk, bir an beynimden vurulmuş dönmeme neden oldu. Bir çocuğun neşesini anımsatan o ışıltı, uzun zamandır görmediğim bir nimetti. Hektor bana Barlas gibi bakıyordu.

Gözlerimi kaçırıp mırıldandım. "Ayrıca onlar senin doğum günü hediyelerindi."

"Doğum günüm mü?"

Sesindeki salt şaşkınlık ve hayretle dikkatimi çektiğinde tekrar yüzüne baktım. İfadesindeki bilinmezlikle zaman kavramını nasıl bu denli yitirebildiğini sorguladım. Gerçekten aylardır bir mağaranın dibinde miydi de dünyadan böylesine soyutlanabilmişti?

"İki gün önce alı ağustostu."

Sergim aklıma geldi. Hayalim o sergiyi verirken Barlas'ın yanımda olup elimi tutmasıydı. Ona armağan edeceğim tablolara benimle bakması, beni kollarının arasına alıp yeteneğimi överken beni ne kadar sevdiğini söylemesi idi. Bunlar gerçekleşmediğinde ve doğum günü yaklaşmaya başladığında o yanımda olmasa bile sevdiğim adama bir hediye vermek istemişim. Akıl sağlığımı yitirmeden hayaline tutunup, onun yerine dilek dileyerek doğum gününü geçirebileceğimi düşünmüştüm.

Hektor fısıldadı. "Fark etmemişim."

Kendi doğum gününü unutmuş olmasına şaşımamam gerekirdi fakat elimde değildi. Şaşkınlığıma eşlik eden diğer duygu hüznün oldu. Doğduğu günü unutacak kadar kendinden vazgeçmiş olması kabul edilemezdi. Beni kahreden kısım bir yaşını daha onunla kutlayamamış olmamdı.

Dolan gözlerimi saklamaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım ama göğsümün üstüne yerleşen baskıyla boğulduğumu hissettiğim an, tekrar ona bakıp yalvarıncasına mırıldandım. "Neden girtin?" dediğimde titreyen sesim canını yakmış gibi ifadesi sarsıldı. Derin bir nefes alıp gözlerimin içine bakarken aslında içten içe biliyor olduğum cevabı verdi. "Seni güvende tutmak istemişim."

"Senin yanında güvendeydim."

Elleriyle yüzünü ovuşturup yerinden kalktı. Amaçsızca balkonda adımladığında nefesleri birbirine karıştı. Dibime gelip sandalyemin önünde durdu. Gözlerimin içine bakarken öylesine yoğun bir özlemle

boğuşuyordu ki bir an onun için endişelendim. Sandalyemi tek eliyle kavrayıp çevirdi ve bir dizinin üstüne çöküp ellerini belime yerleştirdi. Parmakları elbisemin üstünden tenimi yaktı, varlığı beni aleve verdi.

Bakışlarımızı birbirine mühürlediği an, kıyamet kopsa dahi bana dokunmayı ve bakmayı bırakmamasını istedim. Gözlerinin hep üzerimde kalmasını, son nefeslerimizi verene dek daima birbirimize bakmayı ve başka hiçbir şeyi görmemeyi arzuladım.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

“İpucunu takip edip tehdidi ortadan kaldırırsam her şey biter sandım,” dediğinde sesi zayıftı. İfadesinde binlerce his kavga ediyordu. “Seninle hayatımızın sakın ve güzel evresine geçeriz, sonunda mutlu olup birlikte yaşayabiliriz zannettim. Seni bütün kötülüklerden uzakta tutabileceğime inandım ama yanıldım. Seni korumaya çalışırken ikimizi de tahmin edilemeyecek bir boyutta incittim.” Alnını kucağıma yerleştirip belimi sıkıca kavradığında ağlamam şiddetlendi. “Özür dilerim, Annabel Lee.”

Bana sarılıyor, dokunuyor, af diliyordu. Sesindeki keder tahammül edilebilir gibi değildi. Biliyordum ki kalbi acıyordu. Belime dolanan kollarındaki baskı beni hiç bırakmak istemediğini haykırıyordu. Ellerimi siyah tutamlarına iliştip saçlarını okşarken gözyaşlarım yüzünden onu net göremedim.

“Beni bıraktın.”

Fısıltımla mümkünmüş gibi bana daha sıkı sarıldı. “Dönecektim,” dediğinde kırgın sesinden onun da ağlamak üzere olduğunu anladım. “Yemin ederim, dönecektim. Seni asla bırakamam. Sen benim yaşamamın tek nedenisin.” Başını kaldırdığında yaşlı gözlerine baktım. “Senin olmadığın bir hayatta nefes alamam. Senin beni sevmediğin bir yaşamı kabul edemem.” Yanağından bir damla yaş süzüldüğünde kalbim paramparça oldu. “Bebeğim geri dönecektim.”

Dudaklarımdan sıyrılan hıçkırıkla gözlerimi yumdum. Hektor geriye çekildiğinde benden uzaklaşmasını kaldıramazdım. Endişelenmeme zaman tanımadan eğilip tekrar belimi kavradı ve beni oturduğum yerden kaldırıp kollarının arasına aldı. Bedenime sıkıca sarılıp beni göğsüne yasladığında kokusu ve sıcaklığıyla mayıştım. Aylardır olmak istediğim tek yerdeydim. Kalbinin atışını duyabiliyor, hayal görmediğimi anlayarak

mutlu oluyordum çünkü aylarca hayaliyle dans edip, gözlerimi açıp onun yanımda olmadığını fark ettiğim her anda içten içe ölmüştüm.

Varlığıyla yeniden yaşıyordum.

Beni sıkıca sarıp kendine bastırduğunda nefes alamam da umursamadım. Saçlarımın arasına bıraktığı öpücüklerin kanayan yaralarımı şifalandırmasına izin verdim. Ona olan hasretimin dinmesini sağlamaya çalıştım ama özlemim o kadar yoğunlu ki başarılı olamadım. Belki de yıllar geçse, o bana sarılmayı hiç bırakmasa dahi ben hep ona hasret kalacaktım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı bir kez daha. “Çok özür dilerim.”

Başımı göğsüne gömüp gözyaşlarımla gömleğini ıslatırken ağlamamı durduramadım. Kokusunu içime çekerek ona sarılmaya devam ettiğimde sekiz ayın bütün kederini ve acısını yok etmek istedim. Ona sarılmadığım her güne nispet yaparcasına sevdiğim adamın kolları arasında kaldım.

Ondan önce kadere inanmazdım. Hayatıma girdiği gün, bütün kaidelerimi yerle bir etmiş ve bana hiç bilmediğim duyguları aşılayarak bambaşka bir dünya olduğunu göstermişti. Doğuşumla yaşamıma giren adamı ancak ölümüm benden alabilirdi. Belki o zaman bile yakasını bırakmaz, bir hayalet gibi benliğine dadanırdım çünkü ondan ayrı kaldığım aylarda, hislerimin ne denli yoğun olduğunu daha iyi anlamıştım. Sevgi ve aşk, onunla aramdaki bağı ifade edebilmem için fazla yetersiz kalan iki kelimeydi. Benim ona hissettiklerimi tarif edebileceğim cümlelerim yoktu.

Titreyen, çatallı sesimi işittiğimde konuştuğumun bilincine sonradan vardım. “Neden geri dönemedin?” dedim ve ona mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldım. “Neden sekiz ay boyunca yoktun?”

Sorularım ağırlık gibiydi. Ruhumu dibe çekiyorlardı ve alacağım cevaplar dahi beni bu yükten kurtaramayabilirdi. Yine de Hektor’un denemesini istedim. Bana ihtiyacım olan nedeni verirse kendimi teskin edebilirdim.

Saniyeler geçerken sevdiğim adam sessiz kaldı. İlk başta nasıl anlatacağını bilemediği için düşündüğünü zannettim. Sonra geçen her dakikada saçlarımla okşamaktan başka bir şey yapmamasıyla hüsrana uğradım. Geriye çekilip gözlerine baktığımda ifadesindeki karanlığı gördüm. Transa girmiş gibi boşluğa bakarken sinirden çenesi seğiriyordu. Saçlarımın

arasındaki parmakları kaskatı kesilmiş, siyah tutamlarımı okşayışı bile hiddetli bir hal almıştı.

“Bir nedeni olduğunu biliyorum.” Uzanıp yanağına dokundum ve bana bakmasını sağlamaya çalıştım. Pürüzsüz tenini okşayarak mırıldandığımda dahi bana dönmedi. “Geri dönememenin geçerli bir sebebi olduğuna eminim çünkü gelebilseydin gelir, beni o halde bırakmazdın. Beni sensizlik denizinde boğmazdın.” Gözlerindeki karanlık, kısmi bir aydınlığa bulandı. Beni görebildiğine emin oldum. “Seni biliyorum, âşık olduğum adamı tanıyorum. Bana gelememene neden olan şey neydi?”

Sorumla evrilen ifadesi ürperticiydi. Bana bakarken beni görüyor ama zihnindeki şeylerden arınamadığı için odağını bulamıyordu. Neler olduğunu bilme ihtiyacımı bastıramayarak tekrar sordum. “Neden geri dönemedin?”

Gözlerime bakarken sessiz kaldı. İçimdeki tahammül edilemez telaşa eklenen sabırsızlıkla geriye çekilmek istediğimde beni bırakmadı. Kollarıyla belimi sıkıca sarıp beni kendine yaslamaya devam ederken kaşlarını çattı. Yüzündeki korku kalbimi parçalara ayırdı ama sessizliğini koruyor olması asıl beni yaralayan noktaydı.

“Cevap ver,” dedim yalvarırcasına.

Başını iki yana sallayarak beni reddettiğinde dudaklarım aralık kaldı. Ona bakarken neler olduğunu anlamakta güçlük çektim. “Cevap ver. Neden dönemedin?” Yanağını okşayıp temasına yaslanmasıyla yüreğim feryat etti. “Sevgilim anlat bana.”

Yüzüme bakmaya devam ederken bu sefer hiçbir tepki vermedi. Ne başını salladı ne ağzını açıp bir şey söyledi. Öylece durup beni kollarının arasında tuttu. Bedenimi iyice bedenine yaslayarak bana sarılmak istediğinde ellerimi göğsüne yerleştirip onu itirmeye çalıştım. Az önce göğüs-kafesine sızarak kendime orada bir yuva kurmak istemiştim. Şimdiyse ondan uzak durmam gerekiyordu ki duygularıma yenilip sessiz kalışını göz ardı edemeyeyim.

“Konuşsana.”

“Gece sorma.”

Neye uğradığımı şaşırarak yüzüne bakakaldım. Titrek soluklarım dudaklarımdan kayıp giderken gözlerimi kırpamadım. Yanlış duyuyor olduğumu düşündüm çünkü aksini kabul edemezdim. “Ne demek sorma?”

dediğimde sesim titredi. Boğulduğumu hissederek geriye çekilmeye çalıştığım da Hektor beni yine bırakmadı ama denemekten vazgeçmedim. Göğsüne yasladığım avuçlarımdan aldığım yardımla kendimi ondan sökerek kurtarmaya çalışırken yükselen desibelimle isyan ettim. "Sekiz aydır yoksun. Ne demek sorma?"

Tek kelime etmedi ve ben sonunda delireceğimi düşündüm. Onu daha şiddetli itirip kollarının arasından sıyrılmaya çalışırken bir yükselip, bir alçalan sesimle içimdeki bütün zehri kusmaya başladım. "Senin yokluğunda ölüp ölüp dirildim ben. Hayatta mısın, güvende misin, iyi misin diye kendime sora sora her gece ağlayarak uykuya daldım. Defalarca kez sinir krizi geçirdim. Geride kalan eşyalarına sarılarak, onları koklayarak yaşama tutunmaya çalıştım. Karşıma geçmiş bana nasıl sorma dersin?"

Son cümlemde bağırmuş, gecenin sessizliğinde adeta çınlamıştım. "Sesini özlediğim, yüzünü görmek istediğim için çektiğimiz fotoğraf ve videolara baktım sürekli. Hepsini ezberledim. Yataktan çıkamadım, yemek yiyemedim. Azıcık bile kendimi iyi hissettiğimde sana ihanet ettiğimi düşünerek kendimi hapsoldüğüm o boşluğun en dibine ittim."

Hâlâ kollarının arasında çırpınıyordum ama beni bırakmıyordu. Bana acı dolu bir ifadeyle bakarken bütün gücüyle beni kendine yakın tutuyordu ama bilmiyordu ki ilk kez ona hiç olmadığım kadar uzaktım.

"Ölmek istedim," dediğimde bedeni taş kesildi. "Sen yoksun diye ölmek istedim ama hep kendime güçlü kalmam gerektiğini söyledim çünkü geri döneceğini biliyordum. Beni bir başıma bırakmayacağını biliyordum. Sen söyledin bana, *bırakmam* dedin. *Biz birbirimiz için var edildik* dedin."

"Doğruyu söyledim."

"Şimdi de söyle o zaman."

Kollarını itirdim. Bu sefer beni bırakarak ihtiyacım olanı verdi ama gerileyip aramıza bir mesafe yerleştirdiğimde, pişman olmuş gibi tekrar bana uzanmaya kalktı. Elini iterek ısrar ettim. "Söyle, neden dönmedin?" Hektor omuzlarını düşürüp yüzüme bakarken öfkem beni kırbaçladı. Ağzını açmıyor olmasına katlanamayarak çılgılık atacağım sırada mırıldandı. "Bilmemen senin için daha iyi," dedi ve saniyeler içinde ekledi. "Sadece bana güvensen olmaz mı?"

Sinirden titreyen bedenim hem yanıyor hem üşüyordu. Sözlerine inanamayarak aklımı yitireceğime emin oldum. Hâlâ aynı şeyi yapıyor, beni korumak adı altında hiçbir şeyi doğru düzgün anlatmamayı tercih ediyordu. İyiliğimi düşünen birine göre fazla kötü kararlar veriyordu. “Güven mi?” Sesimdeki titremeyi yok etmeyi denedim. “Hangi güven?” dediğimde gözlerimi gözlerinden ayıramadım. “Beni bırakmaman gerektiği halde gittin. Beni deli olduğuma ikna etmeye çalışan sözde dostuna emanet ederek ortalıktan kayboldun. Sekiz ay boyunca geri dönmedin. Geri döndüğündeyse yine benim iyiliğim için mutlu ve güvende olduğumu düşünerek ortadan tekrar kaybolmaya kalktın. Şimdi karşıma geçmiş, nerede olduğunu sormamamı ve sadece sana güvenmemi mi istiyorsun?”

“Elimde olsaydı-”

Lafını keserek isyan ettim. “Neden değildi?”

Bana tekrar uzanmaya çalıştığında geriye çekilip gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Eğer soruma bir yanıt vermezse bana bir daha dokunamayacağını anlamasını sağlamaya çalıştım ama onu da kendimi de kandıramadığıma emindim. Çünkü ne kadar öfkeli olursam olayım, ondan ancak iki adım öteye gidebilirdim.

Sessizlikte duyulan melodiyle bir an ikimiz de kasıldık. Çalan telefonla soluklanıp kollarımı kendime doladım ve titreyen bedenimi durdurmaya çalıştım. Hektor bana bakmayı bırakıp masanın üstünde duran telefonuna uzandı ve aramayı yanıtlayıp İtalyanca konuşmaya başladı. Otopsiyle alakalı bir kelime telaffuz etti. Birkaç adım ötemde olan adam, başıyla işaret edip balkondan çıkmak adına yürümeye başladığında bütün sinirime rağmen bizden daha büyük şeylerin olduğunu kendime hatırlatarak ilerledim.

Salondan geçip aralık duran kapıdan geçtik ve çalışma odasına girdik. Geniş odayı inceleyerek ilk kez burada bulunuyor olmamdan aldığım merakla etrafa dikkatle baktım. Büyük kütüphane, oval bir toplantı masası, köşede bir bar ve çalışma masası bulunduran oda oldukça şık tasarlanmıştı. Hektor dizüstü bilgisayarını açıp, bir şeyler daha söyledikten sonra telefonu kapatarak görüşmeyi sonlandırdı ve bilgisayarın ekranını bana doğru çevirip konuşmaya başladı. “Otopsi sonucu daha çıkmamış ama ilk görüşlere göre Benito De Santis kalbine aldığı hançer darbesiyle ölmüş. Adamın bedenindeki izlere bakılırsa bir arbede yaşanmamış, olay mahaline taşındığını gösteren bir iz yok.”

Ona doğru adımlayıp bilgisayarın ekranına göz attım. "Öyleyse sunakta ya da sunağın yakınında öldürüldü."

"Öyle gözüküyor." Hektor gönderilen yazıyı inceledi. "Bedenindeki tepkimeler sonucunda ilaç verilmiş olabileceği düşünülüyormuş. Öldüğü sırada sakinleştirici etkisinde olabilirmiş."

"Mantıklı, adamın kilosuna ve boyuna bakılırsa taşınması kolay durmuyor."

"Ayrıca kendini savunabilecek birine benziyor ama boğuşma izi yok. Yani katili ya onu gafil avladı ya da ilaçtan dolayı karşı koyabilecek bir vaziyette değilken katletti."

Ellerimi saçlarımin arasından geçirip öğrendiğimiz yeni bilgilerin kulağa doğru geldiğini idrak ettim. Bakıldığında olay açık ve net gözüküyordu ama yine de doldurulması gereken boşluklar vardı. Hepsini öğrenmek istiyordum. Hatta bilmeyi arzuladığım şeyler, bildiklerimden katbekat fazlaydı ama bunu şimdi yapamazdım. Başım dönüyor, bedenim titriyordu ve öfkeme eşlik eden hüznüm işimi zorlatıyordu. Ayakta durmakta dahi zorluk çekerken olanları analiz edebilmem mümkün değildi.

Masanın üstündeki dijital saate bakıp sabahın bir buçuğu olduğunu gördüğümde birkaç saat sonra kalkmamız gerektiğini hatırladım. Hâlâ uykuyla ilgili sorunlarım vardı. Dört ya da beş saatten fazla uyuyabilmem mucizeydi. Yine de uzun zaman sonra ilk kez kendimi uykuya teslim ederek bazı şeylerin üstesinden gelmek zorunda hissediyordum. "Ben yatıp biraz uyuyacağım," diyerek arkamı dönüp adımladım. "Trevi Çeşmesi için dinlenmiş olmamız gerek."

Hektor'un peşimden gelerek adımı seilenmesiyle duraksayıp, omzumun ardından geride kalan adama bakım. Masanın önünde dikilmiş, bana küçük bir çocuğun çaresizliğiyle bakarken kendimi kollarına atmak için direndim. İstedğim cevapları, hayır ihtiyacım olan cevapları vermezken kendimi de onu da sevgiyle mükâfatlandıramazdım. Adil değildim çünkü hâlâ Hektor'un bana sunabileceği geçerli bir neden olduğuna emindim. Anlatırsa anlardım ama o anlamamı değil, iyi olmamı istiyordu. Anlatmazsa bunun mümkün olamayacağını öğrenmeliydi.

"Beni yalnız bırak," derken onunla birlikte kendi canımı da yakım. Çalışma odasından çıkarken bütün kederimle noktayı koydum. "Tıpkı sekiz ay önce bıraktığın gibi."

Benim için hayal denebilecek kadar güzel olan dairenin içinde ilerleyip misafir odasına girdim ve ardımdan kapıyı kapatıp yatağa uzandım. Üzerime sinen kokusunu içime çekip varlığına sarıldım. Acı onun geri gelişiyle hafıflemişti ama yok olmamıştı çünkü geri dönen adamım gidişini anlamlı kılmamıştı.

Böylelikle iki yüz kırk üç gündür yaptığımı yaptım.

Ve ağlayarak uyuya kaldım.

KOD ADI: ÇÜRÜYEN RUH

*“Siyah beyaz bir yaşamdı,
renkler kaybolduğunda aşk dayanamadı.”*

Uyandığımda ilk gördüğüm şey, oydu.

Aylardır her gözümü kapattığımda uykularına sızıyor, uyanıp gözlerimi açtığımda kaybolup beni kahrediyordu. Bu sefer tam tersi olmuştu. Rüyalarım sızmamıştı ama gözümü açtığımda ilk gördüğüm şey olmuştu.

Yattığım yatakta sağıma dönmüş, bacaklarımı göğsüme çekip cenin pozisyonuna gelmiştim. Hektor ise hemen yanımda, yerdeydi. Sırını duvara yaslayıp uzun bacaklarını uzatmış, düşen başıyla uyuyordu. Üzerinde hâlâ dün giydiği kıyafetler vardı. Gecenin bir vakti, ağlamalarım sonlanıp uykuya yenilmemle odaya sızmış olmalıydı. Beni yalnız bırakmamış, benden ayrılamamıştı. Bu farkındalık kalbimi dağladığında tekrar ağlamak istedim lâkin gözyaşım kalmamıştı.

Uyuyan adamı izleyerek onu bir nefes gibi içime çektim.

O kadar güzeldi ki parmaklarımı kanıncalandırıyordu. Elimde bir kalem varmış gibi yavaşça parmaklarımı oynattığımda gözlerimi hatlarında dolaştırdım. Ezberlediğim sıfatına doyamayacaktım. Onu izlerken sevdiğim adamın nasıl biri olduğunu unutmamam gerektiğini kendime hatırlattım. Onun yegâne önceliğinin ben olduğumun bilincindeydim. Hektor bazen yanlış adımlar atıp, kararlar veriyordu ama yaptığı her şeyin ardında beni güvende tutma isteği vardı. Öyle ki hissedebileceğim acıdan bile beni muaf tutmak isteyen bir adamdı. Dün gece net görememiştim ama şimdi yokluğunun ardında korkunç bir neden olduğunu idrak edebiliyordum. Bu sebep öylesine acı vericiydi ki Hektor öğrendiğimde kahrolacağımı bildiğinden, beni bundan da korumaya çalışıyordu. Tıpkı geçmişte kalan o dört günü hatırlamamı istememesi gibi şimdi de sekiz ayı bilmememi arzuluyordu.

Böylelikle canımın yanmayacağını sanıyordu ama bunun için çok geçti. Bilsem de bilmesem de mahvoluyordum ve onun da benden farkı yoktu. Hatta belki de bana, benim ona duyduğumdan daha çok ihtiyacı vardı. Bu düşünce beni yattığım yerden kaldırdı. Odaya sızan güneş ışınlarıyla parıldayan yüzüne bakarak yavaşça ilerledim ve yanında diz çöktüm.

Onu yalnız bırakmayacaktım. Bu sefer yaşadıklarıyla tek başına cebelleşmesine izin vermeyecektim. Karanlıktaysa ona aydınlık olacaktım. Aydınlığa tahammül edemiyorsa üzerine karanlık misali çökecektim ama *bir kez daha* bütün acıları tek başına sırtlanmasına asla izin vermeyecektim.

İfadesini izlerken ona çok yakındım.

Düşen başıyla boynunun tutulmuş olabileceğini fark ettim. Canının yanıyor olma ihtimaline dayanamayarak yanağına avucumu yaslayıp kafasını doğrultmak istedim lâkin Hektor hızla açılan gözleri, aniden boğazıma sarılan eli ve öfkeli bir yalvarışla mırıldandığı, "*Non toccarmi*," cümlesiyle beni olduğum yere mıhladı.

Ne dediğini anlayamadığım için kaşlarım çatıldığında ifadesi beni sarstı. Gözlerindeki öfke ve korku bana neler olduğunu sorguluyordu. Odağındaki kişinin ben olduğumu yeni anlamış gibi bir an afalladığında kalbim kasıldı. Boynumu saran parmaklarındaki hafif baskı yok oldu fakat teması baki kaldı. Hektor bana bakarak titrek bir soluk verdiğinde yüzünü ekşitip canı acıyormuş gibi iki büklüm oldu. Boştaki eli yavaşça göğsünü okşadı. Endişeyle sorguladım. "İyi misin?" Gözlerim göğsüne kaydı. Elimi bileğine sarıp teninde başparmağımı kaydırdım. "Kâbus mu görüyordun?"

Gözlerini yumup başını duvara yasladı ve derin bir nefes aldı. Göğsündeki elini çekse de boynumdaki parmaklarını oldukları yerde bıraktı. Saniyelerin ardından tekrar bana baktı. Yorgun ifadesine eklenen başka bir duygu daha vardı. Tam saptayamadığım o his neyse endişemi körük-lüyor, beni tedirgin ediyordu. Hektor kara gözlerini yüzümde gezdirip buruk bir tebessümle konuştuğunda sesi uykudan dolayı fazla boğuktu. "İyiyim," derken yalan söylüyordu. "Önemli bir şey yok, Lilith."

Öfkelensem de ifademi korudum. Bana anlatmadığı her şeyden nefret ediyordum ama Hektor'un ne kadar katmanlı olduğunu da iyi biliyordum. Derine inmek istiyorsam sabırlı olmalı, alan tanımalıydım çünkü

* Bana dokunma. (İr.)

az önce yaşadığımız şey kanıtlamıştı ki sevdiğim adam *iyi* değildi. Ne yaşıyorsa kesinlikle fazla yaralayıcı olmuş olmalıydı. Hali, tavırları, tetikte olan vücudu ve gözleri bana zamanı geldiğinde sandığımdan daha kaotik bir cevap alacağımı düşündürüyordu. Bu ihtimal kalbimi paramparça etse de onun için güçlü kalacaktım. Ne yükü varsa sırtlamalıydım zira o çok uzun bir süre benim için bunu yapmıştı.

“Neden buradasın?” diye sorduğumda sesimde öfke yoktu.

Boynumdaki parmaklarını kıpırdatıp yavaşça nabzımı okşadığında titredim. Hafifçe aralanan dudaklarıma kayan bakışlarıyla sorumu yanıtladığında düşük desibeli, hırıltılı sesi ve en önemlisi de derin bir kederle süslü sözleri göğsümü yaktı. “Sensizlik krizim ruttu. Kapının diğer tarafında kalamadım.”

Kucağına kıvrılıp başımı boynuna gömmek ve uzun bir süre orada kalmak istiyordum. Onsuzluğun ruhumda açtığı boşluk hâlâ kocamandı. Sadece varlığıyla değil, şefkatiyle de dolabilirdi ama buna müsaade edersem ihtiyacım olan gerçekleri almam zorlaşırdı. Hektor’a acı çekertmek gayem değildi ama yaşanan onca şeyden sonra eksik parçaları bulmadan kendimi kollarına atarsam, kendime de Gece’ye de haksızlık ederdim.

Geriye çekilip bileğini bıraktığımda seğiren çenesiyle dokunuşunu sonlandırmak zorunda kaldı. Çökrüğüm yerden kalkıp hâlâ üzerimde olan pembe elbisemin eteğini düzelttim ve yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran saati işaret ettim. “Travi Çeşmesi’ne gitmemiz gerekiyor,” dediğimde bir süre bana bakmaya devam etti. “Saat neredeyse altı olmuş, eminim şimdiden çok kalabalıktır.”

İç geçirip yerden kalktığında bir elini ensesine attı. Boynunu ovuştururken konuşmaya başladı. “Dün sen uyuduktan sonra İtalya’daki timden haber geldi. Takip edildiğine dair herhangi bir kanıt ya da iz bulamamışlar ama bizi izleyecekler.”

Başımı salladım. “Hazırlansam iyi olur.”

Hektor bir şey demeden odadan çıkıp ardından kapıyı kapattığında boğazımdaki düğümü yok edemedim. Dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım. Kendime gelmeliydim fakat hâlâ yas içindeydim. Bulduğum bu ruh halinden de kolaylıkla sıyrılamayacaktım, özellikle ışık olduğum adamlarla aramız bu haldeyken.

Yine de önümüzde uzun bir gün olacağını tahmin edebildiğim için harekete geçtim. Bavulumdan ihtiyacım olanları alıp misafir odasındaki banyoya girdim. Hızlı bir duşun ardından nemli saçlarımı salık bırakıp önce iç çamaşırlarımı, ardından kot şortumla beyaz boyundan bağlamalı bluzumu giydim. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip, babamın bana küçükken verdiği madalyonu taktım. Bordo rengindeki çantamın içine ihtiyaç duyabileceğim eşyaları koyup çantayı omzuma attım ve parfümümü sıkıp odadan çıktım.

Mutfığa girip dolaptaki su şişelerinden birini aldım. Balkona ilerlediğimde karşıma çıkan manzaraya göz attım. Şişenin kapağını açıp suyum yudumlarken şehrin sesini dinledim. Kısa bir süre sonraysa ardımdaki adım seslerini işitip omzumun ardından geriye baktım. Görüş açığa giren Hektor, kalbimi sendeletti. Bedenimi saran sıcaklıkla kendimi onu süzerken buldum. Siyah keten gömleği, aynı renk pantolonu ve beyaz spor ayakkabılarına eşlik eden saatiyle her zamanki gibi çok şıktı. Koluna, yüzümün silüetinden oluşan dövmesinin olduğu yere baktım. O dövme beni her defasında gafil avlıyordu fakat üzerindeki kumaş parçası yüzünden özlediğim o dövmeyi göremiyordum.

Yanıma yanaştığında parfümü ciğerlerime akın etti. Kendimi kaybetmemi sağlayabilen kokusuna karşı güçlü kalamayacağımı anladığımda, aramıza mesafe koyma ihtiyacı duyarak birkaç adım geriledim. Bunu fark ederek olduğu yerde kaldı ve elindeki telefonu cebine atıp hafifçe dudaklarını ıslattıktan sonra kapıyı işaret etti. “Kadınlar önden,” demesiyle yanından geçip ilerledim. Arkamdan gelen adamın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Su şişesini kahve sehпасının üzerine bıraktığımda onu almasıyla omzumun ardından baktım. Dudaklarımı yasladığım yere yasladığı dudaklarıyla suyu bir dikişte içtiğinde, neden yanaklarımın kızardığını bilmiyordum.

Evden çıkıp otoparka indik.

Hektor dün kullandığı araca değil de siyah bir motosiklete doğru ilerledi. Attığı her adımda, sergilediği en ufak bir eylemde ya da aldığı ufak bir nefeste dahi gözüme o kadar büyüleyici geliyordu ki anlatamazdım. Ayların ardından onu izleyebiliyor, bakışlarımı üzerinde dolaştırabiliyor olmak bile armağan hissi veriyordu. Siyah kaskı bana uzattığında sadece bir tane olduğunu anladım. “Arabayla gitsek daha iyi olmaz mı?” diye sorarken güvenliğimizden emin olmak istedim. Hektor yanıma yanaşıp

kaskı tutmaya devam ederken gözlerimin içine baktı. “Motorla daha hızlı hareket ederiz.”

“Öyleyse kaskı sen tak.”

Sözlerimle tek kaşını kaldırdı. “Aynen tabii,” dediğinde saçmalamamı söylüyordu. Ona gözlerimi dikmemle ifadesi yumuşadı. Bakışlarını saçlarımda dolaştırmaya başladı. Uzayan, artık perçem haline gelen kâküllerime karşılık yavaşça elini kaldırdı. Siyah tutamları okşadığında nefesim kesilip bedenim karşısındaki adama ait olduğunu hatırlatan tatlı bir azapla sızladı. “Kâküllerinin yokluğuna alışmam zaman alacak.”

Endişemi saklamaya çalışsam da sormadan edemedim. “Kötü mü olmuş?”

Hektor gözlerimin içine baktığında samimiyetini bütürün hücrelerimde hissedebiliyordum. Elini varla yok arası bir temasla siyah tutamlarımdan kaydırdı. “Mükemmelsin,” dediğinde vücudumdan yükselen ateş onu yakmıyormuş gibi biraz daha bana yanaştı. “Her zaman ve her şekilde.”

Onu öpme isteğime yenilmek üzereydim. Dudaklarına kayan bakışlarımla içimde kontrol edilemez bir açlık meydana geldi. Aynı şehveti paylaştığını bildiğim adamın gözlerine tutunduğumda kayıp düşmek üzereydim lâkin o buna hiçbir zaman izin vermemişti. Kaskı kaldırıp başıma geçirdi ve paylaştığımız anın büyüsunü bozdu. Bunu neden yaptığını bilemesem de kalbim kırılmıştı. Kaskın camını kaldırıp gözlerime bakarken aklımdaki şüpheyi öldürdü. “Seni öpersem duramam.”

Kızaran yanaklarımı kasktan dolayı göremediği için şanslıydım.

“Çok uzun zaman oldu, Lilith,” dediğinde sekiz aydır neler olduğunu öğrenememiş olsam da bildiğime yemin edebileceğim şeyi teyit etmişti. Hektor benden başkasına dokunmaz, bakmaz, sevmez ya da yakınında bulunmazdı. Ona dair hiçbir şüphem ya da güvensizliğim yoktu. Daima birbirimize ait olduğumuz gerçeği yıkılmaz bir kaideydi.

Sessizliğimle kaskın camını indirip motora bindi. Arkasına geçip kollarımı beline doladığımda parmaklarımdaki altındaki bedenini okşamak, çoktan ezberlemiş olduğum her bir kıvrımı tekrar aklıma kazıyarak zihnimi onunla doldurmak istiyordum. Fark etmiştim ki sandığımdan daha çok kilo kaybetmişti. Yine de sert gövdesine avuçlarımı yerleştirdiğimde hissettiğim kaslar, bana ne kadar kudretli olduğunu hatırlatıyordu.

Motorun gürültüsüyle öne atılıp otoparktan çıktık. Roma'nın kalabalık sokaklarında ilerlemeye başladığımızda sabahın erken saatine rağmen ortalık cümbüş alanıydı. Kısa süren yolculuğumuz dar bir sokağa giriş yapmamızla sonlandığında, Hektor'un bedenini hissetmenin bende yarattığı huzurdan ayrılmak istemiyordum lâkin mecburdum. Motordan inip kaskı çıkardım ve saçlarımı düzelttim. Dar sokakta insan yok denebilecek kadar azdı. Etrafı incelerken kaskı motorun üstüne bıraktım. Hektor elini belime yerleştirip beni ilerlettiğinde ona eşlik ettim. Parmaklarını bedenimden ayırdığında yine vedasının erken olduğunu düşünsem de tek kelime edemedim.

Sokaktan çıkıp sola döndüğümüzde insan sayısı artmaya başladı. Fark ettiğim yapıyla gözlerim irileştiğinde her şeyi boş vererek adımlarımı hızlandırdım. *Fontana di Trevi*. Bütün görkemiyle bana göz kırpan çeşmeye ateşe yakalanmış bir yusufçuk gibi çekildim. Tam önünde durduğumda ağzımın açık kaldığını idrak etmem bile boğazımın kurumasıyla oldu. Dudaklarımı birbirine bastırıp şaheser niteliğindeki çeşmenin bütün detaylarını içime çekmeye çalıştım.

Dökülen suyun geride bıraktığı ses huzur veriyordu. Fotoğraflarını defalarca kez görmüştüm fakat gerçeğinin haşmetli duruşuna karşılık, ilk kez böyle bir şeye şahitlik ediyormuşum gibi efsunlu bir hale bürünmüştüm. Bir tiyatro sahnesini andırıyordu, mermerden yaratılmış kocaman bir tiyatro sahnesini. Devasa sütunlar arasından yükselen heykel, suların efendisiydi. Gözleri uzaklara dalmış ama kudreti baki kalmıştı. Detayları incelerken sanata âşık olan tarafımı dizginleyemiyordum.

Suya baktım. Cam gibi berraktı fakat dibindeki paralar onu bulanırmaya çalışıyordu. O kadar çok para vardı ki sayabilmek imkânsızdı. İnsanların hepsi dileklerini bu çeşmenin dibine gömüyordu. Umut ediyorlar, mucize bekliyorlardı. İçimden aynı şeyi yapma isteği geldiğinde tam arkamda duran adamın sesini işitip, zihnimi okuyup okumadığından emin olamadım. "Buraya kadar gelmişken dilek dilememek olmaz."

Elini cebine attığında dudağının kenarındaki minik kıvrım genişledi. Sanırım bu, yüzümü ele geçiren heyecanımı fark etmesindendi. Bana uzattığı elinin içindeki bozukluklarla daha fazla kendimi tutamayıp sırtmaya başladım. Demir paralardan birini alıp arkamı döndüğümde Hektor ile yüz yüze geldik.

Her zaman girdaba benzettiğim kara gözlerine kilitlenerek dileğimi aklımdan geçirdim. O, hikâyeme giriş yapıp bana geçmişin kapılarını araladığından beri istediğim tek bir şey vardı. Şimdi karşımda duruyor, bana hayatının odak noktasıymışım gibi bakıyordu. *Sekiz ay* diye fısıldadı Gece. Acısını sesinden duyabiliyordum. O kadar üzgündü ki hiçbir zaman tamamen iyileşemeyecekti zira Barlas'tan ayrı kalmaktan bitap düşmüştü. Ve ben de ona katılıyor, Hektor'un gözlerine bakarken hâlâ tam karşımda olduğu gerçeğinin bir rüya olup olmadığını sorguluyordum. Eğer öyleyse, eğer her şey ve bu an bir rüyaysa, tek temennim hiç uyanmamaktı lâkin gerçeğin içindeysen ve artık kâbuslar geride kaldıysa tek ricam hiç ayrılmamaktı.

Bozuk parayı sol omzumun üstünden geriye attığımda şıp sesini işitemem saliseleri aldı. Bu süre zarfında gözlerimi dahi kırpmadan Hektor'a bakmaya devam etmişim. Kaybolup yok olmasından, bir daha onu bulamamaktan korkarak içimi kaplayan kasvetle yüzümü astığımda, karşımdaki adam bende bir sorun olduğunu anladı.

"En son hiç ayrılmamamızı dileğimde," diyerek yılbaşında uçurduğumuz dilek fenerini hatırlamasını sağladım. "Gitmiştin ve sekiz ay..." Susup devam edemedim. Derin bir nefes alıp toplamaya çalıştığım ancak başaramadığım güçle itiraf ettim. "Şimdi yine aynı şeyi diledim. Ya yine ayrılırsak? Ya gider-"

"Gece," dedi ve çenemi kapatmamı sağladı. Uzanıp ellerini yanaklarıma yerleştirdiğinde tamamlanmış hissettim. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatarak gözlerimin içine bakmaya devam etti. Konuştuğunda sesi ve cümleleri o kadar sertti ki yüreğime bir balyoz misali inerek bana inanmak haricinde bir yol bırakmadı. "Ben senden asla gitmem. Gidemem." Yanağımı okşayarak iç geçirdi. "Sekiz ay önce, o gece yaptığım şey hayatımın en büyük hatasıydı. Sadece ipucunu takip ederek her şeyi halledip sana geri dönmek istemiştım. Seni tehlikeden uzakta tutmak istemiştım. Sanmıştım ki her şey bittiğinde ve ben kısa sürede sana geri döndüğümde seni bıraktığım yerde, evimizde bulup sana yalvaracak ve gönlünü alacaktım. Bana kızgın olsan bile fazla dayanamayacak, beni affedecektin." Sesi titrediğinde gözlerindeki pişmanlık içime işledi. "Sonra hayatımız hiç olmadığı kadar güzel bir şekilde devam edecekti. Her sabah uyandığımda seni görüp her gece yatarken sana sarılacaktım. Benim bu

hayatta, nefes aldığım ilk günden vereceğim son güne dek istediğim tek şey bu. *Sensin.*"

Yanağımdan süzülen yaşı hızla sildi. "Bizim için bir daha ayrılmak söz konusu bile olmayacak. Sana yemin ederim, bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım. Kırdığım her noktayı onarıp sana kanıtlayacağım bebeğim. Söz veriyorum." *Biliyordum.* "Eğer geriye dönebilseydim," dediğinde sertçe yutkunmak zorunda kalmıştı. "O gece senin yanından kalkıp gitmez, o uçağa binmezdim. Ve bir daha sana dokunmak nasip olmasın ki eğer geri dönebilseydim, ne yapar ne eder dönerdim." *Biliyordum.*

Bakışlarımı kaçırıp başımı eğdim. "Sen de dilek dile."

"Benim dileğim karşımda duruyor," deyip tekrar yanaklarımı okşadı. "Bana bakarsa bütün isteklerim zaten kabul olur." Cümlesiyle tekrar ona baktığımda buruk bir tebessüm etti. "İşte böyle, her şeye sahibim bile."

Ona kızgın kalmak neden bu kadar zordu?

Tatlı konuşmaları bana hayat verirken sekiz ayın acısı bile soluk birer hatıraya dönüşmeye başlamıştı. Oysa o sekiz ay, benim kişisel cehennemimdi. Sadece benimle yaratıcım arasında tam olarak kalabilecek, keder dolu bir yıkım şöleniydi.

Yavaşça geriye çekilip bana dokunuşunu sonlandırdım fakat aramıza büyük bir mesafe sokamadım. Yine de Hektor bana ciğerini söküvermişim gibi baktı. Tekrar çeşmeye dönüp asıl odaklanmam gereken noktayı öteledim. Çantamın içine uzanıp çıkardığım dijital fotoğraf makinesiyle, "Bana hediye ettiğin fotoğraf albümünü hatırlıyor musun?" diye sordüğümde yüzüne bakamadım.

"Hatırlıyorum."

Sesindeki kırgınlık canımı yaktı ama beni asıl yaralayan, her şeyin bir anı olarak kalmasıydı. Sanki başka bir hayatta sıkışıp kalan anılardan ibarettik. Oysa hikâyemiz bitmemişti. Mutlu son gelene kadar da bitemezdi. İzin vermezdim.

"On altı fotoğraf," dedim ve sonunda katran karası gözlerine bakabildim. "Çekilmemiz gereken on altı fotoğraf var, yoksa albüm eksik kalacak." Çeşmeyi işaret ettim. "Bence burası fotoğraf için güzel bir arka plan olur. Manzara büyüleyici."

İtalya'nın kalbi Roma'daydım.

Sevdiğim adamlaydım.

Bu anı ölümsüzleştiremezsem gözüm açık giderdi.

Bakışlarındaki bir şey, asıl güzel şeyin ben olduğumu düşündüğünü belli ediyordu. Her daim böyle bakıyordu. Zaman bile onun bakışlarındaki beni alıp götüremiyordu. Uzanıp elimden fotoğraf makinesini aldı. Elini belime atıp beni kendisiyle birlikte çevirdi. Sırtımızı çeşmeye doğru vermemizi sağladıktan sonra kolunu belime doladı. Ona iyice yanayım mı sağladıktan sonra, "Gülümse, Annabel Lee," dedi. Kameranaya bakarak tebessüm ettim. Hektor ise bana baktı ve fısıldadı. "Benim gözüme büyüleyici gelen yegâne eser sensin."

Başımı geriye atıp ona bakmamla fotoğrafımızı çekti.

Yanan tenim ve boynundan yayılan kendine has kokusuyla kendimden geçmek üzereydim. Belki de her şey farklı olsa çoktan üzerine atlayıp aşk çeşmesinin halısını vermeye başlardım lakin şu an bizden daha önemli şeyler vardı; mesela İlkan'ın bıraktığı videodaki sözleri. Geriye çekilmemle Hektor iç geçirip elindeki fotoğraf makinesini uzattı. Aldığım cihazı tekrar çantama attım. Çeşmeye bakıp odaklanmaya çalıştım.

"Sence niye buraya gelmemizi istedi?"

Hektor'un sorusuyla etrafa göz attım. "Emin değilim," dedikten sonra sızlayan vicdanımla ekdedim. "Benim hoşuma gidecek yerleri seçtiğini söylemişti. Burası da benim hoşuma gidecek bir yer. Belki de ondandır." Hissettiğim suçluluk hissini fark eden Hektor karşılık verdi. "İlkan'ın deliliğiyle senin bir alakan yok, Lilith."

Ama o deliliğe onu mahkûm eden yaratığı bulmakla alakam vardı ve bunu yapabilmemiz için İlkan'ın videodaki sözlerini anlamlı kılmamız şartı. "Poseidon demişti." Hektor gözümü diktiğim heykeli kastediyordu ama yanıyordu. "O Poseidon değil," diyerek kollarımı göğsümün önünde birleştirdim. "Elinde üç dişli mızrak yok. Ayrıca Poseidon, Yunan mitolojisinde geçer. Roma mitolojisiyle arasında ufak farklılıklar vardır. Heykeldeki kişi, Oceanus. Suların, akarsuların ve okyanusların temsilcisi."

"Öyleyse İlkan neden Poseidon dedi?"

"Çözmemiz gereken de tam olarak bu," diyerek iç geçirdim.

Etrafımızı ve çeşmeyi inceleyip bir cevap arıyordum. Heykele erişemedik. Bu yüzden İlkan'ın elçisi heykel aracılığıyla bize bir mesaj bırakmış olamazdı. Öyleyse niye buradaydık? Elçi bize zarfı ve içindeki bilmeceyi nasıl iletecekti? Oyun değişmiş, başka bir şekle mi evrilmişti?

Anlayamadığım şeyler karşısında sinirlerim bozulduğunda burnumdan soludum. "Çeşmeyi izleyen tim herhangi bir şey fark etmemiş mi?"

"Hayır," dedi Hektor. "Dikkatlerini çeken olağandışı bir şey olmamış."

Olağandışı. Kilit noktaydı çünkü yaşadıklarımız anormal olsa da bize yaşanılanların uygulanma şekli, normal kategorisine dahil olabilecek kadar olağandı. Elçi dikkat çekecek bir şey yapmazdı. İyice saklanır, gölgelerin arasında oynardı. İlkan gibi son sahneye kadar kendini belli etmezse bu hikâyeden bir çıkış yolu bulamayabilirdik.

Geçen dakikalarla Hektor bir asker misali tetikte olduğunu belli eden bir şekilde etrafı inceledi. Ben de bilgilerimi arşınlayarak bir sonuç aradım. Ortalık, insandan geçilmez hale gelmeye başladığındaysa seslerin yoğunluğuyla odaklanamadım. "Bir yere oturalım," deyip yakındaki kafelere baktım. "Çeşmeyi görüş açımızdan çıkarmayacağımız bir yer olsun."

Sokağın hemen köşesinde kalan sarı binanın dibinde minik bir kafe vardı. Oraya ilerleyip şans eseri son kalan masaya oturabildiğimizde çeşme görüş açımdaydı. Garsona iki *espresso* siparişi verdik. O, kahvelerimizi getirene kadar da sessiz kalarak çeşmeyi izledik. Hektor çaprazımdaydı ama küçük masa sayesinde bacaklarımız birbirine karışmış, kollarımız birbirine yaslı kalmıştı. Önüme bırakılan kahveden büyük bir yudum aldım. "Açsan bir şeyler de söyleyelim," diyen adamla başımı iki yana salladım. "Henüz acıkmadım."

Kendi kahvesinden bir yudum aldığı anda odağımı çeşmeye vermek istesem de içimi kemiren şeyi dile getirmeden edemedim. "Gediz," dememle Hektor'un ifadesine bir karanlık çöktü. Beni dahi ürküten bir karanlıktı bu. Bütün bedeni kasılmış, gözlerindeki karanlığın ardında bir yangın çıkmıştı. Olduğum yerde küçülecektim ki sormam gerektiğini kendime hatırlatarak mırıldandım. "Aylardır onu arıyoruz ama-"

"Bulacağım," dedi sertçe. "Merak etme."

Bir zamanlar iş arkadaşım olan, Afra'nın dikkatini çeken adamı hatırlamak dahi tüylerimi diken diken ediyordu. Bana yaşatmaya çalıştığı şeyi sindirememiştim çünkü nedenini çözememiştım. Gemino Gladiis üyeleri; yani İlyas, Barca ve Atilla taraf değiştirmiş olabileceğini söylemişlerdi. Başka mantıklı bir açıklama bulamamışlardı ama içimde buna inanmayan bir parça vardı. Gediz Giri'e dair olumlu düşünceler beslememden kaynaklı değildi o parçamın şüpheciliği. Sadece emin olamıyordum.

“Böyle bir şey yapabileceğini, sen gidince beni akıl hastanesine kapatıp senin gerçek olmadığına inanmam adına beni zorlayacağını tahmin edebilir miydin? Yani böyle bir adama dönüşebileceğini?”

Hektor tereddütsüz yanıt verdi. “Asla.”

“Anlayamıyorum, niye-”

“Bizim tarafımızda değilmiş,” derken diğerleri gibi düşündüğünü gösterdi. “Başka bir açıklaması olamaz. Demek ki başkaları adına çalışıyormuş. Belki de Agamemnon adına.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“İhtimal dahilinde.” Gözlerindeki öfkeyle bakışlarını kaçırdı. “Yaptığı saçmalığın başka ne gibi bir nedeni olabilir? Bir çıkarı vardır mutlaka. Ona ben dönene dek sana göz kulak olmasını söyledim. Bir seçilmiş olmasına rağmen ona inanıp takımımın sorumluluğunu ona devrettim.” Sinirden sıkıldığı dişleriyle homurdandı. “Resmen ihanet etti.”

Bunun ona ne kadar ağır geldiğini daha iyi gördüm. Evet, giderken kısa süreceğini sandığı yolculuğunda İlyas’ı da beraberinde götürüp geriye kalan her şeyi Gediz’e bırakmıştı. Buna ben de dahildim. Emanetlerine hıyanet etmekle kalmamış, acaba daha kim bilir neler yapmıştı? En başından beri bizim tarafımızda olmayabilir miydi?

“Nasıl ortadan kaybolabildi, anlayamıyorum.”

“Kaybolması normal.” Sinirle soludu Hektor. “Gediz, Gemino Gladiis askeriydi. Onlardan nasıl kaçıp saklanacağını iyi biliyor. Aynı şekilde benden de. Ama yapacağım son şey olsa bile onu bulacağım.”

“Bulunca ne yapacaksın?”

“İnfaz edeceğim.”

Tekrar gözlerini bana çevirdiğinde son cümlesinin bir arzu ve yemin olduğuna şahitlik ettim. Hektor’un içindeki karanlığın boyutu evrilmişti. Daha acımasız gözüküyor, öyle bakıyordu. Elbette Gediz’in yaptıklarından sonra böyle düşünüp hissetmesi normaldi fakat halindeki bu değişim sadece Gediz’le ilgili değildi. Sekiz ayda bir şeyler Hektor’u olduğundan daha zalim biri haline getirmişti.

“Örgüte ihanet etti,” dediğinde sesi tüylerimi diken diken etti. “Ama en önemlisi sevdiğim kadını incitti.”

Beni inciten şey, onun gerçekliğinin sorgulanmasıydı. O hastanede kaldığım sayılı saatler bana yıllar gibi gelmişti. Zihnimde hapsediğim o büyük soru işareti boynuma bir urgan gibi dolanmıştı. İnanmamı istedikleri Hektor'un yokluğu, hayatımın en büyük sınavlarından biri olmuştu. "Kolyemi ve bilekliğimi o aldı."

Mırıldanışımı kaşları daha çok çatıldı. "Ne?"

"Hastanede uyandığımda yoktular ve diğerlerine sorduğumda ne bilekliği ne de kolyeyi gördüklerini söylediler. Gediz almış olmalı." Hüznümü saklayamadım. "İkisi de benim için çok değerliydi. Biri annenin, biri senin hediyeledi. Ve artık yoklar." Gözlerine bakarken utanıyor, benim elimde olmayan bir şeyden ötürü onları kaybetmiş olsam da çekiniyordum. "Üzgünüm, Hektor."

Sözlerimle Hektor mümkünmüş gibi daha çok öfkelenmişti. Gözlerini birkaç saniyelikliğine yumup boynunu çevirdiğinde içten içe sabır diliyor gibiydi. Ona dair fark ettiğim bir diğer şey de bu oldu. Hektor daima kontrollüydü. Fevri değildi. Lâkin şu an kendini dizginlemekte zorlanıyordu. Bana bakmadan odaklandığı boşluktaki gözleriyle, "O piçin derisini yüzeceğim," dediğinde ona inandım. "Ve endişelenme, onu bulduğumda kolyenle bilekliğine kavuşacaksın."

Bu, beni Gediz'in hak ettiğini bulabilme ihtimalinden daha çok heyecanlandırdı çünkü iki obje de benim için fazla değerliydi. Onlar olmadan kendimi çıplak gibi hissediyordum. Beni izleyen adamın hâlâ sinirle soluduğunu gördüğümde sakinleşmesi adına bir süre sesiz kalıp kahvemini yudumladım. Trevi Çeşmesi'nin etrafındaki kalabalığa göz attım. Turistler havuza para atıyor ya da fotoğraf çekilip anın tadını çıkarıyorlardı ve şüpheli hiçbir şey yoktu.

"İlyas'la konuştum," diyen Hektor dikkatimi üzerine çekti. "Gelmek istedi."

Tahmin etmiştim ve hiçbirinin mesajını cevaplamadığım için aniden kendimi kötü hissettim. Bir ara onları arasam iyi olurdu. Benim için endişelenmeyi bırakmış olmalıydılar zira artık Hektor'un yanında olduğumu öğrenmişlerdi. Yine de sekiz ayda onlarla bir bağ kurmuştum. Özellikle Barca'nın aklının bende kaldığına emindim.

"Sen ne dedin?"

Bana, içimde sakladığım savunmasız kıza bakıyormuş gibi içtenlikle bakıyordu. Çoktan kaybettiğimi düşündüğüm bir savaşı, hiç savaşmadan kazandığımı anlamamı sağlayan sözleri zikrettiğinde teslim olmuştu. Tereddütsüzdü. “Bu işi Feray ile ben noktalayacağız dedim.” Sesi uzatılan bir yardım eliydi ve ben sıkıca parmaklarına tutundum. “Haklıydın.” Bilmiş bir tavırla tebessüm etti. “Her zamanki gibi. En başından beri olması gereken buydu. Sen ve ben, ortağız.”

Sen ve ben, ortağız.

Biz bundan çok daha fazlasıydık. Biz, *her şeydik*. Fakat aylar öncesinde kalan anılarımıza yaptığı göndermeyi anlayabiliyordum. Bu beni gülümsetti. Aydınlanan yüzümle Hektor gözlerini dudaklarıma indirdi. Tebessümünü takınıp beni izlemeye başladı. Saniyeler içindeyse ciddiyetini geri kazandı. “Ben yokken,” deyip devamını getiremediğinde ne öğrenmek istediğini biliyordum.

Ben onun sekiz aydır ne yaptığını merak ediyordum, o da benim.

Bana söylemediği için aynı şeyi ben de yaparak dudaklarımı görünmez bir fermuarla mühürleyebilirdim fakat ifadesindeki bir şey bana bunu yaptırtmıyordu. Sanırım ona kıyamıyor oluşum beni içini rahatlarmak zorunda bırakıyordu. “Okulumu dondurdum. Galeride çalışmaya devam ettim, yani ilk iki ayın ardından. İlyas bana dövüş dersleri verdi. Barca ve Atilla da yardımcı oldular. Birlikte seni aradık. Örgütteki üst düzey birkaç kişiyle tanışma fırsatım oldu. Babamı tanıyan insanlardı. Her zaman kapılarının bana açık olduğunu söylediler. Ne istersem yapacaklarını, bunun benim de mirasım olduğunu anlattılar.”

Gemino Gladiis’in sistemini hâlâ tam olarak öğrenememiştim çünkü mirasçı olsam bile yeminli bir üye değildim. Örgüt kendi içinde dahi kademelerden oluşan, herkesin her şeyi bilmesine izin vermeyen bir yapıya sahipti. Açıkçası bana bonkör davranmışlar, babama duydukları hürmetten dolayı normalde asla yapmayacakları bir şekilde bana sahip çıkmışlardı. “Eğitimler aldım,” derken o günleri düşündüm. Atilla, Barca ve İlyas sayesinde artık daha iyi bir dövüşçüydüm. “Stella Yazılım Şirketi en sık gittiğim yer haline geldi.”

Örgütün karargâhlarından biri olan şirketteyken kendimi Hektor’a daha yakın hissetmeye başlamıştım çünkü aldığım her eğitimde ve öğrendiğim her bilgide, geçmişte dahil olmadığım o hayatına dair bir şeyler görüyordum.

“Örgüt için yemin mi ettin?” diye sorduğunda sesindeki endişeyi sezebilmişim.

Yemin etmem için kimliğimden vazgeçmem gerekirdi. Bu büyük bir adımdı fakat biliyordum, biraz daha zaman geçseydi yapacağım hamle bu olabilirdi. “Hayır ama nimetlerinden yararlandım.”

Hektor bana hikâyenin devamını bilmek istediğini söyleyen bir ifadeyle baktığında konuşmaya devam ettim. “Seni bulmam gerekiyordu ve bu süreçte akıl sağlığımı koruyabilmeliydim.” Sağ gözü seğirdi ve anladım ki yaşadıklarım yüzünden her daim öfkeli kalmaya devam edecekti. “Kızlar beni terk ettiğini sanıyor. Simay, Londra’ya gitti ama bir ayın sonunda geri döndü. Afra’dan iyi olmadığımı öğrenince duramamış.”

Eğitimi yarım bırakıp döndüğü için ona kızsam da varlığının bana güç vermediğini söyleyemezdim. Simay bütün süreçte yanımda olmuştu. Bilmediği şeyler olduğunu anlasa da üzerime gelmemiş, bana alan tanımıştı. İlyas ile aralarında yakın bir ilişki vardı fakat hâlâ adını koymamışlardı. Afra ise Görkem’in ölümüyle şoka girmiş, birkaç gün kendine gelememişti lâkin kısa süren ilişkilerinin son zamanlarında Görkem’in açığa çıkardığı çirkin yüzü, bir insan olarak ona üzülse de yokluğunu kolay atlatmasına neden olmuştu. Afra ona zaten âşık değildi. Bu yüzden kahrolmamıştı. Fakat yine de ölümünün beklenmedik şekliyle afallamıştı.

“Berna abla sürekli evime gelip yemek getirdi. Mint ile Alesha her hafta beni ziyaret ettiler. İkisi de derslerine çalışıyor ve gayet iyiler. Seni sorup durdular. İlk başlarda onlara anlatmadım ama sonra bir gece,” dediğimde susup yutkunmak zorunda kaldım. Şubat ayında, sevgililer gününde feci bir haldeydim. Sarhoş olmuş, ağlamış, bağırmış, dağıtmışım. Kızlar o gece bana sürpriz bir ziyarette bulunup beni o halde gördüklerinde, Hektor’un kayıp olduğunu onlara anlatmak zorunda kalmışım. Çok endişelenmişler, üzölmüşlerdi. Ve o günden beri beni daha sık aramaya başlamışlardı. Uçağa binmeden önce onlara Hektor’u bulduğumu söylediğimdeyse ikisi de sevinçten ağlamıştı.

Cümlemi bitirmeyip başka yöne saptım. “Herkes benimleydi. Yanımdaydı.”

İçinde zamanın yarattığı pişmanlığı, binlerce özrü bulunduran bir bakışla bana bakarken uzun bir süre suskun kaldı fakat bağırsa belki daha az sesi çıkardı. “Yalnız kalmaman beni rahatlattı,” dedi ve geç kalmışlığını

hissetmemi sağladı. Oysa bizim için geç ya da erken diye bir şey olamazdı. Biz ne olursa olsun, zamanın bir noktasında birbirimizi yakalardık “Herkesin içinde yalnızdım.” Anlamasını isteyerek ekledim. “Sensizdim.”

“Ben de sensiz ve kimsesizdim, Lilith.”

Kalbimin içinde bir şey ince ince sızladı. O kadar narindi ki her an kırılmaya hazırdı. Gözlerim yanmaya başladığında dudaklarımdan kırılgın birkaç cümle daha sıyrıldı. “İlk zamanlar ailenin evinde kaldım ama sonra çok büyük bir ev olduğu için yapamadım. Senin dairene geçtim. Tablolarıma gömüldüm. Seni boyalarımın arasında buldum.” Merakla sorguladım. “Satın aldığın eserlerim şu an neredeler?”

“İtalya’ya geliyorlar,” demesini beklemiyordum.

Çantama uzanıp içinden uçak biletinden yaptığı ve kapımın önüne bıraktığı yıldız origamisini çıkardım. “Bunu gördüğümde ilk uçağa atlayıp yanına gelmeyeceğimi düşünmüş olamazsın.”

Bilmiş tebessümünü saklamaya çalıştı. “Geleceğini tahmin ediyordum.”

“Neden galeriden içeriye girmedin?” dediğimde kasıldı. “Neden o gece beni almadan gittin?” Yumuşayan atmosferi kasvete bulamaktan geri kalamadan cevap arayışına kaldığım yerden devam ettim. “Buraya birlikte gelebilirdik. Sekiz ay önce de üç gün önce de.”

Derin bir nefes alıp bakışlarını masanın kareli örtüsüne odakladı. Yüzüme bakmaması üzerine ifadesini görmemi istemediğini anladım. İtirafına dolanmış zehirli sarmaşık misali yanıcı olan sözleri, bana aklındaki kaosu derinliğini kanıtladı. “Berbat bir haldeydim. Beni öyle görmemi istemedim.”

İlyas iyi görünmediğini söylemişti fakat durumun ciddiyetinden bahsetmemiştii. “Ne halde olursan ol benim için fark etmezdi.” Başını kaldırıp bana baktı. “Biliyorum, Lilith. Fakat sen de beni biliyorsun. Doğru ya da yanlış olması umurumda değil. Ben böyleyim, daima seni korumakla görevli bir askerden ibaretim. Görebileceğin, duyabileceğin, hissedebileceğin bütün kötülüklere mâni olmak üzere programlandım. Bu huyumu değiştirebileceğimi sanmıyorum. Sadece akılandım, artık böyle düşünsem dahi böyle düşünürken gözümün önünde kalman gerektiğini de biliyorum.”

Onu böyle kabul etmem gerektiğini söylüyordu ve onun her hali kabulümdü fakat dediği gibi beni gözünün önünden ayırmadan bunu

yapmayı öğrenmeliydi. Çünkü yedek kulübesinde bekleme ihtimalim sıfırdı. O istemese bile yanında olacaktım. Hem de her defasında.

“Ya annen?”

İç geçirdim. “Ona söyleyemedim. Bu yüzden de defalarca kez bizi Ankara’ya çağırса da gidemedim. Cevdet amcayla seyahatlerinden döndükten sonra işleri birikmişti ve onlar da uzun bir süre daha Ankara’dan kıpırdayabilecek gibi değillerdi. Bu yüzden şanslıydım. Tabii annem sana her telefonu vermemi istediğinde bir bahane bulmak ya da aramasını cevaplamayıp mesaj atmak zordu.”

“Özür dilerim,” dediğinde anlayışlı bir tebessüm ettim. “Biliyorum.”

“Anneme Agamemnon’u sordum.”

Cümlemle kasıldı. “Bir şey dedi mi?”

Başımı iki yana salladım. “İsmi birkaç kez duymuş ama onunla hiç tanışmamış.” Dudağımı hafifçe kemirip kaşlarımı çattım. “Babamın onu, Nevra ve Bayhan Balamir dışında kimseyle yakın bir ilişkiye sokmadığından bahsetti.”

“Belli ki anneni korumaya çalışıyordu.”

Korumak için onu dışlaması gerekmezdi ama babamla Hektor bu konuda benzerlerdi. Bu yüzden Hektor’un babamı kolaylıkla anlayabilmesi şaşırtıcı gelmedi.

Bir süre sessiz kalıp Trevi Çeşmesi’ni ve etrafındaki kalabalığı izledik. Hiçbir şey olmamaya devam ettiğinde kendimi homurdanırken buldum. “Bu arada, İtalya’daki timin kabiliyetlerine güvenmediğimi söylemeliyim. Sekiz ay boyunca seni arayıp bulamayanlardan biri de onlardı.”

“Bulabilecekleri bir yerde değildim,” dediğinde hızla ona baktım. Zihnindeki bir köşede sıkışıp kalmış gibi odağını yitirmiş gözleriyle mırıldandı. “Olduğumda direkt yardımına koştular. Bu yüzden haklarını ödeyemem.”

Ona detayları sormak istesem de kendimi tuttum. “Seni bulanın ben olacağımı sanıyordum. Bu sefer ben seni bulurum diyordum. Ama yapamadım. Yine sen beni buldun. Bana geri geldin.” Girdiği transtan çıkmasını sağlayan sözlerimle gözlerimin içine baktı. “Hep geleceğim,” derken söz veriyordu. Başımı iki yana salladım. “Hayır, bir daha gitmeyeceksin.” Yaptığım düzeltmeyle tebessüm etti ve onay verdi. “Beni yanından alabilmeleri için öldürmeleri gerekir bebeğim.”

Ölüm kelimesini sıkça kullanıyordu ve bu hoşuma gitmedi. Soğuyan kahvesinden bir yudum aldı. “İtalya’ya gelirken kızlara nasıl bir bahane sundun?” diye sorduğunda alaycı bir tutumla karşılık verdim. “İtalyan erkeklerinin bana iyi gelebileceklerini söyledim.”

Kahve bardağını gerekenden daha sert bir şekilde yerine bıraktı. Benden gözlerini ayırmadan sakın bir duruş takındı. Konuştuğunda fırtına öncesi sessizlik teriminin ona ne kadar yakıştığını düşündüm. “Cesedimi çiğnerlerse belki.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Belki?”

“Evet, hayalet olup dadanma ihtimalim yüksek.”

Kıskançlığı hoşuma gittiğinde gülümsememi saklamak adına elimi çeneme yerleştirdim. Hâlâ kızgın ve kırgındım. Ortadan kaybolduğu gece neler olduğunu anlatmasını, İlyas’ın bana aktardığı minik parçaları genişletip bütün tabloyu önüme sermesini istiyordum. Yine de Hektor’a zaman verip aklını toparlamasını beklemeliydim. Belli etmemeyi denese de bakışlarından anlayabiliyor, zihnindeki derin kuyuda bocaladığını görebiliyordum. Oradan çıkmasına yardım edecektim ama bunu yaparken dikkatli olmalıydım, yoksa ağzını açıp bana hikâyenin tümünü anlatması zorlaşırdı.

Gözücüyla bir ışık seçtim. O tarafa baktığımda açılan dükkânın yanmaya başlayan tabelasını gördüm. İrileşen bakışlarımla tek kelimelik isme baktım ve saniyesinde oturduğum yerden sıçrayıp çantamı omzuma attım. Hektor adımı seslenirken ben peşimden geleceğini bilmenin verdiği güvenle ilerledim. Dükkânın tam önünde durduğumda başımı geriye atıp tabelaya baktım.

Poseidon.

Eski ve küçük dükkâna girdiğimde kapıdaki zil çınladı. İçerideki ağır koku yetersiz havalandırmadan kaynaklıydı. Etrafa göz gezdirip raflardaki DVD ve kitapları inceledim.

Filmlerde olduğu gibi.

Tekrar zil sesini işittiğimde Hektor’un geldiğini anladım. İkinci, hatta üçüncü belki de dördüncü el olabilecek DVD ile kitaplara baktığım sırada yanıma sızan adam çatık kaşlarıyla homurdandı. “Sevgilim aklına bir şey geldiğinde harekete geçmeden önce söyleyen fena olmaz.” Hitap şekliyle kalbim teklese de odağımı bozmadan etrafa göz atmaya devam

ettim. “İlkan, Poseidon’a dikkat edin dedi. Filmlerde olduğu gibi benim için de dilek dileyin dedi. Ve Trevi Çeşmesi’nin çaprazında Poseidon isimli bir film dükkânı var. Aradığımız cevap burada olmalı.”

“Trevi Çeşmesi’yle eski film ve kitapların ne alakası var?”

Aklıma babamı getiren sorusuyla dudaklarım aralandı. Hektor’a baktığımda içimi saran zamansız burukluğu tarif etmekte zorlandım. Davetsiz bir misafir gibi aklıma düşen anıda yanıt saklıydı. “La Dolce Vita.”

“Tatlı Hayat?” diye sorgulayan Hektor’un kaşları çatıldı. “O da ne?”

“Babamın en sevdiği filmlerden biri.”

Federico Fellini’nin yönettiği 1960 yapımı filmi babamla annemin defalarca kez izlediğini hatırlıyordum. Marcello isimli bir adamın bir arayış hikâyesiydi. Dışarıdan tatlı gözüken bir hayatın aslında ne kadar boş ve anlamsız olabileceğini gösteriyordu. Filmin bir keresinde Marcello ile Sylvia isimli kadın karakter Trevi Çeşmesi’nde gözüktüyorlardı. Sylvia çeşmenin içine giriyor, Marcello’yu da yanma çağırıyordu. Oldukça kült bir film, ikonik bir sahneydi. Ve sanırım ilk bulmacamız da onunla ilgiliydi.

“Sence İlkan bize o filmi mi işaret ediyor yani?”

“Öyle olmalı.”

İtalyancama güvenemediğim için İngilizce konuştum. “Pardon, kimse var mı?” diyerek etrafa baktığımda ilerideki tezgâhın ardında kalan kapı açıldı. İçeriden orta yaşlı bir adam çıkmıştı. Ağzında bir lokma olmalıydı ki onu çiğnemek istercesine hızla çenesini oynatıyordu. “Merhaba, ne arıyorsunuz?”

Hektor sözü devraldı. “La Dolce Vita filminin DVD’sini. Sizde var mı?” Adam bir an düşündü. “Ah evet,” dedikten sonra yüzünü astı. “Ama satmam ya da kiralamam mümkün değil. Çoktan biri adına ayırtıldı.”

“Kimin adına?”

Adam bana bakıp bir an düşündü. Elini kaldırıp, “Bir saniye,” dedikten sonra küçük kasanın arkasına geçti. Yaprakları sararmış bir defter çıkarıp sayfaları hızla çevirmeye başladı. Kısa bir süre sonra bulduğu cevapla bize baktı. “Ferah Eldem.” Adımı telaffuz etme şekline gülebilirdim tabii yine konu malzemesi olduğum için İlkan’a sinirlenmeseydim. İfadeyi stabil tutup gündelik bir havada sahte tebessümümle mırıldandım. “O, ben oluyorum.”

“Öyle mi?” diyen adam beni inceledi. “Pasaportunuzu görebilirsem iyi olur.”

Kasaya ilerlerken elimi çantama attım. Önünde durduğum adama pasaportumu uzatıp incelemesini beklediğimde Hektor aklımdan geçen şeyi benden önce sordu. “DVD ikinci el mi?”

“Daha eski.” Adam pasaportumu geri verdi. “Uzun zamandır da sizi bekliyor.” Elini cebine atıp bir anahtar çıkardı. “Neredeyse bir yıl olacak. Neyse ki onu iyi muhafaza etmem için yüklü bir para aldım, yoksa çoktan kiralamış ya da satmıştım.”

“DVD’yi size kim getirdi?”

Adamın bakışları önündeki deftere kaydı. “Teslim eden kişinin adı, Marcus Ajello.”

Sözleşmedeki isimle aynıydı. Bu fark eden tek kişi olmadığım için Hektor kasılmıştı. “Ondan da kimlik ya da pasaport istemiş miydiniz?” Niyetini anlayıp merakla bekledim. Kasanın arkasındaki adam yüzündeki gülümsemeyle çok hızlı bir şekilde konuştuğunda anlayabildiğim tek şey; para, hayır ve ihtiyaç olmuştu. Ne dediğini tamı tamına bilmeme gerek yoktu. Adamda işimize yarayabilecek bir şey olmadığını anlamama kâfi gelmişti.

Elindeki anahtarla az önce geldiği odaya geri giden adama baktım. Hektor’a döndüğümde, “Bir yıldır bizi beklediğini söyledi,” diyerek bariz olanı vurguladım. “İlkan’ın elçisi yani Marcus Ajello, bir yıl önce de oyunun bir parçasıydı demek. Sonradan dahil olmadı.”

“Belki de her şeyi ikisi planladı.”

Gerildim. “İlkan’ın bir sebebi vardı. Elçisinin nedeni ne olabilir ki?”

“Bilemiyorum,” diyerek iç geçirdi. “Belki de sadece en başından beri ona yardım eden bir arkadaşı veya paralı askeridir. Ya da geçerli bir sebebi ve anlamadığım bir şekilde bizimle bir zoru olan yeni bir karakterdir.”

Onur Atabay kimliğini araştırmıştım.

Gemino Gladiis’in imkânlarını kullanarak İlkan ismiyle doğan, hatırlayamadığım o çocuğun yetişkinliğini arşınlamıştım. Öğrendiklerim oldukça sınırlıydı. Yurtdışında aldığı eğitimler, akademik hayatı, aile geçmişinde hiçbir şey yoktu. Yarattığı Savcı Onur kimliği sahici duruyordu. Öğrendiğim bir diğer şey de hayatımıza dahil olmadan, oyununu başlattığı o dönemlerde tayin edildiği olmuştu. Belgelere göre İtalya’dayken

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde görev almıştı. Bu şekilde her şeyi kılıfına uydurabilmişti.

Odadan çıkan dükkân sahibi elindeki DVD'yi bana uzattığında tozlanmış yüzeyi içimi bir hoş etse de adamı bekletmedim. Sarışın, siyah elbiseli bir kadının ve turuncu rengin ağır olduğu kapağa bakarken aniden babamın çalışma odasındaki bir geceyi hatırladım. Televizyondan izlediği bu filme gülüp içkisini yudumluyor, göğsünde yatan annemin saçlarını okşuyordu. Güzel lâkin tarihi eser haline gelen bir anıydı. Yine de canımı yakmıştı.

Dükkândan çıktığımızda Hektor beni ara sokağa çekti. Oldukça dar olan alanda beni duvara yaslayıp elini başımın üstüne yerleştirerek üzerime doğru eğildiğinde, bütün akıl ve mantığım buhar olup uçtu. Bir bana, bir elimdeki DVD'ye bakan adam hülyalı bir edayla geçen saniyelere inat onu izlemekten başka bir şey yapamadığımı anladığında, oldukça çekici bir gülümsemeyle bana bakmaya başladı. "Lilith," derken sesi arzudan boğuktu. Tek kaşını hafifçe kaldırıp beklemeye devam ettiğinde açık olduğunu fark ettiğim ağzımı kapatıp kızaran yanaklarımı saklamak adına başımı eğdim. DVD'yi açacağım sırada önüme düşen siyah tutamlarımı parmaklarıyla geriye itti. Bunun üzerine kendimi yine ona bakarken buldum. Kara gözlerinden başka her şeye kör olmuş durumdaydım.

Yakınlığı, bedeninden yayılan kendine has kokusu, kudretli kütlesi, her şeyiyle beni kendine çağıran bir siren gibiydi. Büyüsüne kapılıyordum. Kollarının arasına kıvrılmak istiyor, aklımın çalışan çarklarının işlevini yitirmesini dahi umursayamıyordum.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yavaşça parmaklarını kaydırıldı. Teması içimi yakarken onu kendime çekme ve öpme isteğim arsız bir boyuttaydı. Beni dünyaya geri döndüren şey, titreyen elimde zangırdayan DVD'nin çıkardığı minik gürültü oldu. Ona bakmamız gerektiğini idrak ederek sertçe yutkundum ve kapağını araladım. DVD'nin içinde gümüş disk ve onun hemen arkasında kalan pencereli bölgeden göz kırpan zarfa baktım. Zarfı saklandığı yerden çıkarıp içindeki bilmeceye ulaştığımda kartta yazan cümleleri dikkatle okudum.

***“Soyunda vardır kahramanlık,
Armasında saklar zaferini.
Sanatın sığınağıdır Roma’daki evi,
Kapıları açılır gelince sessizlik saati.
Ve fırçadan bir imza atıldığında,
Belirir aile saadeti.”***

Hiçbir şey anlamadığım için kendime duyduğum hüsrarla elimdeki karta bakakaldım.

Ve ikinci perdenin birinciden daha zor olacağını düşündüm.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

KOD ADI: BOYNUZ KULAĞI

“Ustanın çırağı gün gelir olur çıraklığın ustası.”

Ailenin birleştirici ve bölücü bir gücü vardır. İnsanın en büyük yaraları daima ailesinden artakalanlardır. Benim ruhumda yer edinen her acı, annemden ve babamdan bir iz bulundurmaktaydı. Bazı şeylerin yası tutuldukça kökleşiyordu. Ailenin geride bıraktığı ölümcül hisler, tatlı bir şerbet hissi veriyordu. Kana kana içtiğinde mideni ekşitecek türdendi. Öyle bir an geliyordu, elinde tuttuğun bütün bilmecelerin cevabı doğumuna vesile olan sebeplere erişiveriyordu.

İçimden bir his, bulduğumuz bilmecenin *aile* kavramına işaret ettiğini söylüyordu. İlkan'ın bize anlatmak istediğinin tam olarak ne olduğunu bilemiyordum ama büyük bir yara ve köklü bir drama gebe olduğunu hissedebiliyordum.

İspanyol Merdivenlerinde oturmuş elimdeki kartı evirip çevirirken zihnimde kaybolmuştum. Defalarca kez okuduğum satırların ne anlama geldiğini çözmemek canımı sıkıyordu. Zihnimde bazı parçalar vardı lakin hiçbirisi bütünü oluşturamıyor, elle tutulur hale gelemiyorlardı. Sıkıntılı bir nefes verip karşıya baktım. Fontana della Barcaccia isimli çeşmenin önünde dikilen Hektor, telefonuyla konuşuyordu. Etraf kalabalıktı. Resmi kıyafetli bir grup insan basamakları inip çıkıyor, tahminime göre etkinlik türü bir şey için yukarıdaki kısma süslemeler ve kasalarca şampanyalar taşıyorlardı.

Omzumun ardından merdivenlerin başına baktım. Yüz otuz beş basamaktan oluşan merdiven, tam bir buluşma yeri ve sosyalleşme alanıydı. Ayrıca Roma'nın tam kalbinde, muazzam bir konumdaydı. Hafif bir rüzgâr, Pantheon yönünden esip saçlarımı yüzüme savurdu. Elimle siyah tutamlarımı dizginlerken gözüm Trinità dei Monti Kilisesi'nin iki kuleli silüetine takıldı. Tepemde yükselen bu zarif yapı, göğe değil sanki

sonsuzluğa uzanıyordu. Kilisenin çanları henüz çalmamıştı oysa ben ses işitmek için sabırsızdım.

Odağımı tekrar Hektor'a verdim.

Yumruk yaptığım elimi çeneme yaslayıp güzelliğini içime çektim. Herkesin içinde parıldıyor, bütün dikkatleri üzerine çekerek odak merkezi haline geliyordu. Telefonda kimle konuşuyorsa ve ne duyuyorsa halinden memnun olmadığı ortadaydı. Aramızdaki mesafeye rağmen bedeninin ne kadar gergin olduğunu fark edebiliyordum.

İç geçirip kucağımda duran DVD'ye baktım. Oldukça eskiydi ve beni sorguluyordu. Babamın böyle bir DVD'si olduğuna emindim lâkin eski eşyalarıyla birlikte depoda mıydı, yoksa şu an tam kucağımda mıydı? İlkan'ın erişip alabileceği bir şey olabilir miydi? Hektor'un Savaş Sanatı kitabına erişebilmişti. Belki bu da pençelerini geçirebildiği bir başka şeydi.

DVD'yi çantama attığım sırada, gözücuyla Hektor'un bana doğru geldiğini fark ettim. Kafamı kaldırdığımda dibimdeydi ve kendini yanımdaki boşluğa atması uzun sürmemişti. Bacaklarını büküp dirseklerini dizlerine yasladı. Bana baktığında ifadesinde gördüğüm şey, "Sorun ne?" dememe neden oldu.

"Benito De Santis'in otopsi sonucu kesinleşti."

Kalbimdeki teklemeye bedenimden bir ürperti geçti. Cevabını beklediğimi belli edercesine yanımdaki adama bakmaya devam ettiğimde Hektor istediğimi verdi. "Benito De Santis zehirlenmiş. Kalbine hançer saplanmadan önce ölüymüş."

İşittiklerim karşısında bazı şeyler daha mantıklı geldi. "Tapınağa taşınma ya da boğuşma izi olmamasından anlamamız gerekirdi. Demek adam oradayken, tapınakta zehirlendi ve öldü. Elçi de sahneyi kurup notu hançere tutturarak dramatik bir oyun yarattı."

"Öyle gözüküyor."

Benito De Santis, elçiyi ve katilini tanıyordu.

"Zehrin nasıl verildiği biliniyor mu?" diye sorduğumda Hektor başını iki yana salladı. "Enjeksiyon yoluyla değil." Tahmin ettiğim gibi olmasıyla mırıldandım. "Benito, tapınağa elçiyle buluşmak için gitmiş olmalı. Onu tanıyordu. Elinden bir şey alıp yiyecek ya da içecek kadar hem de."

Hektor'un gözlerinde heyecan parıltıları yeşerdi. "Evinde arama yapılmış ve polis mülkü terk etmiş. Gidip bakmak ister misin, Lilith?" Dünyanın en romantik teklifinde bulunuyormuşçasına beni tebessüm etmek zorunda bıraktı. "İstediğimi biliyorsun," dememle dudağının kenarı kıvrıldı. "Elbette biliyorum."

Tavriyla gülümsemem genişledi. Bakışları elimdeki zarfı bulduğundaydı suratım asılmadan edemedi. "Henüz çözemedim. Son dize bir tabloyu işaret ediyor. Belki de kahramanlığı ve aileyi konu alan bir tablodur, bilmiyorum."

Sözlerimle uzanıp elimi tuttu. Teması midemin kasılmasına ve ruhumdaki kelebeklerin kanatlarındaki tozu silkerek göğe yükselmesine neden oldu. "Çözeceksin, şüphem yok."

Parmaklarını kavrarken gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Elini tutmak bana öyle büyük bir güç vermişti ki sekiz aydır hissedemediğim kudrete karşı gelebilmem mümkün değildi. Dipsiz bir kuyuyu anımsatan bakışlarına düşerek bir süre etrafımızdaki herkesin varlığını sildim. Sanki İspanyol Merdivenlerinde sadece biz vardık. Tarihin bir parçasında ve birbirimizde sıkışıp kalmıştık. Aynı şeyleri o da düşünüyor gibi bana çarpıcı bir ifadeyle bakıyordu. Puslu bakışlarında binlerce his saklıydı. Her köşede gizlenen düzinelerce duyguyla boğuşuyordu. Ben de ona eşlik ediyordum. Bocalıyor, kaçmak ve ona doğru koşmak istiyordum. Tuttuğum eli hiç bırakmamayı arzuluyordum. En önemlisi de kalbim her çarpıntısında adını sayıklarken aldığım bütün nefesleri ona bahşediyordum çünkü öğrenmişim, onsuzken yaşayamıyordum.

Hektor ayağa kalktığı anda ellerimiz ayrılmadı. Bana bakan adamın gözlerinde saniyeler önce kaybolan şimdiyse bütün gücüyle geri gelen bir parıltı vardı. "Gidelim mi?" derken sakınamadığı heyecanına karşılık sorguladım. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bulunduğumuz durumdan zevk mi alıyorsun?"

"İçinde bulunduğumuz durumdan değil," deyip beni kendine doğru çekti ve oturduğum yerden kalkıp göğsüne şiddetle savrulmamı sağladı. Elimi tutmayı bırakmadan diğer eliyle belini kavradı. "Seninle olmaktan."

Bedenim ellerinin altında eriyordu. "Yine bilmeceler, yine biz."

"Adeta kaderimiz," dediğinde başımı salladım.

Bizimle bağdaşan şeyler arasında kesinlikle gizem vardı. Yakamızı bı-
rakmak bilmiyordu.

Motoru park ettiğimiz sokağa geri döndük. Hektor'un uzattığı kask
başıma geçirdim ve o bindikten sonra arkasındaki küçük alana oturdum.
Kollarımı beline dolayarak vücuduna yaslandım. Çalabildiğim bütün te-
masları sahiplendim.

Roma'nın sokaklarında kaybolmaya başladık. Etrafa bakarken gözle-
rimi gördüklerimden alamıyordum. Her şey öylesine şairaneydi ki bütün
sokakları karış karış gezmek istiyordum. Kendimi alternatif bir evrenin
hayalini kurarken buldum. Bütün bunların yaşanmadığı bir evrende,
Barlas ile Gece birlikte büyümüşlerdi. Sevgi dolu ailelerde, bir arada yaş
almışlardı. Ve bir gün İtalya'ya gitmeye karar verip el ele yola çıkmışlar-
dı. Gece gördüğü güzellikleri resmetmiş, Barlas kadrajına yakalananları
belgelemişti.

Belki başka bir hayatta düşünüyorduklarım salt gerçek olabilirdi ama
ait olduğumuz şu yaşamda, bu erişilmesi zor bir hedefti. Neyse ki zorluk-
lar beni yıldırmazdı ve Hektor pes etmeyi bilmezdi.

Benito De Santis'in dairesi bulunduğumuz konumdan uzakta değil-
di. Varmamız sadece dakikalar sürmüştü. Kendisinin Via Modena isimli
caddede, tarihi bir binada evi vardı. Cadde, şehir merkezinin hemen kıyı-
sında ama bir adım gerisinde kalmış gibi hem her yere yakın hem de her
şeyi kendinden soyutlayabilmişti. Sokak o kadar şık ve estetikti ki dergi-
lerden fırlamış gibi görünüyordu. İki tarafım da yüksek tarihi binalarla
çevriliydi. Yeşil bitkiler göz kırıyor, her yeri renklendiriyordu.

Motoru indirdiğimizde Hektor az ilerideki binayı işaret etti. "Bura-
dan," demesiyle onu takip ettim. Koyu renkli ahşaptan, dökme demir
tokmaklı kapının önünde durduk. Binanın içine girip taş duvarlar saye-
sinde serin olan alanda adımladık. Mermer merdivenler hafif kıvrılarak
yukarı uzanıyor, duvar boyunca uzanan fresk parçası yıpranmış görünü-
yordu. Basamakları tırmandığımızda Hektor önden gidiyordu. Üçüncü
kata ulaşmamızla bir polis telsizinin sesi duyuldu. Hektor donakalırken
ben de ona eşlik ettim. İtalyanca konuşan adamın kelimelerini yakalaya-
madım. Başımı geriye atıp direkt üst katımızdan gelen tek taraflı konuş-
mayı dinleyip adım seslerini işittim.

Basamaklardan inişini duyduğum polis memuruyla ne yapacağı-
mı bilemez halde Hektor'a baktım. Beni belimden kavradığı gibi az

ilerimizdeki kapiya yasladi. Kalçalarima yerleştirdiği elleriyle üzerime kapanıp sanki kapiyi açmamı bekleyen sabırsız bir adammış gibi boynumu öperken mırıldandı. “Çantayı karıştır, Lilith.”

Boynumdaki dudakları, sıcak dili ve dokunuşlarının yarattığı tatlı azapla bir an nerede olduğumu bile unutmuştum. Sıklaşan soluklarımla omzumdaki çantamı kaydırıp içine elimi daldırdım. Titreyen parmaklarımı çantamın içinde dolaştırırken Hektor’un saldırgan ve arzulu bir tutumla boynumu öpmeye devam etmesi, aldığım hazla gözlerimin yuvarlanmasını sağladı. Kalbim gümbürdüyor, bedenim yanıyordu. Merdivenlerden inen polis memurunun görüş açısına girdiğimizi fark etmemle kıkırdayıp kendimi geri çekmeye ve çantamın içini karıştırmaya çalıştım. Hektor’un kalçamdaki eli seğirdi. İtalyanca konuşmaya başladığında kelimelerinden sadece birkaç tanesini yakalayabildim; yatak, özlem ve sabaha kadar.

Aynı şeyleri işiten polis memuru yüzündeki sırıtışı saklamayı deneyerek başını eğdi ve yanımdan geçip basamakları inmeye başladı. Hektor onun gidişine aldırmadan boynuma bir öpücük daha bıraktı. Geriye çekildiğinde kollarının arasında daha fazlasını arzulayarak saniyeler öncesine geri dönmek isteyen bir kadın vardı. Boynumdaki öpücüklerinin izleriyle titrediğimde kuruyan boğazım yutkunmamı zorlaştırdı.

Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

Hektor kurnaz bir tebessümle elimi tutup çantamı omzuma asmama yardım etti ve beni basamaklara ilerletti. “Polis memuru telsizden görev yerinden beş dakikalığına ayrıldığını bildirdi. O gelmeden içeri girmemiz gerek.” Sözleriyle zihnimdeki çarklar döndü. Konuştuğumda sesim saatlerdir koşuyormuşum gibi nefes nefeseydi. “Geri döndüğünde daireden nasıl çıkacağız?”

“Orasına sonra bakarız.”

Benito De Santis’in dairesinin önünde durduğumuzda hâlâ titriyor olduğum için çantamdan çıkardığım tel tokayla kilidi açmam bir hayli uzun sürdü. Ensemde süzülen terle burnumdan soluduğumda, Hektor üzerime eğilip saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Kokumu içine çektiğini anlamamı sağlayan gürültülü bir nefes aldıktan sonra homurdandı. “Aç şu kapiyi sevgilim.”

Bunu bekliyormuşum gibi dediğini yaptım.

İttirdiğim kapıyla doğrulduğumda sırtıyordum. Hektor gururlu ve oldukça âşık bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu böyle görmek içimdeki bütün kurgunlukları onarıyordu. Kendisinin bugün bana oynadığını ve fazla hızlı affeden bir insan haline gelmemi sağladığını fark ettiğim gibi tavır takındım. Yanından geçip daireye girdiğimde peşimden geldi. Kapıyı örtüp bizi tanımadığımız ve şu an ölü olan bir adamın evinde başa bıraktı.

Karaköy'deki tarihi evlerin ambiyansını yansıtan bir alandaydım. Bu yüzden yabancılık duymuyordum. Güneş pencerelerden içeriye giriyor, eski kirişlerin arasından düşüp zemin boyunca dans ediyordu. Parkeler ceviz ağacındandı. Duvarlar ise yeşile boyanmıştı. Her yerde tablolar vardı. Kimisi duvarlara asılmış, kimisi öylece bir yere bırakılmıştı. Dağınıklık polislerin eseri miydi, yoksa Benito De Santis düzenli bir adam değil miydi emin değildim. Sol tarafımda devasa bir salon vardı. Oraya yöneldiğimde geniş pencerenin önündeki yemek masasına odaklıydım lâkin gördüğüm her şeyi de zihnime kazımaya çalışıyordum. Camın hemen önüne yerleştirilmiş yumuşak koltuk, davetkâr gözüküyordu. Orada oturup aşağıdaki Via Modena'ya bakan bir adam gözümün önünde canlanmıştı. Daha önce sorgulamadığım için kendime şaşırdığım soruyu dile getirdim. "Bekâr mıydı?"

"Hiç evlenmemiş," dedi Hektor. "Yalnız bir adammış."

Öldürülen adam için duyduğum hüznle etrafı incelemeye başladım. Ses çıkarmadan ve elimizden geldiğince hiçbir şeye dokunmadan etrafı taradık. Çantamdan çıkardığım saten fularımı bir şeyi tutmak istediğim zamanlarda kullanıyor, Hektor'un benim elimdeki gibi bir ayrıcalığı olmadığı için onun yerine de hareket ediyordum. Üst kata çıktığımızda ikinci katın planının sadece bir odadan oluştuğunu gördük. Kocaman bir çalışma odasının içindeydik. Her yer ama her yer tablo kaynıyordu.

"Gerçekten tam bir koleksiyonermiş," diye homurdanmadan edemedim.

"Aynı zamanda ekspertizmiş. Yaşamını sanata adayan bir adam olduğu söyleniyor."

Duvara dayanmış olan paketli tabloları inceledim. "Onunla tanışmak isterdim," derken ciddiydim. Bence hoşsohbet edebileceğim biriymiş ki sanırım İlkan da böyle düşünmüştü. Adamın çalışma masasına adımlarken odayı içime çekiyor, yavaş hareket ediyordum. Oysa çoktan kapının önündeki yerini aldığını düşündüğüm polis memuru yüzünden acele

etmeliydik. “Adamın, İlkan ile olan bağının tam olarak ne olduğunu bulabilir miyiz acaba?”

Hektor kütüphanedeki kitapları inceliyordu. “Bana kalırsa akıl hocası olabilir. Sanat hakkında bilgi sahibi olması gerekiyordu. O bilmececi yazabilmesi ve senin ilgini çekebilmesi için. Bu yüzden Benito De Santis ile bir yakınlık geliştirmiş olmalı. Adamın öldürülmesindeki neden de bu olabilir. Benito, İlkan hakkında bir şeyler biliyordu ve İlkan da bizim Benito De Santis’e ulaşacağımızı biliyordu.”

“Ama İlkan zaten kendisiyle ilgili bilmemiz gerekenleri anlattı.”

“Bilmemiz gerekenler,” diyerek sözlerimi vurguladı. “Belki duymamızı istemediği tarafları da vardı.” Aldığım cevapla iç geçirdim. Bu mümkündü. Hem de fazlasıyla. İlkan’a dair bildiklerimiz bir elin parmaklarını geçmezdi ve hepsi de kendi ağzından sıyrılan bilgilerdi. Daha fazla şey öğrenme açlığım dizginlenemez bir haldeydi.

Çalışma masasının dibine girip sandalyeyi hafifçe ittirerek kendime alan yarattım. Üzerindeki belgelere, kitaplara ve eşyalara göz atarken Benito’nun dağınık biri olduğuna emin oldum. Bilgisayarı ortalarda gözükmüyordu. Bu bana polisin cihazda bir şey bulup bulamadığını ya da bilgisayarının başka bir yerde olup olmadığını düşündürdü. Gerçi kaç yaşında adamdı. Belki bilgisayar kullanmıyor, teknoloji sevmiyordu. Dağ misali sıralanmış olan kitaplara göz attım. Hepsi sanatla ilgiliydi. Eski olduğu belli olan birkaç çizim gelişigüzel bir şekilde büyük masanın üstüne saçılmıştı. Kâğıtların üstünde bir büyüteç vardı. Sağda kalan çekmeceleri karıştırmak isteyerek fularımı elime doladım.

Aşağıdan başlayıp çekmeceleri tek tek açtım. Genel olarak bulduklarım ıvır zıvırdan ibaretti. Çekmecelerle işim bittiğinde masanın üstündeki kitaplara geri döndüm. Birkaç tanesini elime alıp inceledim. Sıkıntıyla soluklanıp Hektor’un incelediği tablolara doğru yol alacaktım ki gözüme çarpan şeyle duraksadım. Üzerinde bu yılın tarihi yazılı olan lacivert rengindeki deri ajandayı alıp sayfalarını karıştırmaya başladım. Bütün bir yıl neler yaptığına bakacak vaktim olmadığı için ajandayı yanıma alıp daha detaylı incelemeyi düşünsem de önce ağustos ayında neler yaptığını öğrenmeliydim. Bana kalırsa Benito öldüğü gece elçiyle bile isteye buluşmuştu ve eğer... Sayfaları atlayarak dün gecenin tarihine ulaşmaya çalıştım. Eğer bu buluşma planlıysa ajandasında yazıyor olmalıydı. Tam

istediğim sayfaya eriştiğimde aradığımı bulmanın verdiği zaferle göğsüm kabardı.

Temple of Diana/MA.

Çatılan kaşlarımla o güne not edilen tek yazıya baktım; Temple of Diana. Diana'nın tapınağı, Benito De Santis'in cesedinin bulunduğu yerdi. Peki ya, MA? Buluşacağı kişiye dair bir iz olmalıydı. Belki de isminin ve soyadının harfleriydi. Bir *dong* sesi duyuldu. Zihnimin en ücra köşelerinde dahi duyulan o seste bir cevap vardı. MA, Marcus Ajello. İlkan'ın elçisi.

"Hektor," diyerek odanın diğer köşesindeki adamın ilgisini üstüme çektim.

Takvimdeki diğer günlere baktığımda bugün için not edilen bir diğer etkinliği fark ettim. Müzayede kelimesi kırmızı bir dairenin içine alınmıştı. Önemli olduğunu belli edercesine yanına bir ünlem bırakılmıştı. Saat ya da mekân yazmıyordu ki bu bana tuhaf gelmişti.

"Bir şey mi buldun?" diye soran adama ajandayı uzattım. "Dünün tarihine bak." Elimden aldığı ajandaya göz atan Hektor, benim fark ettiğim şeyi algılayarak kasıldığında zihnimizin bir düşündüğüne emin oldum. "Marcus Ajello," deyip iç geçirdim. "Bu adamın kim olduğunu bulmalıyız."

"Sistemde yok."

"Sistemin dışına çıkalım o zaman. Sahte kimliğe sahip olsa da neye benzediğini bilen insanlar olmalı, Benito gibi. O insanlardan birini bulabilirsek elimizde bir görseli olur. Bu şekilde onu bulmayı deneyip başarılı olabiliriz."

Sözlerimle bana baktı. "Onu tanıdığına emin olduğumuz tek kişi şu an ölü ve Benito haricinde kiminle iletişimi var bilmiyoruz."

"Öğreniriz," diyerek fikrimin ardında durdum.

Hektor burnundan soluyarak sayfaya bakmaya geri döndüğünde öfkesinin ve bunalmış ruh halinin bana ait olmadığını biliyordum. Onun tek sıkıntısı yaşananlardı. Yine de biraz daha kontrollü olması gerekiyordu. Garipti ki normalde kontrollü bir adamdı ama dediğim gibi sekiz ayda onda bir şeyler değişmişti. Ne yaşıdıysa daha sabırsız ve fevri biri haline gelmesini sağlamıştı. Bu durum ona endişeyle bakmamı sağladığında

odağımı, en azından şimdilik ona değil de olduğumuz ana vermem gerektiğini kendime hatırlattım.

Bakışlarımı kaçırıp masanın üstündeki kitaplara baktığımda sesini işittim. “Kırmızı dairenin içindeki müzayede yazısı önemli gibi duruyor.” Sesi aklımın arka planında bir fısıltı olarak kaldı. Bir anda bütün dikkatim baktığım kitaba yoğunlaşmıştı. Geriye kalan her şey -buna Hektor’un sesi de dahil- puslu bir hal almıştı.

Kitabın kapağında büyük bir arma vardı. Klasik bir şövalye kalkanına benziyordu. Üzerinde altı adet küre vardı. Kırmızı renkteki beş küre, kalkana V şekline oturuyordu. Mavi olan ise en yukarıda kalıyordu. Gördüğüm görsel; yüzyıllarca süren iktidarın, servetin, görkemli ve soylu bir ailenin nişanesiydi. Öyle ki o ailenin ismi Floransa’nın her metrekaresine kazınmıştı. Roma’ya gölgesi düşmüş, isimleri dünyaya yayılmıştı.

“Medici,” diye fısıldadım.

Hektor’un bakışlarını üzerimde hissettiğimde ona doğru döndüm. Çatık kaşlarıyla ve ne dediğimi anlamadığını belli eden ifadesiyle bana bakıyordu. Bense şu an bambaşka bir boyutta, zihnimdeki cümbüşün içindeydim. Çantamın içine attığım zarfı alıp yazılan bilmecenin dizelelerine baktım ve emin olmamın verdiği yetkiyle ağzımı açtım. “İlk iki dize,” diyerek tamamen Hektor’a döndüm. “Soyunda vardır kahramanlık, armasında saklar zaferini. Medici ailesinden bahsediyor. Avrupa tarihinin en etkili ve zengin ailesi olan Medici hanedanından. Floransa’yı adeta yöneten, papalıkla yakın ilişkiler kuran, sanatı ve diplomasiyi temsil eden taçsız krallar; Mediciler.”

Heyecandan kelimelerim o kadar hızlı dudaklarımı terk ediyordu ki ben bile sözlerimi takip etmekte güçlük çekiyordum. “Onları simgeleyen şey,” deyip kitabın kapağını gösterdim. “Armayla ilgili birçok rivayet var. Bunlardan biri de Medicilerin atasının bir devle dövüşüp onu öldürürken, kalkanına aldığı gürbüz deliklerinden dolayı armanın şeklinin böyle olduğu. Soyunda vardır kahramanlık-”

“Armasında saklar zaferini,” diye cümlemi bitirdi Hektor.

Başımı sallayıp çözdüğüme emin olduğum iki kıtayla üçüncü cümleye göz attım ve aklıma düşen jetonla güldüm. “Villa Medici.” Bu kadar bariz olan bir şeyi daha önce nasıl görememiştim? “Medici ailesine ait olan villa, şu an bir sanat merkezi olarak hizmet veriyor.”

“Sanatın sığınağıdır,” dedi Hektor anladığını belli eden bir tonlamayla. “Roma’daki evi.”

Bilmecenin ikinci kısmı kesinlikle Villa Medici’yi işaret ediyordu. Son dizeye göz attığımda acaba akademideki tablolardan biriyle ilgili bir şey mi diye düşündüm. O sırada gözücuyla Hektor’un cebinden telefonunu çıkarıp hızla parmaklarını ekranda kaydırıldığını gördüm. Elimdeki Medici ailesini anlatan kitabı masanın üstüne bıraktım. Hektor’un elindeki ajandaya yöneldiğimde, “Müzayede,” demesiyle kara gözlerine baktım. “Akşamüstü Villa Medici’de bir müzayede var.”

Ajandadaki kırmızı çember içine alınan kelimeye, ardından Hektor’un yüzüne çevirdim bakışlarımı. Hâlâ elimde tutuyor olduğum karttaki bir diğer dizeyi okudum. “Kapıları açılır gelince sessizlik saati,” dediğimde anlamıştım. “Sessizlik saati, akşamüstünü temsil ediyor.”

“Gerçekten mi?”

Hektor’un sorgusuyla başımı salladım. “Yaratıcı sessizlik saati, akademinin sanatçılara tanıdığı bir zaman aralığıdır. Akşamüstlerini kapsar. Kart bir adres ve zaman aralığı içeriyor. Elçi daha doğrusu İlkan, Villa Medici’de akşamüstü gerçekleşecek olan müzayedeye gitmemizi istiyor.” Son iki kıtaya göz attım. “Ve büyük ihtimalle aile saadetiyle ilgili bir tabloyu satın almamız gerekiyor. Böylelikle diğer zarfı bulabiliriz.”

“Mantıklı ama anlamıyorum. Bu bilmecelerin İlkan ölmeden önce hazırlanmış olması gerek. Bizim kış ayında, yani ölümünden hemen sonra geleceğimizi düşünerek bu düzeneği kurduğu videosunda belliydi.”

Doğru söylüyordu fakat anlaşılan bir şeyler değişmişti. “Belki de elçi, İlkan’ın istediklerini yaparken zaman aşımına uğrayan bazı şeyleri günümüze uyarlayarak hareket ediyordur.”

Duyduğumuz kapı açılma sesine eklenen İtalyanca konuşmalarla Hektor ile donakaldık.

Dehşete düşmüş ifadem, deli gibi atan kalbim ve açık kalan ağzımla ne yapacağımı bilemediğim Hektor elindeki ajandayı hızla çantama sokuşturdu. Sesler gittikçe artıyordu. Kavrıldığım kartı elimden alıp onu da çantamın içine gönderen Hektor parmaklarımı sıkıca tuttuğunda, sıradaki hamlemiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım o da bilemiyordu ki gidebileceğimiz hiçbir yer olmadığını anladığında beni aşağı çekmişti. Kelimenin tam anlamıyla aşağıya çekmişti, evet. Çalışma

masasının altına girdiğimizde bir doksan altılık boyunu zar zor sığdıra-
bildiği için kucağına çıkmak zorunda kalmıştım. Bir eli kalçamda, diğeri
bacağımdayken gövdesine bir kedi misali kıvrılmıştım. Nefes alış veriş se-
simi yok etmek isteyerek sakın kalmayı denediğimde, Hektor'un çoktan
asker moduna girip varlığının bütün izini sildiğini ve cansız bir heykel-
den farkı olmadığını idrak ettim.

İtalyanca konuşan kadının sesini işittim. "Çok teşekkür ederim," de-
diğinde diğer İtalyanlara nazaran yavaş konuşuyor olması bir an kökenini
sorgulamama neden oldu. "Bu tablo müzayedeye çıkmasa başım belaya
girerdi. Kimsenin patronumun yasıyla boğuşuyor ve olanları algılamaya
çalışıyor olmam umurunda olmazdı."

"Sizi anlayabiliyorum ama lütfen çabuk olalım."

"Tabii, merak etmeyin. Dedektif bana incelemeden sonra tabloyu
alabileceğimi söylemişti." Konuşmalara eklenen gürültü ve hışırtı sesleri
odanın köşesindeki tabloları incelediklerini anlamamı sağladı. Polis me-
muru, "Evet, amirimle konuştum," dedikten sonra ekledi. "Hangi tablo
demiştiniz?"

"Sanırım şu." Hışırtı ve bir yırtılma sesi işittim. "Evet, işte bu. Müza-
yedenin en eşsiz parçalarından biri olarak satışa sunulacak. Benito nor-
malde başka bir müzayede için onu satışa koymayı düşünüyordu ama
niyeyse sonradan vazgeçmişti. Aylar sonra bana sonunda tabloyu sata-
bileceğini söylediğinde rahatlamış gibiydi. Umarım bu eser, kıymetini
bilebilecek birine gider."

"Ünlü bir ressama mı ait?"

Polisin sorusuyla kadın güldü. "Hayır, aksine anonim bir ressamın
eseri. Takma isimle eserler yaratıyor ve uzun zamandır yeni bir çalışması-
nı göremedim. Bu tablo da neredeyse on yıllık. Benito'nun eski öğrenci-
lerinden birine ait."

İlgimi çeken sözlerle tabloyu görmek istedim.

"Aracınıza kadar size eşlik edeyim, tablo çok ağır gözüküyor," diyen
polis memuruyla kadının rahat bir nefes verdiğini duydum. "Çok mutlu
olurum."

Topuklu ayakkabıların çıkardığı gürültüye eşlik eden, daha ağır yankı
bulan adım sesleriyle kasıldığımda Hektor'un kalçamdaki eli seğirdi. Kor
şortumun üstünden beni yavaşça okşadığında sakinleşmemi sağlamaya

çalışıyorsa yapmaması gereken bir eylem sergileyerek tam aksi hisleri doğru yönelmeme sebep oluyordu. Elleri üzerimdeyken sakın kalamıyor. mantıklı düşünemiyordum.

Kapının kapanma sesini işittiğimizde derin bir nefes alarak sıkıca ciğerlerimi rahatlatmayı denedim. Başımı geriye atıp Hektor'un kara gözlerine kilitlendim. "Benito'nun müzayedeye satın alınması için bir tablo göndermesiyle bilmecedeki son iki dize anlam kazanmış olabilir mi? Ayrıca öğrencisinin eseriymiş, duydun mu? Acaba tablo İlkan'a mı ait? Ama kadın tablo neredeyse on yıllık demişti, değil mi? Hem o kadın, Benito'nun asistanı mıydı?"

"Olabilir, duydum, belki de. Evet ve evet." Hektor sırtarak bir elini kalçamda tutmaya devam ederken diğeriyle çenemi kavradı. "Annabel Lee, her ne kadar pozisyonumuzdan hoşnutsuzluk duyuyor ve asla hareket etmek istemiyor olsam da polis memuru görev yerine geri dönene kadar buradan çıkıp gitsek iyi olur."

Kızaran yanaklarımla yine çenemin düştüğünü fark edip kendimi Hektor'un kucağından attım ve yuvarlanarak masanın altından çıktım. Doğrulup üstümü düzelttiğimde Hektor saniyeler içinde karşımda biri. Yamulan yakasını eski haline getirmek adına parmaklarımla ucunda yükseldim. Katlanan kumaşı düzelterip elimi üstünden çeksem de gözlerimi ondan ayırmadım. Bana bakışlarındaki hassasiyeti seviyordum. Hangi durumda olursak olalım, gözleriyle bana ne kadar âşık olduğunu belli ediyordu.

"Hadi," diyerek ses çıkarmamaya dikkat edip hızla adımladım.

Aşağıya indiğimizde son iki basamak kala Hektor'a bakmamla adımlarımı kaçırdım. Boşa attığım adım dengemi sarsarken yüzüstü düşmek üzereydim ki belime dolanan güçlü kol, ayaklarımı yerden keserek beni zemine yapışmaktan kurtardı. Hektor da beni kurtaracak diye kendi dengesini bozmuş olmalıydı çünkü aniden sağımızda kalan duvara savrulmuştuk. Lanet eden Hektor'la omzunun duvarda asılı olan tabloya girdiğini anladım. Endişeyle ona bakiğimde güzel yüzünü teğet geçmeme neden olan şeyi gördüm. Duvarda asılı olan tabloya çarpmasıyla varaklı çerçeve aralanmıştı. Hektor kısık bir sesle homurdandı. "Sorduğun için teşekkürler, Lilith. Gayet iyiyim."

"Tablo," dediğimde kaşları çatıldı.

Kollarının arasından sıyrılıp altın varaklı çerçeveyi kavradığım gibi kendime çektim. Gizli bir kapı görevi gören tabloyu ardına kadar ittir-memle önüme karanlık bir oda çıktı. Hektor elini cebine atıp çıkardığı telefonun flaşını yaktı. İçeriye aydınlatan ışıkla küçük alanı görebildim. Algılayabildiğim objeler kanımı dondururken kaşlarım havalandı.

Odanın zemininde demir bir kapak vardı. Sağ köşede bir mankene giydirilmiş bordo renginde, kenarları altın işlemeli bir cübbe duruyordu. Mankenin yüzüyse yine altından olduğunu tahmin ettiğim, kabartmalı ve ışıldayan ürkütücü bir maskeyle örtülmüştü. Altın rengindeki eldiven-ler mankenin parmaklarına geçirilmişti. Sağ elindeki yüzükparmağında yakut olduğunu düşündüğüm büyük bir yüzük vardı.

Asıl korkutucu olan ise tam karşımızda kalan sunaktı. Üzerinde eri-miş mumları, altından bir kâseyi ve işlemeli hançeri bulunduran sunakta tanıdık başka bir obje daha vardı. Aylar önce İlkan'ın evinde bulduğumuz devasa bir bozuk parayı andıran metal parçası, Vitriol tam karşımızdaydı.

İlkan ile yaptığımız konuşma aklımda canlandı.

Agamemnon intikamını almak için başka bir örgüte katılmış. Bu kuruluş Gemino Gladiis gibi düzen sağlamak ile değil, düzeni yıkmakla ilgileni-yormuş. Eski bir tarikat olan bu örgütün kendine ait bazı inançları varmış.

Cennete gitmek için arınmaları gerektiğini düşünecek kadar hastalıklı inançlar.

Önümdeki tabloya baktığımda her şey açık ve netti.

Benito De Santis, o tarikatın bir parçasıydı.

KOD ADI: UĞURSUZLUK ALAMETİ

*“Yahuda oturduğunda masaya yenir
son akşam yemeği, ihanet eden havarinin
elinde vardır kaderi değiştirme yeteneği.”*

Parçalar, bütünü oluştururdu.

Babam bana her zaman önemsiz gibi gözüken ufacık bir ayrıntının, gün gelip devasa bir boşluğu doldurabilecek kadar önemli bir hal alabileceğini söylerdi. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi küçümsememem gerektiğini anlamamı sağlayan öğüdü, aldığım her yaşta aklımdaydı. Önümdeki parçalara bakarken de nasihati aklımdan çıkmıyordu. Tek sorun, parçaların çok ve fazla küçük olmasıydı.

Benito De Santis'in evinde karşılaştığımız görsel uzun bir süre kâbuslarımı süsleyecekti. Tablonun arkasında kalan o küçük odayı unutmam mümkün değildi. Odadaki eşyaların fotoğrafını çektikten sonra polisin kapının önüne geri döndüğünü işitmemizle bir an sona geldiğimizi sanmıştım. Evde kısıp kalacağımızı düşünmüştüm fakat Benito bizden bir adım öndeydi. Saklı odasının içinde, yerdeki kapağın altında gizli bir geçit vardı. Orayı kullanarak binanın otoparkına ulaşmış, kimselere görünmeden kaçabilmiştik. Giderken yanıma üç şey almıştım; hançeri, maskeyi ve yüzüğü. Polisler saklı odayı bulamadığı için yokluklarını fark etmeyeceklerdir diye umuyordum.

Hektor'un evine döneli bir saat oluyordu.

Dairenin yeni keşfettiğim üst katındaydım. Benito'nun evindeki gibi Hektor'un dairesindeki ikinci kat planı da sadece bir odadan oluşuyordu. Tek farkı, büyük bir terası olmasıydı. Bütün Roma'yı ayaklarının altına seren bir manzaraya sahipti. Normalde terasa yerleşir ve şehri izleyerek vaktimi geçirebilirdim ama boş zamanım yoktu. Geçen her saniye bizim aleyhimize işliyordu. En azından benim hissettiğim buydu.

İkinci kat; duvara asılmış devasa plazma, geniş koltuk takımı ve şık mobilyalarla hoş gözüktüyordu. Fakat benim asıl ilgimi çeken şey, köşedeki alandı. Duvara büyük bir tahta asılıydı. Hektor onun üzerini fotoğraflar ve belgelerle kaplamıştı. Hayatıma adım attığı ilk günden bugüne dek bulduğumuz bütün ipuçları oradaydı. Tam karşımdaki tahtaya bakarken resmin bütünü, bağlı yollarla labirent yaratan karmaşayı çözmeye çalışıyordum.

Doğrulup önümdeki sehpanın üstünde duran hançeri aldım. İşlemeli hançeri ilk gördüğümde de ne kadar tanıdık olduğunu düşünmüştüm. Hançerin kendisi değil, üzerine işlenen sembol tanıdık. Zambak çiçeği, hançerin kabzasına işlenmişti. Yüzyıllarca kraliyetin, saflığın ve zaman zaman Roma tanrıçalarının nişanesi olan bu sembol bana tanıdık gelmesinin en büyük nedeniydi. Fakat konumuzla ne alakası vardı? Bu, kafamı oldukça karıştırmıştı. Benito De Santis'in de üyesi olduğunu düşündüğüm bu örgüt neyi işaret ediyor, ne anlama geliyordu?

Hançeri aldığım yere bırakıp yüzüğe uzandım.

Tam o an kudretli adım seslerini işittim. Hektor ikinci kata varıp elindeki poşetle bana doğru gelmeye başladığında karnım guruldadı. Sabah-tan beri hiçbir şey yememiş olmam, sonunda kendini hatırlatan yoğun bir açlığa dönüşmüştü. Yanımdaki boşluğa oturan adam, elindeki yemek poşetlerini sehpanın üzerine bıraktığında gözleri yüzüğe kaydı. "Onları inceleme için karargâha gönderip rapor talep edeceğim."

"Mantıklı. İç kısmında; Visita interiora terrae rectificando invenies occultum lapidem yani Vitriol yazıyor." Altın dairenin üstündeki taş, yakut olmalıydı. "Acaba neden kırmızı?" derken cübbeyi düşünüp sehpanın üzerindeki maskeye baktım. "Her şey altın rengi ve kırmızıydı."

"Tarikatın renkleri olmalı," dedi Hektor pizza kutusunu açarken. "Elbet daha derin bir anlamı da vardır."

Yüzüğü bir kenara bıraktım. "Anlaşılan İlkan, Agamemnon ile kaldığı süreçte tarikata dair birçok şey öğrenip aynı inançlarla büyütülmüş. Benito'yla da bu sayede tanışmış olmalı. Evinde bulduğumuz şeylerden sonra onun da Agamemnon ile aynı tarikata üye olduğunu düşünüyorum. Hatta düşünmüyorum, buna eminim. Yani kısmen. Belli ki İlkan ile Benito sadece sanat hakkında konuşmak için görüşmüyörlarmış."

Hektor bana pizza dilimi uzattığında onu bekletmedim. Kendisi için de bir parça alıp arkasına yaslandı. "Benito'nun asistanıyla konuşmamız

iyi olur. Benito'nun normalde başka bir müzayede için tabloyu satıp k, yacağını ama sonra vazgeçtiğini söyledi. Sebebini merak ediyorum."

Güzel bir noktaya parmak basıyordu. Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra yüzde yüz emin olmak isteyerek sordum. "Eve gelip tabloyu alan kadının, Benito'nun asistanı olduğuna emin misin?"

"Evet, sesinden tanıdım."

Ona dik dik bakarken yüzüğü bir kenara bıraktım. "Maşallah, hafızan da çok kuvvetli," derken sesimdeki iğneleyici tutuma hâkim olamamıştım. Hektor tebessümünü saklamaya çalışarak pizzasını ısırdığında konuyu değiştirdim çünkü sinirlenmiştim. "Konuşmamız gereken bin daha var."

Hektor bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Abim," diyerek iç geçirdim. "İlkan hakkında bizden daha çok şey biliyor. Her ne kadar onu kanştırarak, bir şey bilmediğine inanarak kendimden uzak tutmak istesem de böyle bir lüksüm yok. Onunla konuşmalıyım."

"İtalya'ya getirilmesini sağlayabilirim."

Başımı salladım. "İyi olur çünkü ben ararsam gelmez."

"Geri zekâlı," diye homurdandığında güldüm. Abimle olan ilişkimin beni hüzünlü hissettirmesine izin vermiyordum lâkin Hektor'un korumacı tavrı kırılmamı sağlamıştı zira abim olması gereken adam, bana bir yabancından farksızdı.

Gözüm sehpanın üzerindeki nesnelere kaydı. İkinci dilimime geçtiğim sırada zihnimdeki seslerin susmamasından mütevellit aynı şeyleri sayıklayıp sayıklamadığımı umursamadan mırıldandım. "Benito dışından kendi halinde, başarılı bir sanat ekspertizi gibi duran ama bir örgüte üye olan bir adamsa kim bilir başka kimler ne kamuflajların altında kendilerini saklıyorlardır. Agamemnon'un insanlara sunduğu halinin ne olduğunu merak ediyorum."

"Benim tahminim zengin bir işadımı olabileceği yönünde."

"Cidden mi?"

Hektor omuzlarını silkti. "Hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmiyoruz ama kibirli biri olduğu bariz. Babalarımızdan intikam almak istemekle kalmadı, örgütü de kendine düşman edip onlara ne kaybettiklerini göstermek istedi. Böyle bir adamın mütevazı bir hayat sürmesi ya da kendini gölgelerin arasında saklaması bana mantıklı gelmiyor."

Doğru söylediğini düşündüm. İnsan psikolojisinden birkaç ayda uzaklaşmıştım fakat Agamemnon'un profilini analiz etmeye kalktığımda Hektor ile aynı sonuca varabiliyordum.

"Belki o da Benito gibi bir ekspertizdir," diye mırıldandım.

Hektor üçüncü dilimini yarılamışken *belki de* diyen bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. İştahının yerinde olduğunu görmek beni mutlu ediyordu. Niye kilo kaybettiğini sormak dilimin ucuna geldi ama bunu sorgularsam başa dönecektik ve cevap vermediği için öfkelenip üzülecektim. Şu anlık buna mecalim yoktu. Bir saat içinde hazırlanıp müzayede için yola çıkmamız gerekirken aramıza daha fazla karabulut sokmak istemiyordum.

Pizzamı yemeğe devam edip tadına vardım ama her zamanki gibi çenemi kapalı tutamadım. "Neden Gediz?" dememle Hektor'un bedeni kaskatı kesildi. Çiğnemeyi bırakıp sertçe yutkundığında kendime pişman olma fırsatı vermeden sorguladım. "Niye Atilla ya da Barca değil de Gediz?"

Ne demek istediğimi biliyordu.

Ellerini silip dirseklerini dizlerine yasladığında bana bakmadı. "Senin, benim için ne kadar önemli olduğunu en iyi İlyas ve Gediz biliyor diye düşünüyordum." Sesindeki bir şey, keşke bu soruyu sormasaydım dedirtti. "İlyas benimle geleceği için Gediz'e seni emanet etmek daha mantıklı gelmişti." Kara gözlerini benimle buluşturduğunda ifadesinde yoğun bir öfke vardı. "Oysa bilmem gerekirdi, seni benden daha iyi kimse koruyamaz."

Ve onu da benden başka kimse daha iyi koruyamazdı.

Bakışlarımı kaçırıp pizza dilimimden minik bir ısırık daha aldım. Aniden kapanan iştahımla içimde bir sıkıntı yeşermişti. Bunun sebebi yanımdaki adama yakın lâkin fazlasıyla uzak olmamdı. Tek istediğim kucığına kıvrılmakken kendimi ondan mahrum bırakmak günün sonunda beni de kahredip üzüyordu.

Pizza diliminin geri kalanını kutuya bırakıp ellerimi sildim.

"Atilla ve Barca'yla aran nasıl?" Sorusuyla tebessüm ettim. "İyi," dedikten sonra tekrar ona baktım. "Atilla soğuk ve mesafeli biri ama buna rağmen ne zaman bir şey sorsam bana cevap veriyor. Dövüş eğitimleri sırasında canımı yakmamak için özen gösterip durdu. Ve jelibonlarını benimle paylaşıyor ki İlyas'a göre bu çok büyük bir şeymiş."

Hektor güldü. "Evet öyle."

“Barca’yla daha samimiyiz. O beni hep dinledi. Seni anlattığım zamanlarda bir kez bile bana susmamı söylemedi. Evime yemek getirdi. Ben tablolarıma gömülürken o bir köşede oturup yalnız kalmamam adına ağzını açmasa bile bana eşlik etti. Belki kulağa absürt gelecek ama Feridun ile hiç sahip olamadığım o ilişkiyi Barca sayesinde deneyimleyebildiğimi hissediyorum. Bana gerçek bir erkek kardeş nasıl olur onu öğretti. Mesela şu an aklının bende olduğuna eminim.”

Bedenindeki değişimi gözlemleyebilmişim. Hektor’un kasılan vücudundan bir akım yayılıyor, beni geriyordu. Gözlerini kaçırıp bir süre sessiz kaldı. “Aranızdaki yakınlık,” dediğinde kelimelerinin ağzında acı bir tat bıraktığını düşünmeme neden olacak bir ifade sergiledi. “Sana iyi geldiyse ne güzel.”

Kıskançlığı karşısında tebessüm ettim. “Örgütteki herkes bir noktada bana iyi geldi, evet.”

“Sevindim,” derken yüzü daha da asılmıştı. “Başka kimlerle tanışın?”

Hektor’un kayboluşuyla örgütte kırmızı alarm çalmıştı. “Ragnar ve Cengiz. Kayboluşunla neler olduğunu öğrenmek adına Stella Yazılım’a geldiler. Normalde beni görmemeleri gerekiyordu ama o sıralar pek mantıklı düşünemiyordum. Kendimi onlara takdim edip karışıklığı giderdiğimde sert bir tepki ya da kovulmayı beklesem de babamı tanıyor olmaları susmalarını sağladı.”

“Ragnar beni her zaman sevmiştir.”

“O da öyle söyledi,” dedim ve ekledim. “Altmış yaşında olmasına rağmen beni kaç kez mindere serdiğini bir bilsen.” Homurdanışımla Hektor kahkaha attı. “Görünüşü seni yanıltmamalıydı, Lilith. Adam otuzlu yaşlarındayken tam bir efsaneydi. Şimdiyse adeta bir mit.”

Aylar geçmiş olmasına rağmen omzuma aldığım darbeyi anımsayarak sızlandım. “Fark ettim.” Aklıma gelen şeyle telefonuma uzandım. “Ragnar’a, Gemino Gladiis’ten Agamemnon’un gerçek kimliği ve görünüşüyle ilgili binlerinin bir şeyler biliyor olması gerektiğini söylemişim. Gemino Gladiis’e giren seçilmişlerin gerçek kimliklerinin resmi üye olmalarıyla imha edildiğini, örgüt içinde bile kişisel bilgilerin paylaşılmadığını, mirasçıların dahi ailelerinden ve kökenlerinden açık bir şekilde konuşmalarının yasak olduğunu anlatmıştı.”

“Doğru,” dedi Hektor. “Örgüt askerlerinin geçmişlerini kendileri bile unutmak ister.”

Hâlâ algılayamadığım bu bilgiyle homurdandım. “Bence işleri zorlaştıran bir yöntem.”

“Amaç kolay ya da zor olması değil, etkili olması. Gemino Gladiis askerlerinin birer makine olmaları gerekir, Lilith. Geçmişe bakmamaları, kendilerini daima bu davaya adanmaları önemlidir. Mirasçıların aileleri zaten yıllardır örgütü ayakta tutuyor, onların birinci önceliği daima davaları oluyor fakat bir seçilmiş gerçek bir inançlı haline getirmek, davaya gönüllü etmek istiyorsan ona geriye bakmasına neden olacak bir şey sunmamalısın. Zaten bundan dolayı da seçilmişler azdır ve daha zorlu sınavlara sabit tutulurlar.”

Hektor arkasına yaslandı. “Gizlilik esastır. Her anlamda. Mesela yerimi devretme zamanım geldiğinde geriye kalacak tek şey, kod adım olacak. Sadece benim değil, bütün timimin. Ardımızda gözle görülür bir kanıt ya da gerçek bırakamayız. Tıpkı kod adlarımızdaki isimler gibi birer efsane olarak kalmalıyız.”

“Tam bu noktada,” diyerek telefonumun ekranını açtım. “Agamemnon’un ya da dediğin gibi geçmişteki herhangi bir askerinin örgütteyken kayda geçmiş herhangi bir fotoğrafı yok. Fakat arşivlerden bazı bilgilerine ulaşabildik. Çoğu sansürlüydü ama tıbbi geçmişinin yazıldığı rapor okunabiliyordu.”

Galerime kaydettiğim görseli açıp yazılanları okumaya başladım. “Burada yazana göre bir görev sırasında Agamemnon kimyasal bir gaza maruz kalmış. Bu yüzden ciddi bir tedavi süreci geçirmiş ve bu durum ciğerlerinde kalıcı bir hasar bırakmış. Raporda pek bir açıklama yok ama bununla ilgili tıp okuyan bir arkadaşım ile görüştüm. Yıllar önce böyle bir şey yaşamış olan birinin yaş aldıkça solunum bozukluğuna sahip olmasının çok yüksek bir ihtimal olduğundan bahsetti. Yani Agamemnon hızlı konuştuğunda tıkanan, tempolu yürümekte bile zorlanan ve yanında astını spreyi taşıyan biri olabilir.”

Hektor bana bakarken gururlu gözüküyordu. “Bu bilgi işimize yarar, Lilith.”

“Zayıf da olsa elimizde ona dair bir ipucu olabilir,” derken omuzlarımı silktim. Ekranıma düşen mesajlarla dikkatim bir an telefonuma kaydı. Kızlara mesaj atmam gerektiğini fark ederek grup sohbetimize girdiğimde

Hektor'un Benito'nun evinden aldığı, daha doğrusu çaldığım masine, eline alıp incelediğini gözucuyla fark ettim.

Afra: Endişelenmeye başlıyorum.

Afra: Feray!

Afra: Cevap at artık.

Kızlara Roma'da ve iyi olduğumu söylemek dışında herhangi bir mesaj göndermediğim için doğal olarak merak ediyorlardı. Onlara göre kız kalbini onarmak için İtalya'ya gelen bir kadındım. Afra'nın gönderdiği emojilerden burada herhangi bir macera yaşayıp yaşamadığımı deli gibi öğrenmek istediğini anlayabiliyordum. Geleli daha bir gün olmamışken ne yapacağımı düşünüyordu, bilmiyor ve bilmekte istemiyordum.

Son gelen mesaja baktım.

Simay: Roma'daki Türk Konsolosluğu'nu aramama çok az kaldı.

Onlara yalan söylüyor olmak beni huzursuz ediyor ve üzüyordu ama başıma gelenleri, Hektor'la yaşadıklarımızı ve sekiz aydır neden yaşayız bir ölü olduğumu bütün gerçekliğiyle kelimelere dökemedim kolay değildi. Huzursuzluğumu belli eden sesli bir soluk verdiğimde parmaklarımı ekranın üstünde beklettim.

"Sorun ne?" diye soran Hektor'a bakmadan mırıldandım. "Kızlara mesaj atmam lazım."

Anlamadığını belli eden bir tonlamayla sorguladı. "Bu neden bir sorun?"

Kara gözlerine baktığımda hem öfkeli hem de üzgündüm. "Çünkü onlara yine yalan söylemem gerek." Düşen omuzlarımla arkama yaslanıp bacaklarımı göğsüme çektim ve parmak uçlarımı koltuğa yerleştirdim. Ne yazmam gerektiğini bilemeyerek ekrana bakmaya devam ettiğimde Hektor'un sesini işittim. "Onlara benimle olduğunu söyle."

"Ne?" diyerek tekrar ona baktım.

Gözlerimizi buluşturduğumda kararlılığını gördüm. "İtalya'dan el ek döneceğiz. Bu yüzden onlara benim yanımda olduğunu söyle ki şimdiden kendilerini hazırlasınlar ve birlikte olduğumuzu bilip senin adına daha az endişelensinler."

Son kısım pek mümkün değildi çünkü Hektor, kız arkadaşlarımla gazabına uğrayacaktı. Onlara göre beni terk edip giden, kalbimi kıran adamdı. Elbette kararına saygı gösterecekler, kabullenecekler ama yine

de bir süre işi yokuşa sürmeye çalışacaklardı. Yine de Hektor doğruyu söylüyordu. Buradan beraber dönecektik ve kızlar, Hektor'la olduğumu onlara anlatmadığım için ekstra kafa karışıklığı ve üzüntü yaşayacaklardı. Kararan ekrana parmağımı sürtüp aydınlanmasını sağladım. Gelen yeni mesajlara baktım.

Afra: Mesajları okuduğunu görüyorum.

Afra: Umarım eğleniyorsundur.

Afra: Lütfen eğlendiğini söyle.

Afra: Kimlesin ve neredesin?

Afra: Arkadaş edinebildin mi?

Attığı emojiye gözlerimi devirdim. Kenardaki kamera ikonuna tıklayıp telefonumu doğrulttum. Hektor maskeyi yerine bırakmış ve sehpanın üzerinde duran kendi telefonuna uzanmıştı ki bir fotoğrafını çektim. Haddinden fazla yakışıklı çıkmasına içim giderken fotoğrafı kızlara yollayıp başka bir şey yazmamakla yetindim.

Saniyesinde görüldü atıklarında midem kasıldı.

Ne diyeceklerini bilememek bana kendimi daha kötü hissettirdi. Onların hayatlarının her bir noktasına hâkimdim. Sekiz ayda Simay'ın eski sevgilisini tamamen unutup ayakları yere daha sağlam basan bir kadın olmasını izlemiştim. Afra'nın çocuksu tavırlarından sıyrılıp daha ciddi biri haline gelmesine şahitlik etmiştim. Bu süreçte tamamen kendi içime kapansam bile benim yanımda olup daima ellerimden tutmalarını seyretmiştim. Bana kendilerinden parçalar vermişlerdi. Bense hiç olmadığım kadar içime gömülmüştüm.

Bildirim sesiyle irkildim.

Afra: Biliyordum!

Simay: Tahmin etmemiştim diyemem.

Simay: Barıştınız mı?

Aralık kalan dudaklarımla kızların benden bir sıfır önde olduklarını anladım. Hektor'suz geçen her günümde kısa sürede tanıyor olduğum bir adama nasıl böyle bağlanabildiğimi sorguladıkları, beni anlayamadıkları birçok zaman olmuştu. Yine de görebilmişlerdi ki ben yanımdaki adama

âşıktım. O kadar âşıktım ki onsuz kalmayı kabullenmemin imkânı yoktu. Bu yüzden kızlar şu an Roma'da ve onunla olmama dahi şaşırıyorlardı.

Feray: Sayın

Feray: Size gelişmeleri haber ederim

Feray: Beni merak etmeyin

Attığım mesajın ardından telefonumun ekranını kapatıp cihazı bük kenara bıraktım. Başımı kaldırdığımda Hektor'un beni izlediğini fark ettim. Bana olan bakışlarındaki özlem o kadar arsız bir hal almıştı ki kendini zor tuttuğunu düşündüm. Açıkçası ben dizginlerimi bırakmak üzereydim lâkin yapamazdım. Sekiz ayı öğrenmeden olmazdı. Onu zorlamıyordum ama bu affettiğim anlamına da gelmiyordu. Sadece zamanını kolluyordum ve Hektor da bunun farkındaydı.

Çalan telefonla Hektor koltuğun üstüne bıraktığı cihazı aldı. Aramayı yanıtlayıp birkaç saniyeliğine hattın ucundaki kişiyi dinledi. Sonra İtalyanca karşılık verdi. Görüşmeyi bitirdiğinde masanın üstündeki objelere yönelirken açıklamada bulundu. "Buradaki timden bir adam geliyor. Şunları incelemek için alacak."

"Güvenilir mi?"

Sorumla kurnaz bir tebessüm etti. "Merak etme," dediğinde endişem bunu duymayı bekliyormuş gibi buhar oldu. Hektor maskeyle yüzüğü alıp en son hançere uzandı. Eli havada kaldığında ve kaşları hızla çatıldığında ne olduğunu anlamadım. Hançeri kavrayıp parmağını kabzasına sürttü. Gerilen bedeniyle bana baktı. "Bu hançeri daha önce gördüm."

"Nerede?" diye sorarken kalbimin ritmi bocaladı. Hektor kabzaya işlenmiş sembole daha dikkatli baktı. "Benito'nun göğsünde," dediğinde cevabını beklemediğim için dehşete düştüm. Kara gözlerini benimkilere çevirdi. "Benito'nun kalbine saplanan hançerle aynı, onun da kabzasında bu sembol vardı."

Zihnimdeki çarklar döndü.

Tapınakta cesedi bulduğumuz gece hançere yakından bakma fırsatım olmamıştı ama Hektor'un ne kadar dikkatli biri olduğunu biliyordum. Emin olmasa böyle bir şey söylemezdi. Öyleyse bu bilgi bizi potansiyeli en yüksek iki farklı ihtimale sürüklüyordu. Ya İlkan bu hançerlerden birine

sahipti ve onu elçisine bırakmıştı ya da İlkan'ın elçisi, Agamemnon'un dahil olduğu tarikattan biriydi.

İmin olmadığı şeylerin listesi kalabalıktı.

Ve sanırım elimize geçen her bilgide maddeler artacaktı.

Hançer, yüzük ve maske güvenli ellere teslim edildikten sonra Hektor'la hızlıca hazırlanıp yola koyulmuştuk. Üzerimdeki elbiseyi düzelterip neden bunu giydiğimi arabaya bindiğimden beri en az beş kez kendime sormuştum. Boyundan bağlamalı siyah elbise bedenime tam yapışıyor, güzel bir göğüs dekoltesi oluşturuyordu ama etek boyu tahmin ettiğimden daha kısaydı. Oturduğumda rahatsız edici bir hal almıştı. Elbiseleri denemeden almayı bırakmam gerekiyordu ya da acelem olduğu zamanlarda daha garantici hareket etmeliydim.

Saçlarımı omzumun ardına atıp kırmızı rujumu yedirmek isteyerek dudaklarımı birbirine sürttüm. Gerginliğimi geçiştirmeye çalışıyor olsam da pek başarılı değildim. Aklım, edindiğimiz bilgileri derleyip toplamak ve anlamlandırmakla meşgulken karnıma ağırlar giriyordu. Kendimi güvenli alanımdan oldukça uzakta hissediyordum oysa güven kelimesinin bende çağrıştırdığı kişi yamacımda oturuyordu.

Bakışlarımı Hektor'a çevirdiğimde ne kadar yakışıklı olduğu gerçeği bir an afallamamı sağladı. Güzelliğine aşınaydım ama bu ona her baktığımda hayran kalmamam gerektiği anlamına gelmiyordu. Siyah takım elbisesinin içine giydiği aynı renk gömleğinin ilk iki düğmesini açık bırakmıştı. Fazlasıyla basit lâkin göz kamaştıran bir şıklık içindeydi. Ona bakmak, onu öpmek istememi sağlarken önüme dönüp dikkatimi başka bir şeye vermeye çalıştım.

Arabayı Pincian Tepesi'nin yumuşak eğimine park ettik. Motorun sıcaklığı henüz dağılmamışken araçtan inip kapıyı kapattım. Roma'nın kalabalığı ardımızda kalmıştı. Uzaktan gelen seslere dingin bir rüzgâr eşlik ediyordu. Güneş yavaş yavaş batıya eğilmiş, altın sarısı ışıklar ağaçların yaprakları arasında parçalanarak yere düşmeye başlamıştı. Her şey son derece masalsı ve büyüleyici gözüküyordu.

Hektor yanımdaki yerini alıp bana elini uzattığında içim kıpır kıpır oldu. Kara gözlerinden bakışlarımı ayırmadan parmaklarını kavradım. Büyük elinin içine yerleşen, ona nazaran daha ufak duran elimi kavrarken

bana yine sessiz bir yemin etmişti. Bir daha beni bırakmayacağını ima eden kudretli tutuşuna karşılık ona inanmadan edemezdim. Her şeyimle ona çekilirken kendimi daha ne kadar geri planda tutabilirdim, emin değildim.

Yürümeye başladığımızda etrafa göz attım. Villa Medici uzaktan önce bir siluet gibi belirdi. Sade ama görkemli bir yapıydı. Düzgün budanmış çam ağaçlarının arasından yükseliyordu. Binanın açık renkli taş cephesi, alçalan güneşin altında sıcak bir ton almış, neredeyse bal rengine çalmıştı. O ihtişamlı ama asla abartıya kaçmayan cephedeki heykeller bizi dikkatle izliyor, yüzyıllar öncesinden kalma bir sessizlikle bizi selamlıyordu.

Fıskiyelerin sesi çok uzaktan geliyor, suyun belli belirsiz şırıltısı bana neden akşamüstünün sessizlik saati olarak adlandırıldığını daha iyi açıklıyordu. İçinde bulunduğumuz an, fazla izole ve huzurlu hissettiriyordu.

Villa'nın ön avlusu, eski İtalyan villalarına özgü o simetrik düzenle genişliyordu. Sağda limon ağaçları, solda bronz bir çeşme vardı. Ana girişin önünde bir kalabalık toplanmıştı. Kadınlar şık elbiseleri ve hafif parfüm kokularıyla havayı dolduruyorlardı. Erkekler smokinleri içinde, ellerinde davetiye ve cep telefonlarıyla bekliyorlar, ikram edilen içkileri yudumluyorlardı. Kimi düşük sesle konuşuyor, kimi tek başına durup binaya bakıyordu. Villa'nın ahşap büyük kapısı açıktı. Bu yüzden içeriden loş bir ışık dışarı süzülüyordu. Kapının hemen önünde, üzerinde zarif armalar bulunan bir stant kurulmuştu. Giriş listesi kontrol ediliyordu. Doğruca oraya yöneldiğimizde bizi fark edip başını eğerek selam veren görevli ismimizi sordu.

Müzayede için giriş bileti bulmak çok zor olmamıştı çünkü biletler satılıyordu. İnternet üzerinden rezervasyonumuzu yaptırabilmiştik. Biraz pahalıya mâl olmuştu fakat sorun değildi.

Hektor adımızı verdiğinde görevli listeye göz gezdirdi. Ardından kenara çekilip kolunu zarifçe uzattı. "Buyurun efendim. Müzayede salonu üst kattadır."

İçeri adım attığımızda ilk fark ettiğim şey, havanın değişimi oldu. Dışarıdaki havanın yumuşaklığı yerini içerideki taş duvarlardan yansıyan hafif serinliğe bırakmıştı. İçinde olduğum binanın güzelliği karşısında mırıldandım. "Burada yaşadığını hayal etsene," derken sesimdeki heyecanın sebebi kendimi başka bir hayatta, burada yaşarken düşleyebiliyor olmamdı.

“Yanımda sen de olacak mısın?”

Sorusuyla gafil avlanıp ona baktığımda kalbimdeki ince sızı kocaman bir boşluk haline geldi. Bana böyle bakar, böyle kelimeler sarf ederse ona nasıl kızgın kalabilirdim? Kimi kandırıyordum ki çoktan öfkemi kaybetmiştim.

“Evet,” dediğimde dudağının kenarı kıvrıldı. Kendinden emin bir tonlamayla karşılık verirken kalbimin ritmini artırdı. “O zaman hayal edebilirim.”

“Romantikliğin üstünde.”

Dalga geçtiğimde güldü. “Almam gereken bir gönül var.”

“İşin zor,” desem de kelimelerime inanacak gücüm yoktu. Hektor ise yalanımı görmüyor ya da görmezden geliyor olmalıydı çünkü bütün kararlılığıyla bana bakarken beni inandırmak istiyor, adeta meydan okuyordu. “Zor olabilir ama başaracağım. Yapacağım son şey olsa bile.”

Kendime hâkim olamayıp tuttuğum elini okşadığımda bedeninin gevşediğini gördüm. Onunla tam buradaydım. Ne o bir yere gidebilirdi ne de ben. İçimizde halledecek, ardından önümüze bakacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

Bakışlarımı kaçırıp sessiz kaldım. Taş koridordan geçip merdivenlerin başına vardık. Bizi üst kata götürecek olan basamakları tırmanmaya başladık. Yürüdükçe ayak seslerimiz mekânın içinde yankı yapıyordu. Duvarlar boyunca sıralanan tablolar, çerçeveleri içinde bizi izliyordu. Işık loştu ama ustaca yerleştirilmiş aplikler her eseri dikkatle aydınlatıyordu.

Sağ tarafımdaki bir tuvalde genç bir adamın resmi vardı. Koyu kırmızı kadife bir pelerin sol omzundan dökülüyordu. Altın işli bir zırhın göğsünde Medici arması vardı. Medici ailesiyle ilgili bilgilerim kısıtlıydı lâkin uzun dönemler boyu tarihe damga vurduklarını biliyordum. Birçok alanda kendilerini göstermiş insanlardı. Medici Bankası, dönemin en büyük ve etkili bankasıydı. Avrupa’nın birçok yerinde şubeleri vardı. Papa’ya, krallara ve soylulara kredi verirlerdi. Medici ailesinden çıkan üç kraliçe, iki tane papa vardı. Sanat denince akla onlar gelirdi. Entrika, ailelerinin temasıydı. Ve zenginlik kavramı onlarda bambaşka bir boyuttaydı.

Tablodaki adam da Medici ailesinin bir üyesiydi. Sağ altta yazan isme baktım; Cosimo de Medici. İnce dudakları ve bilgeyle ışıldayan gözleri bana kendimi yargılanmış hissettiriyordu.

Koridorda ilerlemeye devam ettik.

Yolun solunda kalan koca vitrinin içinde bazı eski belgeler vardı. Replika mı, yoksa orijinal miydiler emin olmam imkânsızdı. Bir yastığın üzerine yerleştirilmiş kolyeye göz attım. Medici kadınlarının zevkli olduğunu düşündüm. Yürümeye devam ettiğimizde başımı geriye atıp tavanı süsleyen fresklere göz gezdirdim. Başımda uçuşan tanrı ve melek figürleri, muazzam bir işçiliğe sahipti.

İki kapılı büyük salona vardığımızda içeriyi görebiliyordum. Geniş odadaki insanların çoğu sandalyelerine oturmuş, müzayedenin başlamasını bekliyorlardı. İçeride ufak bir uğultu vardı. Büyük salona adım attığımızda garson yanımızda belirdi. Elinde tuttuğu tepsideki içkileri ikram ettiğinde Hektor da ben de onu kibar bir şekilde reddettik.

Girişteki masaya doğru ilerledik. Hektor ismini verip müzayedeye katılmamız için gerekli olan, üzerinde numara yazılı *paddlet* aldı. Satın alacağımız herhangi bir eser için kredi kartı bilgilerini ve adresimizi istediklerinde Hektor, “Müzayede bitiminde satın aldığım objelerle buradan ayrılmak isterim. Ödemeyi de o zaman yapacağım,” dedi. Görevli sorun olmayacağını söylediğinde oturmak adına sandalyeli alana yöneldik. Hektor’un bana uzattığı kartı alıp üzerindeki numaraya baktım; 13. Numarayı görmemle uğursuzluk getirmemesini ummaktan başka bir şey yapamadım.

Hektor ile arka sıralarda kalan boş sandalyelere oturduk. Eteğimi düzelterek bacak bacak üstüne atıp arkama yaslandım ve içinde olduğumuz alanı inceledim. Villa Medici’nin büyük salonunun tavanı çok yüksekti. Altın yaldızlı sütunlar alana mistik bir hava katıyordu. Yüzlerce yıllık yağlıboya tabloları duvarlardaydı. Kimileri ustaca aydınlatılmış, kimileri gölgelerin arasında bırakılmıştı. Kürsüye baktığımda smokinli bir adam gördüm. Yanındaki beyaz eldivenli asistanlarıyla konuşuyor, büyük ihtimalle son kontrolleri yapıyordu.

“Bu beni aylar öncesine götürdü,” diyen Hektor’la ona baktım. Ne dediğini anlayamadığımı belli eden ifademi fark ettiğinde kurnaz bir tebessümle eklemeye bulundu. “Senin yönettiğin ve benim sana bir kez daha hayran kaldığım müzayede aklıma geldi.”

Mazi gözümün önüne geldiğinde gülümsedim.

O geceyi hatırlıyordum. İlk müzayedem için ne kadar heyecanlı olduğumu, Hektor’u salonda gördüğümde nasıl şaşırıp etkilendiğimi, ortalık

karıştığında ve elektrikler gittiğinde yanımda olup beni nasıl sakinleştirdiğini, her şeyi çok iyi hatırlıyordum. Şimdi geriye dönüp bakınca onu tanıdığımı nasıl daha erken anlayamamıştım bilemiyordum. Hektor daima benim içimi görüyor gibiydi. Eliyle koyup bütün yaralarımı, zaaf larımı ve gülüşlerimi bulabilirdi. Yaşananlar mayhoş hissettiriyordu. Anılarımız vardı ve kaçırdığımız zamanlara sahiptik.

“Hâlâ müzayedenin en etkileyici eseri olduğumu düşünüyor musun?” diyerek o zamanlar bana dolaylı yoldan ettiği iltifata göndermede bulundum. “Gerçi henüz tabloları görmedik.” Kürsüdeki son hazırlıklara baktım. “Bunu sana gecenin sonunda sormam gerekirdi.”

Gözücüyla hareketlendiğini fark ettiğimde dikkatimi ona verdim. Hektor kolunu sandalyemin arkasına yaslayıp beni kanadı altına aldığı anda içimi bir sıcaklık kapladı. Kokusu anında beni sıcak bir battaniye misali sarmalamıştı. Kara gözlerini açıkta kalan bacaklarımda, göğüs dekoltemde, kırmızıya buladığım dudaklarımda ve siyah saçlarımda dolaştırdı. Bakışlarımızı buluşturduğunda kalbim hızla atıyor, göğsüm daralıyor ve heyecan kanımı kaynatırken yanaklarım kızarıyordu. Parmaklarını siyah rutamlarımın arasında hissettim. Nazıkçe saçlarımı okşadığında temasına yaslanıp kollarının arasına kıvrılmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerimin içinden ruhumun en derinine bakarken sadece benim duyabileceğim bir tonlamada konuştu. “Yüzüne her baktığımda hiçbir sanatçının düşünmeye dahi cesaret edemeyeceği o benzersiz güzelliği görebiliyorum. Sen benim gözümün gördüğü en büyüleyici esersin. Yaratılan her tablodan daha eşsiz ve paha biçilemezsin.”

İçtenliği beni duygusallaştırdı. Sözlerine ne kadar inandığını görebiliyor, dürüstlüğünü işitiyordum. Ondaki yerimin hâlâ aynı ve köklü olduğunu anlamak beni istemsizce rahatlatmıştı. Geçen zamana, kaybedilen sekiz aya rağmen hâlâ ondaydım. Tıpkı onun daima bende olduğu ve öyle kalacağı gibi.

“Senin gözündeki kendimi görmek isterdim,” dediğimde tebessüm edip saçımı daha belirgin dokunuşlarla okşamaya başladı. “Görseydin korkabilirdin. Sana olan sevgim ürkütücü bir seviyede, Lilith.”

“Alman gereken bir gönül olduğu için böyle konuşuyorsun,” derken alay ediyordum.

“Annabel Lee, o gönül zaten benim. Daima da benim olacak.”

Gözlerimi devirsem de gülümsememi zar zor saklayabildim. Kürsüdeki yerini alan adamı fark ettiğimde Hektor elini saçlarımdan çekti. Kolunu omzumun ardında tutup sandalyeme yaslamaya devam ettiğinde yakınlığımız bana birazdan gerçekleşecek olan tüm potansiyel olasılıklar için güç verdi. Sahnedeki adam elindeki tokmağı vurduğunda çıkan ses derin bir nefes almamı sağladı.

Sanatın, paranın ve arzunun birbirine karıştığı en eski oyunlardan biri başlıyordu.

Oturduğum sandalyenin kenarına sıkıştırılmış olan katalog kalçama battığında yeni fark etmiş olduğum kitapçığı alıp sayfalarını çevirmeye başladım. O arada sahneye ilk eserin çıkarıldığını işitip başımı kaldırdım. Beyaz eldivenli asistanların tuttuğu tabloya göz gezdirdim. Alımlı bir kadının nü görseliydi bu. Oldukça güzel ve cezbedici duruyordu. Katalogun sayfalarını çevirdiğim sırada müzayede yöneticisinin sesi yükseldi. “Eserin ismi, Çıplak Roselia. Kaynağı bilinmeyen özel koleksiyon. Açılış fiyatı, yüz bin euro.”

Kalkan numaralarla alıcıların savaşını izledim. Artan fiyat sabitlendiğinde tokmağın sesi duyuldu. Eserin satılmasıyla içinde olduğumuz odadaki insanların parayla hiçbir derdi olmadığını iyice anlamış oldum çünkü eser açılış fiyatının dört katına gitmişti.

Katalogu inceleyip eserlerin isimlerine göz attım fakat aileyle ilgili herhangi bir tablo bulamadım. Bilmecedeki diğer kütaları düşünüp yanlış bir çıkarmda bulunup bulunmadığımı anlamaya çalıştım. Yanlış değerlendiriyor olabilir miydim? Belki de tablo başka bir şeyi anlatıyordu. Sıkıntıyla bacağımı sallayıp katalogu kapattım. Tabloların biri gelip diğeri gitti. Katılımcılar deli gibi para harcarlarken müzayedenin ilk yarım saati geride kaldı. Gördüğüm her eser oldukça kaliteliydi ve bazıları elimdeki *paddles* kaldırmak istememi sağlamıştı.

Sahneye çıkan yeni tablonun üzeri ondan öncekiler gibi bordo bir kumaşla örtülüydü. Onu taşıyan iki görevli tabloyu yerine bıraktıklarında müzayedecinin sesi duyuldu. “Bu eser müzayedeye son dakikada dahil oldu. Çok kısa bir süre önce vefat eden sevgili Benito De Santis’in koleksiyonunun bir parçasıydı. Kendisi müzayedemiz için özellikle bu parçayı seçmişti.” İşittiklerimle kalbimin hızlıca atmaya başlaması nefesimi kesti. Bordo kumaş yavaşça tablonun üzerinden sıyrıldı. Odanın ısısının düşüğünü hissettiğim o anda görevli konuştu. “Eserin ismi, Aile Saadeu.”

Tabloya bakarken tüylerim diken diken oldu. Karanlık bir gerçeği fısıldar gibi gözüken tabloda derin bir sır saklıydı. Loş bir ortamda uzun bir yemek masası resmedilmişti. Arka planda yanan bir şömine vardı. Gün ışığı girmiyor gibi kasvetle dolu olan bir evin mahrem bir anı bize yansıtılmıştı. Yağlıboya gerçekçi gözüküyordu ve bu, tabloya bakarken ürpermemi zorlaştırıyordu. Gördüğüm görsel acı veriyordu. Yemek masasının sağ başköşesinde küçük bir erkek çocuğu, sol köşesinde minik bir kız çocuğu vardı. İkisi de başlarını öne eğmişlerdi. Masanın ortasında bir adam oturuyordu. Orta yaşlı, siyahlara bürünmüş bir adamdı. Yüzü seçilmiyordu fakat görünen tek şey olan kibirli gülümsemesi içimdeki bir noktanın kırılmasına neden oluyordu. Baktığım şey ne bir aile ne de saadetti. Hayır, bu görsel fazla korkutucu bir şeyin nişanesiydi.

Leonardo Da Vinci'nin son akşam yemeği isimli tablosunun karanlık bir versiyonuna benziyordu. Oldukça gotikti. Bütün olumsuzluğa rağmen başarılı bir işçiliğe sahipti. Kullanılan teknikler tabloyu olması gerekenden çok daha değerli bir hale getiriyordu. Yine de bu, ona baktığımda rahatsız hissettiğim gerçeğini değiştiremiyordu.

"Açılış fiyatı iki yüz bin euro," diyen görevliyle herkes ellerindeki numaraları kaldırmaya başladı. Kendimi harekete geçirip oyuna dahil olduğumda saniyeler içinde fiyat üç yüz bin euroya ulaşmıştı. Tabloyu almak isteyen diğer dört kişi geri çekildiğinde geriye sadece ben ve ön sıralardaki biri kaldı. Fiyatı artırmaya devam etmesiyle ben de aynı şeyi yaptığımda Hektor kulağıma fısıldadı. "Sonuna kadar git, Lilith."

"Şüphen olmasın," derken hırslanmıştım.

Öndeki yirmi iki numarayla kıyasıya bir mücadele içine girmiştik. Tabloyu bırakmaya niyeti yok gibi gözüküyordu. Evet, güzel bir eserdi lakin teklifi dört yüz bin euroya çıkarmaya değer miydi? Kolumu indirip kaldırmaktan yorulmaya başlamıştım. "Yirmi iki numara dört yüz elli bin euro teklif edi-" Görevliyi susturarak *paddleımı* tekrar kaldırdığımda gözler bana döndü. İnsanların fısıldaşmalarını duyabiliyordum. Görevli, "On üç numara dört yüz altmış bin euro teklif ediyor," dediğinde ön sıralarda bir hareketlilik sezdim.

Yirmi iki numarayı elinde tutan rakibim omzunun ardından olduğum yöne baktığında gözlerimiz buluştu. Aramızdaki insanlara rağmen onu görebiliyordum. Çatık kaşları gevşeyip ifadesi şaşkınlığa evrildiğinde yeşil gözlerinde bir korku uyandı. Kalbimin durduğunu hissettim. Cığerlerim

daralıp nefesim kesilirken baktığım kişinin gerçekten gördüğüm kişi olup olmadığını sorguladım. Hektor'un yanımdaki bedeninden yayılan öfkeyi hücrelerimde dahi hissedebiliyordum. İkimiz de Gediz Girit'e bakarken sakın kalmakta güçlük çekiyorduk.

"Aile Saadeti adlı eseri on üç numaraya satıyorum, satıyorum," diyen görevli birinin atakta bulunmasını bekliyordu. Saniyeler öncesine kadar tablo için yarışan yirmi iki numaralı adamın hamlesini görmek için oyalanıyordu. Fakat istediğine ulaşamayacaktı çünkü Gediz'in bakışları benden Hektor'a kaydıığında ifadesindeki korkunun boyutu değişmişti. İhanet ettiği adamın onu parçalara ayırmaktan sadece birkaç saniye uzakta olduğunu anladığında, elini hızla indirip ayağa kalktı ve görevli tokmağı vuruverdi. "Sattım."

Müzayedenin sonlandığı anons edilip davetliler ayağa kalkmaya başladığında Hektor yanımdan adeta sıçradı. O kadar hızlı hareket etmişti ki ben göz açıp kapayıncaya dek o çoktan insanların arasına kaynayıp Gediz'in bulunduğu yere ilerlemeye başlamıştı. Lanet edip ayağa kalktım. *Paddley* bırakıp bakışlarımla Hektor'u aradım. Gediz'in diğer taraftan dolaşıp koşar adımlarla ana kapıya değil de salonun en köşesinde kalan diğer kapıya ilerlediğini gördüm. Hektor ile aralarındaki mesafe fazlaydı. Gediz'i kıştırmanın gerektiğini anladım lâkin devasa villada kapıların ardında ne olduğunu, nereye açıldıklarını bilmem imkânsızdı.

Müzayede görevlisi bana doğru yaklaştığında gözücüyla Gediz'in salondan çıktığını gördüm. Hektor ardından gidip görüş alanımı terk ettiğinde acele etmeliydim. "Hanımefendi," diyen müzayede yöneticinin yüzünde büyük bir gülümseme vardı. "Sizi tebrik ederim. Ödeme işlemleri ve teslimat için aşağıdaki büyük salona gelmeniz gerekiyor."

"Bana beş dakika verebilir misiniz?" derken ifademi doğal tutmaya çalıştım. "Lavaboyu kullanmam gerekiyor da."

"Elbette."

Adam başıyla selam verip yanımdan geçeceği sırada onu durdurdum. "Pardon," dememle bana baktığında şansımı denemeden edemedim. "Tabloyu isteyen diğer kişi, yirmi iki numaralı beyefendi. Acaba kendisini tanıyor musunuz?" Görevlinin gözleri niyetimi anlamamış gibi kısıldığında gülümsedim ve işveli bir tavır takındım. "Tabloyu çok istiyor gibiydi ve ben de nedenini merak ettim. Belki bir kahve eşliğinde sorabileceğimi düşünüyordum."

Yabancıнын yüzünde anlayışlı ve eğlendiğini belli eden bir ifade oluştu. Yüzünü bir gülümse ele geçirdiğinde aklım, Hektor'un nerede olduğunu ve Gediz'i yakalayıp yakalayamadığını merak etmekle meşguldü. Boğazımı tıkayan kalp ritmimdeki şiddetle adama bakmaya devam ettiğimde görevli başını hafifçe yana eğdi. Dilinin altındaki baklayı çıkardı. "İsmi Matteo De Luca."

Gediz Girit olarak hayatıma giren adamın, hikâyemde artık Matteo De Luca kimliğiyle yol aldığını öğrenmek beni dumura uğratsa da şaşır-mamam gerektiğini biliyor olmam gerekirdi. Fakat hiçbir şey beni karşımdaki adamın söyleyeceğine hazırlayamazdı.

"Kendisi rahmetli Benito De Santis'in vaftiz oğlu."

KOD ADI: RAUNT II

*"Melekler hakikati taşır kanatlarında,
ağır gelirse gerçek düşerler cehennemın kör kuyularına."*

Zaman, kum saatinin içindeki ince taneler misali geri alınamaz bir şekilde akıp giderken tarihi binanın içinde koşar adımlarla ilerliyordum. Kalbim göğsümün içinde sanki yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, her nabız vuruşu başka bir yönden gelen bir tehdidi hatırlatıyordu. Villa Medici'nin memmer koridorlarında yankılanan ayak seslerim, kulağın kafanda çınlıyordu. Ağır, oymalı kapıyı itip bahçeye çıktım. Hızla yürürken topuk seslerim yankılandı. Birkaç adım atmıştım ki nereden çıktığımı anlamadığım kırmızı bir araç bahçenin taşlı yoluna bızla saplandı. Motoru hırıldarken lastikler taşıyı savurdu. Birkaç metre ilerimde duran arabaya bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştım. Sağamda kalan bahçe tarafından birinin koşarak geldiğini fark ettim.

Kararan havayla net göremiyor olsam da arabaya doğru koşan kişinin Gediz olduğunu seçebiliyordum. Kırmızı arabanın kapısı açıldı. İçeriden biri inmeden, Gediz hızla arabaya bindi. Takım elbisesinin ceketinin cıgı hâlâ havadayken kapı kapanmıştı. Rakıplarım plakaya kaydığında arabanın motoru bir kez kükredi ve ardından ince bir toz bulutu bırakarak Villa Medici'nin ön cephesini sarıyan bir hızla gözden kayboldu.

Her şey birkaç saniye sürmüştü.

Neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan Hektor'un bahçenin diğer tarafından geldiğini gördüm ve ona doğru koşmaya başladım. Hızlı ve ağır adımlarla ilerleyen adam burnundan solurken aramızdaki mesafem azalmasıyla duyabileceğim bir desibelde isyan etti. "Piç kurusu elinden kaçtı," derken sinirden utırıyordu. "Bahçe labirenti gibi ve nereye gideceğini iyi biliyordu."

Elbette bilirdi çünkü anlaşılan Gediz Girit yeni öğrendiğim kimliğiyle Matteo De Luca buraya yabancı değildi. Belki de tam aksine avucunun içi gibi bildiği bir yerde, bizden bir sıfır öndeydi. Bu düşünce sinirimi harlasa da kendimi sakin tutmaya çalıştım çünkü Hektor'a bir kez bakmam bile ne kadar hiddetli olduğunu anlamama yetiyordu.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

İki adım ötesinde durup soluklandım. "Biri gelip Gediz'i aldı," dememle Hektor mümkünmüş gibi daha da gerildi. "Kim olduğunu görmedim ama kırmızı bir araçtı ve plakayı ezberledim." Elini enseme atıp beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne gömmemi sağladı. Sık soluklarıyla kendini kontrol altına almaya çalışırken kokumu içine çekmeye başladı. Kalbi kulağımın altında gümbürdedi ve hızlı ritmi beni endişelendirdi. Saniyelerin ardından hırıltılı bir sesle konuştu. "Aferin, Lilith. Ben bir işe yarayamasam da sen günü kurtardın."

Sesindeki öfke ve anlamlandıramadığım lâkin hoşuma gitmeyen başka bir duygu yüzünden geri çekilip kara gözlerinin içine baktım. En son isteyeceğim şeylerden biri, kendini işe yaramaz hissetmesiydi çünkü halinden görebiliyordum ki Hektor uzun bir süredir bu duygunun esiriydi.

"Gafil avlandık," diyerek gömleğinin yakasını düzelttim. "Gediz ile burada karşılaşma ihtimalimiz kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi." Konuyu değiştirmek ve Hektor'un kendine yüklenmesini engellemek adına yeni edindiğim bilgiyi paylaştım. "Müzayede yöneticisiyle konuştuğumda bana ne dedi bilmek ister misin?" Hâlâ işittiklerimin şaşkınlığını yaşıyor, anlamlandırmaya çalıştığım yapbozun yeni parçasını kabullenmeyi deniyordum. Hektor'un yadsınamaz öfkesinin merakla örselenmesini isteyerek ekledim. "Benito De Santis'in vaftiz oğlu, kendisini Gediz Girit olarak tanıdığımız Matteo De Luca'ymış."

"Ne?" diyen Hektor hem hâlâ öfkeli hem de şaşkındı.

"Evet, sence bu cidden mümkün mü?"

Bakışlarını kaçırıp sıkıntılı bir nefesle parmaklarını saçlarının içinden geçirip tutamlarının dağılmasını sağladı. "Mümkün," dediğinde sesi boğuktu. "Geçmişini bilmiyoruz. Nereli, inancı ne, anne ve babası kim, ona dair hiçbir şey bilmiyoruz. Gemino Gladiis'e girmeden, yani yedi yıl önce nasıl bir hayat yaşıyordu hiçbir fikrim yok."

Gemino Gladiis'in sistemini az da olsa çözebilmiştim. Askerlerime gerçek bir hayalet olmalarını istiyorlardı. Robot mısali içi boşaltılmış onları kendileri yapan her şeyden arınmış ve neredeyse insani sayılan her şeyden muaf edilmiş bir haldeyken olabilecekleri en yıkılmaz seviyede olduklarına inanıyor, bunun için çabalıyorlardı. Gediz'in yedi yıl önce örgüte katılmadan ne yaşadığını örgüt araştırırsaydı bile bilememeye ihtimalimiz vardı. Sahte hikâyeler kolaylıkla kamuflâ edilebilirdi. İçinde olduğumuz çağda bu çok basitti. Matteo De Luca da sahte bir kimlik olmalıydı. Gediz'in gerçekte kim olduğu, sadece onun bilebildiği bir sırdı.

"Düzinlerce sahte ismi var, değil mi?"

Sorumla başını salladı. "Elbette, hepimizin öyle. Künyeleri gördün."

Hektor'un İstanbul'daki dairesinde, saklı odasında duran fanusun içindeki künyeleri hatırlıyordum. Bu konuyu Barca ile de birkaç kez konuşmuşum. Sahte kimlikler konusunda koleksiyoner sayılırlardı. "Matteo De Luca ismini daha önce duymadığına emin misin?"

"Eminim."

"İsmi araştırarak iyi olur." Dakikalar önce yaşananlar aklıma geldi. "Satın aldığımız tabloyu neden o kadar çok istiyordu öğrenmeliyiz. Belki izini bulabiliriz, sonuçta arabanın plakasına sahibiz."

Hektor arımda kalan binayı işaret etti. "Gidip tabloyu alalım. Ardından İtalya'daki ümin karargâhına gidelim. Araştırma sahamızı genişletmenin vakti geldi de geçiyor." Beklemediğim bir anda elimi tutup beni ardından sürüklemeye başladığında hızla adımlayıp ona yetiştim. İçeriye girdiğimizde merakuma yenilerek sordum. "Karargâh tam olarak nerede?"

"Kolezyum'un altında."

Hayrete düştüm. "Ne? Cidden mi?"

Hektor hâlâ üstünde dolayan kasvetli karabulutlara rağmen bana bakıp heyecanuma karşın şaşkınlığımı gördüğünde tebessüm etti. Elim daha sıkı kavradığında bana mı güç vermeye çalışıyor, yoksa benden mi destek görmeyi deniyordu emin değildim. Ondan görmeye alıpk olmadığım fevri hareketler içindeydi. Aynı kaldığımız sekiz ayda neler olduğunu öğrenme sürecimi hızlandırmalıydim. İçimden bir ses, başka türlü Hektor'a yardım edemeyeceğimi söylüyordu ve yanımdaki adamın bir can simidine ihtiyacı vardı.

Satın alma işlemlerini halledip tabloyu arabaya taşıyan görevlilere teşekkür ettik. Araca bindiğimizde sabırsızlığımınla koltuğumda doğrulup arkaya uzandım. Tabloya ulaşmak için paketini yırtarak aceleci davran-
dım. Havaya diktiğim kalçamla dışarıdan görenlere ne yaptığımı sorgu-
latıyor olabilme ihtimalimi umursamadan, tabloyu alıp koltuğuma geri
otururdum. Hektor tavan ışığını yaktı. Beni rahatsız hissettiren tablo bü-
tün çarpıcılığıyla gözümün önünde belirdi. Detaylara göz attığım sıra-
da sağ alt köşedeki imza beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu.
“Hektor,” derken sesim titremişti. Ona döndüğümde çatık kaşlarla bana
baktığını fark ettim. Tabloyu çevirip ışığın altına tuttum. “Bu tablo
Agamemnon’un eseri.”

Ve fırçadan bir imza atıldığında, belirir aile saadeti.

Sesimdeki dehşetle yakardım. “Benito’nun öğrencisi, Agamemnon’muş.”

Açık kalan ağızla tabloya baktım. Babalarımızı öldüren, bizleri
mahveden katilin işçiliğinin güzelliğine ama aynı zaman korkutuculu-
ğuna karşı ne düşüneceğimi bilemedim. Dikilen rüyalarımla eski imzayı
inceledim. Rahatsız edici görseli görmek değil, arka tarafında olduğuna
neredeyse emin olduğum zarfı istiyordum. Şu an için odaklanıp anlaya-
bileceğim bir şeylere ihtiyacım vardı zira her şey arapsaçına dönmüştü.
Çerçeveyi söküp tuvalin arkasına sıkıştırılan zarfı bulduğumda tarihin
tekerrür edişine şahitlik ettim. İçinden çıkardığım kartın üzerinde yazan
dizeleri okudum.

**“Papaların sığınağıdır,
Gözcülük eder kanatlı bekçi.
Hapsedilmiştir içine,
Günahkârların bedeni.
Girebilmek için içeri,
Edilir sessizlik yemini.
Ölüm maskesinin ardında,
Göreceksin gerçek suretini.”**

İçimden okuduğum dizeleri bir kez de sesli dile getirdim. Hektor
arabayı kullanırken çatılan kaşlarıyla birkaç saniyeliğine dikkatini yola
değil, bana verdi. Gözlerimin içine sorgulayan bir ifadeyle baktığında
zihnimdeki sessizliğe gömüldüm. Bütün dikkatimi dizelere verip oku-
duklarıma bir anlam kazandırmaya çalıştım. Papaların sığınağı, Vatikan

olabilir miydi? Doğru hissettirmeyen bir şey vardı. İkinci dizeye geçtim. Kanatlı bekçiden kası bir heykel olabilir miydi? Belki de bir kanatlı heykelinden söz ediyordu.

"Lilith."

"Düşünüyorum," diyerek sesindeki sorgulayıcı tonu yok etmek istedim. Hektor, "Biliyorum bebeğim ama sesli düşünürsen sevinirim," dediğindeyse ona bakıp hitap şeklinin dikkatimi ne kadar dağıttığını belirtmemeye çalıştım. "Hem papaların sığınağı hem de günahkârların hapsedildiği bir yer düşünüyorum. Vatikan olabilir mi diye bir sorguladım ama sanmıyorum."

Hektor başparmağını direksiyona vurup ritim tutmakla meşguldü ki hızla bana baktı. Kara gözleri irileşmiş, kaşları havalanmıştı. Önüne dönüp yolumuzun üzerinde kalan yapıyı işaret etti ve gözlerimi o noktaya çevirmemi sağladı. "Sant'Angelo." Sözleriyle kafama dank eden gerçek ağzımı açık bıraktı. Kanıma süzen heyecan yitip giden adrenalimi geri getirdi. Camdan dışarıya, ilerimizde duran yapıya baktım. Bütün ihtişamıyla yükselen kale gecenin içinde ışıldıyordu. "Melekler Kalesi," diyerek tahminini onayladım. "Ortaçağın kriz zamanlarında papaların sığınağı olduğu söylenir. Bir dönem de hapisane olarak kullanılmıştır. Hapsedilmiş içine, günahkârların bedeni." Yapının en tepesindeki Başmelek Mikail'in heykelini görebiliyordum. Elindeki kılıcın ucunu aşağıya doğrultmuş, kalenin en üstünde bütün kudretiyle geceye bekçilik ediyordu. Dizide bahsedilen kanatlar bir kuş değil, meleğe aitti. "Gözcülük eder kanatlı bekçi."

Kale hakkındaki bilgilerimi gözden geçirdim. Kale, Roma İmparatoru Hadrianus tarafından, kendisi ve ailesi için bir mozole olarak inşa edilmişti. Ortaçağda kale, savunma ve hapisane olarak kullanılmıştı. Öyle ki Fatih Sultan Mehmet'in oğlu Cem Sultan bile beş yıl boyunca bu kalede rehin tutulmuştu.

Taş hücreler, ipkence odaları ve askeri geçitler, kalenin yapıtaşlarıydı.

Kaleyi çevreleyen surlarda savunma galerileri vardı. Papaların sığınağı ve geçici saray olarak kullanıldığı dönemden kalma özel yaşam alanları ve papalarla süslüydü. Ve yapıya dair en ünlü şeyse Melekler Kalesi'nden Vatikan'a geçebilmenizi sağlayan gizli tünel, Passetto di Borgo'ydu. 1527'deki yağmalamada Papa VII. Clement bu gizli geçidi kullanarak

kaçmıştı. Kalenin en üst kısmında bir teras vardı. Roma'nın en çarpıcı manzarasına sahip yer olduğu söyleniyordu.

Zihnimde çizdiğim krokiyle bir sonuca varmaya çalışırken mırıldandım. "Melekler Kalesi'ndeki bir şeyi işaret ediyor olmalı ama ne?" Kâğıtta yazan dizeleri tekrar inceledim. "Girebilmek için içeri, edilir sessizlik yemini." Kaşlarım çatıldı. "Kaleye girebilmek için sessizlik yemini edilmez." Kendi kendime konuşmaya başladım. "Acaba manevi bir şeyi mi işaret ediyor? Rahip ya da direkt Papa'nın kendisi gibi dini bir figüre atıf olabilir mi?"

"Son iki dizeyi bir daha okur musun?"

Hektor'un zihnindeki çarkların da son hızla dönüyor olduğunu anladığımda ona doğru dönüp kâğıttaki son iki dizeyi dile getirdim. "Ölüm maskesinin ardında, göreceksin gerçek suretini."

"Ölüm Maskesi."

Dudağımın üstündeki derileri kemirmeye başladığımda bir şeyler hatırlıyor gibiydim lâkin çıkaramıyordum. Zihnimin çok gerisinde bir yere sıkışmış kalmış bir bilgi vardı. Ona ulaşabilecek aydınlığa sahip değildim. Aklım karanlıkta kalmış gibi bütün fikirlerim susmuştu. Tam o anda Hektor sağa dönüp bir caddeye girdi ve bana baktı. "Dante Alighieri'nin Ölüm Maskesi'ni duymuş muydun?"

"Dan Brown'un kitabından biliyorum," diyerek Hektor'a baktım. "Kişinin ölümünden sonra alçıyla yüzünün kalıbının çıkarılması, değil mi? 1500'lerde çok yaygındı."

"Evet ve Dante'nin de Floransa'daki Palazzo Vecchio'da bir ölüm maskesi var."

Tek kaşım havalandı. "Sence kastettiği bu mu?"

Hektor omuzlarımı silkti. "Bilemiyorum, belki de."

"Ama diğer dizeler Melekler Kale'sini işaret ederken son dize niye Floransa'daki sarayı kastetsin?"

"Hiçbir fikrim yok, Lilith," dedi ve aracı durdurdu. "Agamemnon'un resmettiği tablo niye bizde? Gediz niye bu tabloyu satın almak istedi? Neler oluyor, bilmiyorum." Bana baktığında en az benim kadar dağılmış durumdaydı. "Ama öğreneceğimize eminim."

Ona cesaret vermek isteyerek başımı salladım. Nerede olduğumuzu anlamak adına etrafıma baktığımda geldiğimizi fark ettim. Kolezyum'un

dihindeydik. Kararan havayla turisi popölasyonu azalmıştı. Elimdeki ıfı çantamın içine atıp tabloyu arka koltuğa koydum.

Arahadan indiğimde geri gelen şaşkınlığımla sorguladım. "Karanlık cidden burada mı?"

Yanıma gelip elimi tutan adam, "Evet," dedi. Parmaklarımı sıkıca kavrayıp beni ilerletmeye başladığında izinden gittim. "Roma'nın en turistik yerlerinden birinde saklanıyorsunuz, öyle mi?"

"Öyle."

"Oraya girmem sorun olmayacak mı?"

"Ben neredeysem sen de oradasın, Lilith. Bu kadar basit."

İtalya tımının de aynı şekilde düşünmesini umdum. Ardından Roma'nın göbeğinde yükselen taştan yapıya bakıp hayranlıkla iç geçirdim. Yıpranmış kemerlerine, eksik parçalarına ve zamanla erimiş gibi duran mermer yüzeyine rağmen mükemmel görünüyordu. Arenanın güneydoğu köşesine yöneldik. Taşlı yolda attığım her adım topuklarımı sızlatırken, daha ne kadar yürüyeceğimizi düşünmeden edemedim. Herkesten uzaklaşmış, tehada kalmıştık. Bir anda durduğumuzda niye hiçliğin ortasında dikildiğimizi anlamadım. Sormama fırsat tanımayan Hektor eğildi ve yerdeki mazgalın kapağına dokundu. Parmaklarını yasladığı yüzeyde mavi bir ışıık huzmesi belirdi. Saliseler içinde mazgalın kapağı birkaç santim yukarıya kalkıp sağa doğru açıldı.

Düşüğüm dehşetle gördüğüm manzaraya bakakaldım. Hektor doğrulup tekrar elimi tuttuğunda basamakları gördüm. Mazgalın içine girip basamakları inmemiz gerekiyordu. Elimi bırakan adam, cebinden çıkardığı telefonuyla flaşı yaktı. Parmaklarımı sıkıca kavrayıp önden gittiğinde açık kalan ağzımı kapatarak onu takip ettim. İlk birkaç saniye karanlık üzerime karabasan misali çöktü ve beni nefessiz bıraktı. Titreyen bacaklarımla aruğım adımlarda düşecek gibi oldum. Hektor'un elimi tutuş şekli güçlenirken kendimi ona bırakmaya çalıştım. Bir basamak daha indiğimde içinde olduğum alan aydınlandı ve tak diye bir ses duyuldu. Başımı geriye atıp mazgalın kapandığını fark ettim. Tekrar önüme döndüğümde bir tünelde olduğumuzu anladım.

Tünel dar, nemli ve neredeyse boğucuydu. Zeminin topraktı ama kenarları taşlarla örölmüş. Antik Roma'nın yeraltı su yollarından dönuşürölmüş gibiydi. Bir noktada tünel çatallaştı. Sağa döndüğümüzde nemli

duvarlar nefesimi kesti. Tünelin sonunda kalan demir kapıyı gördüm. İki çapraz hançer sembolünü iyi tanıyordum.

Gelmiştik.

Demir kapının önünde durduğumuzda Hektor sağda kalan panele avucunu okuttu. Çıkan mekanik sesle karargâha kabul edildiğimizde kapı aralandı. İçeriye attığımız adımlaysa başka bir dünya belirdi. Zeminde kablolar, duvarlarda dev ekranlara gömülü işlem panelleri, mühimmatlar ve oradan oraya koşturan askerler görüş açımı doldurdu. Roma'nın altın- da yatan Gemino Gladiis karargâhı fazla efsanevi gözüküyordu.

Kendime çekidüzen vermem gerektiğini fark ederek ağzımı kapattım. Kuruyan boğazımı ferahlatmak adına sertçe yutkundüğümde bize doğru yaklaşan adamı gördüm. Yapılı vücutu, sarı saçları ve çekici gülümseme- siyle oldukça hoş görünüyordu. Birkaç adım ilerimizde durup Hektor'a elini uzattığında hızlı konuşmasına rağmen ne dediğini anlayabilmişim. "Çok iyi görünüyorsun," dediğinde içim burkuldu. "Kendini toparlama- na sevindim."

Hektor'un birkaç gün önce ne kadar kötü bir halde olduğunu düşün- memeye çalıştım fakat düşen omuzlarım ve içimdeki endişeyle bir kez bu kuyuya düşüvermişim. Ona zaman tanıyor olsam da sürenin bitmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Başına gelenleri bir an önce öğren- meliydim zira fazlasıyla yabancı hissetmeye başlıyordum.

"Antonio," dedi Hektor ve başıyla beni işaret etti. "Feray ile tanış." Adamın sorgulayıcı bakışları beni bulduğunda koruyucu meleşim ona zaman tanımadı. "Kendisi mirasçılardan ve benim sevgilim."

Hitap şekli kalbime saplandı. Yanaklarımın kızardığına yemin ede- bilirdim ve bu çok absürttü. Antonio'nun gülümsemesi genişledi. Eli- ni bana uzattığında Hektor'dan ayırdığım parmaklarımı ona uzattım. "Memnun oldum, Feray," dediğinde elini sıkıp karşılık verdim. "Ben de."

Antonio ellerini ceplerine yerleştirip doğruca Hektor'a baktı. "Gön- derdiğin objeler için geldiysen iyi yaptın çünkü sana anlatacaklarım var." Merakım uyandığında önemli bir şey olduğunu hissedebiliyordum. Hek- tor, "Sadece onun için değil, bir araba plakası da araştırmamız gerek. Hatta detaylı bakmamız gereken birkaç şey daha var," dediğinde Antonio ardındaki bir noktayı işaret etti. "Gözlem odasına geçelim."

Onu takip edip karargâhın içinde ilerledik.

Hekate haluk gör göre geldiğim adamların hakuplarını üzerimde dağıttıklarını fark etmemle Hektor'un elinin helime konumlanması bir oldu. Beni kendine doğru çekip adeta alanını işaretlemesi üzerine gülmemek için yanağımın içini dışladım. Bir parçanın tavrından sarıslıya hoşlandığını da söylemeliydim.

Toplanı odasını andıran alana girdiğimizde Antonio başkötüye geçti. Hektor çaprazına ve ben de onun yanına oturdum. Üzerindeki ceketi çıkaran Hektor gömleğinin kollarını kıvırmaya başladığında onu izlemeye daldığımı idrak etmem zamanımı aldı. Başımı kaldırıp ırtan Antonio'yu gördüğümde, işte şimdi yanaktarım kesinlikle kızarmıştı.

Hektor arkasına yaslandığında Antonio konuştu. "Bana birinin peşinde olduğunu söylemiştin ama peşinde olduğun kişinin Karanlık Zambak Tarikatı'ndan olduğunu söylememiştin."

Şaşkınlığımı atlatamadan, "O da ne?" diye sordum.

"Kökeni Medici ailesine dayanan çok eski ve köklü bir tarikatır. Masonluk gibi." Antonio'nun benzetmesi karşısında durumun ciddiyetini anladım. "Üyelerinin kimler olduğu bilinmez. Açıkçası amaçlarının ne olduğundan bile emin değilim. Varlıklarını bilsek de bu zamana kadar hiç karşı karşıya gelmedik. Bu yüzden haklarında çok az şey biliyorum."

"Mesela?"

Hektor'un sorusuyla iç geçirdi. "Karanlık Zambak'taki zambak, Medici ailesini temsil ediyor. Onların önderliğinde kurulan ve günümüze kadar gelen bir oluşum olduğu düşünülüyor. Sanata destek olmak ve yetenekli zanaatkarlara yol göstermek için böyle bir örgüt kurulduğunu söyleyenler var. Tabii bu bir hurafe de olabilir. Karşı karşıya gelmememizin bir nedeni de Karanlık Zambak Tarikatı'nın kökünün Vatikan'a uzanması. Üyelerinin çoğunluğunun din adamlarından ya da onlarla etkileşim halindeki nüfuzlu kişilerden oluştuğunu var sayıyoruz."

"Din adamları ve sanat mı?"

Sorumla omuzlarını silkti. "Belki de hem din adamı hem de sanatçı olan kişiler üyedir ya da belki de tamamen yanlış biliyorumdur. Dedğim gibi haklarında çok bir bilgim yok."

"Aynı şehirde yaşıyorsunuz. Bu zamana kadar hiç yollarınız kesişmedi mi?"

Antonio sesindeki şüphayle gözlerini benimle buluşturdu. "Biz düzeni sağlarız. Eğer onlarla karşı karşıya gelmemize neden olacak bir eylem

sergileselerdi, çoktan köklerini kuruturduk. Fakat şu ana kadar böyle bir şey olmadı. Ayrıca az önce de dediğim gibi Karanlık Zambak Tarikatı, Vatikan'a uzanıyor ve bizim görev yerimiz Roma, Vatikan değil."

Demek istediğini daha iyi anlayabildim çünkü Vatikan, Roma'da yer alan bağımsız bir devlettir. Katolik Kilisesi'nin ruhani lideri Papa tarafından yönetilirdi ve bir Hristiyan için bu fazlasıyla kutsal bir durumdu.

"Benito De Santis, Karanlık Zambak Tarikatı'ndandı," dedi Antonio. Çoktan anladığımız bir şeyi kendi de çözmüş gibi gözüküyordu. "Ve Benito De Santis'in Vatikan Arşivlerinde çalışan bir takımda görev aldığını öğrendim."

"Takım mı?"

Hektor'un sorusuyla başını salladı. "Evet," dediğinde tam karşımızda kalan ekrana bir görüntü yönlendirdi. Ekranda beliren belgeye göz atmaya başladım. "Burada yazana göre Vatikan Arşivlerinde uzun yıllardır görev alıyormuş."

"O takımdaki herkesin isimlerini öğrenmemiz gerek," dedi Hektor.

Antonio başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Takımdaki kişilerin listesi sadece Vatikan'da elyazması olarak kayıt altında tutulur. Kısacası ulaşabileceğimiz bir yerde değil. Ama Benito'nun yakın iletişimde olduğu kişilere dikkatli bakarsak iyi ederiz."

Sinirle soluyan Hektor ile masanın altından elimi bacağına yerleştirip kontrolünü kazanması adına onu sakinleştirmeyi denedim. Dokunuşumla bedeninin daha çok kasıldığını anladığımdaysa iyi mi yaptım, kötü mü bilemedim. Yine de elimi bacağının üstünde tutmaya devam ettim. Bakışlarım Antonio'nun üzerindeyken sordum. "Adamın çevresi sanat dünyasından insanlarla dolu olmalı. Kimin şüpheli olabileceğini nasıl saptayacağız ki?"

"Orasını bilemiyorum," dedi Antonio. "Ama asistanından bir şeyler öğrenebilirsiniz gibi gözüküyor çünkü hayatında en aktif bulunan kişi o. Kadını biraz araştırdım ve ev adresiyle günlük rutinine dair bulduklarımı raporlaştırdım." Hektor'a baktı. "Her şeyi sana gönderdim."

"Teşekkürler," diyen sevgilim yaslandığı yerden doğruldu. "Bana, Matteo De Luca ismiyle ilgili de bulabileceğin her şeyi bulman gerekiyor." Kara gözleri bana değdiğinde ne istediğini biliyordum. Ezberlediğim plakayı söylediğimde Antonio not aldı. "Bu plakalı aracın kime ait olduğunu ve sürücüsü hakkındaki her şeyi de bilmem lazım."

"Bu ara çok şey istiyorsun, Hektor," diyen Antonio alay ediyor gibiydi. Yine de Hektor oldukça ciddi bir şekilde karşılık verdi. "Borçlandım say."

Oturduğu yerden kalkan Antonio elindeki kâğıt parçasıyla kapıya yöneldi. "Bana on dakika verin," dedikten sonra durup bize baktı. "İçecek bir şeyler ister misiniz?" Başımı iki yana salladığımda Hektor da bana eşlik etti. Antonio elindeki kalemi Hektor'a doğrulttu. "Hazır buradayken kendini kontrol ettir."

İşittiği sözlerle gerilen Hektor, Antonio'ya dik dik baktığında kışkırtım çatıldı. Ne kontrolünden bahsettiklerini anlayamayarak bakışlarımı iki adam arasında gezdirdiğimde, Antonio pot kırdığını fark ederek hızla odadan çıktı. Hektor'a dönüp neler olduğunu sorgulayacaktım ki kendisi de oturduğu yerden kalkmıştı. Bana bakıp tebessüm ettiğinde, her şey yolunda imajı çizmeye çalışıyordu ve bu yapmacık halinden çok sıkılmışım.

"Hemen döneceğim," diyerek eğildi ve saçlarımdan arasına bir öpücük bıraktı. Gideceği anda bileğini yakalayıp kara gözlerini, gözlerime dikmesini sağladım. Kararlılığımı anlamasını isteyerek net bir şekilde konuştum. "Sana alan ve zaman tanıyorum ama tükenmek üzereyim, Hektor. Bana neler olduğunu anlatman gerek."

İç geçirip başını salladığında göğsümdeki o yükün bir nebze azaldığını hissettim. Yanağımla okşayıp, "Ben gelene kadar odadan çıkma, Lilith," dediğinde hayal kırıklığına uğramak üzereydim ki ekledi. "Eve gidince konuşacağız."

Verdiği sözle gidişini izledim.

Benden sakladığı şeyin ağırlığını hissediyordum. Sözlerinin arasındaki küçük boşluklarda, gözlerini kaçırdığı anlarda, elini bana uzatıp parmaklarını geri çektiği o tereddütlü temaslarda fark ediyordum. Bana zarar gelmesin diye yaptığını da biliyordum. Bilmem anlamamı kolaylaştırmıyordu. Çünkü gizlediği şeyle aramıza bir duvar örüyordu. Duvarlardan sıkılmışım. Yıllarca onların arasında sıkışıp kalmış, kendimi dahi görmezden gelmişim. Hayatıma girip o tuğlaları yıktığında doğan güneş ile kendimi bulmakla kalmamış, onunla da kavuşmuştum. Bu hayatta kabul edemeyeceğim, bir daha asla arkasına sığınamayacağım şey; o duvarlardı. Sekiz aydır bana kabir olan her şeyi yakıp yıkmak bana kaybettiğimi sandığım her şeyi geri kazandıracaktı. Ve en önemlisi, Hektor'un

benden saklanıyor olması benim için fazla yaralayıcıydı. Beni korumaya çalışırken kendini benden saklaması, onu bu kadar severken acısına ortak olamayacak kadar dışarıda bırakılmak, mahrum bırakıldığımız yıllara yenilerini eklemek... Bunlar benim için bir savaş çağrısıydı. Onun için gerekirse onunla mücadele etmem gerekiyorsa bunu yapardım.

Ve sonunda galibiyeti alırdım.

Arkama yaslanıp kendimi oyalamak adına çantamın içinden bu gece elde ettiğimiz zarfı çıkardım. Dizeleri tekrar okurken içime sinmeyen noktaları anlamlandırmak için çabaladım.

İlk dört dizenin Melekler Kalesi'ni işaret ettiğine emindim. Bu oldukça akla yatkın geliyor, doğru hissettiriyordu. Fakat geri kalandan emin değildim. Sessizlik yemini kısmı zihnimi bulandırıp beni sorgulamaya itiyordu ve sondaki ölüm maskesinden de şüpheliydim.

“*Bellissima*,” diyen sesle yerimden sıçradım.

Hızla arkamı dönüp bana *güzellik* diye hitap eden yabancıya baktım. Yüzündeki koca sırıtışla hemen ardımda dikilen adam, beni korkutmaktan keyif almış gibi gözüküyordu. Nereden çıktığını anlayamayarak etrafıma baktığımda, ardımda ve odanın diğer köşesinde kalan kapıyı fark ettim.

O kadar hızlı bir şekilde İtalyanca konuşmaya başladı ki hiçbir şey anlayamadım. Bunu fark edip İngilizceye geçti. “Yabancı mısın?” dediğinde İtalyanca karşılık verdim. “Evet ve İtalyanca biliyorum. Sadece çok hızlı konuşulduğunda anlayamıyorum.”

“Pardon *bellissima*. Bir an heyecanlandım.” Kendini hızla yanımdaki sandalyeye atıp bana yaklaştı ve elini uzattı. “Ben Pedro,” dediğinde elini sıktım. “Ben de Feray.” Kendimi tanıtmamla tuttuğu elimi çevirip üzerine bir öpücük bıraktı. Dudakları tenimde asılı kalırken neye uğradığımı şaşırdım. Cezbedici bir gülümsemeyle mırıldandı. “Senin gibi bir güzelliğin burada ne işi var?”

“Benimle birlikte,” diyen Hektor’un sesiyle niye herkesin bu kadar sessiz hareket ettiğini anlayamadım. Solumda kalan kapıya döndüğümde Hektor ile Antonio’yu buldum. Sevdığım adam, her an patlayabilecek bir volkan misali öfkeyle Pedro’ya bakarken Antonio bıyık altından sırıyordu.

Pedro elimi bırakıp geri çekildi. “Mayınlı bölge desene.”

Hektor bize doğru adımlarken avına yaklaşan bir kaplan gibi sakın, yavaş ve temkinliydi. Tavrı beni ürkütse de bir noktada hoşuma gitmişti Pedro oturduğu yerden kalkıp diğer tarafıma geçtiğinde sırtıyordu lakin alaycılığı eskisi kadar şiddetli değildi. Hektor eski yerine geri döndüğünde gözlerimi üzerinde dolaştırıp iyi olduğundan emin olmak istedim. Dakikalar öncesiyle aynı olduğunu fark edince kontrolden kasıtlarının ne olduğunu daha da merak ettim.

“Araç kiralık,” diyen Antonio bütün dikkatleri üzerine topladı. “Matteo De Luca tarafından iki hafta önce kiralanmış. Aracı izlemeye aldık ve Villa Medici’nin on dakika ilerisindeki bir sokakta terk edildiğini öğrendik. Kamera kaydı bulamadık.” Tam karşımdaki sandalyeye oturan adam, elindeki tableti bir kenara bıraktı. “Matteo De Luca ile ilişkilendirilen birkaç mülk ve iş belgesi var fakat yaygın bir isim olmasından kaynaklı aradığınız Matteo De Luca, hakkında bir şeyler bulabildiğimiz kişilerden biri mi emin değilim.”

“Büyük ihtimalle değil,” derken Hektor tableti önüne çekti. “Matteo -benim aşına olduğum adıyla Gediz- bir Gemino Gladiis üyesiydi. Arkasında iz bırakmaz.” Gözleri beni buldu. “Belki de müzayede yöneticisiyle konuşup hakkında başka neler biliyor öğrenmeliyiz.”

“Hiçbir şey bilmiyor. Adamı sorguladım. Sadece bir kez Gediz ile Benito’yu beraber görmüş ve kim olduğunu sormuş. Bu şekilde vafiz oğlu olduğunu öğrenmiş. Adamın bildikleri bu kadar gibi duruyordu.”

Pedro lafa girdi. “Adam eski üyelerdenyse bulunması zor olacaktır. Örgütten karar çıkmadı mı?” Sorusunu anlayamayıp Hektor’a baktım. “Kararı ben vereceğim, infazını da ben uygulayacağım.”

Antonio ve Pedro saygılı bir ifadeyle başlarını salladılar. Pedro sesinden esirgeyemediği bir merakla sorguladı. “Konseyin hemfikir olacağına emin misin?”

“Olmalarına gerek yok,” dedi Hektor. “Benim oyum yeterli.”

Neler olduğunu anlayamadım fakat şu an asıl önemli olanın bu olduğunu düşünmüyordum. Bakışlarımı kaçırıp konuyu dağılan tarafa getirdim. “Belki asistandan Matteo hakkında bir şeyler öğrenebiliriz.”

“Umarım,” diyen Hektor tabletin ekranını kaydırды. “Çünkü buradaki kiler işimize yaramaz.”

İç geçirip çıkmaz sokakta olmamızın verdiği gerilimle elimdeki zarfı çevirmeye başladım. Antonio ve Pedro’ya baktım. “Melekler Kalesi,

sessizlik yemini ve ölüm maskesi size bir şey çağrıştırıyor mu?” diye sorduğumda bir an afalladılar. Birbirinden alakasız gözüken sunduğum kavramlar karşısında düşündüklerini anladım. İşlerini kolaylaştırmak adına zarfın içindeki dizeleri okuduğumda ikisinin kafasını da daha çok karıştırdığıma emindim. Pedro geçen birkaç dakikanın ardından çatılan kaşlarıyla omuzlarını silkti. “Girebilmek için içeri, edilir sessizlik yemini kısmı aklıma bir şey getiriyor.”

“Nedir o?”

Oturduğu sandalyede hafifçe bir sağa, bir sola döndü. “Melekler Kalesi dışarıdan turistik bir mekân olarak gözüксе de tek amacı bu değil. Orada dönen dolaplardan uzun bir liste yapılır. Hâlâ Vatikan’a giden saklı koridorlar içermesiyle de oldukça değerli ve bu yüzden iyi korunuyor. Geçen sene bir dedikodu duydum lâkin doğruluğundan emin değilim.” Merakımı ve heyecanımı fark edip güldü. “*Bellissima*, işittiğim kadarıyla Melekler Kalesi’nde illegal dövüş maçları düzenleyen bir adam varmış.”

İlgimi çeken sözleriyle kasıldığımda içeriye bir adam girdi. Elindeki şeffaf poşeti Antonio’nun işaretiyle masaya bırakıp gittiğinde, gözucuyla emanetlerimizi getirdiğini gördüm fakat bütün odağım Pedro’dayken başka bir şeye dikkatimi vermem güçtü. “Dövüş maçları mı?”

“Evet,” dedi Pedro. “Tarihi ve zamanı belli olmazmış. Maçlara katılabilmek içinde sessizlik yemini etmek gerekirmiş. Tabii buradaki yeminden kastım sözlü bir şey değil. Sanırım maç sırasında gördüğün hiçbir şeyi dışarıya taşımamanla ilgili bir anlaşma bu. Oldukça üst zümreden insanlar maça davet edildiği için de son derece gizli diye biliyorum.”

Inferno gibi.

“İsveç Muhafızlarından dövüş katılanlar olduğunu işittim. Güvenliği sağlamak adına orada oluyorlar herhalde.” İşaretparmağını kaldırdı. “Ki bu da bana, maçı düzenleyen kişinin son derece güçlü ve Vatikan’la bağlantıları olan biri olduğunu düşündürüyor. Yoksa Papalığın dibinde böyle bir kaos organize etmek herkesin harcı değildir.”

Edindiğim yeni bilgiler içimde bir fırtına yarattı.

Oradan oraya savrulan düşüncelerim ortak bir karara varmıştı.

“Sen nereden duydun bunları?” diye şüpheli bir tavır sergileyen Hektor’a karşılık Pedro güldü. “Burası benim şehrim. Her zaman kulağıma bazı şeyler gelir. Bunu takıldığım bir kadından duydum. Ne dediğini bilemeyecek kadar sarhoşken anlatmıştı.”

"Maçın ne zaman ve nerede olacağını öğrenemez miyiz?"

Sorumla Pedro bana baktı. "Benim bildiğim bir yöntem yok," dediğinde huzursuzluğum arşa tırmandı. Dudacağımı kemirerek düşündüm. Bu gece edinilen her bilgi işleri daha büyük bir karmaşaya sürüklüyordu ama düzen tanıdıktı ve bu, bazı şeyleri daha kolay idrak edebilmemi sağlıyordu.

Bakışlarım masanın üstündeki poşete kaydığında altın maske gözlerimi esir aldı.

Melekler Kalesi'nde illegal bir dövüş maçı.

Sessizlik yemini ve ölüm maskesi.

Gözlerimi altın maskede dolaştırdım. Uzanıp poşeti aldım ve içinden maskeyi çıkardım. Tam o sırada Antonio'nun sesini işittim ama kafamı kaldırıp ona bakmadım. "Maske saf altından," demesiyle şaşırmadım. Ağırlığından tahmin edebilmişim. Maskenin kenarlarındaki küçük delikleri fark ettim. Yakından bakıp pürüzsüz daireleri incelediğimde deliklerin boyutunun zincir geçirilebilecek kadar geniş olduğunu gördüm. "Ölüm maskesinin ardında," deyip maskeyi yüzüme tuttum. Oyuk göz çukurlarından baktığımda her şey çok netti. Maskeyi indirirken ekledim. "Göreceksin gerçek suretini."

İlkan bize Agamemnon'u işaret ediyordu. İlk başta tabloyla Benito ve Agamemnon arasındaki ilişkiyi, tanışıklığı görmemizi sağlamıştı. Şimdiyse bize nerede olabileceğini söylemeye çalışıyordu.

Hektor'a baktığımda ne düşündüğümü anlamıştı. "Maça gitmemizi ve maskenin ardındaki kişiyi bulmamızı istiyor." Sözleriyle başımı salladım. "Ve sanırım maskenin ardında başka bir zarf değil, hikâyemizin bu kısmını sonlandıracak Agamemnon var."

Telefonuma gelen bildirim sesiyle maskeyi bıraktım. Antonio, "Amacı size maçı mı izletmek gerçekten?" diye sorduğunda çantamın içindeki cihazı aldım. Açıkçası ona verebilecek bir cevabım vardı çünkü İlkan'ın amacının bu olduğunu sanmıyordum. Bunu daha önce de yapmıştı, Lelah ile. Bilinmeyen numaradan gelen mesajı okuduğumda şaşırmadım. "Hayır," diye yanıtladım Antonio'yu ve telefonumu Hektor'a uzattım. "Maçı izlememizi istemiyor." Bedenimden geçen elektrik akımıyla yumruklarımı sıktım. "Maça katılmamı istiyor."

KOD ADI: KADER İPLİĞİ

*“Kırmızı ip bağlar iki insanı,
bir araya geldiklerinde bulurlar ruhlarını.”*

Hektor barut gibiydi.

Yol boyunca tek kelime etmemişti ve ben de ağzımı açmamıştım. O kadar gergindi ki şaşkındım. Ondan alışık olmadığım bir öfke birikimi gösteriyordu. Onu körükleyen şeyse elbette telefonuma gelen mesaj olmuştu. Kimden geldiğini saptayamadığımız mesaj, kullanat telefondan gönderilmiş olmalıydı. Bilinmeyen bir numaraydı ama bana kalırsa Marcus Ajello, cumartesi günü gece yarısında Melekler Kalesi'nde olmam gerektiğini söyleyen bir metin göndermiş ve sonuna da *iyi şanslar umarım kazanırsın* cümlesini eklemişti.

Üç gün sonra gece yarısı maça çıkacaktım ve kiminle dövüşeceğimi dahi bilmiyordum.

Gergindim fakat beklenmedik bir şeyle karşılaşacağımı hissetmediğim için şaşkın değildim. Hektor ise tam tersiydi. Bunu beklemiyordu ve olayların gelişme şekinden nefret etmişti. Lelah ile gerçekleştirdiğim maçta neler hissettiğini, dövüşmemin onu ne kadar zorladığını ve endişe içinde bıraktığını fark etmiştim. Bu seferki onun kırk katıydı.

Eve girdiğimiz gibi müsaade isteyip kendini banyoya atmış, akan suyun sesiyle duşa girdiğini anlamamı sağlamıştı. Fırsattan istifade edip aşağı inmiş, sokağın köşesindeki pastaneden minik bir pasta alıp geri dönmüştüm. Topuklu ayakkabılarımı bir köşeye fırlatıp, eve girdiğimizde bir kenara bıraktığımız kısmen pakete sarılı olan tabloya yan gözle bakarak kanepeye oturdum. O tabloda beni rahatsız hissettiren şeyler vardı ve şu anlık varlığını yok sayarak kafamı toparlamak istiyordum.

Son yirmi dört saat içinde yaşananlar bünyeme ağır gelmişti. Başımın dönmesinin nedeni kısa sürede çok fazla şeyin yaşanmasıydı.

Benito De Santis öldürülmüştü. Hem de tanıdığı biri tarafından, kendi tarikatına ait bir hançerle. Müzayedede eski öğrencilerinden birine yani Agamemnon'a ait bir tablo satın almıştık. Ve yine aynı müzayedede sekiz aydır aradığımız Gediz Girit, yeni adıyla Matteo De Luca'yla karşı karşıya gelmiştik. Bunlar yetmezmiş gibi üç gün sonra bir maça katılmalıydım ve maskenin ardında kim olduğunu öğrenmek zorunda bırakılmıştım. Ayrıca karargâhtan ayrılmadan önce küçük bir ekip, abimi almak üzere Atlantic City'e giden yola koyulmuştu. Kendisi de kısa bir süre sonra burada olacaktı.

Patlamak üzere olan kafamı yastığa gömerek bir süre gözlerimi yumdum. Şakağımı okşayarak başımdaki ağrıyı geçirmeye çalışırken Hektor'u bekledim. Dakikaların ardından işittiğim adım sesleri uzandığım yerden doğrulmamı sağladı. Odaya giren Hektor'u gördüğümde bedenimdeki en hassas noktalar sızladı.

Ondaki tedirginliği hissedebiliyordum ama aklım bunu kabullenmeden önce gözlerim bir süre sadece ona özlemle bakmak istedi. Üzerindeki siyah, uzun kollu tişört gövdesini sarmalamıştı. Şekilli ve güçlü vücuduna tam oturuyor, kaslarının çizgilerini belli ediyordu. Geniş duran eşofman altı yürürken hafifçe dalgalanıyordu. Saçları hâlâ ıslaktı, birkaç damla alnından süzülüp yanağına doğru yol almıştı. Ve ben, her şeyi boş vererek ona sıkıca sarılmak için yanıp tutuşuyordum. Saçlarımn kokusunu içime çekmek, avuç içlerimi sırtında gezdirip *buradayım* demek istiyordum.

İçeri girdiğinde bakışları bana takıldı. Kaşlarının arasında hâlâ taşıdığı o gerginlik vardı. Ne istediğimi biliyordu. Onun bana anlatmadığı şeyler, gece uykularımı parçalayalı çok oluyordu ve bir geceyi daha ayrı geçirebilecek gücüm yoktu.

Karşımdaki kanepeye oturduğunda gözlerimi üzerindeki uzun kollu da dolaştırdım. Ağustos ayında, bu sıcakta neden evin içinde böyle bir şey giymeyi tercih etmişti diye düşündüğümde soğuk bir su etkisi yaratan farkındalığımı kalbimi ikiye böldü. Kesilen nefesimle titrek bir soluk verdim. Kara gözlerine baktığımda çekingen bakışlarını yakaladım. "Üzerindeki çıkar," dememle bedeni kasılırken daha önce anlamadığım şeyle kendimden nefret ettim. "Üzerindeki çıkar, Hektor."

"Lilith."

Sesindeki yalvaran tını, kınk kalbimi un ufak etti. Yaşaran gözlerimle ona bakarken anlamasını istedim. "Kafanın içindeki savaşı yalnız vermeyi

seçersen beni kaybedersin.” Sözlerimin onda yarattığı acıya içimdeki azap eşlik etti. “Ben seninle olmayı seçtim diye benim yerime kararlar veremezsin. Ne olursa olsun, bir şeyleri birlikte taşımak zorundayız. Bu, birbirimize ait olmanın ağırlığı değil, hakkı.”

Başını eğdiğinde canımı yaktı. “Görmek istemezsin.”

Teyit edilen düşüncelerimle yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Hektor bana sekiz ayda neler olduğunu anlatmak istemiyordu çünkü ona yine acı çektirmişlerdi. Kıyafet tercihi bunun bir işareti, adeta kanıtıydı.

Oturduğu yerde ne kadar dik durmaya çalışsa da omuzlarının sarkıklığından, bakışlarının cam gibi boşluğundan anlıyordum. Biri ona dokunmuştu ama şefkatle değil. Sert, bilinçli ve acımasız bir iz bırakılmıştı üstünde. Gözüm yüzündeki solgunlukta, parmaklarının titreyen uçlarında, sesi çıkmasın diye dişlerinin arasına sıkıştırdığı suskunlukta takılı kaldı. Ve ben, elimden hiçbir şey gelmediği o anı sonsuza dek içime mühürledim.

Boğazımda bir şey düğümlendi. Nefes almaya çalıştım ama sanki havanın da bir ağırlığı vardı. İçimde önce bir öfke kıvılcımı parladı ama sonra o öfkenin yerini keder aldı; derin, sessiz, boğuk bir keder. Çünkü biri sevdiğim insana zarar vermişti.

Yine.

“Ne oldu sana?” dediğimde sesim neredeyse bir fısıltıydı. Cevap vermedi. Gözlerini kaçırdı ama o kaçışta bile her şeyi anlattı. Saklanmaya çalıştığı yer benim yanımdı. Yerimden kalkıp karşısına dikildim ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm. “Sevgilim bana niye dönemedin?”

Kafasını bana çevirdiğinde kara gözlerinin kızardığını gördüm. Beni mahveden bu görsel, içimdeki bir şeyi öldürdü. Dağ misali ardımda dikiilen, her şeye ve herkese benim için meydan okuyan, tanıdığım en kudretli ve fedakâr adam karşımda parçalanıyordu. Onu böyle görmek benim için çok zordu ama sorun değildi. Birlikte olduğumuz sürece dağılabilir, yine birlikte kırıldığımız yerden toparlanırdık.

Elini yavaşça bana doğru uzattı.

Titreyen parmak uçları önce havada tereddütle asılı kaldı. Kısa bir sürenin ardından avucu yanağıma değdi. Dokunuşuyla birlikte içimde öyle bir fırtına koptu ki aylarca derinlere bastırduğım her duygunun, her

eksik gecenin, her özlemlili sabahın yankısı içimde çığlık çığlığa bir hıçkırığa dönüştü.

Onun ellerinde, onun özleminde, onun suskunluğunda kendimi yeniden buldum. Kalbim göğsümün içinde ağır ağır çarparken gözlerimi kapattım. Teninin sıcaklığını içime çekerken zaman durdu ya da yeniden akmaya başladı. Ayrımını yapamadım. O dokunuşla birlikte aylar sonra ilk kez nefes aldım, *gerçekten*. Çünkü bazen bir insanın sana yeniden dokunması, tüm eksik hikâyeleri tek cümleyle tamamlayabilirdi.

Gözlerimi açtığımda eğilip alnımı öptü. Dudaklarını tenime yaslayıp derin bir nefes aldığımda içim titredi. Diğer kolunu belime dolayıp beni çöktüğüm yerden kaldırdı ve kucağına yerleştirdi. Bir kedi gibi bedenine kıvrılıp başımı geriye attım ve kara gözlerine baktım. Bir elimi ensesine yerleştirip siyah tutamlarını okşamaya başladım. Diğer elimiyse kalbinin üstüne yerleştirdim. Çarpan yüreği avucumdan ruhuma bir akım yaratırken beklemeye devam ettim.

Kalçama yerleştirdiği eliyle bana bakarken derin bir nefes aldı. “Sekiz ay önce İlyas’la pusuya düştük ve yollarımız ayrıldı.” Bunu zaten biliyordum. “Peşimdeki adamları atlatmaya çalıştığım sırada vuruldum.”

Hissettiğim panikle doğrulmaya çalıştığımda Hektor kollarını bana sararak olduğum yerde kalmamı sağladı. Bana bir can simidi gibi tutunuyor olmasıyla hareket edemedim. Titreyen sesimle, “Üstünü çıkar,” dediğimde kara gözlerindeki bakışla içimi eritti. Derin bir nefes alıp beni bıraktı ve tek elini arkasına atıp üzerindeki çıkardı. Bir kenara fırlatduğu kumaşla çıplak gövdesine bakakaldım.

Kalbinin yaklaşık dört santim üzerinde, tam 7’23 dövmesinin arasında koca bir yara izi vardı.

Vurulduğu noktaya bakarken başka hiçbir şey göremedim. Zamanın üzerinden geçtiği ama unutturamadığı bir kurşun iziydi bu. Derinliği bedeninde değil, ruhundaydı. O yara yalnızca tenine değil, bizim aramıza da açılmış bir yarık gibiydi. Neden anlatmadığını, neden sakladığını sormaya çalıştım ama dudaklarım kıpırdamadı. Canım yandı. Sanki o kurşun, zamanında onun göğsüne değil de şimdi benim kalbime saplanmıştı. Neler olduğunu, ne yaşadığını, ne kadar yalnız kaldığını bilmeden geçirdiğim aylar yüzünden içimi pişmanlık sardı. Onu koruyamadığım için, bilmediğim için, onunla acıyı paylaşamadığım için, her şey için mahvoldum.

"Aylarca komada kaldım."

Yarasından ayırdığım bakışlarımı kara gözlerine çevirdim. Beni tekrar kollarıyla sıkıca sardığını hissetsem de her şey fazla buğuluydu. Kendimi paralizi olmuş gibi hissediyordum.

"Gözlerimi açtığımda bir odadaydım. Hastane odasını andırıyordu ama yanlış hissettiren bir şeyler vardı. Göğsüm yanıyordu. Hareket edemiyor, kıpırdamaya çalıştığımda acıdan tekrar uyuşup bayılıyordum. Günler büyük bir karanlığın içinde, sanki kuyunun dibindeydi. Hiçbir şekilde ışığa erişemiyordum."

Sesi insanın içine işleyen, duvarların ardına kadar sızabilen o türden bir sestti. Her kelimesi göğsünden ağır ağır sökülüyor, her hecesi yaşanmışlıkla yoğrulup karanlıkla mühürleniyordu.

"Bilincim gidip geliyordu," dediğinde yanağımdan yaşlar süzüldü. "Ayık olduğum zamanlar benimle ilgilenen bir kadın vardı. Hemşire olduğunu düşünüyordum. Zihnim o kadar bulanık, o kadar karışık ki hiçbir şeyi anlayamıyordum. Bana sürekli ilaç veriyordu. Bazen yataktaydım, bazen yürüyordum ama her şey fazla bölük pörçüktü."

Narin olmaya dikkat ederek yavaşça elimi yarasının üstüne yerleştirdim. Gözlerini yumarak omuzlarını düşürdüğünde dokunuşumdan güç alıyor gibi kendini dinlemesini izledim. Sessizlikle toparlandığı o saniyelerde ona bunu kimin ve niye yaşattığını düşünerek öfkelen dim.

Tekrar bana baktı. "Sonra bir gün kendimi başka bir odada buldum. Hapishane gibiydi. Küçük bir penceresi, o pencerenin önünde de demir parmaklıkları vardı ama dışarıya baktığımda hâlâ Roma'da olduğumu anlayabiliyordum." Sesinde öfke belirdi. "Odada bir koşu bandı, iki düzine kitap ve bir yatak vardı. İçerisinde bir banyo da bulunduruyordu. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre orada kaldım. Bilincim hiçbir zaman tam olarak yerinde değildi."

Sırtımdaki kolunu hafifçe kaldırdı ve iç kısımdaki morarmaları görmemi sağladı. Kolunun büyük bir bölümü çürümüş gibiydi. Teni sürekli iğnelerle delinmiş ve büyük ihtimalle biri daima ona bir şeyler enjekte etmişti.

"Kendimde olduğum zamanlarda seni düşlüyordum." Çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladığında ağlıyordum. "Hep seni düşledim, Gece." Sesi acı vericiydi. Beni yaralıyor ama aynı zamanda onarıyordu. "Sana gelebilmenin yollarını arıyordum ama yemin ederim yapabileceğim hiçbir

şey yoktu. Zihnim dağılmıştı. Bedenim güçsüzdü. Bir çukurdaydım ve çıkamıyordum. Işığımı yanı sen yoktun ve ben kayboldum." (Onun da vanağından bir damla yaş süzüldü. "İşkenceye uğrasam daha iyiydi. Yemin ederim, biri bütün hıncını bedenimden çıkarsa ama seni düşünerek har cayaçağımı tek bir saniyeyi hile benden almasa daha iyiydi, Annabel Lee'

Hıçkırarak ağlamaya başladığımda başımı boynuna gömerek beni mümkünmüş gibi daha sıkı sardı. "Günleri, geceleri, nefesleri, çılgınlıkları birbirinden ayıramıyordum. Bir süre sonra neyi ne zaman yaşadığımı unuttum. Sadece sen vardın aklımda. Kapatamadığımı tek kapı, senin görüntündü. Daima zihnimdeydin. Gözlerini düşündüm. Sesini, ellerimi, ellerimi nasıl tuttuğunu. Sana geri döneceğimi zannedip yanından gittiğim o gecenin nasıl büyük bir hata olduğunu."

Sustuğu şeyler, söylemekte olduklarından daha fazlaydı.

İçindeki zehri kussa da hâlâ beni korumak isteyen tarafına yenilerek dizginlerini tutuyordu. Ona bunu yapmamasını söylemek istedim ama ağrıma giden cümleleri sindiremediğim için kendimi ağlama denizinde boğulurken buldum.

"Bazen kendimi tanıyamadım. Aynaya bakamadım. Bilincim gelip gidiyordu. Geldiğinde de hep öfkeliydim. Çünkü oradan çıkamıyordum. Duvar vardı. Tavan vardı. Boşluk vardı. Var olmayan tek şey, kurtuluştu." Sesindeki uyuşmayı işittim. Transta gibiydi. "Kaç kere yumruklarımı duvarlara vurduğumu hatırlamıyorum. Bazen gözlerimi açar, kanayan ellerime bakar ve sonra tekrar kendimden geçerdim. Beni bir odaya kapatular, Gece. Yalnızlığın mesken ettiği, sensizliğin başrol olduğu küçük bir odaya."

Barlas, dar alanlardan nefret ederdi. Çıkışı olmayan duvarların arasında çok küçükken kalmıştı ve bu onu öldürmeye yeterdi. O su tankının içindeki çocuğun sesini işitiyordum. Attığı çılgınlıkları, ne kadar korkmuş olduğunu. Her şey zihnimde yankılanıyordu. Beni saran kolların sahibi, âşık olduğum adam yine bir yere hapsedilmişti. Tarihin tekrarlanış şekli beni katletti. Bu seferki daha acı vericiydi çünkü Barlas'ın sıkışıp kaldığı kuyunun başında onun ismini haykıran Gece'si yoktu. Bu sefer Gece'si ondan kilometrelerce uzaktayken bağırıyordu adını.

Fısıldadığında gözlerimi yumdum. "Anlatmak istemedim çünkü parçalara ayrılmış halimle seni de parçalara ayırmak istemedim." Kavradığı çenemi kaldırdığında gözlerimi açtım ve girdap misali beni içine çeken

hakışlarına kendimi bıraktım. "Bu hayatta her şeye katlanabilirim ama senin tek bir gözyaşın benim elimdeki bütün gücü alır. İşte bunu, asla atlatamam."

Yanaklarımdaki yaşları sildiğinde ben de uranıp onun yanağındaki yaşları sildim.

Parmaklarım dudaklarına kaydığında sekiz ayın sonucuna vardım. "Kalbimiz aynı yerden kırıldı. Sen duvarların arasındaydın. Ben sensizliğin içinde. Biz aynı acıyı iki farklı zindanda çektik."

Alnını alnıma yaslayıp dudağının üzerindeki parmaklarımı öptü. "Seni çok özledim bebeğim," dediğinde göğsüm sıkıştı. Ağladığımı, sinir krizi geçirdiğimi, adını sayıklayarak uyuyakaldığımı ve onun geldiğini düşünerek gözlerimi açtığım günler zihnimde dönüp dolaştı. Onsuzken her yer karanlık ve tatsızdı. "Ben de seni çok özledim, Barlas."

İsmi söylememle bedeni gevşedi. "Senin Barlas'ınım, değil mi?" Geriye çekilip gözlerinin içine baktım. "Ölene kadar, sen benim için Barlas'sın." Yanağını okşarken ona olan sevgimden nefes alamadım. "Benim Barlas'ımsın."

Hektor, kırılma noktamdı.

Hayatıma dahil olan gizemli ve çekici adamdı. Her şeyi değiştirmiş, beni uykumdan uyandırmıştı. İçine düştüğüm o kasvetli çukurdan beni çekip çıkarmış, aydınlığa geçmemi sağlamıştı. Tuttuğu elimle beni karanlık koridorlardan geçirmiş, tünelin ucundaki ışığı göstermişti. Fakat kalbim, aldığım ilk nefesten vereceğim son nefese kadar daima Barlas'a aitti.

Kayboluşum ve kurtuluşum, gençliğim ve yaşlılığım, geçmişim ile geleceğim hepsi onundu.

Hem yanağını hem saçlarını okşayarak gözlerine baktım. "Nasıl kaçtın oradan?" diye sordum. Bana bakan adam başını iki yana salladığında anlayamadım. "Kaçmadım," dediğindeyse çözemedim. "En son gözlerimi kapattım ve sonra açtığımda bir sokaktaydım. Üzerimdeki paçavralarla kimsesiz ve evsiz gibi sokağın köşesinde uyuyordum."

Anlayamayarak kaşlarımı çatattığımda Barlas iç geçirdi. "Ben de bilmiyorum," dediğinde onun da kafası karışıkta. "O sokakta uyanıp bilinçsizce etrafta dolaştığımı hayal meyal hatırlıyorum. Kendimi Kolezyum'un önünde bulana kadar kafam gitmişti. Sonra omzumda bir el hissettim ve Antonio'yu gördüm. Aylardır beni arıyorlarmış, kameralara yakalandığımı

gibi beni izlemeye almışlar. Onlar beni bulup karargaha götürdüler. de hâlâ kendimde değildim. Örgütün doktoru beni kontrol etti. Benim olarak iyi olduğumu söyledi ama kafamın karışıklığını ilaçlara bağladı. Kanımda bir düzine sakinleştirici çıktı." Yanğındaki elimi alıp karnımın üstüne koydu. "Kurşun yaram iyileşmiş ama yine de ara ara acıyı hissetti. sancı giriyor. Doktor bunun psikolojik olabileceğini söyledi."

Öyleydi.

Yaşadığı şey fazla travmatikti ve zihni, yarasıyla acısını birlikte kodlamıştı. Travmalar sadece düşünsel olarak değil, bedensel açıdan da kaydedilirdi. Yara kapanmış olsa da travma kapanmamışsa beden onun dilini konuşmaya devam ederdi. Ve Barlas'ın sadece vücudunda değil, ruhunda da iz kalmıştı.

"Bir keresinde bana bazen iyileşmek yaralanmaktan daha çok can yakarmıştın. Sanırım bana ondan oldu." Sözleriyle tebessüm etsem de gözlerim dolmuştu. Fısıldayarak, "Evet sevgilim ama merak etme geçecek," dedim. Kalbinin üstündeki parmaklarımı hareket ettirerek tenini okşadım. "Birlikte iyileşeceğiz."

Saçlarımı okşarken başını salladı.

Göğsündeki elimi yanğına ilştirip gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "O kadının kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" Sorumla dişlerini sıkıyığını seğiren çenesinden anladım. "Maalesef ama onu da bulacağım. Beni ilaçlarla uyutan, beni sekiz ay boyunca bir kuyunun dibinde bırakan o kadın her kimse, onu da bulacağım."

"Yüzünü hatırlıyor musun?"

"Hayır, robot resmini çizdirmeye çalıştım. Belki o görseli veri tabanında aratabilirim diyordum ama aklıma gelmiyor. Yani parça parça bir şeyler hatırlıyorum ama dile dökmeye kalktığımda kafam allak bullak oluyor." Ruh halindeki kasvet ve öfkeden kurtulmasını sağlamak istedim. "Halleder, bir yolunu buluruz," diyerek konuyu şimdilik kapatmak istedim. Görebiliyordum ki kendini ve aklını toparlamaya ihtiyacı vardı. Onu iyi hissettirebilirsem zihnindeki kaos dinginleşirdi. İhtiyaç duyduğunu görebildiğim zamanı ona vermeli ve bu süreçte onu sevgimle sarmalıydım.

Kucağından kalktığımda yüzü asıldı.

Yanağımdaki yaşları hızla silip tebessüm ettim "Sana bir sürprizim var." dediğimde tek kaşı havalandı. Bunu beklemediği ifadesinden okunabiliyordu. "Gözlerini kapat ve ben aç diyene kadar açma."

Dediğimi yapıp anında gözlerini kapattığında gülümsemem genişledi. Çıplak ayaklarımla hızla mermer zeminde yürüdüm. Mutfaka girip buzdolabının önünde durduğumda titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Bağıra çağıra ağlamak istiyor, saniyeler önce duyduklarına karşılık isyan bayrağını çekip her şeye lanet etmek için yaşıyordum. Yine de şu an bunu yapamazdım. Sevdığım adamın daha fazlasına, daha güzel şeylere ihtiyacı vardı. Dolabın kapağını açtım ve arkaya sakladığım pastayı çıkarıp kutusunu araladım. Meyveli pastayı bir tabağa yerleştirip aldığı mumu üzerine sapladım. Çekmecenin içinde gördüğüm çakmağı bulup mumun ucunu yaktım. Ardından pastayla salona geri döndüm ve Barlas'ı bıraktığım halde buldum.

Çıplak gövdesine baktım.

Göğsündeki yara, gövdesindeki diğer izlere eşlik ediyordu. Sol koluna bakmak bile tekrar ağlamak istememe neden oluyordu. Bedeninin her bir noktasını izler sarmıştı. Sırtındaki kızıl çizgileri göremiyor olsam da orada olduklarını biliyordum. Karşımdaki adama baktığımda birilerinin onu sürekli parçalara ayırmaya çalışmasından ne kadar nefret ettiğimi düşündüm. Ve aynı zamanda her seferinde dimdik durup asla vazgeçmesiyle ona bir kez daha âşık oldum.

Yüzüne baktım. Hafifçe çatık olan kaşları ve bütün varlığıyla o kadar güzeldi ki bir an onu nefes misali içime çektim. Mumun hızla yandığını fark ettiğimdeyse kendime kızarak yanına yanaştım ve dikkatlice bacağına oturdum.

Elini kalçama yerleştirip doğrulduğunda hâlâ gözleri kapalıydı. Emrimi bekliyor oluşu sırtımmı sağlarken takım arkadaşları onu böyle görse-ler, neler diyebileceklerini tahmin etmek zor değildi.

"Aç gözlerini."

Kara gözleri aralandı ve bakışları pastayı buldu. Saaderce öpmek istediğim dudağında tebessüm oluştu. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklarla bana baktığında mutluluğunu görebiliyordum. Pastayı ona doğru tutarken mırıldandım. "Geçmiş doğum günün kutlu olsun sevgilim."

Kakşamdaki elini belime çıkarıp beni yavaşça okşadı. "Teşekkür ederim. Annabel Lee."

"Dilek tut," dememle bana bakmaya devam ederek güldü. "Dileğin biliyorsun."

"Evet ama sen yine de tut."

Gözlerini kapatıp birkaç salise bekledi. Ardından tekrar bana bakıp muma üflledi. Sönen mumla tabağı kucağıma indirdim. Uzanıp yanağına gürültülü bir öpücük bırakırken kokusunu depoladım. Geriye çekildiğimde ona bir sürprizim daha vardı. Yavaşça ayağa kalkıp pastayı kahve sehпасının üzerine bıraktım.

"Görmeni istediğim bir şey var," diyerek doğruldum ve ona doğru döndüm. "Umarım hoşuna gider." Elimi elbisemin fermuarına attığımda Hektor büyüyen gözbebekleri ve ifadesini ele geçiren arzulu bir hiddetle homurdandı. "Hoşuma gideceğine eminim, Lilith."

Kıkırdamama mâni olamadım. Fakat gülümsemem bakışlarındaki karanlığı fark ettiğimde solup gitti. Nedeni gördüğümü sevmemiş olmam değildi. Hayır, karşımdaki adam bana öyle bir bakıyordu ki alev alıyor, içten dışa yanıyordum. Daha fazlasını, her şeyi istiyordum. Ona dair her parçayı diliyordum.

Elbisemin fermuarını indirdiğimde siyah kumaş üzerimden kayıp gitti.

Ayağımın dibinde bir daire yaratan elbisenin içinden çıkıp Barlas'a doğru bir adım attığımda, gözlerinin anında buluverdiği nokta tam olarak ona göstermek istediğim şeydi. Şaşkınlıkla kutsanan ifadesine bakarken ne düşündüğünü bilmek istedim. Hafifçe yana dönüp onun yaptığı *memento mori* dövmemin hemen altında kalan yeni dövmemi daha iyi görebilmesini sağladım. Uzattığı elini kavrayıp parmak uçlarını tenime yerleştirdim. 11 sayısına yerleştirdiğim parmaklarıyla, "Seni ilk kaybettiğim yaşın," dedim ve ardından hemen yanındaki 27 sayısının üstüne parmaklarını koydum. "Seni son kez kaybettiğim yaşın."

11'27.

Tenime kazınan sonsuz hatırlatıcımdı.

Bir daha ne olursa olsun onu yitirmeyeceğimin nişanesiydi.

Tenimdeki dokunuşları içimi cız ettirdi. Barlas yavaşça dövmenin üzerinde parmaklarını dolaştırmaya başladı. Bense yüzündeki ifadenin değişimini yakından izledim. Ona söylemek istediğim binlerce şey vardı

ama hepsi aynı sonuca çıkıyordu. Belki tenime işlediğim dövme varf edebileceğim tüm kelimelerden daha etkili olurdu

Gözlerini kaldırdığında bakışları hambaşkıydı. Şaşkınlığın yerini alan derin bir minnet vardı. Tutkuyla sarılmış bir hayranlık ve saklamaya çalışmadığı bir arzu, ifadesine eşlik ediyordu. Elini belime atıp beni kendine doğru çekti. Bacaklarının arasına sızdığım da dudaklarını dövmemin üstüne yasladı. Kesilen nefesimle gerildim. Dudaklarını bedenimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bana en mahrem şekillerde dokunmayalı sanki bir ömür geçmişti. Ve ben, bizden çalınan her saniyeyi telafi etmek için yaşıyordum.

Minik buseleri dövmemin etrafını tavaf etti. Parmaklarını siyah tamlarını kavradı. Yumuşak saçlarını okşamaya başladığımda diğer eli kalçama yerleşti. Beni kendine daha sert çektiğinde kucagına düştüm. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında söylemek istediği şeyler vardı. Tıpkı benim gibi o da aşkını anlatmak istiyordu ama kelimeler fazla yetersiz kalırdı. Dokunuşlarsa bazen en etkili iletişim şekliydi.

Barlas dudaklarını göğüslerimin arasında dolaştırdı. Oradan boynuma ve çeneme çıktı. En sonunda dudaklarımı buldu. Beni kalbindeki bütün aşkla öpmeye başladığında tüm varlığım ellerinin arasında parçalandı. Beni yalnızca öpmüyordu. Bana geri dönüyordu. Ne kadar ona ait olduğumu ve ne derece benim olduğumu hatırlatıyordu. Vücudu sıcaktı, tanıdıktı. Ellerini sırtımda gezdirirken beni incitmekten korkar gibiydi ama dokunuşlarında bastırıldığı bir açlık vardı.

Öpüşmemiz derinleşip sabırsız bir hal aldı.

Parmakları tenimden kayarken beni gerçekten hissetmeye ihtiyacı vardı ve ben de onunla aynı noktada, bıraktığı yerdeydim. Aramızda artık hiçbir şey yoktu. Ne zaman ne uzaklık ne de ayrılık. Sekiz aylık özlem her dokunuşta, her nefeste kendini gösteriyordu.

Bu sadece bir öpücük değildi.

Bu, kaybolan zamanı bedenlerimizle geri alma haliydi.

Elleri vücudumda yollar izledi. Ona eşlik ederek yaralarını sevmeye başladığımda kasıldı ama diliyle buluşan dilimle kendini koyuvermek zorunda kaldı. Kendime çaldığım her nefesinde içime üflen bir kudret vardı. Onunlayken kendimi yenilmez ve fazla kırılgan hissediyordum. Belki de parçalara ayrılmış olan ruhumu büyük bir kudretle seviyor

olmasından güç bulurken, aynı zamanda korkuyordum. Korkuyordum çünkü onu bir kez daha kaybedemezdim.

Kollarımı boynuna sıkıca sardığımda kalçamdaki eli bacaklarına kaydı. Altdudağımlı hafifçe dişlediğinde inlemeye yakın boğuk bir nida u vurdum. Büyüyen gözbebeklerinden koyulaşan gözleri, gözlerimi bulduğunda ifadesindeki karanlığı tanıyordum. "Sana âşığım, Gece," dediğinde kalbimdeki sızı genişledi. "Ben de sana âşığım, Barlas."

"Çok mu?" diye sorduğunda sesinde çocuksu bir alay vardı.

Gülümseyerek başımı salladım. "Hem de çok."

"Benim kadar olamaz," derken yüzüme düşen bir tutam saçımı geriye attı. "Benim Gece'im." Sesindeki hasretle fısıldadı. "Seni hissetmeye ihtiyacım var. Her şeyinle, saatler hatta günlerce." Tek hamlede kendisiyle birlikte beni de kaldırdı ve bacaklarımı beline dolamamı sağladı. "Sen kollarımın arasındayken uyumaya ve gördüğüm kabusların ardından gözlerimi açtığımda seni yanımda bulup sakinleşmeye ihtiyacım var. Yatağımdaki kokuna, tenimdeki izlerine, dudaklarının yarattığı bütün güzelliklere aldığım nefes kadar ihtiyacım var."

Konuşmama fırsat tanımadan beni tekrar öpmeye başladığında düşünebilme yetimi kaybettim. Varlığında, dokunuşlarında ve tadında kayboldum. Yumduğum gözlerimle teninin sıcaklığında uyuştum. Hareket ettiğimizi hissedebiliyordum ama nereye gittiğimizi düşünmeye fırsatım dahi olmadı. Sırtım yumuşak zeminle buluştuğunda kınlanıp öpüşmemizle gözlerimi açtım.

Barlas'ın yatak odasında olduğumuzu anladım lakin detaylara dikkatimi verecek zamanı bulamadım. Üzerime verdiği ağırlığıyla beni altında ezen adamı tekrar dudaklarımızı buluşturduğunda yapabildiğim tek şey, kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak öpüşüne karşılık vermek oldu. Bir fanusa kapatılmıştık. Geriye kalan her şey, dışarıda bizi bekleyen oyunlar ve düşmanlar, geride kalan acılar ve zorlu günler, birçok şey silinip gitmişti. Şu an sadece birbirlerine olan özlemlerini gidermek isteyen Gece ile Barlas vardı.

Sevdiğim adamın dudakları yavaşça boynuma kaydı. Bıraktığı öpücükler tenimi alev verirken içimdeki yangın kontrol edilemez bir boyuttaydı. Elini sırtıma atıp sırtıyımın kopçasını çözdüğünde kendimi hafifçe yataktan kaldırıp ona alan tanıdım. Tenimden sıyrılıp giden ince kumaşla ürperdim. Hava soğuk olduğu için değil, Barlas'ın dudakları

artık göğüslerimin üzerinde dolaştığı için. Titreyen bedenimle altında kıvrandığımda adını sayıklıyordum. Ve bu, onun beni daha şiddetli sevmesine neden oluyordu.

Yumduğum gözlerimle kendimi onun ellerine bıraktım. Derime işleyen nefesini, içime kadar uzanan yankısını takip ettim. Parmakları ve dudakları, bedenimin haritasını iyi biliyordu. Ezberinde kalan her zerremde derin damgaları vardı. Dudakları aşağıya doğru yol çizerken gözlerimi aralayıp ona baktım. Titreyen parmaklarımı siyah tutamlarına dolayarak daha fazlasını istedim ve o da dileğimi yerine getirdi.

Ne geçmişin yükü vardı üzerimizde ne de geleceğin belirsizliği.

Sadece o an vardı. İçimizde yanan o sabırsız, tanıdık, kaçınılmaz an.

Aylar sonra tamamlandık. Yavaşça, sertçe, uzun bir süre. Tekrar ve tekrar. Öyle ki gece, gündüzü bulduğunda bile Barlas'ın üzerimdeki baskısı ve içimdeki varlığı sonlanmadı. Kırılmasını istemediğim bir döngünün içinde sıkışıp kaldık.

Ve bu tattığım en özgürleştirici esaretti.

KOD ADI: HANEDAN

— ♦ —

*“Kralın vezirine prens,
zaafına prenses denir.”*

Tamamlanmış ve huzurlu; gözlerimi yeni güne açarken hissettiğim tam olarak buydu. Yüzümdeki sırtışı engel olamayarak gerindiğimde yataкта yalnız olduğumu hissetmemle hızla doğruldum. Her şeyin bir rüya olabilmesinden korkan yanımda, kalbimin deli gibi atmasına neden olduğunda gözlerim onu buldu.

Barlas düşen omuzları ve anlayışla dolan ifadesiyle bana doğru geldi. Eğilip dudaklarımı öptüğünde içimi tarifsiz bir rahatlama kapladı. *Hiçbir şey rüya değildi.* Geriye çekilip gözlerime baktığında kaybolan korkumu görmüştü. “Özür dilerim, Annabel Lee. Telefonlarım susmayınca yanından kalkmak zorunda kaldım, seni uyandırmaya kıyamadım.”

Vücudumun her noktası dün gece yaşananlarla tatlı tatlı sızlıyordu. “Saat kaç?” diye sorarken odanın içine dolan güneşten bir süredir uyuyor olduğumu anlamıştım fakat Barlas, “Neredeyse öğlen oldu,” dediğinde şaşırdım. En az altı saattir uyuyor olmam ayların ardından bir ilkti. Yanağımı okşamaya başlayan adamın avucuna yaslandım. “Telefonların neden susmak bilmedi?”

Barlas yatağın kenarına oturdu. “Abini bulmuşlar. Ekiple birlikte bir saat içinde uçağa binecek ve gece burada olacak.” Güne başlarken aldığım bu haber üzerine gerildim. Bunu fark eden adam yanağımı okşadı. “Onunla konuşmak, hatta karşılaşmak zorunda bile değilsin. Kendisiyle ben ilgilenirim.”

Son cümlesinde kibarlık yoktu. Feridun’la ilgilenmek değil, onu sorgulamak istiyordu. Ve benim de amacım tam olarak buydu. Yine de abimden bir lanetmiş gibi kaçamazdım. Onunla çok uzun zamandır konuşmam gerekiyordu. Geç kalınmış bu buluşmayı daha fazla ertelemek

mantıklı olmazdı. “Onunla benim konuşmam gerek.” dediğimde anlayışlı ifadesi geri geldi. Başını sallayıp alnımı öptü ve oturduğu yerden kalkıp kapıyı işaret etti. “Senin için pankek yaptım.” Yüzüme büyük bir gülümseme yayıldı. “Yabanmersinli mi?”

Sorumla o da güldü. “Evet, yabanmersinli.”

“On dakikaya yanında olurum.”

Odadan çıktığında yataktan kalkıp duş aldım. Islak saçlarımı kuruma gereği duymadan vücudumu kurulayıp iç çamaşırlarımı, ardından da kahverengi keten şortumu giydim. Üzerime şortumla takım olan aynı renk ve kumaştan yeleğimi geçirdim. Düğmelerini ilikleyip kemer taktım. Sandaletlerimi de giyip odadan çıktığımda müzik sesini işittim. Düşük bir ses düzeyinde çalan şarkı doksanlı yıllardandı. Salona adım attığımda mutfakı görebiliyordum. Barlas hazırladığı tabakların yanına meyve dilimliyordu.

Bir an durup onu izledim.

Ayların ardından onu geçen gün gördüğümde bana hem aşına hem de yabancı gelmişti. Kara gözlerindeki o yorgunluk ve öfkeden kaynaklı bir şüpheyi düşmüş, endişelenmişim. Şimdi neler yaşadığını bildiğim için kafasının ne kadar karışık olduğunu anlayabiliyordum. Aylardır maruz kaldığı ilaçlar fizyolojisini bozmuş olmalıydı. Öfke olarak açığa çıkan birçok duyguya ev sahipliği ediyordu. Aklındaki kaos onu fevri bir adam haline dönüştürüyordu. Lâkin şimdi birkaç adım ötemde mırıldandığı yabancı şarkıyla bize kahvaltı hazırlarken tanıdığım o adamdı. Gerginliği azalmış, dudağının kenarında bir kıvrım asılı kalmıştı. İyi gözüküyordu ve bu benim eserimdi. Aynı şekilde ben de sekiz ayın ardından ilk kez kendimi mutlu hissediyordum ve o, bunun yegâne nedeniydi.

Ona doğru adımladığımda geldiğimi işiterek başım kaldırdı. Cezbedici bir tebessümle bana bakmaya başladığında istediğim her şey bu anda saklıydı; sadece o ve ben, birlikte olduğumuz mutlu anlar. Başka dileğim yoktu.

“Ellerine sağlık,” diyerek kendi tabağını elinden aldım. Ada tezgâha geçip yüksek bacaklı tabureye oturduğumda çaprazımda kalan sandalyeye kurulurken, “Afiyet olsun güzelim,” diyerek midemin kasılmasını sağladı. Gülümsememe mâni olamayarak bakışlarımı kaçırdım. Dün gece o kadar güzel geçmişti ki bir yanım bugünün de öyle sürmesini istiyordu. Fakat bu elbette mümkün değildi. Yapmamız gereken işler vardı. Birinci

önceliğimiz olduğunu hissettim şeye, yani dün gece geldiğimizde bir kız şede bıraktığımız tabloya gözlerim kaydı. Önüme dönüp pankekimi yemeye başlarken aklım oradaydı.

Barlas yabanmersinsiz pankeklerini yerken gözücuyla bana bakıyordu. Ben ise aklımdaki yapılacaklar listesini düzenliyordum. Benito'nun hâlâ çantamda olan ajandasını da inceleyecek vakit bulamamıştım. Ona da göz atmak istiyordum. "Lilith," diyen adama döndüğümde bilmiş tebessümünü ve aşk dolu gözleriyle bana baktığını gördüm. "Önce tablo mu, yoksa ajanda mı?"

Yemin ederim, bazen aklımı okuyabildiğine emin oluyordum.

"İkisi de," diyerek ağzıma attığım lokmayla yerimden kalkum ve misafir odasına koştum. Geniş çantamı alıp tekrar salona döndüm. Bir köşede duran tabloyu kapmışım gibi eski yerime geçtim. Bir kenara bıraktığım çantamın ardından hâlâ ağzımda olan lokmayı yutup, tablonun kısmi sarılı olduğu paketi yırtarak görseli görüş açımıza serdim. Tezgâhın üzerine koyduğum tabloyla geriye çekildiğimde iştahım kapandı.

Ailelerimize ihanet eden, onları ölüme sürükleyen, bizi kaçırıp eziyet görmemizi sağlayan, İlkan'ı yaşarken içten içe öldüren o adamın bir zanaatkâr olması bana doğru gelmiyordu. Evet, tablo karanlık ve rahatsız ediciydi ama işçiliği narin, güzel, hatta etkileyiciydi. Bunu kabul etmek istemiyor, o canavarın ellerinin sadece öldürmeye değil, aynı zamanda yaratmaya dayalı olmasını sindiremiyordum.

"Gediz'in niye bu tabloyu almak istediğini anlamıyorum," diyen Barlas'la iç geçirdim. Bu benim kafamda da büyük bir soru işaretiydi. "Aklıma gelen tek şey, onun da Agamemnon'u bulmak istediği oluyor." Sözleriyle hızla ona döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda omuzlarını silkti. "İlkan'ın bize Agamemnon'a uzanan yeni bir yol bıraktığını biliyordu. Ona seni emanet ederken bunu söylemiş, ekibimle konuşmuştum. Ya bilmediğim bir nedenden ötürü kendisi Agamemnon'u bulmak istiyor ya da Agamemnon için çalışıyor ve bizim yolumuzu kesip onu bulma ihtimalimizi ortadan kaldırmak istiyor."

"Gediz bizi gördüğünde şaşırmıştı," dedim müzayededeki surat ifadesini hatırlayarak. Sonra onun ne eğitimlerden geçmiş bir asker olduğunu ve nasıl burnumuzun ucundayken ihanet ettiğini anımsayarak, gözümle gördüğüm o şaşkınlığa bile inanmamam gerektiğini fark ettim. Barlas da bana tek kaşını kaldırarak baktığında aynı şeyleri düşündüğümüzü anladım.

Pankekimden bir lokma daha alıp elimi çantama attım ve içinden Benito'nun ajandasını çıkardım. Sayfaları karıştırdığım sırada Barlas demlediği filtre kahveyi kupalara döktü. Beni kendime getiren kokuyla ona baktığımda uzattığı kupayı aldım. Eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve aptal gibi sırtımda sağıladı. Halime gülüp yerine oturmaktansa yanıma yanaştı. Birlikte ajandayı incelemeye başladık. Doğum günleri, özel birkaç aktivite, toplantılar ve müzayedelerle ilgili aldığı notlardan başka şey bulamadık. Herhangi biri önem arz ediyor olabilirdi ama hiçbir anlama gelmiyor da olabilirdi.

“Asistanıyla görüşmeliyiz.”

Barlas'a dönüp başımı salladım. “Sadece ben görüşsem daha iyi olur. Sesini tanımasını ve işkillenmesini istemeyiz.” Ağzını açacağı sırada ekledim. “Elbette senin görüş açıdan çıkmam. Bizi izleyebileceğin bir yerde oluruz.” Eğilip tekrar beni öptü. “Aynen öyle güzelim.” Aklımı bulandıran temasına karşılık direndim. “Kadını arayıp satın aldığım tablo hakkında konuşmak istediğimi söylerim. Belki Matteo ile ilgili de ağzından laf alabilirim.”

Cebine uzanıp telefonunu çıkardı. “Numarası bende var,” dediğinde kendi çantama uzanıp içinden telefonumu çıkardım ve ekranımdaki mesaj yoğunluğunu es geçerek rehberine girdim. “Adı ne sahi?” diye sorduğumda Barlas bir an durup düşündü. “Gianna.” Onun ekranında gözüken numarayı kendiminkine transfer ederek numarayı aldıktan sonra yeşil düğmeye basıp hoparlörü açtım. Uzun süre çalan telefonla bir an aramamın yanıtlanmayacağını düşündüm ama son dakikada Benito'nun asistanının sesini duydum. “*Ciao.*”

“*Ciao,*” diyerek İtalyanca karşılık versem de sonra kendimi daha rahat ifade edebileceğimi düşünerek İngilizceye geçtim. “Gianna, ben Feray Eldem. Dünkü müzayededen Benito De Santis'in bağışladığı Aile Saadeti isimli tabloyu satın aldım. Aslında Benito De Santis ile görüşmek istiyordum ama kendisinin vefat ettiğini duydum. Bunun için çok üzgünüm. Fakat eğer müsaitsen tabloyla ilgili seninle görüşmek isterim. Anladığım kadarıyla şu an bu konuda senden daha yetkili ve bilgili birini bulabilmem mümkün değil.”

“Merhaba, Feray.”

* Merhaba. (It.)

Arkadan gelen gürültüyle bir an İtalyanca homurdandı lakin ne dediğini anlayamadım. "Bir saniye," diyerek biraz daha sessiz bir alana geçti. "Öncelikle tablo için tebrik ederim. Çok özel ve güzel bir parçadır. Umarım ona iyi bakarsın. Konuşmak istediğin konu nedir? Tabloyla ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır," diyerek hızlı düşündüm. "Fakat anonim bir sanatçıya ait olduğu için hakkında çok az şey biliyorum ve onu sergilemek üzere satın aldım. Bilgi edinmem gerekiyor. Ve dediğim gibi senden başka bu konuda bana yardımcı olabilecek biri yok gibi duruyor."

Gianna iç geçirdi. "Evet, haklısın." Birkaç saniye sessiz kaldığında arka plandaki konuşmalar tekrar yükseldi. "Yardımcı olmayı çok isterim ama maalesef bugün görüşme için pek müsait değilim."

Israrcı olsam da üstüne gitmek istemedim ara yol bulmaya çalıştım. "Yarın uçağım var ve Türkiye'ye dönmek zorundayım. Fazla vaktini almayaacağım, söz veriyorum."

Kısa bir sessizliğin ardından Gianna pes etti. "Tamam, anlaştık. Fakat Doria Pamphilj Galerisi'ne gelebilmen mümkün mü? Burada bir etkinlik var ve sana ayırabilecek bir zaman aralığı yaratabilecek olsam da galeriyi terk etmem mümkün değil."

"Tabii, elbette. Kaç gibi orada olmalıyım?"

Kadının birine İtalyanca bir şeyler söylediğini işittim. Ardından tekrar benimle muhatap olmaya başladı. "Saat iki gibi diyelim mi?" dediğinde beni göremeyeceğini bilmeme rağmen refleks gereği başımı salladım. "Olur, ikide oradayım."

Veda edip aramayı sonlandırdığımda önce bileğimdeki saate sonra da Barlas'a baktım. "Yarım saat içinde evden çıkmamız gerek." Tabakımı bana doğru ittirdi. "Yemeğini bitirdiğin gibi gideriz."

Düşünceli tavrıyla tebessüm ettim. Gözlerim onun tabağına kaydığında silip süpürdüğünü fark ettim ve bu beni fazlasıyla mutlu etti. İşta-hının geri gelmesi sevinmemi sağlıyordu. Dün gecedan sonra bu konuda daha hassastım. Niye kilo kaybettiğini anlayabiliyordum. Onun için eski gücüne geri dönmesi adına aklımda yapacağım yemekleri listelemiştim. Yanağımdaki dokunuşuyla kaçırdığım bakışlarımı ona çevirdim. Kara gözleriyle buluştuğumda bir an, zamanın durduğunu hissederek onu izledim. Siyah pantolonunun üzerine geçirdiği aynı renk salaş gömleğiyle

sade fakat göz doldurucu duruyordu. Uzanıp alnına düşen bir tutam saçını geriye ittirdim. “Bu kadar yakışıklı olman hiç adil değil.”

Sözlerimle tebessüm ettiğinde çekingenliğini görebildim. “Daha önce de söylediğim gibi. O senin bakan gözlerinin güzelliği, benimle bir alakası yok.” Gömleğinin yakasını kavrayıp onu kendime çektim. Çenesine öpücükler bırakırken fısıldadım. “Aksine Barlas, bu tamamen seninle alakalı.”

Parmaklarını saçlarımdan arasına illeştirirken boğuk bir tonlamayla uyardı. “Beni böyle öpmeye devam edersen evden çıkamayız.”

Sesindeki arzu ve kelimelerindeki baskıyla gülümsedim. Geri çekilmek istemesem de haklı olduğunu biliyordum. Dikkatimi tabağıma verdiğimde şakağımı öptü ve yatak odasına gitti. Dolan midemle yerimden kalkıp tabakları sudan geçirdikten sonra makineye yerleştirdim. İhtiyacım olan şeyleri ve Benito’nun ajandasını çantamın içine attığım sırada Barlas yanıma geldi. Evden çıkıp motora bindik ve Roma sokaklarına karıştık.

Bana görsel bir şölen hissi veren sokaklarda son sürat ilerledikten dakikalar sonra Doria Pamphilj Sarayı’ndaydık. Motoru park edip etraftaki turistlere göz gezdirdik. Barlas elini cebine atıp küçük siyah bir kutu çıkardı. Kapağını açtığında şeffaf, küçük kulaklıkları gördüm. Birini alıp bana uzattı. “Kadınla ne konuştuğunuzu duyabilmemi ve seni daha iyi takip etmemi sağlayacak.” Kulaklığı alıp taktığımda diğerini de kendi kulağına ilaştirdi. “Görüş açımdan çıkmak yok, Lilith.”

Konuştığında sesi kulaklık sayesinde yankı yapmıştı. “Merak etme sevgilim,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım ve saatime baktım. “Acele etsek iyi olur. Saat neredeyse iki.”

Yürümeye başladığımızda az ilerimizde kalan yapıya göz gezdirdim. Yüzyıllardır aynı ailenin mülkiyetinde kalan bu görkemli saray, içindeki galeriyle birlikte hem bir sanat mabedi hem de yaşayan bir tarih kütüphanesiydi. Bilet alıp ödediğimiz ücretle içeriye girdiğimizde nutkum tutuldu. Görkemli olacağını düşünmüştüm ama bu kadarını tahmin edememiştım. Tavanlarından sarkan kristal avizeler, altın varaklı çerçeveler ve duvarları baştan sona kaplayan Caravaggio, Velázquez, Titian gibi ustaların tablolarıyla insanı bambaşka bir dünyaya ışınıyordu. Attığım her adımda adeta başka bir yüzyılın sayfalarında geziniyordum.

Bir an neden burada olduğumuzu bile unutmuştum.

Kırmızı duvarların üzerindeki eserlerin hepsi büyüleyici görünümdü. Zamanım olmadığı ve hepsine doya doya bakıp inceleyemediğim ve her şeyden nefret ettiğim bir konumdaydım. Öyle ki yüzümün asılmasına dahi mâni olamamıştım. Elimi çantama atıp çıkardığım telefonumu Gianna'yı aradım ve geldiğimi haber ettim. Diego Velázquez tarafında yapılan Papa Innocent X portresinin sergilendiği özel odanın önünde buluşmamızı söylediğinde görevlilerden aldığım yardımla oraya yönelmektim. Barlas arkamdan geliyor, mesafeyi korusa da beni gözünün önünden ayırmıyordu.

"Sanat eserlerinin arasında hiç sııtmıyorsun," diyen adamla kendi kendime kıkırdayıp yanımdan geçen birkaç kişinin bakışlarını üzerime çektim. Dudaklarımı birbirine bastırıp omzumun ardından Barlas'a baktığımda saklamaya çalıştığı tebessümüyle peşimden geliyordu. Önüme dönüp burnumun ucunu kaşıyormuşum gibi yapıp parmaklarımla ağzımı kapattım. "Peşimden gelmek nasıl bir duygu?"

Bedenimin alev almasını sağlayan bir tonlamayla karşılık verdi. "Manzaram çok hoş."

Kızardığına emin olduğum yanaklarımla gülümsedim. Hedeflediğim odaya ulaşıp içeri girdim. Tavanı yüksek, loş ışıklarla aydınlatılan oda küçüktü. İçeride sadece tek bir eser vardı. Tablo beni kendine çekerken portreyi özenle inceledim. Kırmızı tonların içinde oturan papanın bakışları hükmediciydi. Kadife koltuk, ipek giysiler, beyaz danteller, her şey son derece gerçekçi gözüküyordu.

"Merhaba," diyen kadının sesiyle hızla arkama döndüm. İşaretparmağını bana doğrultan sarışın kadın gülümsüyordu. "Feray Eldem, değil mi?"

"Evet." Yanına ilerleyip elimi uzattım. "Tanıştığuma memnun oldum."

Gianna parmaklarımı kavrayıp gülümsemesini genişlettiğinde onu hızlıca süzdüm. Üzerine geçirdiği siyah takımı ve kırmızı rujuyla çok şık ve güzel gözüküyordu. Otuzlu yaşlarında olmalıydı. Kendini taşıyış şekli onu zarif gösteriyordu. "Ben de memnun oldum." Başıyla koridoru işaret edip benimle İngilizce konuştu. "Kahve eşliğinde konuşmak ister misin? Az vaktim var ama bir an önce kafein almazsam bayılabilirim."

"Tabii, elbette."

Birlikte odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladığımızda gözucuyla Barlas'ı fark ettim. Benim boylarımdaki kadınla koridorun sonundan sola

döndük. “Buraya ilk geliştin mi?” diye sorduğunda her metrekarede gözlerimi dolandırmaya çalıştığımın bilincindeydim. “Evet,” dememle gülümsedi. “Burası altı yüz elliden fazla esere ev sahipliği yapıyor. Oldukça ihtiyamlı ve büyük bir yerdir. Gitmeden önce etrafa göz atmanı öneririm.”

“Mutlaka görmelisin dediğin bir eser var mı?”

“Hem de çok,” dediğinde bir geçitten geçtik. “Ama az önce bulunduğun odadaki portrenin yeri bir ayrı. Bu yüzden orada buluşalım istedim. Zamanın yoksa diye, en azından onu görmeliydin.”

Düşünceli tavrıyla tebessüm ettim. “Teşekkür ederim, çok incisin.”

Adım attığımız alanla daha yavaş yürüdüm. Binaların arasında kalan bir kafedeydik. Sütunların arasına konumlandırılmış masalar ortada kalan ağaçlık alana bakıyordu. Sessizlikle kuşatılmıştık. Öyle ki her şey fazla dingin hissettiriyordu. Kuşların sesine yaverlik eden yegâne şey, az ilerimizde oturan bir çiftin kısık sesle konuşmalarıydı.

Gianna beyaz kumaştan ve demir bacaklardan oluşan bir sandalyeye oturduğunda masanın diğer tarafındaki sandalyeye yerleşip çantamı yere bıraktım. Arkama yaslandığım sırada Barlas yabancı misali yanımdan geçip çaprazımızda kalan masaya oturdu. O kısa saniyede Gianna onu süzcek vakti bulup kaldırdığı kaşlarıyla bana bakmış ve gülmüştü. Kıskançlığıma rağmen kendimi sakın tutmaya ve tebessüm etmeye çalıştım.

Gelen garsonla bacak bacak üstüne atıp derin bir nefes aldım. Gianna *espresso* söylediğinde aynı siparişi dile getirdim. Uzaklaşan adamla tekrar önümdeki kadına baktım. “Bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim,” diyerek daha fazla zaman kaybetmeden konuya girdim. “Öncelikle tekrardan Benito De Santis için ne kadar üzgün olduğumu söylemek isterim.”

“Teşekkürler,” diyen kadın iç geçirdi. “Benito çok iyi bir adam ve muazzam bir koleksiyonerdi. Engin bilgileri bana çok şey öğretti. Bu yüzden zamansız ölümü beni bir hayli sarstı fakat hayat devam ediyor ve yerine getirmem gereken sorumluluklarım var.”

“Anlayabiliyorum.” Ağzını aradım. “Özellikle ölüm şekli insanı bir hayli etkiliyor.”

Karşımdaki kadının ürperdiğini gördüm. Kaçırıldığı gözleriyle yüzüne bir hüznün çöktü. Ne kadar sarsıldığını ama yine de yıkılmamak adına direndiğini anlayabiliyordum. Bu, ona saygı duymamı sağladı. “Korkunç,” diye mırıldandığında onu zar zor duydum. “Kim niye Benito’ya zarar vermek ister, anlayamıyorum. Kendi halinde bir adamdı.” Kederli bakışlarını

bana çevirdi. "Hayatını sanata adanmış, mütevazı biriydi. Ölüm teklifini hak etmiyordu."

"Umanm katili bir an önce bulunur."

"Öyle umuyorum."

Önümüze bırakılan kahvelerle gözücuyla Barlas'a baktım. Görünür üstümde olduğunu fark etmemle dudağımın kenarı kıvrıldı. İfademi hızla toparlayıp söze girdim. "Bana Aile Saadeti'nden bahseder misin? Tablo hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Aile Saadeti, yeni gotik diyebileceğimiz bir türde. Dramatik ışık kullanımıyla karanlık ve aydınlık arasındaki dengeyi yansıtan bir eser olduğunu düşünüyorum. Yaklaşık on yıllık bir eser. Benito'nun eski öğrencilerinden biri tarafından tuvale döküldü. Bu yüzden Benito için manevi bir anlamı da vardı. Eseri bu zamana kadar hiç bağışlamayı ya da satmayı düşünmemişti. Daha doğrusu sekiz ay önce başka bir müzayedeye teklif etmeyi planlamıştı ama niyeyse son dakika vazgeçmişti. Bu sefer neden fikri değişti bilemiyorum."

Çünkü sekiz ay önce Barlas ile buraya gelmemiz gerekirken planlarda büyük bir aksilik çıkmıştı. Demek ki Benito, İlkan'ın isteği üzerine o tabloyu müzayedeye verecekken ölüm haberi ya da elçiden aldığı bir emirle vazgeçmişti. "Belki de biri kararında etkili olmuştur," dediğimde Gianna bana bakıp kahvesini yudumladı. "Belki de." Emin olmadığını belli eden cevabına eklemeye bulundu. "Pek başkalarının isteğiyle hareket eden biri değildi Benito. Yine de bilemiyorum tabii."

Telefonumu çıkarıp tablonun çektiğim fotoğrafım açtım. "Bana bu tablo hakkında başka neler söyleyebilirsin?" Gianna ekrandaki görsele baktı. "Bir uzman gözüyle tablonun masumiyetle otorite ya da kurtuluşla cezalandırma arasındaki farkı vurgulamak adına yaratıldığını söyleyebilirim. Çocuklar masanın uçlarında, neredeyse dışlanmış gibi oturuyorlar ama ışık onların üzerinde. Baba ise merkezde ama gölgede. Bu da bana, ressamın otorite figürünü eleştirdiğini düşündürüyor. Yemek masası ise önemli bir motif. Geleneksel olarak masa, aile birliğini simgeler. Her bir kişinin bir uçta olmasıysa duygusal mesafe olarak adlandırılabilir. Aile var ama bağ kopuk."

Bakış açısı içimdeki anlamsız huzursuzluğu körükledi. Ekranda parmaklarımı kaydırıp tablonun köşesindeki imzayı yakınlaştırdım. "Bana

Agamemnon hakkında ne söyleyebilirsin? İzini sürmek mümkün mü? Kendisiyle tanışmak isterim.”

Karşımdaki kadın beni ilk kez dikkatle inceledi. Yüzündeki kibar tebessümü korusa da gözlerinde bir şüphe uyanmıştı. “Neden kendisiyle tanışmak istediğini tam olarak anlamadım.” Sözlerine içten olduğunu umduğum gülümsememle karşılık verdim. “Tekniği ve anlatmak istediği beni etkiledi. Başka eserleri var mı merak ediyorum. Ayrıca kendisiyle tanışıp eseri hakkında daha uzun bir konuşma gerçekleştirmek beni mutlu eder.”

“Maalesef, anonim kalmayı tercih ediyor.”

Emin olmak adına sordum. “Kendisini tanıyor musunuz?”

“Sadece bir kez karşılaştım. O da yıllar, yıllar önce.”

Barlas’ın sesi adeta kafamın içinde yankılandı. “Agamemnon’un kim olduğunu biliyor,” demesiyle göğsüm kasıldı çünkü evet, karşımdaki kadın aradığımız adamın neye benzediğini biliyordu. Nefeslerim birbirine karışırken sakın kalmayı deneyerek şüphe uyandırmamaya özen gösterip konuyu istediğim yere getirebilmek adına başka bir yol izledim. “Bu arada, müzayedede bir adam vardı. Kendisi tabloyu alabilmek için benimle kıyasıya bir yarış içine girdi. Sonradan öğrendim, kendisi Benito De Santis’in vaftiz oğluymuş.”

Gianna’nın yüzü düşüp gözleri irileşti. “Matteo, Roma’da mı?”

“Hâlâ Roma’da mı bilmiyorum ama kendisi müzayededeydi.”

Gianna’nın kaşlarının arasında hafif bir çizgi belirdi. Dudakları aralandı, sanki bir şey söylemek istedi ama kelimeleri bulamadı ya da henüz karar veremedi. Şaşkınlığından yararlanmak adına ağzımı açtım. “Agamemnon ile tanışamamam üzücü oldu. Onun gibi bir adamın nasıl görüldüğünü merak ediyordum.” İşveli bir tavır takınıp güldüm. “Her zaman ressamalara karşı bir zaafım olmuştur.”

“Agamemnon bir kadın, adam değil.”

Yanlış duyduğumu düşündüm. Evet, yanlış duymuş olmalıydım çünkü bu hiç mantıklı değildi. Girdiğim dehşeti yüzüme yansıtmamak istesem de eminim açık bir kitap gibi okunabiliyordum. *Nasıl* diye düşünmeden edemiyordum. Gerçekten doğru mu duymuştum?

“Agamemnon bir kadın mı?” diye sorarak teyit etmek istedim.

Görlerim Barlas'ın olduğu noktaya kaydığında onun da şaşkın ve is keli olduğunu fark ettim. Çattığı kaşlarıyla bir bana, bir karşımdaki b na bakarken ne düşüneceğini bilemiyor gibiydi.

Gianna, "Evet," dediğinde ona baktım. Açık kaldığını yeni algılaya bildiğim ağzımı kapatarak deli gibi atan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp titreyen elimle kahveme uzandım ve yakıcı sıvıda büyük bir yudum aldım. Arkama yaslanırken doğal davranmaya dikkat edip sesimden duygularımı ayıklamaya çalıştım. "Şaşırdım. Niyeyse kendisinin erkek olduğunu düşünmüştüm. Yani tarihteki Agamemnon, Miken Kralı olduğu için de böyle düşünmüş olabilirim tabii."

Karşımdaki kadın zoraki bir tebessüm ettiğinde cinsiyetçi düşüncemden tiksiniş gibi duruyordu. Normal şartlarda ona katılabilirdim ama benim aklım bambaşka bir yerdeydi. Peşinde olduğumuz Agamemnon bir adamdı. Babalarımıza ihanet eden bir adam. Öyleyse niye aynı takma isme sahip kadın bir sanatçının eseri önümüze düşüvermişti? Ve Gediz neden o tabloyu istiyordu?

"Benito'nun vaftiz oğlu Matteo'yu tanıyorsunuz sanırım."

Gianna kahvesini yudumlayıp omuzlarını düşürdü. "Benito'yla on iki yıldır çalışıyorum. Matteo'yla sadece iki kez karşılaştım. O da çok uzun yıllar önce. Burada olmasına şaşırdım çünkü Benito'yla kavgalıydılar. Yine de cenazesine gelmek istemiş olabilir."

"Kavgalı mı?"

Gianna başını salladı. "Sanırım ailevi bir mesela." Sınırımı çizdiğinde haddimi aşmamak zorunda kaldım ve bilmek istediğim başka bir soruyu dile getirdim. "Benito'nun cenazesi ne zaman?"

"Yarın sabah," diyen Gianna'nın yüzünde gururlu bir ifade belirdi. "Benito, Katolik Kilisesi'ne kendini adayan, Vatikan Arşivlerinde görev yapan önemli bir sanat koleksiyoneriydi. Bu yüzden cenaze töreni Katoliklerin en kutsal mekânında, yani San Pietro Bazilikası'nda olacak."

Ağzım açık kaldı zira bu nadiren görülebilecek bir durumdu. Aniden Benito'nun Vatikan'daki pozisyonunun sanılandan katbekat önemli, hatta derin olduğunu anladım. Gianna, adamın Katolik Kilisesi'ne kendini adayışından bahsetse de evinde gördüğüm tarikat eşyaları bana farklı düşünceler aşıliyordu. Resmin bütünü sandığımdan daha karanlık olmalıydı.

"Sizi de davet etmek isterdim ama uçağınız bugüdü diye hatırlıyorum."

Gianna'nın sözleriyle mahcubiyet dolu bir tebessüm ettim. "Aslında uçağım rötör yaptı. Yarın öğlen gideceğim. Bana da bilgisi yarın var önce geldi. Bu yüzden törene katılmayı çok isterim." Bana bakan kadın güldü. "Ah, öyle mi? Şansa bakın," derken bana inandığını sanmıyordum. Yine de başını hafifçe eğerek kibar davrandı. Ardından şüpheli bakışlarıyla sorguladı. "Bu arada ne iş yapıyorsun?"

"Türkiye'de bir sanat galerisinde çalışıyorum."

Eksik parçaları birleştirmiş gibi anladığını belli eden bir ifadeyle güldü. Evet, şu an onun gözünde buradan götüreceği nadide eserlere göre komisyon alıp para kazanacak, aynı zamanda bir sonraki sefer için yüksek mevkilerden ve sanat camiasından insan tanımaya çalışan genç bir kadındım. Bunu desteklemek istercesine mırıldandım. "Umarım Aile Saadeti tablosuyla patronumun gözüne girmeyi başarabilirim."

"Bence başarısın," diyen Gianna bana doğru eğildi. "Yarın seni birkaç kişiyle tanıştıtabilirim. Hepsi ünlü koleksiyonerlerdir ve belki Türkiye'ye daha fazla tabloyla dönmeni, patronunun takdirinin ikiye katlanmasını sağlayabilirler."

"Çok sevinirim."

Gianna samimi bir gülümsemeyle bana bakıp kahvesinden bir yudum daha aldı. Ardından saati fark ederek havalanan kaşlarıyla İtalyanca bir lafet savurdu. "Benim gitmem gerekiyor," deyip masaya para bıraktığında onu reddetmeye çalışsam da bana izin vermedi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Feray. Umarım yardımcı olabilmişimdir."

"Fazlasıyla oldun."

Gülümsemesi genişledi. "Ne güzel. Yarın görüşürüz öyleyse."

Başımı sallayıp gidişini izledim. Görüş açımdan çıkmasıyla önüme döndüğümde Barlas'ın karşımda oturmasını beklemediğim için korkuyla yerimden sıçradım. Elimi kalbime attığımda bazen ne kadar sessiz ve hızlı hareket ettiğini unutuyordum. Halime tebessüm etse de gözlerindeki ciddiyet bana öğrendiklerimiz hakkında konuşmak için sabırsızlandığını belli ediyordu. Dirseklerimi masaya yaslayıp derin bir nefes aldım. "Anlaşılan tablonun ressamı olan Agamemnon ile bizim aradığımız Agamemnon aynı kişi değiller."

"Arada bizim göremediğimiz bir bağ ya da durum olmalı, yoksa İlkan birc o tabloyu işaret etmezdi," dedi Barlas ve elbette haklıydı. Bağ kelimesi aklıma tek bir şey getiriyordu. Tablonun anlatmak istediğini önüne aldığım da aklımda bir senaryo kuruluyordu. "Ya tabloyu yapan Agamemnon, bizim aradığımız Agamemnon'un kızıysa?"

Kara gözlerde bir parlak belirdi. "Aklıma gelmedi diyemem, Lilith."

Hafifçe çenemi okşadım. "Aile Saadeti isimli tablo, otoriter ve karanlık bir babanın gölgesinde kalan, kopuk bir aile kavramıyla büyüyen ve çocuğu anlatıyordu. Tabloda bir kız ve bir de erkek vardı. Ya tablonun ressamı kendi ailesini anlatıyorsa ve bunu yaparken babasının kod adını kullanıyorsa? Ya o erkek de Matteo'ysa ve tabloyu bu yüzden almak istediye?"

Her şeyin daha aydınlık bir hal aldığını hissediyordum.

Düşüncelerim sadece bir fikir olabilirdi ama kulağa doğru geliyordu. İlkan bize Agamemnon'un erişilmesi ve yok edilmesi zor biri olduğunu söylemişti. Belki de bizi ailesine götürüyor, bu şekilde ona ulaşmamızı sağlamaya çalışıyordu. Gediz'in ihaneti, tabloyu almak istemesi ve Benito'nun vafiz oğlu olması tezimi güçlendiriyordu. Belki de Gediz Girit isimli Matteo De Luca da babası tarafından Gemino Gladiis'e yerleştirilmiş bir bomba ya da Truva Atı'ydı.

Sadece zaman çizelgesinden emin değildim. Agamemnon örgütleyen çocuk sahibi miydi? Yoksa bu öncesinde olan bir şey miydi?

"Çok mantıklı," diyen Barlas çatık kaşlarıyla bir noktaya dalmış düşünüyordu. Kafasından her bir detayı tekrar tekrar geçirip adeta sağlama yaptığından emindim. Yeniden bana baktığında kara gözleri öskeyle parlıyordu. "Gediz yanın cenazeye gelmez. Bu şehirde olduğumu ve onu aradığımı biliyorken kafasını saklandığı kumdan çıkarmaz. Yine de Vatikan'a sızmamız iyi olur. Belki Antonio'nun söylediği Vatikan Arşivlerinde görev alan grupla ilgili de bir şeyler öğrenip bulabiliriz."

"Benito o görev grubunun bir parçasıydı. Takım arkadaşları cenazesine geleceklendir."

Barlas *umarım* diyen bir ifadeyle arkasına yaslandı. Bazı şeylerin biraz daha anlam kazanmasıyla rahatladığımı hissettim. Bu oyunun sonuna daha çok vardı ama bitiş çizgisini görebiliyor olduğumu düşünmek odaklanmamı sağlarken beni motive ediyordu. Her şey yoluna girecekti.

Kendimi buna inandırıyor, hayatımda nadiren yaptığım bir şeyi yaparak olumlu düşünmeye çalışıyordum.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

Barlas bana bakarken içten içe yanıyor gibi gözüküyordu. Gözlerinde tarifsiz bir duygu yoğunluğu vardı. Dudağının kenarı kurnaz bir ifadeyle kıvrıldığında kalbimi alaşağı etmeyi başardı her zamanki gibi. “Elimizde takip etmemizi gerektiren başka bir ipucu yok ve Feridun’un gelmesine daha saatler var.” Sesindeki bir şey kanımı kaynattı. “Roma’yı gezmeye ne dersin, Lilith?”

Heyecanlanmama mâni olamadım. En sevdiğim şehirde, en sevdiğim insanlaydım.

Ve Roma’nın altını üstüne getirmek için sabırsızlanıyordum.

KOD ADI: MANDALİNA AĞAÇLARININ ALTINDA

“Aşkın meyvesi ekşidir, sevginin tatlılığıyla çelişir.”

Dar ve zarif sokakta yürürken gülümsememe engel olamıyordum. Elini sıkıca kavradığım adama baktım. Siyah güneş gözlükleriyle etrafa bakarken oldukça yakışıklıydı. Gözüme her zamankinden daha güzel gelmesinin nedeniye mutlu olmasıydı. Saatlerdir Roma’yı geziyorduk ve sekiz ayın ardından ilk defa eğlendiğimi hissediyordum. Parmaklarını daha sıkı tutmaya başladığımda bir an dönüp bana baktı. Çekici gülüşüyle kalbimin feleğini şaşırttı. Beni kendine doğru çekip kolunu omzuma attığında, kendi kolum göğsümde çapraz bir şekilde asılı kaldı çünkü parmaklarımız ayrılmamıştı.

Arnavutkaldırımli zeminde ilerledik. Pastel tonlardaki binalar yan yana dizilmişti. Cephelerinde yontulmuş taş plakalar, araya serpiştirilmiş dini anıtlar vardı. Pencerelerden sarkan çiçek demetleri ve antikacı dükkânlarının vitrinlerinde sergilenen eski tesbihler, ritüel objeleri ve nadide elişleri hem kutsal hem de günlük zamanın kesiştiği bir atmosfer yaratıyordu. Sokağın her köşesi sanat galerileri, antikacılar, küçük kafelerle doluydu. Via dei Coronari, bir sığınak gibiydi. Görkemli ama gürültüden uzak, şehrin en güzel sokaklarından biriydi. Bana bir filmin içinde olduğumu hissettiriyordu.

Diğer elimde tuttuğum külahı kaldırıp limonlu dondurmamı yemeye devam ettim. Bir sokak müzisyenine denk gelip adımlarımızı yavaşlattığımızda gülümsemem büyüdü. Çello çalan bir kadın hünerlerini konuşturarak sokağa hayat katıyordu. Onu dinlediğimiz kısa sürenin ardından yola devam ettiğimizde başımı geriye atıp mırıldandım. “Hayat keşke hep böyle olsa.”

“Tam olarak nasıl olsun?”

“Bir film gibi,” diyerek kıkırdadım. “Ya da bitmeyen bir tatil misali.”

Parmaklarımı okşayarak gözlüğünü çıkardı ve bakışlarımızı buluşturdu. “Aklıma bazı fikirler getiriyorsun, Lilith.” Sözleriyle sorguladım. “Nasıl fikirler?” dediğimde tebessümü haylaz bir hale büründü. “Kapatacağımız bu defterin sonunda seni kaçırsam mı diye düşünüyorum. Her yere gidip gezebilir ve hiç dönmeyebiliriz.”

“Bunun için beni kaçırmaya gerek yok. Zevkle gelirim.”

“Hiç dönmemek üzere mi?” dediğinde ciddiyetini gördüm.

Günün birinde kök salmak isteyebilir, arkadaşlarımı özleyebilirdim ama bu onların hayatlarından tamamen çıkacağım anlamına gelmezdi. Sadece bütün bu yaşananlardan sonra kaçabileceğim bir cennet isterdim. Sevdiğim adamla mutlu anılar yaratmaya ihtiyacım vardı. Gidebilme ihtimalimiz göğsümü sıkıştırdı çünkü içim umutla dolmuştu. Yine de kendimi fazla kaptırmak istemedim çünkü Barlas bağımsız olsa da Hektor’un sorumlulukları vardı. “Bunu yapabilir misin ki?”

Bakışlarını kaçırıp birkaç saniye düşündü. “Evet, Gemino Gladius çalışma sahamı genişletmeyi sorun etmez ama bunun için takımımından vazgeçmem ve üstat statümü kaybetmem gerek. Yönetmem gereken bir ekibim varken başımı alıp gidemem.”

Hüzünlendim zira diğerlerinin ona ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum. “Öyleyse biz de kısa süreli seyahatler planlarız,” diyerek geri kalan ihtimalleri eledim. Onun adına karar vermek istemedim ama doğru olan buydu. “Ya da belki uzun süreli bir izin alırsın.” Kaşlarımı çatıttım. “Yıllık iznin falan oluyor mu senin?”

Barlas güldü. “Nadiren.”

“Tamam, yıllık izin alırsın.”

Ona baktığımda kahkaha atmamak için kendini tuttuğunu gördüm. Erimek üzere olan dondurmamı yemeye geri dönüp konuyu kapattım çünkü içimden bir ses, ben ne dersem diyeyim Barlas’ın aklında zaten bir plan olduğunu söylüyordu. Bazen fazla kontrolcü olabiliyordu. Tamam, çoğu zaman öyleydi ama kimse mükemmel değildi. Ve ben onun karakterinin her bir noktasını kabul ediyordum.

Dakikalar sonra bir vitrinin önünde durduk. Antika dükkânının içindeki objelere baktığımda dikkatimi çeken bir parçayla Barlas’ı çekiştirerek içeriye girmemizi sağladım. Dükkân ağır bir kokuyla kaplıydı. Raflarda dizili eski ikonalar, gümüş haçlar, solmuş kitaplar vardı. Zaman

ellerimizin arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Her şey son derece eski lakin bakımlı gözüküyordu. Vitrinde gördüğüm fotoğraf makinesinin önünde durduğumda kollannı belime dolayan adam çenesini omzuma yerleştirdi. İçimi kıpır kıpır eden boğuk bir tonlamayla konuştu. “Bana mı öyle geliyor, yoksa fotoğraf çekiyor olmamı çok mu seviyorsun?”

Barlas ile iki saattir Roma’yı dolaşıyorduk ve bu süre zarfında düzinelerce fotoğraf çekmesine neden olmuşum çünkü evden çıkmadan önce dijital kameramı çantama atmıştım. Birlikte albümümüzü doldurmak adına efor sergilemiştik. Beni tamamlayan adamları anı biriktirmek ve hatıralarımızı belgelemek yeni favori aktivitemdi. Geriye baktığımızda asla unutup aklımızda silikleşmesine izin vermeyeceğimiz güzel günlerimiz olacaktı. O fotoğraflar bir gün evimizin duvarlarını süsleyecek, tuvalle rime eşlik edecekti.

“Seviyorum,” derken sırtıyordum. “Özellikle bizim fotoğraflarımızı çekiyor olmanı.”

Yeleğimin üstünden tenimi okşadı ve kulağıma fısıldayıp beni ürpertti. “Ben de en çok senin fotoğraflarını çekmeyi seviyorum, Annabel Lee.” Kulağımın altındaki hassas noktayı öptü. “Her halini ve her ifadeni.”

Kızaran yanaklarımla beni utandırabilen tek kişi olmasına ne kadar alıştığımı fark ettim. Bizi yüzünde gülümsemeyle izleyen yaşlı adama baktım. Dükkânın sahibi olduğunu anladığımda hafifçe Barlas’ı dürtüp üzerimden kalkmasını sağladım. Adama bakarken kamerayı işaret ettim. “Satın almak istiyordum,” dememle yanımıza geldi. “Çok güzel bir parça seçtiniz.”

Eski fotoğraf makinesini ve ona uygun filmleri aldığımda Barlas ödemeyi kendi yapmak istese de ona attığım bakışlarla geri çekilmek zorunda kaldı. Kahverengi karton poşeti almamla dükkânı terk ettiğimizde hediyesini ona uzattım. Bana, ardından poşete bakıp güldü. “Teşekkür ederim,” deyip elimden aldığı hediyesiyle beni kendine çekip alnımı öptü. “Bunu özel bir çekim için kullanacağım.”

“Özel bir çekim mi?” diye sorarken sesim merakla doluydu. Barlas büyüyen gülümsemesiyle başını salladı ve sadece benim duyabileceğim bir tonlamada konuşup kalbimi sendeletti. “Senin çıplak olacağın özel bir çekim.”

Hafifçe omzuna vurduğumda dudaklarımı yakalayıp beni varhoş eden bir öpüşle ayaklarımı yerden kesti. Sadece ruhani bir anlamda değil, fiilen de ayaklarım yerden kesilmişti. Kısa bir sürenin ardından beni yere bırakıp geriye çekildi. Ona hülyalı bir bakış atmamı sağlayan gülüşüyle kolunu tekrar omzuma attı ve sokakta ilerlemeye devam ettik. Szatin akşamüstü olmasıyla yemek yemeye karar verdik. Köşede kalan mekânın kırmızı örtülü masalarından birine oturduk. Garson ikram olarak *taze burrat* ile domatesli *bruschetta* getirdiğinde menüye bakıyorduk.

Söylediğim spagetinin ardından ikram edilen *bruschettayı* yemeye başladım. Lezzetiyle mest olurken Barlas iki kadeh şarap sipariş etti. *Bruschettalardan* birini alıp ona uzattığımda ağzını açıp elimden kapığı ekmeği çiğnemeye başladı. Tadını beğendiğini belli edercesine başını salladığında bacak bacak üstüne atıp bedenimi ona doğru döndürdüm. Çaprazımda oturduğu için bacaklarımı rahatlıkla bacaklarına yaslayabiliyordum.

Önce şaraplarımız geldiğinde kadehimi onunkine çarpıp gözlerinin içine baktım. “Roma her zaman favorim olmuştu ama artık burası bir parçamız olarak kalacak. Eskiden Roma’yı düşündüğümde aklıma barok dönemi, sıcak taş duvarlar ve Papalık geliyordu. Şimdiyse sadece sen ve anılarımız olacak.”

“En az o taş duvarlar ve sanat eserleri kadar kalıcı olacağız,” dediğinde güldüm. Bakış açısı ve detayları kavrayış şekli benimkiyle denkri. Daima bana birbirimiz için yaratıldığımızı düşündürüp bunu kanıtlayan nitelikte hareketler sarf ediyordu. Beyaz şarabımdan aldığım yudumla damağıma zengin bir tat yayıldı. “Aslında sen bir şehir olsaydın Roma olabilirdin,” diyerek gözlerine baktığımda bana doğru yanaştı. “Öyle mi? Neden?”

“Karmaşık ama büyümlü bir yer ve her köşesinde ayrı bir gizem var.”

Barlas tek kaşını kaldırdı. “Ben gizemli bir adam mıyım?”

“Elbette,” derken bunu sormasına bile inanamadım. “Hayatıma girdiğinde ve seni hatırlamadığım o zamanlar düşünebildiğim tek şey, ne kadar gizli kapaklı biri olduğundu.”

* İnek veya manda sütü kullanılarak *mozzarella* ve kaymaktan yapılan, İtalya’nın Pulya bölgesi kökenli, çok yumuşak ve kremi dokuya sahip taze peynirdir.

** Taze çeri domates, sarımsak, zeytinyağı ve taze fesleğenin harmanlanarak hazırlanmasıyla yapılır. Kızarmış ekmek dilimleri üzerine karışım eklenerek servis edilir.

“Yine de beni beğenmiştin ama.” Kendinden emin sözleriyle gülüp ona baktım. “Ben gizem aşığı bir kadınıym.” Gözlerimi kısıarak kadehime uzandım. “Fark etmediysen diye söylüyorum.” Yüzüne yayılan sırıtışla, “Bana da çok âşıksın,” dedi.

Ve haklıydı, çok âşıktım.

Gözlerinin içine bakarken cümlesini onaylama gereği duymadım çünkü ikimiz de doğruyu biliyorduk. Barlas elini bacağıma atıp çıplak tenimi okşamaya başladığında parmaklarının üstüne elimi yerleştirdim. “Benim sırlarla dolu adamım,” diye mırıldandığımda içkisine uzandı. “Artık değil, artık senden sakladığım hiçbir şey yok.”

“Zahmet oldu.”

Boğuk bir kıkırtıyla bacağıma sıktı. Gülüşünü tebessüme dönüştürerek gözlerimin içine bakarken bir şey itiraf ediyor gibi çekingen bir tavır takındı. “Yaşadığımız karmaşaya rağmen Roma’da çok daha mutlu birisin.”

Omuzlarımı silktim. “Bu şehri gerçekten seviyorum,” dedikten sonra bir itirafta bulundum. “Defalarca kez Roma’da yaşamayı düşündüm.” Başımı yana yatırıp bakışlarımı kaçırdım. “Kendime içinde mandalina ağacı olan bir ev satın alıp, her sabah *espresso* içip, öğlenleri müzeleri gezip akşamları boyalarımın içinde kaybolarak geçireceğim bir hayat hayal ettiğim çok zaman oldu.”

Dudaklarımdan sıyrılan kelimelerle yoğun, dalgın ama bir o kadar da sıcak ve yakıcı bir ifade belirdi yüzünde. Bana bakarken gözlerinin kıyılarında birikenler vardı. Sanki hayal ettiğim şey, onun da zihninde hayat bulmuş bir yansımaydı. Suskunluğunda saklanan kelimeleri sezerek fısıldadığımda tebessüm etti. “Bana böyle baktığında zihnindeki düşünceleri sezebiliyor ama onları işitemediğim için tam olarak anlayamıyorum.”

Bacağımdaki elini yanağıma yerleştirdi. “Beş yıl önce bir hayal kurmuştum,” dediğinde gözleri hiç olmadığı kadar yaşam doluydu. “Seni bulduğumda kuracağımız hayata dair bir hayaldi.” Boğazım düğümlenirken kalbime bir ağırlık çöktü. “O hayalin içinde bir ev vardı. Roma’nın göbeğinde büyük bir ev. Kaybettiğim Gece’mi bulduğumda onu getireceğim ve seveceğini umduğum bir ev.”

Kaldığımız daireyi beş yıl önce aldığını söylediğini hatırladım. Kal-
 ın ki gümbürtüyle dudaklarım aralandığında, yokluğuma eklediği
 ni yıllarca yaşatan ve bu süreçte nefes alıp almadığımdan bile

emin olmayan adama bakmaya devam ettim. Barlas dudağımın kenarına başparmağını sürttü. “Çalışma odamın yanındaki kapalı kapıyı hiç açmadın ve merak edip de bana sormadın.”

“Ne var ki o odada?” derken kaşlarım hafifçe çatıldı.

Barlas’ın bakışı birini sadece görmekten öte onu tanımayı, ezberlemeyi, korumayı isteyen bir dokunuş gibiydi. Bana değil, ruhuma bakıyordu. Sanki gözlerimin arkasındaki her duyguyu ve zihnimde beliren her düşünceyi ezberlemişti. Gözleri, beni aramaktan hiç vazgeçmemiş bir adamın sonunda bulduğu yerden ayrılmak istemeyişindeki kararlılıkla doluydu.

“Atölyen,” dediğinde titrek bir soluk verdim. “Bir gün o eve adım atacağını umarak senin için hazırladığım atölyen.” Nazikçe tenimi okşadığında gözlerim doldu. “Mandalina ağacını düşünememiştım. Onun için üzgünüm.”

Yanağımdaki elini sıkıca tuttuğumda ona daha ne kadar âşık olabilirdim bilmiyordum. Sevgimde boğulduğumu hissetsem de canımı bu uğurda vermek kulağıma fazla epik geliyordu.

“Hep benden bir adım önde olacaksın, değil mi?” diyerek alay ettiğimde güldü. “Her zaman, bebeğim.” Eğilip dudaklarımı öptü ve ardından dudaklarını benimkilere sürterek fısıldadı. “Seni bulmadan önce bile seni iyi tanıyordum. Benimle yarışamazsın.”

Haklıydı çünkü geçmişim hâlâ bulanıktı.

Sekiz ay içinde birkaç kez daha terapiye gitmiş, kaçırıldığımız günün haricinde çocukluğuma dair unuttuğum diğer şeyleri de hatırlamaya çalışmıştım fakat pek başarılı olamamıştım. Parça pinçik anılarım olsa da sanırım hiçbir zaman Barlas’taki hatıralara sahip olamayacaktım.

Gelen yemeklerimizle karnımızı doyurmaya başladık. Barlas tabağının yarısını bitirdiğinde gerilen omuzlarıyla bana bakmadan sordu. “Maç için gergin misin?” dedikten sonra kısa bir süre gözlerime bakıp kendisinin ne kadar gergin olduğunu belli etti. “Bu durumdan nefret ediyorum.”

“Biliyorum ama başka bir seçeneğimiz yok. Ayrıca gergin değilim. Karşıma kim gelirse gelsin kazanacağımı biliyorum.” Bu konuda kendime fazla güveniyordum. “Hem Atilla ve diğer Gemino Gladiis üyelerinden aldığım eğitimler sayesinde beni en son izlediğinden beri bayağı bir geliştım. Bu yüzden unutma, tüm servetin benim.”

Arıfta bulunduğum animızı hatırlayarak tebessüm etti “Kazanan 6 kaybetse de.”

Telefonuma gelen bildirim sesiyle çantamın içine uzandım. Çantamda olduğum cihazın ekranına bakıp mesajdan geçilmediğini gördüğümde mavi renkli uygulamaya girdim. En üstte duran ve en yeni olan annemle mesajını okudum. Ne yaptığımı merak edişiyse kamera ikonuna tıklayıp telefonumu doğrulttum ve Barlas’la fotoğrafımı çektim. Ona gönderdiğim fotoğrafın ardından saniyeler içinde beni aradı. Aramayı yanıtlıyıp hoparlöre aldığım anda annemin şaşkın sesini işittim. “İtalya’da mısınız?”

Annemin, Barlas’ın arkasında kalan tabelayı fark ederek detayları hızlı yakaladığını anladım.

“Evet,” dediğimde Barlas konuştu. “Gece’ye sürpriz yaptım.”

Hem de ne sürpriz...

Annem heyecanla şakıdı. “Ay süper, çok eğlenin ve dikkatli olun. Birbirinize emanetsiniz, unutmayın. Ayrıca bana magnet getirin.”

Kısa süren konuşmamızın ardından görüşmeyi sonlandırıp diğer mesajlara baktım. Barca’yı aramam gerektiğini fark edip rehberime girdim ve adının üstüne bastım. İkinci çalıştı açılan telefonla cihazı kulağıma yasladım. “Bana randevunun güzel geçtiğini söyle,” dediğimde Barlas çamığı kaşlarıyla bana baktı. Barca ise homurdandı. “Sonunda aradın. Nasıl bir belanın içinde olduğunu bildiğim için laf etmeyeceğim ama insan arada mesajlarına bakmalı.”

“Bana gelişmeleri anlat,” dediğimde huzursuzca iç geçirdi.

Barlas merakla beni izlerken ona göz kırptım ve elimi kaldırıp bir dakika rica ettim. Barca ve Gazel’in çalkantılı ilişkisini ona anlatmak istiyordum ancak bunun için önce Barca’nın onayını almalı, yanlış bir şey yapmamalıydım.

“Sanırım barıştık.”

“Nasıl yani? Emin değil misin?”

“Yani emin gibiyim,” dedi Barca. “Bilmiyorum. Feray. Özür dileyip ona daha fazla vakit ayıracağımı söyledim ama yine de üzgün gibiydi. Az önce aradım ve meşgule attı. Sana iyi olmaz, benim bu topa hiç girmemem lazım demiştim.”

Barca ve Gazel, aylar önce bir ilişkiye başlamışlardı. Barca kalbini kırmış ve Gemino Gladiis hayatına rağmen kalbini açabileceğini

düşünmüştü. Bunda benim de etkim ve zorlamam büyüktü. Onun mutlu olmasını istediğim için fazla teşvik edici davranmış olabilirdim ama Gazel'in de ondan çok hoşlandığını bildiğimden böyle yapmıştım. Fakat Barca'nın sorumlulukları fazlaydı ve Gazel'e ayıramadığı vakit bir süre sonra aralarında sorunlar yaratmıştı.

"Hemen kararlar bağlama. Çok negatif düşünüyorsun."

Barca ne kadar sıkıntılı olduğunu belli eden bir tonlamada konuştu. "Yarın sabah yine bulaşacağız ve sanırım o zaman ne düşünüp hissettiğini daha iyi anlamış olacağım." Sözleriyle onun için en iyisini diledim. "Beni haberdar etmeyi unutma," dediğimde güldü. "Başında bir sürü şey var. cidden bir de benim aşk hayatımı dinlemek istediğine emin misin?"

"Evet."

Net cevabımla küçük bir kahkaha attı. "Peki," dedikten sonra birkaç saniye bekledi. "Hektor'a selam söyle. Eğer yardımımıza ihtiyacınız olursa bir telefon uzağınızdayız."

Sesindeki eminlik kalbimi ısıttı. "Biliyoruz. Bana yaz, tamam mı?"

"Tamam."

"Kıza çiçek al."

"Emredersin," derken alay etse de cidden o çiçeği alacağını bilecek kadar onu iyi tanıyordum.

Görüşmeyi sonlandırdığımda beni izleyen Barlas'a baktım. "Barca," diyerek konuştuğum kişinin kim olduğunu belli ettiğimde başını salladı. "Onu anladım," derken ufak bir kıskançlık içindeydi. "Sandığımdan daha yakınsınız galiba."

Oturduğum sandalyeden kalçamı hafifçe kaldırıp yanağını öptüm. "Benim en yakınım sensin," dediğimde gevşediğini fark ettim. "Ama sana daha önce de söylediğim gibi Barca ile iyi anlaşıyoruz ve onu kardeşim gibi görüyorum. Aramızdaki iletişim bana iyi geliyor."

Anlayış dolu bir ifadeyle uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Buna sevindim, Lilith." Elini çekip dirseklerini masaya yaslayarak bana doğru eğildi. Gözlerimi yakalayıp gerçeği en çarpıcı haliyle görmek isteyerek sorguladı. "Feridun'un birkaç saate burada olacak olması hakkında ne hissediyorsun?"

Abimle aynı odada, aynı havayı soluduğumuzdan beri çok uzun yıllar geçmişti. Onu en son gördüğüm halinden ne kadar farklıydı? Bu sorunun

cevabı beni korkutuyordu. Duruşunu biliyordum; sert, mesafeli, sanki hiç kırılmamış gibiydi her zaman. Oysa paramparça olduğunu artık görebiliyordum, anlıyordum. Konuşmamızın iyi geçeceğine dair pek umudum yoktu ama kaçmak da istemiyordum.

Bu bir vedaysa bile yarım kalmasın istiyordum.

“Uzun zamandır kaçındığım bir görüşmeydi ama vakti geldi de geçiyor,” diyerek dürüst davrandım. “Umarım işimize yarabilecek şeyler söyler. Feridun ketumdur. Ağzından laf almak zor olabilir.”

“Merak etme,” diyen Barlas’ın gözlerinden bir karartı geçti. “Ben onu konuşturmasını bilirim.”

Masanın üzerinden uzanıp kolunu okşadım. “Onunla ben konuşacağım. Senin sakın kalmanı istiyorum. Eğer Feridun onda bir koz olduğuna emin olursa işleri daha çok yokuşa sürer.”

Başını sallasa da umduğum kadar uslu duracağını sanmıyordum.

Yemeğimizin geri kalanını keyifle geçirdik. Barlas’a sekiz ayda hayatımda olan başka şeyleri anlattım. Berna ablanın biriyle tanıştığını, Savcı Onur’un ölümünden etkilenip bir süre kendini kapatsa bile sonunda kabuğundan tamamen çıktığını söyledim. Simay ile İlyas’tan bahsettim ve Afra’nın hâlâ ara ara bana Gediz’i sorduğunu anlattım. Sonra geçmiş bir kenara bırakıp şu anın kıymetini bildik ve gelecek hakkında konuştuk. Gittiği ve benim de görmemi istediği yerlerden bahsetti. Oralardaki bazı komik anılarını paylaşıp kahkahalarla gülmemi sağladı.

Saatlerce sohbet ettik.

Ve sadece Barlas ile Gece olduk.

Gece yarısına doğru Barlas’ın telefonu çaldı.

İçimi kaldıran o arama sonucunda beklenen haber ulaşmıştı. Feridun Roma’da, örgütün karargâhındaydı. Edindiğimiz bu gelişmenin ardından evden çıkıp Kolezyum’a gelmiştik. Karargâha doğru ilerlerken midemin ağzıma geldiğini hissediyor, soğuk soğuk terliyordum. Tedirginliğim had safhadaydı. Yanımdan yürüyen adam bunun farkındaydı. Gözlerini saniyede bir bana çevirirken hem endişeli hem de öfkeliydi. İçinde olduğum ruh halinden nefret ettiğini anlamak için çok zeki olmak gerekmezdi.

Karargâha adım attığımızda bizi yine Antonio karşıladı. “Hoş geldiniz,” derken ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirmiş, başını hafifçe eğmişti. “Feridun Eldem’i aşağıdaki odalardan birine aldık. Kendisinin kafası onu bulduğumuzda fazlasıyla güzeldi ama şu an daha iyi.”

Beklediğim bir haberdirdi.

Abimin bağımlılık sorunlarını iyi biliyordum. Benden durmadan para istemesinin en büyük nedeniydi bunlar. Derin bir nefes alıp yanımdaki Antonio’ya baktım. “Beni yanına götürür müsün?” dediğimde karşımdaki adam, Barlas’a döndü. Başını eğip onay veren adamla arkasını dönüp ilerlemeye başladığında onu takip ettim.

Üçümüz aşağıya indik. Daha kasvetli bir alandaydık. Öyle ki buradaki ışıklandırma dahi zayıftı. Bu detay içimdeki tedirginliğin şiddetini artırdı. Koridordan geçip sonuna vardığımızda geniş bir pencerenin önündeydik. Solda kalan kapıya, ardından siyah cama baktım. Antonio camın üstüne parmaklarını yerleştirdiğinde camın karanlık görüntüsü kayboldu. Görebildiğim odayla nefesimi tuttuğumda Antonio konuştu. “Tek taraflıdır. O bizi göremiyor.”

Metal bankta oturan adama baktım. Dirseklerini dizlerine yaslamış, kafasını ellerinin arasına almıştı. Yüzünü göremiyordum ama sadece duruşuyla bile geriliyordum. Üzerindeki kıyafetlere göz attım. Siyah pantolonun üstüne geçirdiği aynı renk gömleğinin birkaç düğmesi kopuktu. Bileğindeki saatinin camı kırılmıştı. Kahverengi saçları dağınıktı. Berbat gözüküyordu ve içimden bir ses, berbat hissediyor olduğunu da söylüyordu. “Ona bir şey dediniz mi?” diye sorduğumda Antonio kollarını gövdesinde birleştirdi. “Kız kardeşinin isteği üzerine onu Roma’ya götürmemiz gerektiğini söyledik ama dediğim gibi kafası güzeldi. Bence hiçbir şey hatırlamıyordur.”

Uyandığında kendini bu odada bulmuş ve neler olduğunu anlayamamış olmalıydı.

Boğazımdaki koca düğümü yutmak isteyerek yutkundum lâkin başarılı olamadım. O düğümde konuşulmamışlar birikmişti. Dilim çözülene kadar boğazımda bir yumru olarak kalmaya devam edip nefesimi kesecekti. Atmam gereken adımla gerginliğim had safhaya tırmanırken yara bandını bir kerede sökmem gerektiğini biliyordum.

Başımı dik tutup hızla kapıya yürüdüm.

İçeriye girip ardından kapıyı kapattığımda Feridun başını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. Oda sessizdi ama içimde yılların gürültüsü vardı. Karşımda oturuyordu. Görmekten korktuğum yüzü eski halinden farklıydı. Yorgun ve bitap gözüküyordu. Kafası karışık, belliydi. Sanki bu odaya onu kim getirdi, neden burada ve neden ben karşımdayım, hiçbirini çözememişti. Bana bir yabancıya, hatta bir düşmana bakar gibi bakıyordu. İçim hem buz kesiyor hem yanıyordu. Çekingen tavrıma rağmen net bir tonlamayla konuştum. “Merhaba abi.”

Hitap şeklimle şaşkınlığı köreldi. Bana bakarken gözlerinde öfke vardı. O bildiğim, tanıdığım, yıllar önce bana sırtını dönerken taşıdığı keskin bakış hâlâ yüzündeydi ama bu kez o öfkenin altı daha kalabalıktı. “Feray,” derken sesi toktu. O sinirli bakışının içinde bir şey çatırdadı. Sanki bana baktıkça beni tanıyor, tanıdıkça sarsılıyordu. “Neler oluyor?” Sorusunun ardından etrafa göz gezdirdi. Kaşları daha derinden çatıldı. “Neredeyiz? Sen neden-” Kendi lafını bölüp tekrar bana baktı. “Birileri gelip bana seninle ilgili bir şeyler dedi diye hatırlıyorum ama-”

“Roma’dayız,” diyerek bu sefer ben sözünü kestim.

Yerinden sıçradığında kasıldım. Uzun boyuyla birkaç adım ötemde dikilmeye başladığında damağım kurumuştı. Şaşkınlıkla karışık bir çözme hali içindeydi. “Roma mı?” Bakışlarını yeniden içinde bulunduğumuz odada dolaştırdı. “Feray tam olarak neresi burası? Neden buradayım?” Bana bakan gözlerinin içinde büyük bir karmaşa saklıydı. “Sen niye buradasın?”

Ben neden buradaydım?

Bu sorunun bir cevabı vardı ama aynı zamanda bu soru, yanıt veremeyeceğim kadar büyük bir bilinmezliğin anahtarıydı. Karşımdaki adama bakarken ona her şeyi anlatmak istedim. Başıma gelen ve buna neden olan kişiyi bilse ne yapardı? Biraz da olsa benim adıma endişe duyar mıydı? Niçin onu benim adıma bir şeyler hissetmeye itmek için çalışıyordum? Bunun gerçekleşme ihtimalinin olmadığını iyi biliyordum ama yine de denemek istiyordum. Belki de gözlerine baktığımda geçmişteki *küçük Feray* haline dönüyordum.

Köşede kalan tekli koltuğa ilerledim. Deri koltuğa oturduğumda, şortum yüzünden açıkta kalan bacaklarım kumaşa yapışırken arkama yaslanmadım. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp parmaklarımı birleştirerek

Feridun'a bakmaya devam ettim. "Çünkü konuşmamız gerekiyor." dediğimde kafasının daha da karıştığını görebiliyordum. Onu aydınlatmak istedim. "İlkan hakkında."

Odadaki havanın ağırlaştığını hissettim. Sanki görünmeyen bir şey, yavaşça içeri sızmış ve nefes almayı güçleştirmişti. O şey, ırlardı. Bilinen ve bilinmeyen arasındaki inci çizgiydi. Akrobatlık etmeye mecalim yoktu ve umuyordum ki abim de aynı şeyi düşünürdü.

Feridun ne bir adım geri attı ne de öne geldi. Öfkesi gözlerinin kenarına kadar dolmuştu ama taşmamıştı. Yumruk yaptığı elleriyle bir heykel gibi karşımda duruyordu. Sessizliği gittikçe büyüyor, fırtına öncesini andırıyordu. Söylediğim ismin etrafına örülen ağa takılan abim, neyi ne kadar bildiğimi anlamaya çalışırcasına bana dikkatle bakıyordu.

"Senden maddi anlamda yardım aldığını biliyorum. Yani daha doğrusu alıyordu, artık değil. Bana onunla ilgili anlatabileceğin her şeyi öğrenmem gerek. Özellikle de İtalya'da olduğu zamanları anlatırsan sevinirim."

"Bunu neden yapayım?" dedikten sonra öfkeyle soludu. "Ayrıca İlkan'dan sana ne?" Sinirle elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne halin varsa görebilirsin ama ben gidiyorum." Odanın köşesinde kalan sırt çantasına ilerledi. Çantayı alıp omzuna attıktan sonra bana döndü. Elleriyle pantolonunun ceplerini yokladı ve bütün arsızlığıyla, "Bana nakit para ver," dedi.

Tek kelime etmeden yüzüne bakmam sinirini kamçıladi. Çantasının sapını sıkıca kavrayıp inat ettiğini belli edercesine karşımda dikilmeye devam etti. O ağzını açmayınca ben de sustum. İsteğinin gerçekleşmeyeceğini algıladığında isyan etti. "Salak salak bakma yüzüme, Feray!" Bağırışıyla içten içe dua edip Barlas'ın odaya dalmamasını diledim. "Nasıl bir şeyin içindesin, o adamlar kimdi, beni nasıl buraya getirebildin bilmiyorum ama umurumda değil. Beni içinde olduğun bok çukuruna çekme."

"Seni bir yere çekmeye çalışmıyorum."

Gözlerini devirip sinirle homurdandı. "Bilmiş hallerinden ne kadar nefret ettiğimi bana hatırlatmış oldun," dedikten sonra bakışlarımızı buluşturup işaretparmağını havada dolaştırdı. "Burası hiç de beş yıldızlı bir otele benzemiyor. Kafam güzel olabilir ama yeraltına indiğimizi anlayabilecek kadar kendimdeydim. Ayrıca o adamlar kiralık asker, çok bariz. Bu

yüzden dediğim gibi neyin içinde olduğunu bilmiyorum ama umursamıyorum da. Beni çıkar buradan.”

Eline koz vermek istemiyordum. Bu acı bir gerçektir ama Feridun’a güvenmiyordum. Ne Gemino Gladiis ne Barlas Balamir hakkında en ufak bir şey bilmesini dahi göze alamazdım. Çünkü emindim ki edindiği bilgileri kullanmaya çalışırdı. Çoktan bilmesi gerekenden daha fazlasını görmüş, duymuştu ama hiçbir zaman elinde salt bir gerçek bulunduramayacaktı. Bana maddi ve manevi zararlar verebilir, hıncını çıkarmaya çalışabilirdi ama sevdiğim insanlara yaklaşmasına izin veremezdim. Yine de ona elle tutulur bir şey sunmalıydım. İnandırıcı bir şey. “Babamın güvenlik şirketini hatırlıyor musun?” diye sorduğumda Feridun’un ifadesi buz kesti. “O adamlar, güvenlik şirketinin bir parçası ve artık benim için çalışıyorlar.” Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve abimin nefretle ışıldayan gözlerine bakmaya devam ettim. “Ve benim, İlkan hakkında ne bildiğini öğrenmem gerekiyor. Bu yüzden çantanı bırakıp otursan iyi edersin.”

Tek kaşını kaldırdı. “Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Seninle konuşmaya çalışıyorum,” dediğimde ciddiyetimi görmesini istedim. Değişen ve saldırganlaşan ruh haline karşı onu daha da kışkırtmanın işime yarayabileceğini düşündüm. “Ne o, konu İlkan olunca kaçacak yer aramaya başladın resmen. Yoksa kendisiyle ilgili bildiğin bir şeyin başını belaya sokacağını mı düşünüyorsun?”

Abimin yüzü, duyduğu her kelimenin ardından biraz daha sertleşti. Çenesi kasıldı, bakışları delici bir hal aldı. “Babasının küçük dehası,” diye dalga geçti benimle. “Ne kadar da zekisin öyle.”

Babasının...

Gözlerine baktığımda bir çocuğun kırılmış hayalini ve olduğu adamın yutamadığı öfkesini görebiliyordum. İçimdeki suçluluk, onun öfkesiyle büyüyordu. Ona acıyordum ama aynı zamanda onu anlayabiliyordum. “Yıllarca hep merak ettim,” derken sesim zayıf çıktı. “Neden benden bu kadar nefret ettiğini anlamaya çalıştım. Acaba bir yerde ben mi hata yaptım, onu kendimden uzaklaştırıp bu hale getirdim diye sorguladım. Ben uzun bir süre hatayı kendimde aradım abi. Ama artık biliyor, net bir şekilde görebiliyorum.” Gözlerim doldu ama ağlamadım. Onun duvar

gibi hakışları karşısında zayıf görünmek istemedim “Sen benden değil. babamdan nefret ediyorsun. Ve ben sana onu hatırlatıyorum.”

Varlığı odadaki oksijeni emiyordu. Beni boğuyor, kısıtlanmış hissettiriyordu. İçinde bastırıldığı öfkenin reaksiyonu tüm bedenine yayılıyordu. Vücudunun titremesi, çenesinin seğirmesi bundandı. Geçen her saniye yaklaşan bir patlamanın habercisiydi ve ben ağzımdan çıkanlarla neyi retiklediğimi artık çok net görebiliyordum.

“Baban,” diye vurguladı. “Evet, babana benziyorsun.”

Gözlerinin içine bakarken bildiğini biliyordum. “Ama sen ona benze-miyorsun,” dememle korkutucu bir gülümsemede bulundu. Dengesiz ve vahşet dolu bir gülüştü bu. “Elbette çünkü o benim babam değil.”

“Ama ben senin kız kardeşinim.”

Cevabımla kahkaha attı ve bana bakmadan odanın çıkışına yöneldi. Kapıyı açmaya çalıştığında başarılı olamaması ona denemeyi bıraktırmadı. Defalarca kez kapının kolunu indirmek için çabaladı. Burnunda soluyarak hızla bana dönüp çantasını bir kenara fırlattığında gözü dönmüştü. “Söyle kapıyı açsınlar.”

Yılların biriktirdiği öfkenin, bastırılmış anıların, görmezden gelinen çocukluğunun vücut bulmuş haliydi. Göğsü hızla inip kalkıyor, artık bedeni konuşuyordu. Gözleri alev alevdi, eminim ki beni de yakmak isterdi. Ağzımı açtığım an, üzerime yürüyebilirdi ama geri adım atamazdım. Çünkü onu konuşmaya zorlamalıyım. Yarası oradaydı ve ben o yarayı görmek istiyorsam üzerine bastırıp kanatmalıyım.

“Bu zamana kadar senden hiçbir şey istemedim. Aksine ne istersen yapmaya, vermeye çalıştım ama bu sefer sen bana istediğimi vereceksin. İlkan hakkında bildiğin her şeyi anlatana kadar buradan çıkamazsın,” dediğimde odanın sıcaklığının birkaç derece düştüğüne yemin edebilirdim. Feridun o kadar hareketsizdi ki bir tablodan farkı yoktu. Gözlerini kırpmıyor, nefes bile almıyordu.

Bir saniyede her şey değişti.

Yüzüne yerleşen öfkeyle bana doğru gelmeye ve hıncını çıkarabilmek adına üzerime yürümeye başladığında ayağa fırlayıp karşısına dikildim. Kapıya şiddetli bir yumruk inerek odada yankılı bir gürültü yarattı.

Feridun bana üç adım kala durdu ve omzunun ardından baktı.

Barlas'ın sabrının sonuna geldiğini anladım. Bizi izlerken kendini zor tutuyor, yalnız konuşmak istediğini bildiği için saygı göstermeye çalışsa da her an içeriye dalabileceğini anlamamı istiyordu. Ve Feridun'a bir mesaj veriyordu. Abim bunu anlamış olmalıydı ki bana baktığında kaybettiği otokontrolü bir nebze de olsa geri gelmişti. Hâlâ öskeliydi ama aptal değildi. Dağınık saçlarını parmaklarıyla daha da karıştırdı. Ardından yanımdan geçip banka oturdu. Arkasına yaslanıp gözlerini üzerime diktiğinde ayakta durmaya devam ettim. Aramızdaki mesafeyi korudum. Bunun nedeni ondan korkmam ya da bana bir zarar vereceğini düşündüğüm için kendime kaçacak zaman aralığı yaratmak değildi. Abimin maksimum yapacağı şey, üzerime yürüyüp beni köşeye sıkıştırarak sindirmeye çalışmak olurdu. Ayrıca Feridun'u yere sermem saniyelerimi bile almazdı. Bu konuda herhangi bir çekincem yoktu ama ona dair kalan son saygımı da kaybetmek istemiyordum. Beni buna zorlarsa, işte o zaman onu yerle bir ederdim.

Kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi üzerine diktim. Dudaklarını sıkı ve çenesi öne doğru çıkmaya başladı. Bu çocukken de ne zaman çekinse ya da gerilse yaptığı bir mimikti. Hâlâ tanıyordum onu. Hâlâ içinden geçenleri okuyabiliyordum. "Neden İlkan hakkında sorular soruyorsun?" dediğinde bakışları bir bana, bir ardımdaki siyah cama kaydı. "Ve niye bu soruları bana soruyorsun? İlkan'a sor, eminim onu da beni bulduğun gibi kolaylıkla bulabilirsin."

"İlkan öldü."

Gözleri bir anlığına boşluğa kaydı. Yüzündeki ifade ancak bir şey sonsuza dek elinden gittiğinde belirirdi. Şaşkınlık, inançsızlık, kabullenememiş ve ardından gelen o keskin kabulleniş. Bana bakarken duyduğu şeyi sindirmeyi deniyor, algılamaya çalışıyordu. Dudakları aralandı ama tek kelime çıkmadı ve ifadesinden okunabilen duygular bana zihnine gömüldüğünü fısıldadı. Zihni geri sarmaya çalışıyor, o dostla paylaştığı son anı bulup ona tutunmak istiyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi başını hafifçe öne eğdi lâkin susmaya devam etti.

Ona bakarken içimde bir parça kıpırdadı. Her ne kadar aramızda fırtınalar kopsa da onun yıkılışını izlemek kolay değildi ama bu haberi söylemem gerekiyordu. Çünkü o dost sadece onun geçmişinin değil,

gerçeğin de bir parçasıydı. Ve şimdi o gerçek, bir mezarın içindeydi. Biz de onun yanına gitmek istemiyorsak bir an önce karşı atığa geçmeliydik.

“Aranızdaki ilişkinin derinliğini bilmiyorum ama zaman zaman görüştüğünüzü, ona para verdiğini, hatta kapıda belirlediğinde onu kabul ettiğini biliyorum. Bu yüzden başın sağ olsun.”

Omuzları hafifçe çöktü ve yumruk yaptığı elleri gevşedi. “Nasıl ölmüş?” dediğinde bir an ona gerçeği söylemeli miydim, emin olamadım. Sonra bilmesi gerektiğini düşündüm. “İntihar etti.” Sözler beni terk ettiği gibi Feridun oturduğu yerden kalktı. Çatılan kaşları ve açık kalan ağzıyla tam karşıma dikilmişti. “Ne?” İnkâr ve sorgu sesinde dalgalandı. “İntihar mı?”

“Evet.”

Gözleri yere indi. Belki de ilk defa tüm o hırçın ve hiddetli dalgaların arasında kalan o yorgun adamı görüyordum. İçinin kırılganlığı yüzünün çizgilerinde dans ediyordu. Tekrar bana baktığında hem üzgün hem şüpheliydi. “Emin misin?”

“Gözümün önünde oldu,” dememle ne kadar şaşırdığını belli etti. Aralanan dudaklarıyla bana bakarken karşımda ilk kez bir düşman gibi durmuyordu. Gözlerinde bir acıma vardı. Adıma üzülmüş, endişelenmiş gibiydi. Oysa bunun için bana değer vermesi gerekirdi ve kabul etmiştim ki abim beni sevmiyordu.

Feridun’la aramızda bir duvar vardı. Bir tarafta o, diğerinde ben duruyordum. Birbirimize bakarken bile aslında birbirimizi göremiyorduk. O duvarı yıkma derdinde değildim çünkü halim yoktu. Biliyordum, bazı şeyler düzelmez ve bazı insanlar değişmezdi. O da aynı şeyi düşünüyor gibi omuzlarını düşürdü. “Kendini nasıl bir belanın içine soktun ay ışığı?” diye fısıldadığında içim titredi. Babamın bana ettiği hitap şeklini kullanması ve bunu onun ağzından duymak, tahmin edemeyeceğim kadar ağır bir şekilde beni yaralamıştı.

“Senin için fark eder mi?”

“Hayır,” dedi kendinden emin bir şekilde. Saniyeler içinde ondan beklediğim hamleyi öne sürerek onu ne kadar iyi tanıdığımı bir kez daha kanıtladı. “İlkan hakkında bildiklerimi anlatınca benim elime ne geçecek? Bu işten kazancım ne?”

Hayal kırıklığı, hazır olduğunu sandığın anlarda bile içinin bir yerinde ince bir sızı bırakıyordu. Bildiğin şeyler de canını yakabiliyordu. “Ne kadar istiyorsun?”

Bana bakarken yine o nefret belirdi gözlerinde. Fakat belki de ilk kez üstüme alınmadım çünkü zihninin gerisinde babamın yüzü olduğunu biliyordum. “Hak ettiğim mirası istiyorum.” Yutkundu ve âdemelman hareket etti. “Oradan oraya sürüklenmekten, hiçbir zaman bir yere ait olamamaktan yoruldum ve sıkıldım.” Bana arkasını dönüp tekrar banka oturdu ve uzun bacaklarını iki yana açıp arkasına yaslandı. Artık gözleri benim üzerimde değildi. “Temiz bir sayfa istiyorum.”

Yalnızlık ona farklı bir şekil vermiş, etrafına ördüğü kabuğu çatlamış ve içinden başka biri çıkmıştı. Feridun’un küçük yaştan beri ne kadar baştan savma bir şekilde büyütüldüğünü biliyor, babamın hatalarının ve annemin zayıflığının eseri olduğunu anlayabiliyordum. Feridun ailesiz kalmıştı ama aile sadece kayıplarla değil, tercihlerle de dağılırdı. Ve o, zamanında yaptığı tercihlerin bedelini ödüyordu. Dedigi gibi yeni bir sayfa istiyor ve belki de bunu hak ediyordu ama bazı sayfalar kolay çevrilmiyor, yazılmış kelimeler silinmiyordu. Yine de onun için en iyisini istiyordum çünkü vicdanımın sesi aksini kabul edemiyordu.

“Anlaştık,” dediğimde bana şüpheyile bakıp tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?” diye sorguladığında iç geçirdim. “Hiçbir zaman seni hakkın olanlardan muaf etmedim. Şimdi de etmeyeceğim ama bir şartım var ve bu pazarlığa açık değil.”

“Neymiş o?”

“Eve döneceksin.”

“Benim bir evim yok,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

İki adımda aramızdaki mesafeyi aşip tam karşısına dikildim. Kararlılığımı görmesini istedim çünkü ağzını açmasa, hatta sonsuza dek sussa bile umurumda değildi. İlkan’la ilgili öğreneceklerimden daha önemli olan şey, babamın hatasını telafi edebilmemdi. “Hayır var,” dediğimde gözlerimin içine öfkesine eşlik eden bir kırgınlıkla baktı. “Sadece nerede olduğunu unuttun.”

Çünkü sana unutturdular.

Şartlarımı sundum. “Ankara’ya gidecek, annemizi göreceksin. Ve bir rehabilitasyona yatıp arınma programına başlayacaksın. Bütün

alışkanlıklarından kurtulup kendine çekidüzen verdiğinde hakkın olan her şeyi sana devredeceğim. Ama önce bana kendini kanıtlayacaksın. Eğer bunu kabul edemiyorsan şimdi gidebilirsin.” Boğazıma takılsa da son cümleyi ekledim. “Bir daha da karşılaşmayız.”

Kelimelerimin ardındaki niyeti ölçer gibi bakıyordu. Kıpırdamadım. Bu bir oyun değildi ama onun gözlerinde bu düşüncenin aksine dair bir hesaplama vardı. Kim ilk açığı verecekti? Kim elindekini gösterecekti? Kim daha çok blöf yapacaktı?

Her zamanki gibi savaşta olduğumuzu sanıyordu.

Oysa ben onunla hiç düelloda bulunmamıştım.

“Gidersem öğrenmek istediklerini öğrenemezsin,” dediğinde blöf yapıp yapmadığımı görmek istiyordu. Kartlarım açıktı. “Uyumumda değil,” dememle dudaklarının kenarı belli belirsiz gerildi. Tek düşünebildiği gerçeği söylediğimdi, görebiliyordum. Ne söylediklerim ne ifadem ne de taşıdığım öfke ve kırgınlık sahteydi. Ne varsa içimde önüne sermiştim. Gözleri yüzümde gezindi. Tereddüt arıyordu ama yoktu.

“Ben ve annem olmadan yıllardır yaşıyorsun zaten,” diyerek kendimi tutamadım. “Tamamen hayatımızdan çıkman neyi değiştirir? Parasız kalmaktan bu kadar mı korkuyorsun?”

Sinirle soludu. “Olayın sadece para olduğunu sanıyorsun.”

“Senin yüzünden. Çünkü başka türlüüne inanmam için bir neden vermedin.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Siz bana başka bir seçenek sundunuz mu?” diye sorduğunda anlamadım. Bunu fark ederek zehir saçtı. “Ben her zaman fazlalık değil miydim zaten? Huzur kaçırın, sorunlu olan çocuktum. Bu yüzden beni oradan oraya savurmadınız mı?”

“Annemle babamın hatası için beni suçlayamazsın.”

Feridun güldü ama gülüşünde acı bir şey vardı. “Sen hiç durdun mu yanımda?” Sorusuyla kalakaldım. Tek kaşını kaldırıp beni sorguladığında canımı yakan gerçekleri dile döktü. “Hiç benim arkamda durup destek oldun mu? Benim de bir abim var dedin mi?” Sesi titrediğinde bunun nedeni öfke değildi. “Ona böyle davranamazsınız, onu yok sayamazsınız, siz böyle yapmamalısınız, dedin mi hiç annemle *babana*?” Desibeli artış gösterdi. “Benimle ilgili her şeyde sessiz kaldın. Hep sustun veya annemle babamın arkasına geçip öylece izledin.”

O an yüzüme bakarak konuştukça sanki her kelimesi içime saplandı. Sessiz kaldığım her anı, görmezden geldiğim her bakışı, duymamayı seçtiğim her suskunluğu önüme serildi. İlk defa onun gözünden bakıtım hayata.

Küçük bir çocuğun, adaletsizliği yutkunarak içine gömdüğü o sessiz karanlığa.

Ben oradaydım ama yoktum. Sırtını dönüp giden değildim ama kalıp hiçbir şey yapmayan da ben olmuştum. İçim yandı çünkü fark etmeden en çok onun yalnızlığına ortak olmuştum. “Ben,” diyerek soluklandım zira ciğerlerim sıkışmıştı. “Benim bir şey yapmamı isteyebileceğini düşünmemiştim.”

İnanamıyor gibi boğuk bir homurtu çıkardı. “Hayır, sen mükemmel çocuk olmak istedin.”

Ona haksız olduğunu ve bunun doğru olmadığını söylemek istedim ama yapamadım. Mükemmel olmak hiçbir zaman derdim olmamıştı çünkü olamayacağımı biliyordum. Fakat bir şeyi fark ediyordum. Susmayı tercih ettiğim zamanların sayısı fazlaydı çünkü hiçbir zaman konuşursam bir şeylerin değişebileceğini sanmamıştım. “Her şey benim yüzümdendi.” İtirafımla abime baktığımda ne dediğimi anlayamadığını belli ederek kaşlarını çatmıştı. “Her şeyin benim yüzümden olduğunu, dört günlük kaçırılışımın ailemizin dinamiğini yok eden asıl şey olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden hiç ağzımı açmadım, Feridun. Çünkü konuşmaya hakkım olmadığını düşündüm. Benim yüzümden o halde olduğumuzu sandım. Hem de çok uzun bir süre. Ve hiçbir zaman yanında olmadım zira beni yanında istemediğini biliyordum. Belki sen fark etmiyordun ama bana her zaman nefretle bakıyordun. Küçük bir çocuk olduğum zamanlarda da genç bir kızken de. Ve şimdi de.”

İnkâr etmedi, aksini söylemedi, sadece öylece durup bana bakmaya devam etti.

İfadesinde bir değişim vardı ama anlayabilmek de adlandırabilmek de mümkün değildi. Gözlerindeki yabancılık fazla derindendi. Fark ettiğimi sandığım her şeyin tersine dönmesini sağlayabilecek kadar kudretliydi.

Ailesi tarafından başka şekillerde yaralanan iki çocuktuk ve farklı biçimlerde savrulmuştuk.

Kabullendiği gerçekte omuzlarını düşürdü. "Söz ver, Feray." Teklifi- me karşılık talep ettiği temenniyle, "Yemin ediyorum," dedim. Alacağı yardımla kendine geldiğinde ve beni buna inandırıp istediği o sayfayı açtığı anda istediğini yapacaktım. Fakat bunu sadece istediğimi almak ya da Feridun üzerinde bir baskı kurmak için değil, gerçekten hakkı olduğunu düşündüğüm için yapacaktım. Zira babam onu öyle görmese, annem bunu unutmuş olsa bile Feridun ailedendi ve benim abimdi.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece durdu. Gözleri hâlâ üzerimdeydi ama artık aramıyordu, sorgulamıyordu. O tanıdık keskin bakış gitmişti. Yerini bir yorgunluk almıştı. Bana kabulleniş içinde olduğunu düşün- dürüyordu. Etrafını çevreleyen atmosfer değişmeye başladı. Gözümün içine baktıkça zihninde bazı taşlar yerine oturmuş olmalıydı çünkü geçen her saniyede bir düşmandan çok abim gibi hissettirmeye, gözümde öyle gelmeye başlıyordu. Tüm o yılların, kırgınlıkların, bastırılmış duyguların altında ezilmekten bıkmış olan adamın kabuğu çatırdadı.

Benim ona uzattığım o görünmez eli sonunda tuttu. Fiziksel bir do- kunuş değildi bu ama hissi çok daha derindi. "İlkan çok garip biriydi," dediğinde sesi kısıktı. İçimde meydana gelen rahatlama ne tarif edilir ne de anlatılırdı. Çok uzun süredir vicdanımın üstünde bir karabulut vardı. Feridun bana nefretle bakmayıp insan gibi konuştukça o karabulut da- ğıldı. "Kaçırılmanızın ardından uzun bir süre onun öldüğünü sandım. Sonra bir gün beni aradı." Dudağının kenarı belli belirsiz bir kıvrımla şekil aldı. "Geçmişten bir hayaletti. Yavaş yavaş hayatıma yeniden girme- ye başladı. Bana neler olduğunu, başına ne geldiğini, niye herkesin onu ölü sandığını anlatmadı. Sormadım diyemem. Defalarca kez sordum ama hiç cevap alamadım. En sonunda sormayı bıraktım. Açıkçası bir yerden sonra umursamamaya başladım."

İlkan'ın sözleri kafamda yankılandı. *Agamemnon yirmi yaşına bastı- ğımda benden sıkılıp beni kapı dışarı etti. Hiçbir şeyim yoktu, hem de hiçbir şeyim. Ben de eski bir dostu aradım. Onun yanına İtalya'ya gidip bir süre onunla yaşadım. Abin beni görünce az kalsın kalp krizi geçiriyordu. Gece.*

Feridun aradı demişti, kapımda belirdi dememişti. "Roma'da oldu- ğunu öğrenince buraya geldi, evine." Sözlerimle kaşlarını çatı. "Hayır," demesiyle bir an kasıldım. Onu dikkatle izleyip yalan söyleyip söyleme- diğini anlamaya çalıştım. "İlkan zaten Roma'daydı."

“Yirmi yaşına bastığında kapında belirip bir süre seninle yaşamadı yani?”

Abim *ne saçmalıyorsun* der gibi baktı bana. “Hayır, hiçbir zaman birlikte yaşamadık. Ya da uzun bir süre bende kalmadı.” Emin olmak ister gibi kendimi tekrarlardım. “Hiçbir şeyi ve hiç kimsesi olmadığı için yirmi yaşındayken bir anda kapında belirip sana kalp krizi geçirtmedi, yanında kalmadı, doğru mu?”

“Evet,” dedi bana deli olduğumu düşünürcesine bakarken. “Ayrıca İlkan’ın gayet her şeyi ve yanında olan insanları vardı.” Doğrulup ellerini birleştirdiğinde karşımdaki adamın değil, İlkan’ın yalan söylediğine emindim. Şaşırmadım çünkü bizi birer kukla gibi işine geldiği şekilde oynatmak istediğini anlayalı aylar oluyordu. “İkimiz de Roma’da olduğumuz için ara ara görüştük. Evet, ona birçok kez para verdim ama ihtiyacı olduğundan ya da borç olarak değil. Benimle kart oynar, beni soyup soğana çevirirdi. Zaafımı biliyor ve bunu kullanıyordu.”

“Paraya ihtiyacı yok muydu?”

“Hayır.” Arkasına yaslanıp homurdandı. “Gayet iyi bir hayatı vardı. Ve bazen beni sinir ediyordu ama yine de,” dediğinde omuzlarını silkti. “Onunla vakit geçirmeyi seviyordum çünkü *geçmişten* biriydi.”

Aileden hissettirmişti...

Kelimelerinin arkasındaki anlam tam olarak buydu ve onu anlayabildim. “Ama onun evini kiralamasına yardım ettin,” dememle abim bir an ne dediğimi anlamamış gibi çattığı kaşlarıyla bana baktı. İdrak ettiği her neyse alnındaki kırışıklıkları yok etmesini sağlamıştı. “Navona Meydanı’ndaki evi mi diyorsun?” Başımı salladığımda konuşmaya devam etti. “O evi ilk başta kendime kiralamıştım. Sonra İlkan kılıç oynadığımız bir gece daireyi elimden aldı ama kira sözleşmesi benim üstümde kaldı.”

İlkan’ın hareketlerinin ardındaki motifleri anlamam daha güç hale gelmeye başlamıştı. Neyi, neden ve hangi niyetle yaptığını kestiremiyordum. Feridun’un üstüne şüphelerimi çekmek istemiş, kendisi sütten çıkmış ak kaşık gibi davranırken bana abimi işaret etmişti.

Zihnimdeki tek ses İlkan’dı ve geçmiş bana kendini hatırlatıyordu. “Sana hiç benimle ilgili sorular soruyor, hakkımda konuşuyor muydu?”

“Evet, sen ve...” Hatırlamakta zorlanıyor gibi yüzünü buruşturup ellerini şaklattı. “Neydi şu çocuğun adı? Hani küçükken hep peşinde

dolandığın. Aile dostumuzdu.” Kimden bahsettiğini anlayarak konuştum. “Barlas.”

“Evet o.”

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. “İlkan sana benim nerede ve ne yaptığımı sormuş muydu? Yani İstanbul’da olduğumu, bir galeride çalışıp psikoloji okuduğumu biliyor muydu?”

Feridun sessizleşip düşündü. “İstanbul’da olduğunu biliyordu.” Gözlerini kaçırıp tekrar bana baktığında umarsız gözükmeye çalışıyordu. “Ama senin hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum ve senin hayatına dair de anlatacak kadar bir şey bildiğim söylenemez.”

İlkan, Feridun’un para vermek ve ara sıra işine yarayabilecek şeyler söylemekle sınırlı bir görevi olduğundan bahsetmiş, oyundaki pozisyonunu her zaman küçümsemişti. Cansel Hanım ile İtalya’da bir etkinlikte tanışıp onun paylaştığı bir fotoğrafta beni görerek peşime düştüğünü, Cansel Hanım’ın hayatına bu yüzden sızdığını söylemişti fakat bu gerçek değildi. O zaten beni ve nerede olduğumu biliyordu. Abimden öğrenmişti. Cansel Hanım’ı kullanıp bana yaklaşmıştı, evet. Fakat neden sanki her şeyin başlama nedeni olarak o fotoğrafı görmesini bahane etmişti?

Çünkü kurbanı oynamak istiyordu.

İlkan ile olan bütün konuşmalarım gözümün önünden geçmeye başladı. Sözleri, eylemleri, mimikleri. Hepsi kafamın içinde bir kasırga yarattı. Bize sunduğu personası, canı yanan, arkada bırakılan ve ezilen bir çocuktan doğan yaralı adamdı. Agamemnon’un onunla işinin bittiğini söylemiş, kendine yeni bir düzen kurmak istediğini anlatmıştı. Hayata tutunmaya çalışan, kendini iyileştirmeyi deneyen bir adam gibi konuşmuştu. Bu oyunun başlangıç noktası olarak bile sunduğu şey, bir nevi kaderin cilvesiydi. Oysa hayır, bu doğru değildi. Şimdi daha net görüyor, anlayabiliyordum.

İlkan çok ama çok uzun bir süredir bugünü planlıyordu.

Her adımını, her kuklasını, her hamlesini, bu oyunun sonu için şekillendirmiş, tüm dengeleri altüst ederek kendi bildiğini okumuştı. Yavaşça, zamanla güçlenmişti. Herkesin istediği şeyi, istediği gibi görmesini sağlamıştı. İlkan, kuzu postuna bürünmüş bir kurttu. Ve içimden bir ses sandığımızdan daha da çok hiçbir şeyi bilmediğimizi söylüyordu.

Feridun bana baktığında içtendi. “Bak sana ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Adam tam bir Pandora’nın kutusuydu. Hakkında ne bildiğime bile emin değilim. Hele bildiklerimin yüzde kaçı doğru ondan hiç emin değilim.” Yerinden kalkıp dakikalar önce bir kenara fırlattığı sırt çantasını aldığı anda her eylemini dikkatle izledim. Karşıma geçip çantanın içinden çıkardığı anahtarı bana uzatmasıyla şaşırdım. “Bu İlkan’a ait bir deponun anahtarı. Neredeyse dokuz ay önce bana gönderip bir ara alacağını söylemişti. Belki orada işine yarayabilecek bir şey vardır.”

Anahtarı aldığımda, “Depo nerede?” diye sordum. Daha önce görmediğim bir şekle sahip olan silindir anahtarı inceliyordum. “Hiç gitmedim ama ismi Da Vinci Vaults.” Duyduğum isimden çıkardığım sonuçla kaşlarım çatıldı. “Depodan kastın banka kasası mı?” Abim dudağını büzdü. “Bilmiyorum, İlkan depo demişti.” Anahtarı onun elinden aldığımda kayan yakasını düzeltti. Gözümün içine bakmasa ve umursamaz gözükmeye çalışsa da, “İlkan’ın sağı solu belli olmazdı,” dediğinde sesindeki kısmi endişeyi duyabilmişim. Beni karşılaşılabileceğim şeyin, *her şey* çıkabileceği hakkında uyarmaya çalışıyordu.

Yaklaşımı küçük bir kız gibi hissetmemi sağlamıştı. Tebessüm etmek istiyor olsam da bunu yapmadım çünkü ondan gelecek iyi bir tutuma ne kadar aç olduğumu görmesini istemedim. “Peki,” deyip anahtarı şortumun cebine soktum. “Teşekkür ederim.”

Bana kaçamak bir bakış attı. “Senden hiçbir zaman nefret etmedim.” Beklemediğim kelimeleriyle gafil avlandım. Ben ona bakarken o gözlerini bir noktaya dikti. “Ettiğim nefret kendimeydi. Sadece sana yansıtmak daha kolay geldi.” Başını çevirip gözlerimi buldu. “Eğer hissettirdiğim şey, senin için sorun olduğunsa bil diye söylüyorum asıl sorunlu olan bendim.”

İyileşmenin evreleri vardı. Bazen birinin geri dönmeyi seçmesiyle süreç başlardı. Abim sonunda kendini bulabilecek gücü *kendinde* görüyor olmalıydı ya da o kadar tükenmişti ki artık başka bir yol bulamıyordu. Ne olursa olsun, ilk defa onun için umutluydum çünkü ömrümde ilk kez gözlerinde gerçek bir istek görebiliyordum.

“Beni boğmaya çalıştığını duydum. Bence nefret etmediğini söyleyemezsin.”

Alaycı kelimelerimle gözlerini devirdi. “Seni boğmaya çalışmadım.” Bana hikâyenin ne kadarını anlatması gerektiğini bilmiyormuş gibi sorgulayıcı ve biraz da çekingen bir bakış attı. Boğazını gürültü oluşturan bir biçimde temizledikten sonra kaçırdığı gözleriyle eklemede bulundu. “Ağlıyor, susmak ne bilmiyordun. Ben de seni kucağıma aldım. Bebek tutmak konusunda bir şey bilemeyecek kadar küçük bir yaştaydım. Seni fazla sıkı sarıp boynuma gömmüşüm.” Yine yüzünden o acı ve öfke hamurlarından yoğrulan karanlık gölge geçti. “Baban bizi gördüğünde yanlış anladı. Ona göre çok kıskanç bir çocuk, hatta arkadaşına söylerken duyduğuma göre tuhaftım.”

Babam, dünyanın en iyi babasıydı. *Ama sadece benim için.*

Bunun ardındaki nedeni anlayamıyordum ama her zaman bir sebep olmayabileceğini öğrendiğim bir yaştaydım. Ayrıca herkesin kendi perspektifinden baktığı yaşamından çıkarımlarda bulunabileceğini de iyi biliyordum. Belki de babam şu an burada olsa ve abimin anlattıklarını duysa kendi açısından bir savunma ya da açıklama getirebilirdi. Bu onların hesaplaşmasıydı ve anlaşılan bazı davalar mahşere kalıyordu.

“Sorunlu olan sen değildin,” derken samimiydim. “Sorun, babamın sana yaklaşımıydı.”

Bir an nefesini tuttu. Benim ona bu kadar net ve sarsılmaz bakmam, acı gerçeği bütün netliğiyle dile getirmem onun kendi hikâyesine dair yazdığı o yanlış cümleyi çatırdatıyordu. Tek kelime etmedi ama ben içindeki çalkantıyı görebildim. Feridun’un içinde kimsenin el uzatmadığı bir çocuk kalmıştı. O çocuk öylesine yalnızdı ki hayatındaki hiçbir noktayı dolduramamıştı. Hep açlık çekmiş, tatminsizlik yaşamıştı. Bu yüzden kendini kumara vurmuş, içki ve madde gibi şeylerle içinde olduğu gerçeklikten kaçmayı denemişti. Hep eksikliklerini doldurmaya çalışmış ama bunu yanlış yöntemlerle yapmayı deneyerek içinde daha büyük boşluklar yaratmıştı. Artık bunun bir son bulması gerekiyordu. Belki yapamayacak ve birkaç hafta sonra yine çekip gidecekti. Belki şu an gözlerinde görebiliyor olduğum umut bir yanılsamaydı. Yine de içimden bir ses denemeye değer diyordu.

İlk kez ona karşı babamı savunmamış, aksine onu anladığımı söylemiştim. Bunun bu kadar etkili bir gücü olacağını tahmin etmemiştim. Konuşmayacağını anladığımda hissettiğim duygularla ağırlaşan sesimle

nurıldandım "Beni Ankara'ya götürmeler için gerekli ayarlamaları yap-
cağım. Annem de beni bırakmış. Birkaç saatte uçakla çıkarsam" diye
rimle vavaşa hapını emdiğim derzine salladı. Bunun üzerine ona baktı
karnada bulundum "Anlatamamı unuttu."

İşyğudan annemi göli hana bakıyordu. Bundan dolayı ne düşün-
düğünü anlamamı zorlayordu. Hapini bu aralar daha keskin ve kararlı bir
ifadeyle salladığında yapabileceğini tek şey, ona inanmayı denemesi.
Ona veda edercesine yüzüne uzun uzun baktım. O da gözlerini çekerek
Aramızdaki sessizlik dıngındı. Yormuyor, acıtmıyor ama buruk hissetti-
riyordu.

Arkamı dönüp kapıya ilerledim. "Fenay," dediğini işiterek durdum.
Çinrumun ardından ona baktığımda ifadesinde büyük bir değişim vardı.
Ofkeden deliren o adam, oralarda gözükmüyordu. Aksine yüzünün her-
harını ona gençlik katan bir ıylı sarmıştı. Dudakları aralandığında ondan
hiç duymadığım bir kelime dık geldi. "Görüşürüz."

Çiddeden görüşür müydük?

Sansırım buna zaman karar verecekti.

KOD ADI KURUYUCU ANZ

.

**Canavarın karşısında durursan kahraman,
ondan kaçarsan korkak olursun.**

Korkundan kaçarsan suçlu, kahraman olmak için canavara karşı yığılırsın.

Barlas ile arabaya bindik.

Parmaklarımla arasında çeviriyorduk. Uzun bir yolculuktu. Arabaya binerken içinde anlamsız bir sakinlik vardı. Karargaha gelmeden önce ruhumda kopan o fırtınadan eser kalmamıştı. Bunun nedeni Feridun'a sonunda yücelmiş olmam mıydı? Belki kısa süren konuşmamız tam olarak sonuçlanmamıştı ama yılların ardından, sonunda yaşadığım ahundaki canavara bakıp aslında orada olmadığını görmüş gibi hissediyordum.

Bir nebze rahatlamış olmamın bir diğer nedeni de bu oyundaki rolünün aslında lanse dilen kadar büyük olmayıştı. İlkan... Kendisi kafamın içindeki bir ağrıydı. Beni zorluyor, öfkeliyor ve yoruyordu. Bazı şeyler çok anlamsız, bazı şeyler fazla anlamlıydı. Ona dair her şey bir muammaydı.

Önümü göremiyor olsam da çıkışı bulacaktım.

Yanımdaki adama bakıp ne kadar gergin olduğumu anladığımda elimi bacağına yerleştirerek dokunuşumun ona daha iyi hissettirebilmesini umdum. "Barlas," dediğimde iç geçirip direksiyonu kuracakmış gibi teriçe kavramayı bıraktı. Boştaki eliyle parmaklarımı okşayıp gözlerimin içine baktı. "İyi misin?" Soruyla tebessüm etti lakin neye ya da mutluluktan eser olmayan gülüşünde büyük bir sükunet vardı. Sorumu, "Sadece gerginim," diye yanıtladığında tenine yansıyan sarımsı ışığın altında bir sanat eseri gibi gözüküyordu. "Feridun'a sabırlı davrandın ve ben kendimi çok zor tuttum, Lilith."

“Kapıya inen yumruktan anladım,” dediğimde elimi çevirip parmaklarımızı iç içe geçirdim. Bedenimi ona doğru döndürdüğümde başını kır ruğa yaslayarak beni izledi. “Feridun doğruları söyledi. Buna eminim. Ve İlkan’ın niyetinden ciddi anlamda şüphe ediyorum.”

Sağ elini hafifçe ensesine götürüp saç diplerini ovaladı. Gerilen kol kasına ve o kola işlenmiş olan suretime baktığımda sinirden katılaştan sesini işittim. “Ben her şeyden şüphe ediyorum. Fazla açıktayız gibi hissediyorum. Sanki her an bir yerden beklenmedik bir darbe gelebilir. Sana bir zarar gelebilme ihtimali-” Bir an göğsü hareket etmedi. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde ifadesindeki acıyı gördüm. Elim yarasının üstüne yerleştirmemle kara gözleri beni buldu. Gergin dudaklarındaki çizgi yok olup çatık kaşları birbirlerinden uzaklaştı. “Yaran mı sızladı?” dememle göğsünün üstündeki elimi kavrayıp kaldırdı. Parmaklarımı dudaklarına yaslayarak minik buseleri tenime bıraktı. Gözlerimin içine bakarken yarasını tetikleyen psikolojik etkenin ne olduğuna dair bir fikrim oluştu.

Barlas, beni kaybetmekten korkuyordu çünkü o yaraya sebep olan kurşun yüzünden beni az kalsın tamamen kaybedecekti. Birçok kez bununla sınanmıştık. Zihnindeki kodlanışta ben hep kaybettiği, yitirdiği biri idim. Tekrarlanma ihtimali onu mahvediyordu. Bu, benim için de aynıydı. Bu hayattaki en büyük korkum, onsuzluktu.

“Ben iyiyim bebeğim.” Samimi gülümsemesiyle göz kırptı. “Ve senin ellerin kesinlikle sihirli.”

Hayır, sadece bana o kadar âşıksın ki senin için bir sığınağım.

Kendimi hafifçe kaldırıp dudaklarımızı buluşturduğumda gecenin bir köründe Roma’da, sevdiğim adamla aşk yaşamaktan başka bir şey yapmama neden olan herkesten nefret ettim. Kısa sürecek olsa da bu anı kendime çalarak dakikalar önce yaşanan ve öğrendiğim her şeyden sıyrılıp kendimi Barlas’ın büyüüne kaptırdım.

Alt dudağımı hafifçe dişleyip kısık bir iniltinin dudaklarımdan dökülmesine neden oldu. Elini bir anda saçlarımin arasına ilıştırıp siyah tutamlarımı hafifçe çekti. Bedenimin her bir noktası alev alev yanıyor, onun dudakları sayesinde tutuşuyordu. Geriye çekilip gözlerimin içine baktığında ben arzulu, o ise saldırgan bir tutum içindeydi. Alnını alnıma yaslayıp derin bir nefes aldı. Kaybettiği kontrolünü kazanmaya çalışıyor olmasını umursamadan kucağına tırmandım. Direksiyon ile onun bedeni

arasına sıkışıp sırtımı kapıya yasladım. Başımı geriye atıp gözlerine baktığımda beni hülyalı bir bakışla izliyor, saçlarımı okşuyordu.

“Her şeyden şüphe ediyorum dedin.”

Çenesini hafifçe eğdi. “Sanki her şey ortada ama bir o kadar ortada hiçbir şey yok gibi,” dediğinde tam olarak içimden geçen buydu. “Çok yorulduğum ve sıkıldım.” İtirafındaki utancı işitebiliyor ve kendini böyle hissetmesini istemiyordum. “Kendimi bildim bileli bir şeylerle savaşıyorum ve artık sonunu görmek istiyorum. Seninle bir ömür istiyorum Sakin bir ömür.”

Yanağını okşamaya başladığımda başını elime doğru eğdi. “Benim de istediğim bu,” diye fısıldadı. “Ve istediğimizi almamıza çok az kaldı. Buna inanıyorum.”

Sessiz kaldığında ben de ona eşlik ettim. Birbirimize sükûnetle güç vermeye çalıştık. Fazlasıyla yorgunduk. Sadece beden değil, zihnen de. Hâlâ aşmamız gereken zorluklar vardı. Üzerine yenileri eklenip duruyordu ama biliyordum, birlikte olduğumuz sürece hepsinin üstesinden gelecektik. Başımı omzuna yaslayıp sessizliği dinleyerek aklımdaki kaosu sindirmeye çalıştım. Bedeninden yayılan tanıdık koku ve sıcaklıkla dinlendiğimi hissettim.

Geçen dakikaların ardından başımı gömdüğüm boynunda kalmaya devam ederek, dudaklarım tenine sürtünürken konuştum. “Yarın sabah annemi arayıp Feridun’la olan konuşmamı anlatacağım. Tabii İlkan kısımlarını atlayarak.” Kafamı kaldırıp kara gözlerine baktım. “Ankara’ya güvenle transfer edilmesini sağlayabilir misin?”

“Elbette güzelim.”

“Teşekkür ederim,” deyip tekrar boynuna gömüldüm. “Ve odaya dalmadığın için de teşekkür ederim. Senin için zor olduğunu biliyorum ama onunla kendim konuşmalıydım. Ayrıca seni tanıyıp bunu bir koz haline getirmesini istemedim.” Saçlarımın arasındaki parmakları kasıldı. “Annabel Lee, abin bir noktada beni görmek zorunda kalabilir ve gördüğünde tanıyabilir.”

“Biliyorum. Sadece şimdi sırası değildi.”

Şakağımı öpüp yanağını başıma yerleştirerek beni boynunda kısırdı. “Sen beni düşünüyorsun, ben de seni,” diye mırıldandığında gülümsedim.

"Ama hiçbir zaman beni kendinden önce düşünme. Önce sen, sonra ve en son belki ben."

"Sus, Barlas."

Gülüştünü iştirdiğimde bu görsel şöleni kaçıramayacağımı düşünerek başımı geriye savurdum. Yakaladığım görseli zihnime kaydederken telas sılm ettim. Ona dair her şeyin içime çiçekler açtıyor olması kesinlikle sevdaya dahildi.

Bakışları hâlâ elimde tutuyor olduğum anahtara kaydığında gülümsemesi bir balon misali söndü. Karargâhtan ayrılmadan önce Da Vinci Vaults'u araştırmıştık. Yüksek bir güvenlik sistemine sahip, müşteriler için depolama alanları sunan bir emanet bankasıydı. Yedi yirmi dört hizmet veriyordu. Bu yüzden gecenin bu saatine rağmen oraya gitmemizin bir sorun olmadığına karar vermiştik. Elimizdeki anahtar sayesinde İlkan orada ne saklıyorsa bulabilir, belki de onun ya da Agamemnon'un hakkında yeni bir şeyler öğrenebilirdik. Barlas elimden anahtarı alıp inceledi. "Ne bulacağımızı merak etmiyor değilim."

"Başka bir video olabilir."

Tahminimle başını salladı. "Mantıklı," dedikten sonra bir elini yavaşça kalçama indirip hafifçe sıktı. "Yerine otur güzelim. Daha geç olmadan gidip şu işi de halledelim."

Arkama yaslanıp yüzümdeki kurnaz tebessümle mırıldandım. "Fazla sabırsızsın. Yoksa bu gece için başka planların da mı var?" Eğilip dudaklarımın hızlı bir öpücük kondurdu. "Evet, planım seni ve yatağımızı içeriyor."

Yatağımız.

Bunu duymak fazlasıyla hoşuma gitmişti. Ayrıca sabırsızlanmamı sağlamıştı. Yolcu koltuğuna geri oturup kemerimi taktım. Barlas motoru çalıştırıp yola koyuldu. Da Vinci Vaults, yirmi dakikalık bir mesafede olsa da gecenin bu saatinde yollar bomboştı. Bu yüzden olması gereken birkaç dakika daha erken ulaşmamız gereken konuma varabildik. En azından GPS öyle diyordu.

Araçtan indiğimizde sokağın köşesindeki binaya baktım. Dış cephesi yontulmuş taşlarla bezeliydi. Mimarisi göz dolduruyor, sessiz sokağın içinde tarihi bir eser olarak çok şey anlatıyordu. Binaya ilerlemeye başladığımızda altın harflerle yazılmış olan ismi gördüm. İki kanatlı piri

kapının üstüne Da Vinci Vaults kazınmıştı. İçeriye girip ılık yata yerleştirilmiş dedektörlerden geçtiğimizde şansın bizden yana olmasını diliyordum çünkü elimizdeki anahtara rağmen kasayı açma imkânını bize tanımayabilirlerdi.

İçeriye göz atıp ilerledim. Mermer zemin ayak sesimi çoğaltarak mekâna yayıyordu. Yankı yüksek tavanlara çarpıp ince bir reverana gibi kulağıma geri dönüyordu. İç mekân neredeyse bir müze estetiğindeydi. Duvarlar, tablolarla kaplıydı ama sıradan eserler değildi bunlar. Her biri Leonardo da Vinci'ye aitti. Yani onun eserlerinin birer replikasıydılar. Sağ duvarda, insan oranlarını kusursuzca gösteren Vitruvius Adamı yer alıyordu. Hemen ilerisinde, bir vitrin içinde solmuş bir kâğıt parçası vardı. Da Vinci'nin uçuş makinelerine dair çizimleri olduklarını görebiliyordum. Sol taraftaki duvardaysa Mona Lisa'nın bir replikası asılıydı.

Tam karşımızda, ilerlediğimiz noktada siyah mermerin üzerine gömülmüş bir masa vardı. Masanın ardında oturan adam bu çağdan değilmiş gibiydi. Gri takım elbisesi üzerine tam oturmuştu ve taktığı kravatı Da Vinci'nin soluk eskizlerinden esinlenilmiş gibi desenliydi. Duruşu, kıyafetlerini taşıyış şekli fazla karikatür hissi veriyordu.

Adamın arkasında kalan basamaklara baktım. Yukarıya çıkan, sağ ve sola ayrılan iki merdiven gideceğimiz yolu çiziyordu. Duvarda altın varaklı bir çerçevenin içinde elyazısıyla beyaz kâğıda karalanmış bir cümle vardı.

Gerçeği bilen, artık susabilir.

"Hoş geldiniz," diyen adamla bakışlarımı ona çevirdim. İngilizce konuşmasına şaşırmıştım. "Merhaba," diyerek elimdeki anahtarı kaldırdığımda konuşmaya devam edip arkadaşımın, kasasından bir şey almamı istediğine dair kuyruklu bir yalan söyleyecektim ki adam beni böldü. "Ferah Hanım, kasa için üst kattaki görevli size yardım edecek."

Adamı bilmesi tahmin ettiğim bir hamle değildi. Şaşkınlığımla kala kaldığımda Barlas devreye girdi. "İsmini nereden biliyorsun?" derken oldukça tehditkârdı. Resepsiyondaki adam bir ona bir bana bakıp tebessüm etti. "Kapılardan girdiğiniz an sistemimiz Feray Hanım için alarm verdi. İsmi burada bulunan bir kasa için ziyaretçi listesinde." Gözlerini bana dikti. "Da Vinci Vaults son sistem güvenlikle korunur. Kasalar güvenlik protokolünden sonra hemen solda. Özel erişim için kimlik ve kod gerekli. Kimlik bilgileriniz sistemde kayıtlı ama umarım kodu biliyorsunuzdur."

“Kod mu?”

“Evet efendim. Güvenlik sorusunun cevabı, kodunuzdur.” Anlayamadığımı belli eden bir ifadeyle adama baktığımda kibar bir tebessümde bulunup sağda kalan merdiveni işaret etti. “Yukarıdaki görevli arkadaşım size yardımcı olacaktır.” Barlas’a baktı. “Üzgünüm ama siz burada beklemelisiniz. Üst kata çıkmak için gerekli olan izin sizde yok ve kimliğiniz sisteme kayıtlı değil.”

Barlas ağzını açıp gözlerindeki öfkeyi saçacağı sırada uzanıp omzuna dokundum. Kara gözlerini bana çevirmesi birkaç saniyeyi buldu. Resepsiyonu olduğu noktaya bakışlarıyla kazımaya ara verdi ve ben de onun içini rahatlatmasını umduğum sözleri söyleyebilecek zamanı bulabildim. “Sorun yok, işim uzun sürmez.” Çattığı kaşlarıyla inkâr edeceği anda, “Başka seçeneğimiz yok ve bağırırsam duyacağın bir mesafedesin,” dedim.

İçinde bulunduğumuz durumdan memnun olmadığını belli etse de başını salladı. Ardından resepsiyonistin buz kesmesini sağlayan sözleri dile getirdi. “On dakika içinde sağ salim aşağıda olmazsan bu binayı herkesin başına yıkarım.”

Çok romantikti.

Parmak uçlarımda yükselip yanağım öptüm ve onu ardımda bırakıp resepsiyonistin gösterdiği merdivenlere ilerledim. Basamakları tırmanıp ikinci kata vardığımda önümde bir kapı belirdi. Binanın eski havasına uymayan metal kapılar iki yana açıldığında beni bir kadın karşıladı. Siyah takım elbisesi onu profesyonel gösteriyordu. İfadesindeki nezaket rahatlatıcıydı. “Merhaba,” dediğinde o da İngilizce konuşmuştu. Aksanı oldukça belirgindi. “Çantanızı ve üstünüzü aramam gerekiyor.” Sağımda kalan fanus şeklindeki cihazı işaret etti. Havalimanlarındaki o büyük aparatlara benziyordu. İçine girdiğimde mekanik bir ses duyuldu. Saniyelerin ardından yanan yeşil ışıkla dışarıya çıktığımda kadın solda kalan koridoru işaret etti. “Size kasanıza kadar eşlik edeceğim. Lütfen beni takip edin.”

Kadının peşinden gittim. Alt katın tarih kokan taş dokusu yerini neredeyse bilimkurgu bir atmosfere bırakmıştı. Koridor boyunca uzanan duvarlar, yarı saydam panellerle kaplıydı. İçlerinden geçen kablolar, damar gibi kıvrılıyordu. Eski ve yeninin sentezlenmiş hali gibiydi. Önümden yürüyen kadın görevli kusursuz bir duruşla ilerliyordu. Siyah üniforması neredeyse heykelsiydi zira dikiş yerleri görünmeyecek kadar iyi işlenmişti.

Koridor siyah yüzeyli kapılarla kaynıyordu. En az iki düzine kapı vardı ve üst kat bir sürü koridordan oluşarak labirent izlenimi veriyordu. Sonunda bir tanesinin önünde durduk. Pürüzsüz kapıda ne kol vardı ne de tuş. Bir duvarı andırıyordu. Görevli kadın elini yana uzattı. Avuç içinden yayılan ısıyı algılayan sensör, yüzeyde soyut bir desen çizdi. Siyah kapının üzerinde bir ekran belirdi. Beyaz çizgiler yan yanaydı ve yanıp sönüyorlardı. O çizgilerin hemen altındaysa beyaz bir daire vardı, düğme izlenimi veriyordu.

“Şifreyi görmemem gerekiyor. Bu yüzden ben gittiğimde daireye basın. Size güvenli sorunuzu gösterecek. Kodu dile getirmenizle kapı açılır,” diyen kadın tebessüm ederek başıyla geldiğimiz koridoru işaret etti. “Sizi girişte bekliyor olacağım.” Arkasını dönüp gideceği sırada onu durduran soruyu yönelttim. “Şifreyi yanlış girersem ne olur?” Bana baktığında suratı asılmıştı. “Üzgünüm ama o zaman içeriye giremezsiniz. Güvenlik protokolü gereği sizi dışarıya çıkarmak zorunda kalırız.”

“Ah, anladım,” dediğimde sesimdeki huzursuzlukla kibar bir tebessüm edip koridorda ilerledi ve beni bir başıma bıraktı. Omuzlarıma çöken yükü gerildiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, nefesim tıkanıyordu. Bulmacalardan sıkıldığımı düşünerek önüme döndüm ve kapıya baktım. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Bunu yapabilirdim. İlkan bunu yapabileceğimi biliyordu ki ziyaretçi listesine ismimi vermişti. Ruh hastası, abimin bana anahtarı vereceğine ve buraya geleceğime emindi. Onun her şeyi bu kadar hesaplayarak yapmış olması sinirlerimi bozuyor, derin öfkemi açığa çıkarıyordu. Girdiğim stresten titreyen elimi kaldırıp beyaz daireye dokundum. Beyaz çizgilerin üstünde Türkçe dizeler belirdi.

**“Gövdesi direğe gerilmiş,
Oklar bedenine girmiş,
İnancı uğruna hain ilan edilmiş.
Gizlenmiş, sınanmış, ölmemiş,
İmparator’a karşı durduğu için,
İnancı uğruna şehit edilmiş.”**

Ezberleyene kadar dizeleri tekrar ve tekrar okudum. Aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırıp ağrıdan çatlayacağını düşündüğüm başımı ellerimle kavradım. Parmaklarımı siyah tutamlarımın içine geçirip kafa derime bastırdım.

Öncelikle bu bir soru değildi. Bu zarflarda olduğu gibi dizelerden oluşan bir bilmeceydi. Tam İlkan'ın işiydi. Ellerimi belime indirip dudağımı kemirmeye başladım. Ekranı bakıp dizeleri yeniden okudum ve odaklanmayı denedim. Okuduklarımda bana tanıdık gelen bir şeyler vardı. Gözlerimi kapatıp ezberlediğim dizeleri içimden yineledim. *Oklar bedenine girmiş, inancı uğruna hain ilan edilmiş*. Bu hikâyeye tanıdıkta. O kadar tanıdıkta ki neredeyse ona dair bir hatıram vardı. Daha önce duyduğuma emindim ama nerede? Hayır, nerede değil, ne zaman?

Babam ölmeden kısa bir süre önceydi. Çalışma odasına girmiş, onunla bir konuda konuşmak istemiştım ve onu elindeki bir kitabı okumakla meşgulken bulmuştım. Ünlü ressamların tablolarına konu olan biriyle ilgili bir kitaptı. Adı dilimin ucundaydı fakat tam çıkaramıyordum. Kimdi o? *İmparator'a karşı durduğu için, inancı uğruna şehit edilmiş*. İmparator'a karşı gelen ve şehit edilen biri. Hem de inancı yüzünden. Bedenine giren oklar. Bir adam, bir aziz. Gözlerimi açıp zihnimde yanan ampulle güldüm.

Aziz Sebastian.

Hristiyanlık tarihinin en önemli figürlerinden biriydi. İmparator Diocletian döneminde öldürülmüştü. Bunun sebebiyse Hristiyan olmasıydı. O zamanlarda Roma çok tanrılı inançla yönetiliyordu. Hatta İmparator Diocletian kendini tanrıların temsilcisi olarak görüyordu. Ve Hristiyanlar bu düzenin dışında kaldıkları için büyük bir hedef halindediler. Aziz Sebastian da inancını gizlice yaşıyor, onunla aynı kaderi paylaşan Hristiyanlara yardım ediyordu. Yakalandığında imparator tarafından infaz ettirilmek üzere bir direğe gerilmişti. Okçuların hedef tahtası haline gelmiş, bedenine sayısız ok yemişti.

Fakat mucizevi bir şekilde ölmemiş, Hristiyan bir kadın tarafından bulunup iyileştirilmişti.

Belki de saklanması ve herkesi ölü olduğuna inandırması gerekirdi ama Aziz Sebastian, imparatora karşı durmayı tercih etmişti. Ne olursa olsun inancını savunmuş, onun arkasında durmuştu. Bunun sonucundaysa sopalara öldürölesiye dövölmüş, cesedi bir hiçmiş gibi kenara atılmıştı. Ölü bedenini bulan yaverleri, onu kutsal kabul edilen bir mezara gömmüştü.

Bir süre sonra Aziz Sebastian, bedensel acının ruhani gücünü temsil etmeye başlamıştı. Hastalıktan korunmak isteyen insanlar için dua edilmesi gereken bir aziz haline gelmişti. Askerlerin ve okçuların koruyucu meleği olarak kabul edilirdi ki bu büyük bir ironiydi. Sanattaki yeri de büyüktü. Bir sürü ressam ona fırçasıyla hayat vermeye çalışmıştı. Her zaman genç, güzel ve yarı çıplak bir adam olarak resmedilmişti.

Psikolojik açıdan ele aldığımda Aziz Sebastian'ı İlkan ile bağdaştırmadan edemedim. İkisi de direnişçiydi. Aziz Sebastian kendi inancına sadık kalmış, İmparator Diocletian'a karşı gelmişti. Ve bu bana Agamemnon ile İlkan için de aynı şeyin geçerli olabileceğini söylüyordu. İlkan, canavarına direnmişti. Agamemnon'un ona pençelerini geçirdiğini söylediğini hatırlıyordum. O adam, İlkan'a zarar vermişti. Bedenen cezalandırmıştı onu ve zihnen tüketmişti. Ve kendi inançlarını aşılamayı denemişti. İlkan bana kendine olan inancından vazgeçmediğini söylemeye çalışıyor, Agamemnon'a ölüyken bile karşı geldiğini belli ediyordu.

Sesimdeki anlayış ve kabullenişle mırıldandım. "Aziz Sebastian."

Ekran yeşile döndü ve kapı yana doğru süzüldü. Önüme serilen küçük odayla içeriye girdiğimde beni karşılayan şey bir kutu oldu. Sütunun üstünde duran metal kutuya bakarken elimdeki anahtarı daha sert kavradım. Derin bir nefes aldığımda ağır hava ciğerlerimi şişirdi ve burnum kaşındı. Kutunun önünde durup anahtar yuvasına baktım. Küçük daireye silindir anahtarı yerleştirdiğimde bir tık sesi işittim. Kutuyu araladığımda içindeki objeleri gördüm. Köstekli bir saat, eski fotoğraflar ve bazı kişisel eşyalarla doluydu. Hepsini tek tek incelemek istesem de bunu yanımda Barlas olmadan yapmamalıydım. Ayrıca alt katta delirmemek için kendini zor tuttuğuna ve dönmemi beklediğine eminken vakit kaybedemezdim. Bu yüzden kutuyu kapatıp anahtarı yuvasından çıkardım. Kutuyla birlikte odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladığımda ardımdan kapının kapandığını işittim.

Beni bekleyen görevlinin yanına döndüğümde kadın tebessüm etti. "Doğru kodu girmenize sevindim." Aynı kibar tebessümle karşılık verdiğimde bana kapıya kadar eşlik etti. "Hizmetimizden memnun kaldığınızı umarım," diyerek metal kapının önünde durdu. Çıkıp gitmeden önce teşekkür ettim.

Merdivenlerden inerken lobide volta adan Barlas'ı gördüm.

Öfkeden bir yay gibi gerilen bedeniyle bir sağa bir sola gidiyor, ara sıra bileğindeki saate bakıyordu. Adım seslerimi işitip başını kaldırdığında beni görmesiyle ifadesi bir rahatlama hissiyle doldu. Yanına gidip kutuyu havaya kaldırdım. "İçindekileri evde incelemek iyi olur." Emin olmak adına resepsiyondaki adama baktım. "Kutuyu bina dışına çıkarabilirim, değil mi?"

"Elbette efendim," dedi adam gülümseyerek. "Hesaba tamamen erişiminiz var. İstediginizi yapabilirsiniz ve geri getirmek isterseniz yine onu sizin için muhafaza ederiz."

"Teşekkürler."

Binadan çıkıp arabaya bindiğimizde kutuyu kucağıma yerleştirdim. Tamamen metalden olan kutu dayanıklı gözüküyor fakat sıradan duruyordu. İçindekileri karıştırmak için sabırsız olsam da bu, son sürat ilerleyen bir arabada yapmak istediğim bir şey değildi. İçindekilere tam bakamamış olsam da küçük objeleri gözucuyla seçebilmişim. Herhangi bir şeyin düşmesini istemiyordum. Ayrıca Barlas'ın da bütün ilgisinin kutuda olmasını tercih ederdim.

"Yukarısı nasıldı?" diye sorduğunda bakışlarımı ona çevirdim. Gördüklerimi nasıl tarif edebilirdim, emin değildim. "Labirenti andırıyordu ve biraz bilimkurgu filmi havasındaydı. Alt kattaki sanatsal dokuyla alakası yoktu. Kutu bir odanın içindeydi ve kapıyı açabilmem için bilmeceyi çözmem gerekti."

"Bilmece neydi?"

Ona ezberimde olan dizeleri okuduğumda cevabı söylemedim fakat o kırmızı ışıktaki durup bana baktığında yanıtı bildiğini ifadesinden belli etti. "Aziz Sebastian," dediğinde başımı salladım. Çatılan kaşlarıyla ekledi. "Annemin bir ara tablolarında en sık kullandığı figürdü. Şablonun versiyonlarını yaratırdı."

Beklemediğim sözleriyle şaşırdım. "Psikolojik açıdan İlkan'ın kendini bağdaştırdığı bir karakter olduğunu düşünmüştüm ama belki de bundan daha fazlası vardır." Yeşile dönen ışıkla yola devam ettiğinde sözlerime karşılık verdi. "Bakış açın da mantıklı çünkü annem de her zaman Aziz Sebastian'ın asi bir direnişçi, inancından vazgeçmek yerine canını yitirmeyi tercih eden bir figür olduğunu söylerdi. İlkan da tam olarak böyle biri. Agamemnon'a olan intikamı uğruna kendi canından dahi vazgeçti."

Parmaklarımı kutunun üstünde dolaştırarak başımı salladım. “Bazen düşünüyorum,” derken içimde bir huzursuzluk yerdi. “Gerçekten kendini öldürmesine gerek var mıydı?” Gözlerini yolda tutsa da ben yine de Barlas’a baktım. “Kaçabilir, bizimle işbirliği yapmayı deneyebilir ya da başka bir seçenek bulabilirdi.” Kafamı kurcalayan kısmı dile getirdim. “Son zamanlardaki öğrendiklerimizden sonra İlkan’ın sadece acı çeken ve sürekli ezilen bir karakter olduğunu düşünmüyorum. Evet, büyük ihtimalle çok acı çekti ve korkunç şeyler yaşadı ama onda bundan daha fazlası da vardı.”

“Onu yakalayacağımı ve yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğimi biliyordu. Agamemnon, onun için bir korku figürüydü. Ona isyan etse de karşısına dikilmeye cesareti yoktu ve unutma ki İlkan’ın psikolojisi yerinde değildi, Lilith. Akıl sağlığını yitirmiş bir adamdı. Hareketlerinde mantık aramamız doğru olmaz gibi geliyor.”

Haklıydı, yine de bir yanımda huzursuzdu.

Arabayı otoparka park edip eve çıktığımızda salona ilerledim. Kuruyu kahve sehпасının üstüne bırakıp çantamı bir kenara attım. Bileğimdeki tokayla saçlarımı tepemde bir atkuyruğu yapıp kâşif moduma büründüm. Kanepeye oturduğumda sabrımın sonuna gelmek üzereydim. Ellerimi kucağıma yerleştirip parmaklarımı birbirine kenetleyerek Barlas’a baktım. Bana doğru gelirken halime karşılık çok komik bir şey görmüş gibi kahkaha attı. Evde yankı bulan melodik tınıyla içimdeki bütün kasvet dağıldı. “Ne?” diye homurdandığımda gözlerinin kenarlarının kırışmasını ve ona tekrardan meftun olmamı sağlayan çekici gülüşüyle yanıma oturdu. “Sabırsız bir çocuk gibi beni bekliyorsun.”

Tasvirinde doğruluk payı olduğuna emindim. “Gelecekteki çocuklarımız bana benzerse başının ne kadar belada olacağının farkında mısın? Hepsi son derece meraklı ve sabırsız olabilir. Her yerde boya kutuları ve bulmaca kâğıtları görmeye kendini şimdiden alıştırmalısın.”

Barlas iç geçirdi. “Senin kadar zeki olurlarsa asıl o zaman yandık demektir.”

“Evet, onları kontrol etmemiz zorlaşır. Bir de babaları gibi fedakâr, durdukları yerde duramayan, daima saldırıya hazır olurlarsa işimiz üç katı zor demektir. Neyse ki onları izlemek, kontrol altında tutmak ve yönlendirmek için elimizde Gemino Gladiis’in gücü olacak.” Kıkırdayıp

başımı geriye attım. “Bırak arkamızdan iş çevirmeyi, bizden habersiz adım bile atamayacaklar.”

Sözlerime karşı sessiz kalan adama baktığımda ifadesi kalbime saplandı. Kara gözlerindeki istek, elle tutulabilecek kadar somuttu. Kararlılığını görebiliyor, ağzımdan çıkanların gerçekleşmesi için ne kadar ileriye gidebileceğini anlayabiliyordum. “Bu geleceği istiyorum, Lilith,” dediğinde sesi arzudan yoğunlaşmıştı. “Anlattığın bu aileyi, *ailemizi* istiyorum.”

Ailemiz.

Biz, ailesini çok erken yaşta kaybetmiş iki çocuktuk. Fakat geriye dönüp baktığımızda mutlu ailelerde yetişmenin ne demek olduğunu biliyorduk. Bunu bizden alanlardan intikamımızı alıp yola devam ettiğimizde ve hazır olduğumuzda bir zamanlar sahip olduğumuz o ailenin bir benzerini ikimiz yaratacaktık. Kimsenin bizden almasına izin vermeyeceğimiz, daima koruyacağımız ve her zaman sevip mutlu olacağımız ailemiz, artık bir ihtimal değil kesinlikti.

“Ben de,” diye fısıldadım. “Ve biliyorum, o günlere az kaldı.”

Barlas haylaz bir tebessüm ve gözlerindeki şeytani parıltıyla sorguladı. “Ne kadar az?” dediğinde güldüm. Sırtını sıvazlayıp onu telkin ettim. “Sandığın kadar az değil sevgilim. Çocuk için en az dört, hatta beş yılımız var. Bir süre iki kişilik aile olmalıyız.”

Daha yirmi üç yaşındaydım. Neredeyse yirmi dört sayılırdım. Ve önümde yapmak istediğim bir dünya şey vardı. Barlas ile ikimize ayıracağımız vakitler, birlikte çıkacağımız yeni maceralar ve zamanı geldiğinde çocuklarımıza anlatmak isteyeceğimiz, biriktirmemiz gereken hikâyeler vardı. Sağlam bir zemine oturtmamız gereken hayat düzeniyse önceliğimiz olmalıydı. Daha çok gençtik ve onunla bu gençliğin tadını çıkarmalıydık.

Belimi kavrayıp beni kendine çekti. “Sen ne istersen bana uyar güzelim.”

Ellerimi çırpıp sehpanın üzerinde duran kutuyu aldım. “Şu an istediğim şey bunu kurcalamak,” dediğimde şortumun cebine sıkıştırdığım anahtarı çıkardım. Sevdiğim adam halime gülerken anahtarı yuvasına yerleştirdim. Açtığım kutuyla içindeki objeleri karıştırmaya başladım. Ucundan gördüğüm köstekli saati çıkardığımda ne kadar eski olduğunu fark ettim. Arkasını çevirdiğimde saate kazınmış olan isimlere baktım. İlkan’ın annesiyle babasının isimleri olmalıydı. Aniden mahrem bir

alandaki olduğumuzu hissettim. Saati yerine bıraktığımda diğer objelere göz attım. Gidilen birkaç müze ve tiyatro biletini görmeyi beklemiyordum. Tarihlerine göz attığımda on iki, on üç ve on dört yıl öncesinden kalma olduklarını fark ettim. İlkan'ın on sekiz, on dokuz yaşlarında müzeye ve tiyatroya giden genç bir adam olması detayıyla kurbanı oynadığı hikâyenin giderek yalan haline gelmesi bir oldu.

Bunların onun için neden önemli olduklarını merak ettim. Küçük bir not defteri vardı. Onu alıp içini karıştırdığımda bir sürü isim gördüm. Yanlarında tarihler yazıyordu. Birkaç tane yemek tarifi vardı ki bu beynimden vurulmuşsa dönmeme neden olmuştu. Defter çok eski gözükmesine de başka birine ait olmalıydı. Ya da İlkan sandığımdan daha da sürprizlerle dolu bir adamdı. Köşeye sıkışmış taşlı tokayı bulduğumda şaşkınlığım ikiye katlandı. Yeşil bir çiçekle döşeli olan altın rengindeki saç tokası zarifti.

“Bu kutunun İlkan’a ait olduğuna emin miyiz?” diye sordu Barlas.

Açıkçası emin değildim fakat önyargılı olmamalıydık. “Onu geçmişte kalan bir çocuk ve günümüzdeki takıntılı ruh hastası olarak tanıyoruz ama aslında bunlardan çok daha fazlasıydı. Bir insandı. Sevdiği, sevmediği, korktuğu, sevindiği şeylerle hayallere ve pişmanlıklara sahip biriydi.” Tokayı bir kenara bıraktım. “Onun da bir birey olduğunu unutmamalıyız. Fakat sandığımız kadar kötü bir dönem geçirdiğine olan inancım gittikçe zayıflıyor.”

“Benim de.”

Barlas belimdeki eliyle beni okşadığında sertçe yutkundum. Kutudaki camı kırık pusulaya, bir deste olan sahte kimliklere, her şeye göz attım. Dibinde kalan kâğıtları fark ettiğimde eşyaları iteleyip kutunun dibini görmeye çalıştım. Kâğıt sandığım şeyin fotoğraf olduğunu anladığımda onu sıkıştığı yerden çekip çıkardım. Ön yüzeyini çevirdiğimde gördüğüm kareyle beynimden vurulmuşsa döndüm.

Fotoğrafta dört tane adam vardı. Hepsi koyu renk, iyi dikilmiş takım elbiseler giymişti ve çok genç gözüküyorlardı. Yakalarında pembe çiçekler takılıydı. Sadece içlerinden biri çiçeklerle aynı renk kravat takmıştı. Arka plan gözüküyor, bütün fotoğrafı o dört adam dolduruyordu ama önemli bir etkinlikte oldukları belliydi. Nerede olduklarından ziyade neden birlikte olduklarını merak ediyordum çünkü gördüğüm dörtlü; İlkan,

Gediz Girit, Görkem'in ev arkadaşı olarak tanıdığım Mehmet Gündüz ve bana aşına gelen ama tanımadığıma emin olduğum başka bir adamdı.

Barlas elimden fotoğrafı aldığı anda belimdeki parmaklarını çekti. Fotoğrafı öyle sıkı kavradı ki kenarlarını buruşturmuştu. Eski fotoğrafa bakarken emin olmuştuk, Gediz Girit olarak tanıdığım o adam kesinlikle bir haindi. İlkan ile arkadaşlık ilişkisi olan bir adamdı. Hiçbir şey bilmediğini zannettiğim Mehmet Gündüz de basbayağı bir şeyler biliyor olmalıydı.

"Piç kurusu," diye öfkeyle soluyan Barlas. Cebinden çıkardığı telefonuyla fotoğrafın, fotoğrafını çekti. Telefonunun ekranını kaydırıp bir şeyler yapmaya başladığında amacının ne olduğunu biliyor, tahmin edebiliyordum. Sinirden kaskatı olmuştu ve hızlı solukları kulaklarımda çınılıyordu. İlyas'ın numarasına tıklayıp daha fazla yerinde duramadığı için ayağa kalktı.

Odayı turlayıp yanıtlanan aramasıyla emirler yağdırmaya başladığında yerinden kalkmadan önce kucığıma bıraktığı fotoğraftaki dörtlüye çevirdim bakışlarımı. İlkan ve Gediz tanışıyordu. Belki de en başından beri birlikte çalışıyorlardı. Evimde bulunan telefon üzerine emniyete götürüldüğüm anı hatırladım. Avukatım olarak yanımda oturan Gediz Girit ve savcı kimliğiyle karşımda duran Onur Atabay, bütün süre boyunca geçmişte birbirini tanıyan iki adamdı. Yalan söylemişler, rol yapmışlardı. Biri hayatımıza sızmış, diğeri uzaktan izlemişti. Bu plan yıllar öncesine dayanan bir intikam ateşinin eseri olmalıydı. Ve içimden bir ses, fotoğraftaki diğer ikiliden birinin İlkan'ın elçisi olabileceğini söylüyordu.

Ama bunların hepsi birer ihtimal ve olasılıktı.

Emin olduğum tek şeyse hiçbir şeyden emin olamadığımdı.

KOD ADI: ÖLÜM KAPISI

***“Girdiğin zaman o kapıdan, göreceksin diğer tarafı.
Sunulacak sana cennetin meyvesi ya da cehennem azabı.”***

Duvarın üstünde asılı duran pano, bir görselden çok daha fazlasıydı. Üzerindeki birbirine sicimlerle bağlanmış yüzler ve elyazısıyla alınmış notlar, hepsi tek tek bakıldığında pek anlamsızdılar ama bir araya geldiklerinde bir hikâye anlatıyorlardı.

Hikâyenin ne olduğunu bilmiyordum.

Henüz bilmiyordum.

Tam karşımda, bütün bunların altında bir sır kıvranıyor, yılan gibi süzülüp zehrini saçmaya çalışıyordu. Onun başını keseceğim. Yapacağım son şey olsa dahi bu gizemin her bir köşesini aydınlatacaktım. Çünkü zihnim, anlam veremediğim detayların içinde çürümeye başlıyordu. Bu çaresizlik, bir tür akıl tutulmasını beraberinde getiriyordu. Bilgiye susamıştım. O kadar ki kendimi içten içe yiyordum. Doyum noktasına ulaşmaz, bu bilmeceyi çözemezsem benden geriye ne kalacaktı, kestiremiyordum.

Dün gece zorlu geçmişti.

Barlas hâlâ sinirliydi ve Gediz'i saklandığı yerden çıkartıp onun canına okuyana dek sanırım siniri geçmeyecekti. Onu anlayabiliyordum. İhanet fazla keskindi. Acıtıyor, kanatıyor ve iz bırakıp sızlatıyordu. İnsan ihanetle sadece incinmez, aynı zamanda aptal olduğunu hissedirdi. Kör olmasına anlam veremez, kendine de öfkelenirdi. Barlas şu an birden fazla duyguyla boğuşuyordu. Özellikle geçirdiği sekiz aylık kabir azabından sonra her hissi olması gerekenden daha yoğun bir şekilde açığa çıkıyordu.

Bir yandan onun için endişeleniyor, bir yandan kendime üzülüyor, diğer taraftan da aç bir kurt gibi hazırda bekliyordum. Dün gecedен beri elimde olan her şeyi önüme seriyor, yapboz parçalarını iç içe geçirmeyi

deneyerek bir bütün yaratmaya çabalıyordum. Fakat neyin doğru, neyin yanlış olduğuna emin olmadan bunu beceremiyordum.

Adım adım gitmeye karar verdim.

Tekrardan.

Öncelikle İlkan, Benito De Santis ile tanışıyordu. Aralarında bir bağ vardı fakat bu bağ, Benito'nun öldürülmesine engel olamamıştı. Belki de bu tamamen elçinin kararıydı.

Kafamı daha fazla karıştırmak istemeyerek bu kısmı atladım.

Benito De Santis, Matteo De Luca'nın yani Gediz Girit'in vaftiz babasıydı. Matteo ile İlkan tanışıyorlardı. Bundan şüphelenmiştik fakat emin olmak ayrı bir şeydi. Acı bir tat veriyor, kendini salak gibi hissetmeni sağlıyordu. Bunun ışığında iki tahminim vardı; ya İlkan ve Gediz, Benito sayesinde tanışıyorlardı ya da Matteo, Agamemnon'un oğluydu ve İlkan'la bu şekilde tanışmışlardı. Satın aldığımız tablo, o tabloyu yapan kadın, her şey bir aile sırrına dayanıyor gibiydi. Aile üyeleriye; *ailelerimizi* öldüren Agamemnon, kadın ressam Agamemnon, Matteo De Luca ve İlkan olabilirdi.

Masada oturan baba, kız ve erkek.

Agamemnon, kadın Agamemnon ve Matteo.

Peki İlkan?

Yerde duran, duvara yaslanmış tabloya baktım. Tabloda birçok gölge vardı. Arka plan çok karanlıktı fakat belki de görünmeyen şey zaten ortada olardı. İlkan bu aile saadetinin bir parçası değildi. Tabloda yoktu. Tablonun dışında bırakılmıştı. Sonuçta onun anlattığı hikâyede bir esirdi.

Huzursuzlukla soluyup panoya tutturduğum ve dün gece bulduğumuz fotoğrafa baktım. O fotoğraf Matteo, Gemino Gladiis üyesi olmadan öncesine aitti. Matteo'nun başından beri amacının örgüte sızmak olduğuna, İlkan ile aynı hedefi paylaşabileceğine *neredeyse* emindim. Neredeyse diyordum çünkü kafamı karıştıran bir nokta vardı. O nokta, Gediz'in İlkan öldükten sonra beni akıl hastanesine yatırarak aslında İlkan'ın isteğine karşı gelmiş olmasıydı. Bu yüzden elçi, Gediz değildi.

Elçi, İlkan'ın *dostuydu*. Onun vasiyetini yerine getiren biriydi. Onun izinden giden, onunla ilgili her şeyi bilen biriydi. Günler önce görüşmüş olduğum ve Barlas'ın dün gece kim olduğunu teşhis ettirdiği ikiliye

baktım. Bana kalırsa elçi fotoğraftaki diğer iki adamdan biriydi: Mehmet Gündüz ya da Alessio Amato.

“Lilith,” diyen Barlas’ın yakınımda olmasını beklemediğim için hazırlıksız yakalanmıştım. Çıkan aklımla ona dönüp beni korkuttuğunu fark ettirdiğimde yüzündeki ifade yumuşadı. Yanıma gelip elini belime atarak saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. “Seni korkutmak istememiştim.”

“Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyorsun?”

Bilmiş bir tebessümle göz kırptı. “Yıllarca süren eğitimler sayesinde.”

Kütlesine ve boyuna rağmen yine de bu kadar sessiz olabilmesi takdire şayandı. Beni korkutmayı bırakırsa bu özelliğini daha çok sevebilirdim. Elimi belimdeki eline atıp parmaklarını kavradığımda sorguladı. “Ne yapıyordun?” Derin bir nefes alıp yarı alaycı, yarı ciddi bir tonlamayla karşılık verdim. “Aklımı yitirmemeyi deniyordum.” Dönüp sırtımı göğsüne yasladığımda kolları beni sarmaladı ve bedeni güvenli bir kafes haline geldi. Karşımdaki panoya bakarken onun sıcaklığında ve kokusunda demlendim. “Her şey birbirine girdi. Bilinmezlik beni sinirlendiriyor.”

“Beni de,” dediğinde beni daha sıkı sardı. “Artık düşünmek bile istemiyorum çünkü neler olduğunu anlamaya çalıştıkça aklım daha çok karışıyor.” Bunun bir nedeni de aylarca aldığı ilaçlardı. Bazen unutuyordum ama Barlas’ın aklının hâlâ karışık olabilmesi mümkündü. Büyük ihtimalle bu kadar öfkeli olmasının nedeni de buydu. Dün gece onun için ciddi ciddi endişelenmiş, bir noktadan sonra onu yatağımıza sürükleyerek götürmek zorunda kalmıştım.

“Mehmet Gündüz, İtalya’da,” dedi Barlas.

Dün gece İlyas’ı aramıştı. Adamın yakalanmasını istediğinde öğrenmiştik ki Mehmet Gündüz benden bir gün önce İtalya’ya gelmişti. Kesinlikle bir rastlantı değildi fakat bu, İlkan’ın elçisi olduğu anlamına da gelmezdi. İhtimaller yüzde elli, elliydi. Anlaşılan buradaki ekip, Mehmet’in İtalya sınırları içinde olduğunu teyit etmişti.

“En son Roma’da görülmüş, ekip izini sürüyor. Konumu netleştğinde öğreneceğiz.” Sözlerinin ardından belimi kavrayıp beni etrafımda döndürdü ve yüz yüze gelmemizi sağladı. Kara gözlerindeki bir şey yaralayıcıydı. Bana bakarken ruhumun dibini görmeye çalışıyor gibiydi. Sanki orada bir şeyler arıyordu. “Bana randevunuzdan bahset,” dediğinde tok sesinde bir burukluk vardı. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

Ona dün gece de anlatmıştım fakat üstünkörü geçmiştim. Bu sefer detaylara indim. “Onun Görkem’le olan bağlantısını bulduğumuzda kendisini izlemeye aldık. Uzun zamandır Antalya’daydı. İstanbul’a bilet aldığını öğrendiğimizde onunla görüşmenin ve ağzını aramanın iyi olabileceğini düşündüm. Adamın olanlarla uzaktan yakından alakası yok gibi duruyordu. Ama belki de fark etmeden bile olsa, Görkem veya İlkan ile ilgili bir şey biliyordur diye düşündüm. Bu yüzden sosyal medyadan ona arkadaşlık isteği gönderdim. Birkaç kez konuştuk. Sonra onu sergime davet ettim.”

“Senden etkilenmiş gibi gözüküyordu.”

Gözlerine bakarken onu avlayan karanlığı görebiliyordum. O gece karşılaştığı tablo onu sıkıştırıyor, aklıyla oynuyordu. Geçirdiği ayların ardından, bana geldiğinde sanmıştı ki ben ondan çoktan gitmiştim. Oysa hiçbir yere gidemezdim. Bunu istesem dahi yapamazdım zira Barlas’tan başkasının kalbime girebilme ihtimali canımın çıkmasıyla meydana gelebilecek kadar tezatlık dolu, ölümcül bir darbeydi.

Belimdeki kolları kasılıp bir eli sırtımda gezinmeye başladığında, “Ne konuştunuz?” diye sordu. Kollarımı boynuna dolayıp başımı geriye savurdum. Kendimi kaybettiğim ve bulduğum gözlerinden gözlerimi ayırmadım. “Ağzından laf almayı denedim. Ona işi ve arkadaşlarıyla ilgili sorular sordum. Kendisi bana eski ev arkadaşının ölümünden nasıl etkilendiğini anlattı. Görkem ile yakın değillermiş fakat yine de beklenmedik ölümü onu sarsmış. Bunun insani bir şey olduğunu düşünmüştüm fakat şimdi onun da benim ağzımı arayıp aramadığını merak ediyorum. Acaba beni tanıyor, İlkan’dan biliyor muydu?”

“Belki de,” dedi Barlas. “Ertesi gün iletişime geçti mi?”

Sorgulayıcı tavrının altındaki endişe ve kıskançlık kalbimi parçalıyordu. Elimi yanağına yerleştirip tenini okşadığımda dürüstlüğümlü korudum. “Hayır, geçmedi. Zaten sergi gecesi, onda işime yarar bir şey olmadığını fark etmemle sınırimi çizmiştim. Bana yarın sabah kahve içelim mi dediğinde bunu yapamayacağımı söylemiştim. O da bana,” dediğimde o gece Mehmet’in söylediği cümleyi harfi harfine tekrarlardım. “Tablolarındaki adam kadar sevelebilmeyi çok isterim demişti.”

Bakışlarındaki kurgunlukla kıskançlık birbirine dolanmış, temelini delice bir sevgiye dayamıştı. Dudakları kımıldamıyordu ama içinde feryatlar kopuyordu. İfadesinde bir sitem vardı çünkü bir başkasının gölgesi

bile onu yerle bir ediyordu. Anlıyordum, ben de aynıydım. Ona olan hislerimin, bana olan hislerinden hiçbir farkı yoktu. Bu yüzden onun canı ne kadar yanıyorsa benimki de o kadar kanıyordu.

“(O) gece benim için hayatımın en zor ve kötü gecelerinden biriydi.” dediğimde sekiz aylık ayrılığın bütün kederi üzerime çöküverdi. Zihnimde dönüp dolaşan bitmek bilmeyen günler ve doğmayan güneşiyle beni karanlığın içinde bırakan geceler belirdi. Ağlamaktan helak olduğum, bir daha asla gülemeyeceğimi sandığım o anlar bakışlarımı kaçırmama neden oldu. Gömleğinin yakasıyla oynayıp dikkatimi dağıtmaya çalıştım. “Doğum günün için özel bir şey yapmak istedim. Seni o zamana kadar bulurum belki diye düşünüyordum. Bulamazsam bile...” Boğazım düğümlendi. Bir anda soluk almak zorunda kaldım. “Yine de o gecenin özel olması gerekiyordu. Seni ne kadar sevdiğimi bir şekilde göstermem gerekiyordu.”

Çenemi kavrayıp hafifçe kaldırdığında gözlerimi ona çevirdim. Tereddütsüzce, “Biliyorum,” dediğinde kalbinden yükselen ateş gözbebeklerinin içinde yanıyordu. “Hiçbir zaman sevgine karşı kör ya da sağır olmadım, Annabel Lee. Sensiz kaldığım o sekiz ayda bile bunu hissedebildim. Aklımı ve canımı koruyan şey daima bu oldu.” Elini yavaşça enseme atıp beni kendine çekti. Dudaklarımızın arasında iki santim vardı. “Bu yüzden o adamı gördüğümde, omzuna ceketini bıraktığında bir an tüm dünya yıkılıyormuş gibi hissettim. Ama o zaman bile sendeki yerimden emindim.” Biraz daha yanaştı ve dudaklarının dudaklarıma sürtünmesini sağladı. “Yine de kıskançlığıma engel olamam güzelim. Söz konusu sen olduğunda her zaman aklımın sınırında olacağım.”

Aramızdaki o minik mesafeyi kapatmak üzere onu kendime çekmeden önce karşılık verdim. “Benim için senden başkası olmadı ve olmayacak.” Dudaklarımız buluştuğunda mühürlendim. Onu ne zaman görsem, ne zaman duysam, ona ne zaman dokunsam, kokusunu içime çeksem biraz daha düşerek o dipsiz kuyunun içinde yuvarlanıp duruyordum. Sonsuz bir düşüştü bu. Asla çakılmayacak, dibi görmeyecektim. Barlas buna izin vermezdi ve ben de onun için aynı dayanak, kurtuluştum.

Kollarımı boynuna dolayarak elleri arasında mest olduğumda dünya üzerindeki geri kalan her şey anlamını yitirdi. Ne içinde olduğumuz kaos ne de cevapsız sorular, hiçbirinin önemi yoktu. Sadece biz vardık. Gece ve Barlas, Feray ile Hektor’duk.

Ne kadar zaman geçtiğini bilemedim ama geriye çekildiğimde dudaklarım uyuşmuş, tatlı tatlı zonkluyordu. Kollarının arasında olduğum adamın ifadesindeki hiddetli arzu da her an beni omzuna atıp aşağıda kalan yatak odasına götürebileceğinin kanıtıydı. Her ne kadar şu an bundan daha çok isteyebileceğim bir şey olmasa da gerçek dünya bu denli tozpembe değildi. Katılmamız gereken bir cenaze vardı ve cevabını bilmek istediğim bir sorunun yanıtı ondaydı. “Alessio Amato ile ilgili bir şey bulabildin mi?”

Dudağının kenarı kıvrılırken bana aklımın durmadan çalışıyor olmasından memnuniyet duyuyor gibi gururlu bir ifadeyle baktı. Siyah saçlarımı okşayıp hafifçe geriye çekildiğinde buruşturduğum gömleğini düzelttim. “Hakkında en çok bilgi bulabildiğim kişi oydu,” dediğinde merakla kaşlarımı kaldırdım. “Kendisi Floransa’da doğup büyümüş. Ailesi oldukça köklü ve bilindik. Sanat camiasında ünlüler bile denilebilir. Alessio, Amato ailesinin koleksiyonunu yönetiyor. Babasının vefatından sonra aile reisi haline geldiği söylenebilir.” Bir an duraksadı ve hafifçe kaşlarını çatı. “Adama dair beni şaşırtan bir gerçeğe eriştim. Kendisi arkadaşının Taylan’ın kuzeni. İkisinin anneleri kardeş.”

Beklemediğim yerden gelen şaşkınlıkla kalakaldım. Dün gece fotoğrafa baktığımda adamın bana bir yerden tanıdık geldiğini, aşına hissettirdiğini düşünmüştüm fakat saçmaladığımı sanmıştım. “Emin misin?” dediğimde Barlas’ın emin olmadan böyle bir şeyi bana söylemeyeceğini biliyordum. Ne yazık ki aklım kabullenme aşamasında daima zorluk çekiyordu. “Eminim,” demesiyle açık kalan ağzım kapandı.

Taylan altı ay önce İrlanda’ya taşınmıştı. Gecenin bir yarısı kapımda belirdiğini hatırlıyordum. Bana veda etmiş, her şey için teşekkür etmişti. O zaman yaklaşımını anlamamış ama bunu analiz edip sorgulayacak gücü de kendimde bulamamıştım. Sadece neden aniden gittiğini sorabilmişim. O da bana yeni bir sayfaya ihtiyaç duyduğundan bahsetmişti. Onu ilk defa o denli boğulmuş ve sıkışmış görmüştüm. O zamandan beri İrlanda’daydı. Her gün sosyal medyasına yeni fotoğraflar, hikâyeler atıyordu. Biriyle tanışmıştı. Neredeyse dört aydır birlikteydiler. Afra bazen bana dedikodu niteliğinde Taylan’la olan konuşmalarını anlatırdı. Onun adına sevinmişim. Şimdiyse anlıyordum ki gerçekten de kaçmıştı.

Ama kimden ve neden?

Zihnimdaki dönen çarklar sonucu fısıldadım. "Galerideki o gece," dediğimde aylar öncesindeydim. "Senin bana bilmecemi söylediğin, kollarında ne kadar güvende olduğumu düşündüğüm o gece. Biri sisteme sızmıştı, hatırlıyor musun?"

Film karesi gibi belirdi gözümün önünde.

"Durdur şunu," diye net ve kısa bir komut verdiğimde sinirle homurdandı. "Deniyorum ama olmuyor. Biri sistemimize sızdı ve bunu yapan kimse teknik konuda kesinlikle benden çok daha başarılı."

Sinirle dişlerimi sıktağında önüme gelen saçları savurdum. "Nasıl olur? Bunu önleyen bir güvenlik duvarımız var."

"Biliyorum ama biri duvarlarımızı aşmayı başarmış demek ki."

"Ama nasıl?" diye bağırdağında klasik müziğin şiddeti yakarışımı örseledi.

Taylan omuzlarını düşürerek bana baktığında endişeli tavırları iki katına çıkmış, gözlerini bir mahcubiyet esir almıştı. "Eğer virüsü kapsül ile sisteme ekledilerse güvenlik duvarını kolayca aşabilirler. Truva Atı gibi düşün. Dostane bir hediye zannederek topraklarına kabul ettiğin armağanın içinden ölümcül bir ordu çıkıyor."

Sözleriyle öfkem harlandı. Kurduğu cümleler ve yüzündeki ifade tek bir sonuca varmamın nedeniydi. Bu hoyratlığına inanamayarak ona doğru adımladım ve alanını işgal ederek gözlerinin içine baktım.

"Bana, senin virüsü dostane bir hediye zannederek sisteme kabul ettiğini mi söylüyorsun?"

Sertçe yutkunup âdemelmasının oynamasına neden olduğunda, terden yüzüne yapışan saçlarını geriye atarak bana bakmaya devam etti. Aniden konuşmaya başladığında bahane üretmekten öteye gidememişti. "Çok özür dilerim. Yetişkin içerikli bir reklam gördüm ve müzayede bitene kadar bir göz atayım dedim. Sanırım bu salaklığım virüsün sisteme giriş kapısı oldu."

Daha önce görememiş olmama inanamıyordum. Truva Atı. Dostane gözüken adam. Büyüyen gözlerimle içimde bir volkan patladı. Taylan o gece sisteme sızılmasına yardım etmişti. Sadece bu da değil, Cansel Hanım'a yaklaşıp İlkan'dan önce onunla bir ilişki yaşayan kişi de ta kendisiydi. Hatta eylül ayı gibi şansını tekrar denemişti. Bunlar birer rastlantı değildi. Her şeyin bir düzeni, bir işleyişi vardı. Alessio ile Taylan

kuzenlerse ve Alessio ile İlkan yakın arkadaşlarsa, Taylan ve İlkan tanıyorlar mıydı?

Barlas, "Gece," dediğinde ona döndüm. Çatık kaşlarıyla beni izlerken endişeli gözüktüyordu. "İki kez hatırlıyorum dedim ama duymadın. O güzel aklından neler geçiyor yine? Ne fark ettin?"

Kollarının arasından sıyrılıp, yukarı çıkarken yanımda getirdiğim çantama ilerledim. Kanepenin üstündeki çantanın içini açıp telefonumu çıkardığımda sinirden kudurmuş bir haldeydim. Rehberime girip beni izleyen adama doğru döndüm ve numarayı tuşlayıp cihazı kulağıma dayadım. Saniyelerin ardından aramam yanıtlandığında uzun zamandır duymadığım o sesi işittim. "Feray," diyen Taylan'ın şaşkınlığı sesinden okunuyordu. "Görüşmeyeli bayağı olmuştu, nasılsın?"

"Seni kullandılar mı, yoksa onlardan biri miydin?"

Ölüm sessizliği diye buna denirdi. Sanki bir anda her şey durmuş, dünya dönmeyi bırakmıştı. Barlas diktiği gözleriyle bana bakarken tepki vermiyordu. Bense tuttuğum nefesimi dahi bırakamıyor, hattın diğer ucundaki adamın sükûnete bürünüşüne şahitlik etmekten başka bir şey yapamıyordum. Konuşmayacağını anladığımda ona kaçacak bir delik bırakmadım. "Eğer şimdi bana bildiğin her şeyi anlatmazsan yemin ederim o kaçıp kurduğun hayatı başına yıkarım. Gözünü açıp kapayana dek seni neredeysen bulurum. O güzel sarışın sevgilini bir daha göremezsin. Hatta bir daha başka hiçbir şey göremezsin, Taylan."

"Fer-"

"Sadece doğrular," diyerek uyardım. "Bana yalan söylediğini anlar, bunu öğrenirsem olaklardan ben sorumlu olmam."

"Ne dediğini anlamıyorum."

Nereden başlaması gerektiğini gösterdim. "Müzayede gecesi gerçekte ne oldu?"

Titrek soluğuyla korkusunu hissettim. Telefonu kulağımdan indirip hoparlörü açtığımda ellerim zangırdıyor, cihazı tutmak zorlaşıyordu. Öfkem beni yakıyordu ve neden bu kadar sinirli olduğumu biliyordum. Salak yerine konulmuştum, hem de uzun bir süre. Bu kabul edemediğim, sindiremediğim bir şeydi. Hele ki Taylan tarafından oyuna getirilmek... Egom büyük zarar almıştı.

"Feray yalvarırım beni karıştıрма."

Bağrışımla evin içinde bir yankı belirdi. “Bana cevap ver!”

“Kuzenim,” dediğinde sesi kısık ve biraz da rahatlamaş gibiydi. “Bir gece kuzenim, Alessio beni aradı ve arkadaşına yardım etmemi istedi. İstemekten kastım gerçek bir rica değil.” Sesinde korku mu vardı? “Alessio oldukça güçlü bir adamdır. Asla zıtlaşmak istemediğim, küçüklüğümünden beri hiçbir isteğine hayır diyemediğim bir adam. Bu yüzden bana müzayedenin olduğu gece sistemde bir açık yaratmamı söylediğinde ona karşı gelemedim. Yemin ederim, arka planda neler olduğunu bilmiyor ve anlamıyordum. Açıkçası o sırada umursamıyordum da.”

“O sırada mı?”

İç geçirdi. “Görkem’in Afrâ’nın atölyesini dağıttığı gün bana ne dediğini hatırlıyor musun?”

İkinci kez geçmişe gittim ve o günü anımsadım. *Yarına kadar emniyete git ve ifade ver. Yoksa ben Savcı Onur’a bildiklerimi anlatırım ve hiç ağzını açmamış olan, terk edilmiş eski sevgili sıfatıyla şüpheliler listesinin başına geçersin.* “Evet, hatırlıyorum.”

“Emniyete gittim,” demesini beklememiştim. Barlas yanıma yanaşıp çatık kaşlarıyla Taylan’ın sözlerine dikkat kesildiğinde ben afallamış bir vaziyetteydim. “Dediğini yapıp Savcı Onur Atabay’la konuşmak üzere emniyete gittim. Beni odasına aldı ve ona Cansel’le olan ilişkiyi anlattığımda ne yaptı, biliyor musun?” Dehşet dolu sesiyle kendi sorusunu yanıtladı. “Yüzüme karşı kahkaha attı.”

Konuşma hiç tahmin ettiğim yöne doğru gitmiyordu.

Taylan birinin onu duymasından çekiniyor gibi kısık bir sesle anlatmaya devam etti. “Neye uğradığımı şaşırdım. Bana *demek Cansel’le barışmaya çalışan eski sevgili sendin. Yoluna köstek oldum ama kusura bakma* dedi. Yüzüme karşı, Feray. Gözümün içine baka baka dalga geçer gibi. Mal gibi kaldım, anlamadım. Sonra bana *Alessio’ya hiç benzemiyorsun* dedi. İşte o an, sıçtım dedim. Neyin içindeyim diye düşündüm.”

Sıkıntılı bir soluk verdi. “Bana çenemi kapatmamı ve işime bakmamı söyledi. Emniyetten çıktığımda hem kafam karışmıştı hem de ürk-müştüm.” Arka planda bir kadın sesi duydum. Hazır olduğunu söylüyor, kahvaltı için nereye gideceklerini soruyordu. Taylan ondan bir dakika rica ettiğinde ses tonu daha önce duymadığım türden içten ve samimiydi. Benimle konuşmaya kaldığı yerden devam ettiğindeyse tanıdığım Taylan

haline geri dönmüştü. “Eve varamadan Alessio aradı. Ne yaşanırsa yaşansın, ne duyarsam duyayım kesinlikle ağzımı açmamamı söyledi ama zaten daha fazla anlatabileceğim bir şey yoktu. Bu yüzden ne kastetmek istediğini anlamamıştım.”

“Sonra?”

“Sonra Savcı Onur ölü bulundu. Alessio’yu aradım. Bana her şeyin planlandığı gibi gittiğini söyledi. İşine karışmamam gerektiğinin de *ki-barca* altını çizdi. Ben de dediğini yaptım ve kendimi izole edip herkesten uzaklaştım.” Afra’nın ona ulaşamadığı zamanlar aklıma geldi. “Sonra da bir nevi kaçıp İrlanda’ya geldim. Geri dönmek gibi bir niyetim de yok. Bu yüzden lütfen beni karıştıрма. Hiçbir şeye dahil olmak istemiyorum.”

Yalvarışı çaresizlik doluydu.

Ona olan öfkem yavaşça arka planda kayboldu. Taylan’ın kendini düşünen bir adam olduğunu biliyordum ama söylediklerinde samimi gibi duruyordu. Elinin kolunun bağlanmasını anlayabilirdim. O hissi iyi biliyordum. “Eğer kuzenin yine bir şey istemek için seni ararsa bana haber ver.”

“Aramaz,” dedi Taylan. “Benimle işi çoktan bitti.”

Alessio Amato’nun ne kadar tehlikeli olabileceğini düşündüm. Taylan’ın anlattıklarından sonra elçinin o olduğuna yüzde doksan dokuz emindim. Yine de birlik bir sapma payım vardı zira güvenim kalmamıştı. Kararlılığımı bile. Telefonu kapatacağım sırada Taylan ismimi söyledi. “Kimseye güvenme,” dediğinde aramayı sonlandırdım çünkü zaten kimseye güvenmek gibi bir niyetim yoktu.

Barlas telefonunu çıkardı. “Taylan’ı ve telefon görüşmelerini izlemeye aldıracağım.” Ekranını açıp parmaklarını kaydırmaya başladı. “Alessio her şey planlandığı gibi gidiyor demiş,” derken sesim kısık çıkmıştı. “İlkan kendini öldürmeyi kafasına koymuş, Alessio’ya önceden söylemiş ama kimse onu durdurmaya çalışmamış mı yani? Ben anlamıyorum, bu nasıl planın bir parçası olabilir?”

Bana bakan katran karası gözlerde bu soruların cevabı yoktu. “Alessio Amato ile ilgili daha fazla fikir sahibi olsak iyi olur,” demekten başka bir şey yapamadı Barlas. “Sanırım kendisine bir ziyarette bulunmamız gerekecek.”

“Evet ama önce gitmemiz gereken başka bir yer var.”

Çantamı omzuma atıp bileğimdeki saate bakırımda geç kalmak üzere olduğumuzu fark ettim. Barlas bir eliyle telefonunu tutup diğeriyle parmaklarımı kavradı ve merdivenlere yöneldi. Aşağıya inip otoparka olduğumuzda istikametimiz Vatikan'dı.

Vatikan sessizliğe gömülmüştü.

Aziz Petrus Meydanı'nın taş döşemeleri güneşin altında parıltıyordu. Uzun cüppeleri içinde ilerleyen papazlar, başlarını eğmiş halde ağır adımlarla bazilikanın ana kapısına ilerliyorlardı. Kutsal topraklarda çanlar ölümün onuruna yankılanıyordu. Havada dingin bir atmosfer vardı. Sanki içinde olduğumuz alan bile yastaydı.

Meydan kusursuz gözüküyordu. Sütunlara göz atarken görkemli duruşlarıyla kendimi küçük hissediyordum. Aziz heykellerini gördüm. Hepsinin gözünün üzerimde olduğunu hissettim. Hem koruyor hem yargılıyor gibi duruyorlardı. İhtişamın görselleşmiş halleriydiler.

Bernini'ye bir kez daha hayran kalmıştım.

Önüme döndüğümde meydanın tam ortasında duran dikilitaşı fark ettim. Metrelerce uzanıyor, göğe dokunacakmış gibi duruyordu. Üzerinde duran haç, güneşin yansımasıyla parlıyordu. Kapıdan içeri adımımı attığımda Aziz Petrus Bazilikası'nın eşsiz atmosferi beni sıcak bir battaniye misali sardı. Kubbeyi taçlandıran devasa ışık hüzmesi, ince mermer sütunları takip ediyordu. Kutsal alan gördüğüm en çarpıcı eserlerden biriydi. Duvarlardaki İncil tasvirleri gözümü alıyordu. Zamanın kendisi bile bu kutsallığa karşı diz çökmüş gibi her yer sessizlik içindeydi.

Michelangelo'nun Pieta isimli eseriyle karşılaştığımda adımlarımı yavaşlattım. Ruhumu dolduran hayranlıkla heykele bakarken güzelliğine karşı aciz hissettim. Meryem Ana'nın İsa Mesih'in ölü bedenini kucakladığı bir görseldi bu. Michelangelo'nun imzaladığı tek çalışması, bazilika-ya güç ve zarafet katıyordu.

Yüzyılların yorgunluğunu taşıyan mekân, tenime ölümün soğuk parmakları gibi dokunuyordu ama içim sıcacıktı çünkü gözümün gördüğü her şey ruhumu besliyordu. Bir şey dışında. Ana sunağın önünde duran tabuta baktığım an kasvete bulandım. Siyah bir örtünün üstüne yerleştirilen tabut açık ve içindeki Benito herkesin görebileceği bir pozisyondaydı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissedip bir an yutkunamadım.

Katılımcıların sayısı elliyi bulmazdı. Her yerde siyah giyinmiş insanlar vardı. Bizim cenaze törenlerimizden oldukça farklıydı. İlk kez bir cenazeye giderken, diz altı ve yarım kollu kalem elbise giyiyordum. Kısa topuklularım attığım her adımda mekânda yankı buluyordu. Kendimi fazlasıyla garip ve konfor alanımın dışında hissetsem de bir yandan da olduğum yerden memnundum zira bazilika âşık olmak için yaratılmış gibi duruyordu.

Arka sıralardan birine geçtiğimizde davetlilere göz attım. Gianna'yı hemen seçebilmiştim. Sağdaki sıralardan birinde, önlerde oturuyordu. Yüzündeki hüznü ifadeyle töreni izlerken ona yanındaki yaşlı adam eşlik ediyor gibiydi.

Tören ilahiyle başladı ve koronun sesleri bazilikanın kubbesine yükseldi. Ambiyans bir güçle çevriliydi. Görevli papaz, İncil'den bir alıntı okumaya başladı. Bir diğer görevli kutsal suyu tabutun üzerine serpti. Her şey son derece mistik duruyor, daha önce şahitlik etmediğim bir durum olduğu için tuhafıma gidiyordu.

Yanımdaki adama baktığımda Barlas'ın tetikte olduğunu gördüm. Benim gibi cenaze törenini değil, etrafı izliyordu. Gözünün kimi aradığını biliyordum. Ortaya çıkacağını sanmadığım Matteo için yine de hazırda beklemek istemesini anlayabiliyordum. Ona yardımcı olmak adına ben de bakışlarımı insanların üzerinde gezdirmeye kaldığım yerden devam ettim ve tanıdık bir sima aradım. Cenaze duası okunmaya başladığında dikkatim dağıldı. Yine tabuta bakarken buldum kendimi. Açık tabut sayesinde Benito'yu görebiliyordum. Takım elbisesinin içinde uyuyor gibi gözükse de öleli bir hayli oluyordu. Bakışlarım tabutun yanında duran fotoğrafa kaydı. Benito yine bir takım elbise içindeydi. Boynuna kırmızı bir fular takmıştı.

Oldukça sevecen gözükse de onun gerçek yüzünü görmüş sayılırdım ve o sevecen tavrının bir yanılsama olduğunu düşünüyordum. Yine de etrafımdaki insanlara bakıp yüzlerindeki kederle hüznü gördüğümde sevilen biri olduğunu anlayabiliyordum.

Ön sıradakilere göz attım. Hepsinin sırtları dönük olduğu için yüzlerini göremiyordum ama tahminimce onlar, Benito'ya en yakın kişilerdi. Belki de çalışma arkadaşlarıydılar. Yerimde kıpırdanıp cilalı ahşabın gıcırdamasına neden olduğumda önümde oturan bir kadın omzunun

ardından bana baktı ve utancımı görüp tebessüm etti. Aynı kibarlıkla karşılık verdim.

Cemaat aynı anda başlarını eğip dua etmeye başladığında ne yapacağımı bilemez halde Barlas'a baktım. Ayak uydurmamız gerektiğini belli eder gibi ellerini birleştirip hafifçe başını eğdi. Bakışlarını yine de diğerlerinin üzerinde tutmaya devam etmişti. Aynısını yaparak göze batmamaya çalıştım. Bir süre bu şekilde kaldığımız için boynum ağrımaya başlamıştı ki çevremdeki hareketlenmeyle şükredip kafamı doğrulttum.

Oldukça ürkütücü, hatta dramatik bir tonda okunmaya başlayan ilahiyle kendimi huzursuz hissettim. Bunun bir nedeni de ışıkların kısılması ve sunağın üzerindeki devasa haçın aydınlatılması, her şeyin fazla gotik bir hal almasıydı.

Rahip cemaate dönüp ellerini hafifçe kaldırdı. "*Ego sum resurrectio et vita; qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, vivet,*" dediğinde Latince konuştuğu için ne demek istediğini anlayamamış, merakla Barlas'a bakmıştım. Eğilip kulağıma fısıldarken tercüme etti. "Ben diriliş ve hayatım. Bana inanan, ölse de yaşayacaktır. Yuhanna İncili'nden bir ayet."

Önüme dönüp rahibi izlemeye devam ettim. İtalyanca konuşmaya başladığında yavaş ve tane tane konuşmasıyla söylediği çoğu şeyi kolaylıkla anlayabilmiştim. "Ölüm yalnızca bir geçittir," dedi ve ellerini önünde kavuşturdu. "Sonsuzluk, Tanrı'nın kollarında başlar. Bugün bir bedene veda ediyoruz ama ruhu Tanrı'ya dönüyor. Anısı bizimle kalacak olan Benito De Santis için dua etmeliyiz. Tanrı'nın sonsuz rahmeti üzerinde olsun. Amen."

Cemaat ve koro hep bir ağızdan dua etmeye başladı. Sesler bazilikada yükselirken ağzımı açamadım. Uzun dakikaların ardından tören sonlanana dek olan biteni bir film gibi izledim. Her şey son bulduğundaysa sadece bir cenaze törenine katılmadığımı, adeta bir deneyime ortak olduğumu hissettim.

İnsanların bir kısmı oturdukları yerlerden kalkmaya başladılar. Çoğunluk ise hâlâ yerlerindeydi ve dua etmeye devam ediyorlardı. En ön sıradaki bir kadın yavaşça ayağa kalktı. Sarı saçları ensesinde bir topuz halindeydi. Siyah bir elbise giymişti ve kumaş, vücut hatlarını örtüyordu. Sıkıca tuttuğu saplı çantasıyla diğer sırada oturan bir grup adama doğru ilerlemeye başladı. Başını sağa doğru çevirip cemaate göz attığında ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Yeşil gözleri zümrüt misali

parlıyor, dudakları solgun ama dolgun duruyordu. Kadını incelediğim sırada yanımdaki adamın nefesinin kesildiğini işittim. Ne olduğunu anlayamayarak ona doğru döndüğümde afalladım. Barlas, ifadesini ele geçiren ölümcül bir tutumla kadına bakarken kutsal bir alanda oluşumuzu umursamadan günaha girecek gibi gözüküyor, beni ürkütüyordu. “Bu o,” dediğinde sesi o kadar katı ve ciddiydi ki bir an ürperdim. “O kadın, sekiz ay boyunca beni sakinleştiricilerle uyutan kadın. Bu o, Lilith.”

Burnundan soluyor, kontrolünü yitiriyordu. Yüzündeki acıyla kasıldığında yarasının sızladığına emindim. Yanan canı benim de canımı yakarken tekrar kadına baktım. Yüzündeki hüznle konuşuyor, hemen karşısında duran adamın onu dinlemesini sağlıyordu. Barlas’ın ayağa fırlayacağını hissedip ona doğru döndüğümde elimi bacağına yerleştirerek tenine bastırdım. “Sevgilim şu an değil, burada değil.” Bana bakmıyordu. Kadına kilitlemişti ve kafasında onu parçalara ayırıyordu. O kadar histerik bir haldeydi ki gözüme yabancı geliyordu. “Benim için lütfen kendine gel. Derin bir nefes al ve sakinleş.”

Derin bir nefes almaya çalıştığında başarılı olamadı. Kesik soluğuyla çenesi seğirdiğinde adeta yalvardım. “Barlas,” dememle transtan çıkmış gibi titredi. Gözlerini kırptırmasıyla bacağını daha sert kavradım. “Bana bak sevgilim.” Hafifçe kafasını bana çevirdi ama gözleri benimle o kadın arasında mekik dokuyordu. “Barlas.” Bakışları bende asılı kaldı. Yüzümde gördüğü şey neyse onda soğuk su etkisi yaratmıştı. Omuzları yavaşça düştüğünde eli elimi buldu. Bana bir can simidi gibi tutunuyordu. Parmaklarım sert kavrayışıyla acıyor olsa da umurumda değildi. Tek derdim kendine gelmesiydi. Beni endişelendiriyordu. Onu böyle görmek canımı yakıyordu. “Ben yanıdayım,” diyerek onu telkin ettim ve güvende olduğunu hissettirmek istedim. “Ben hep yanıdayım.”

Tutuşundaki baskı azalsa da parmaklarımı bırakmadı. Gözlerimin içine yardım istercesine bakmaya devam ettiğinde ona yanaşıp nerede olduğumuzu unuttum. Kara gözlerindeki girdapta kaybolup fısıldadım. “Bir yıldız kaydı, iki yıldız kaydı, üç yıldız kaydı.”

“Dört yıldız kaydı,” dediğinde soluklanmıştı. “Beş yıldız kaydı.”

Gözlerindeki ışık geri gelmeye başladığında tenini okşayarak ona her şeyin yolunda olduğunu ve yanında olduğumu hissettirmeye çalıştım. Onun öfkesi yok olurken benim sinirim açığa çıkıyordu. Başımı çevirip şimdi de başka bir adamla konuşuyor olan sarışın kadına baktım. Barlas’a

yaşattıkları, bizden mahrum ettiği aylar ve onda açtığı travmayla biliyordum ki şu dakika o kadını parça pinçik edebilirdim.

“O olduğuna emin misin?” diye sordum çünkü yüzünü anımsayamadığını söylediğini hatırlıyordum. “Evet,” dedi tereddütsüz. “Eminim o.” Solukları birbirine karıştığında panik duygusunun içindeydi. “Kim bu kadın ve neden burada?”

Sorusuyla dişlerimi sıktım çünkü sanırım ilk kez merak etmiyor, umursamıyordum. Tek derdim o kadının üstüne atlamaktı. Bundan başka bir şey düşünemez hale geldiğimde kendim de sakinleşmeli ve akıllı davranmalıydım. Derin bir nefes alıp Gianna’ya baktım. Yerinden kalkmış, bir çiftin karşısına dikilmiş onlarla sohbet ediyordu. “Öğreneceğim,” diyerek Barlas’a döndüm. “Ama kıpırdamadan beni bekleyeceksin. Söz ver.”

Bir an aksini düşünüyor gibi duraksadı. Bakışındaki ricaya karşılık pes ettiğindeyse, “Söz veriyorum,” dedi. Hassasiyetimi görüp öfkesine rağmen benim için kendini kontrol altında tutmayı kabul etmesi ona yeniden ona âşık olmamı sağladı. Aklımın onda kalmayacağından emin olarak yerimden kalktım ve Gianna’ya doğru ilerledim. Gözümse sarışın kadının üstünde kalmaya devam etti. Geldiğimi görerek konuştuğu çiftten izin isteyip ayrılan Gianna karşıma dikildiğinde tebessüm ettim. “Davetin için tekrar teşekkür ederim. Çok güzel bir törendi. Benito De Santis umarım huzurla uyur.”

“Teşekkür ederim, Feray. Töreni beğenmene sevindim.” Hemen ardındaki çifti işaret etti. “Seni tanıştırmak istediğim birkaç kişi var. Vaktin var mı?” Başımı sallasam da aslında zamanım dardı. Barlas söz vermiş olsa da onu uzun bir süre yalnız bırakmak istemiyordum. “Çok isterim,” dediğimde şimdi başka biriyle konuşuyor olan sarışın kadını işaret ettim. “Bu arada kendisiyle de tanışmam gerekir mi? Herkesle konuşuyor gibi. Sanırım Benito De Santis’in yakını oluyor. Ayıp etmek istemem.”

Gianna omzunun ardından bahsettiğim kadına baktı. “Davina’dan mı bahsediyorsun?” deyip önüne döndüğünde tebessüm etti. “Evet, kendisi Benito De Santis’in vaftiz kızıdır.”

İşittiğim karşısında bir çıkarımda bulundum. “Matteo’nun kız kardeşi mi?” derken kalbim deli gibi atıyor, öfkem gözümün önünün kararmasına neden oluyordu. “Hayır,” diyen Gianna, sarışına göz attı. “Kendisi Matteo’nun eşi.”

“Eşi mi?” diye sorduğumda sesimin desibelini ayarlayamamış, adeta bağırıyordum. Şaşkınlığıma şaşkınlıkla karşılık veren Gianna kaşlarını kaldırmıştı. Tepkimi yersiz bulmasını umursamadan ağzımı tutamayarak sorguladım. “Sarışın kadınla Matteo evli mi?”

“Evet.” Gianna anlayışlı bir ifadeyle omuzlarını düşürüp hafifçe koluna dokundu. “Ferah, sanırım Matteo ile aranda bir şey geçti ve bütün bu merakla şaşkınlığının nedeni de bu. İnan bana, seni anlayabiliyorum fakat üzülmemelisin. Matteo çapkın biridir. Onunla olmamanı bir şans olarak gör. Öyle bir adam ne senin gibi bir kadını ne de Davina’yı hak ediyor.”

Bulanan midem ve karışan kafamla bana nasihatte bulunan kadına bakakaldım. Gediz’in ne kadar korkunç biri olduğunu her anladığımda nasıl bu kadar aptal olabildiğimi sorguluyordum. Afra ile olan yakınlaşmasını anımsayıp Davina için bir an üzülecek gibi oldum ama sonra o kadının, Barlas’a yaptığı şeyin kabul edilemezliğini hatırladım.

Yanımıza gelen bir adam Gianna’ya bir şeyler söylemeye başladığında onları duyamadım. Tüm odağım sarışın kadındaydı. Gianna hemen geleceğini belirterek yanımdan ayrıldığında bile dikkatimi toparlayamıyordum. İsminin Davina olduğunu öğrendiğim kadın konuştuğu kişiyle el sıkışıp tören alanından uzaklaşmaya başladığında ardıma döndüm ve Barlas’ın dibimde olduğunu fark ettim. Tek kelime etmeden elimi kavrayıp beni peşinden sürüklemeye başladı. Davina’yla aramızdaki mesafeyi koruyarak onu takip ettik.

Bazilikadan çıktığımız sırada sesimdeki şokla mırıldandım. “Gediz’in karısıymış. Seni sekiz ay boyunca uyutan kadın, Gediz’in karısıymış. Beni akıl hastanesine kapatıp ortadan kaybolan adamın eşiymiş.”

Elimi daha sıkı tutmaya başladığında metrelerce ötemizdeki kadının peşinden gitmeye devam ettik. Onu aracına kadar takip ettiğimizde bakışlarım plakaya kaydı. Barlas telefonuna davrandığında kendi aracımızın bir sokak ötede olmasıyla adımlarımızı hızlandırdık. Kendimizi arabaya atıp uydu sayesinde kadının arabasını takip edebilmeye başladık. Barlas telefonu bana uzatıp yolu tarif etmemi istediğinde uyuşmuş bir vaziyeteydim.

Gediz beni akıl hastanesine yatırmıştı. Oradaki doktor bana Hektor’un gerçek olmadığını söylemiş, beni buna inandırmayı denemişti. Sonra Gediz ortadan kaybolmuştu. Hemen akabinde Barlas bir pusuya düşürülüp

vurulmuştu. Ve sekiz ay boyunca esir tutulup ilaçlarla bilincini yitirmeye zorlanmıştı. Bunları yapan kişilerse Matteo ve Davina De Luca'ydı?

Aklımı yitirecektim.

Az kalmıştı.

“Cinnet geçirmenin ne demek olduğunu öğrenmeme çok az kalmış gibi hissediyorum,” diyen Barlas’la kendi aklımdan geçenlerin bir benzerini içinde yaşadığını anladım. Onu teskin etmek istedim fakat ne diyeceğimi bilemiyordum. Delirse hakkıydı. Öfkelenirse hakkıydı. Her şey hakkıydı. Sınırlar aşılabili çok oluyordu ve içimden bir ses *kıyamet kopacak* diyordu.

Başımı kaldırdığımda hemen önümüzdeki aracı fark ettim. Kırmızı spor arabasıyla ilerleyen Davina’nın hemen arkasındaydık. Takip edildiğini anlamamamı umdum. Barlas’ın zihninde kopan bütün fırtınaya rağmen temkinli olmasını diledim. Aramıza giren arabayla kamufle olduğumuzda Davina yine de görüş açımızdaydı.

“Gediz’e gidiyor olmalı.”

Sözlerimle Barlas yakardı. “İsterse cehennemin dibine gitsin, onu da kocasını da elime geçirmeden rahat tek nefes bile alamayacağım.”

Dakikaların ardından bir sokak arasına girdi. Tenha sokağa girmeden köşede durduk. Aracını park edip aşağı inen Davina gözlüklerini çıkarıp etrafa göz attığında koltuğa gömüldüm. Bir binanın giriş kapısına ilerlediğinde dört katlı yapıyı inceledim. Oldukça lüks ve şık bir tasarıma sahipti. Kapıya uzanan merdivenleri tırmanan sarışın kadına çevirdim gözlerimi. Füme rengi kapının önünde durup yumruk yaptığı eliyle kapının yüzeyine vurdu. Birkaç saniye geçti. Kapı açıldığında bir adam belirdi. Hayır, beklediğimiz kişi değildi. Davina’nın bizi Gediz’e götüreceğini sanmıştık ama yanılmıştık. Bu tahmin edilemez olmuştu fakat asıl beklenmedik olan, Davina’nın yüzündeki gülümsemeyle kendini aniden uzun boylu adamın kollarına atışıydı. Onu havada kapamayan adam bariz bir mutlulukla sırıtıyor, kadına aşkla bakıyordu. Bir anda dudaklarını buluşturan ikili delicesine öpüşmeye başladı. Açık kalan ağızla karşımdaki manzaraya baktım. İhanete ettiğimiz şahitlik huzurunda söyleyebilirdim ki Matteo De Luca aldatılıyordu. Ve Davina’nın kollarında kendini kaybettiği adam, Alessio Amato’dan başkası değildi.

KOD ADI: TÖVBEKÂR MAGDALENA

“Azize değil, kadındır. Bir meleği değil, insanı anlatır.”

Gördüklerim ve bildiklerim artık uzlaşmıyordu. Düşüncelerimin duvarlarına küf gibi yayılan şüphe, içimi çürütüyordu. Önümdeki yapbozun parçaları birbirine uymamaya başlamıştı. Bütünü görebilmeyi bırak, yarım yamalak bile seçemiyordum gerçeği.

Çaprazımda kalan binaya bakıp içerideki ikiliyi düşündüm. Davina ve Alessio on beş dakikadır evdeydiler. Ne yaptıklarını tahmin etmek için dâhi olmak gerekmezdi. Âşık ve birlikte oldukları bariz, inkâr edilemez bir gerçektir. Yalanların ucu nereye varıyor, kim hangi ipin ucuna düğüm atıyordu? Ne zaman her şey ortaya çıkacaktı?

Çığlık atmak istiyordum.

Karşımdaki binaya dalmak, içerideki ikiliyi karşıma alıp sorularımı yöneltmek ve onların da mucizevi şekilde bana her şeyi bütün çıplaklığıyla anlatmasını talep ediyordum. Çok fazla şey istiyor olabilirdim ama artık oyunu kuralına göre oynayamıyordum. Herkes hileye başvururken bir ben mi adaletli davranmalıyım diye sorguluyordum.

“Lilith ne düşünüyorsun?” diye soran Barlas hemen yanımda oturmuş, gözlerini benim gibi binanın üzerine dikmişti. İç geçirip yorgunluğumu belli eden bir tonlamayla cevap verdim. “Artık hiçbir şey düşünmüyorum. Beynim infilak etti.”

Elini enseme atıp beni kendine çekti ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Ona yaslanıp kafamı omzuna yerleştirdiğimde çığlık atma isteğim bir nebze de olsa köreldi. Varlığı bana güç verip içimdeki sıkıntıyı bir böcek gibi ezdi. Binaya bakmaya devam ederken Barlas’ın sağladığı dinginlikte kafamı dinledim. Zihnimdeki vaveylanın hiddeti azalırken neler olduğunu anlamayı denedim. Fakat geçen saniyeler dakikaları yaratırken gerçekten düşünmekte zorlandığımı kabul ettim. Beynim biri durdurma tuşuna basmış gibi kısa devre yapmış, çalışmıyordu.

Başımı geriye atıp Barlas'a baktım. Gergin ifadesi ve gözlerindeki alevle binayı izlerken zihnindeki karanlıktaydı. Sekiz aylık süreci düşünerek kendini içten içe yaralıyor, kabuk bağlayan yerleri kanatıyordu. Yavaşça elimi yanağına yerleştirdim. Dudakları titrek bir solukla aralandığında gözleri beni buldu. Ona bakarken tek istediğim ruhunu aydınlatabilmektii. "Nasıl hissediyorsun?"

Çenesini sıktağıında yüzünün kasları belli belirsiz seğırdi. "İyi değilim," diye itiraf etti. "Şu an tek istediğim o eve dalmak ve içindeki herkesi ellerimle boğmak." Daha boğuk bir tonlamayla ekledi. "O kadın içimdeki bir şeyi tetikledi, Lilith. Hiç olmadığım kadar öfkeli ve fevri hissediyorum. Sen şu an kollarımda olmasan, ben burada duramazdım."

"Sabırlı olmalıyız." Doğrulup bedenimi ona döndürdüm. Elim yarasının üzerine yerleştirdiğimde bedeninden bir titreme geçti. "O kadın bizi Gediz'e götürebilir. Acele bir davranış hatalı sonuçlar doğurabilir. Böyle bir lüksümüz yok."

İç geçirdiğinde omuzlarını düşürdü. "Biliyorum bebeğim."

Biliyordu ama bazen bilmek yetmiyor, insan nefsiyle sınanıyordu. Kendimi geri plana itip önceliğı Barlas'a vermem gerekiyordu. Her zaman ilişkimizdeki denge ve kontrol o olmuştu. Şimdi sıra bendeydi. Onun yükünü almam gerekiyordu. Gevşemesini umarak elimi ensesine yerleştirdim ve siyah tutamlarını yavaşça okşadım. Nazik dokunuşlarımla mayıştağıını gördüğümde üzerindeki etkime karşılık mutlu oldum.

Aniden oturduğumuz kafenin önünde duran motorla kısa saadetim sonlandı. Kaskını çıkaran ve motorundan inan adamlarla göz göze geldiğimde beklediğimiz kişi sonunda teşrif etmişti. Pedro bize doğru adımlarken sırtındaki çantanın sol kolunu indirdi. Tam karşımızda kalan sandalyeye kendini atıp garsona işaretle bulundu. Sonra bize döndü. "Hektor," deyip başıyla selam verdikten sonra bir anda masanın üstünde duran elimi kavradı ve elimin üstüne bir öpücük kondurmadan önce çekici bir tonlamada mırıldandı. "*Bellissima.*"

"O elini kırarım," diyen Barlas'ın net ve apaçık tehdidiyle parmaklarımı geri çektim. Uyardığı adam kahkaha atıp arkasına yaslandığında haylaz tavrından ne kadar laubali biri olduğı anlaşılıyordu. Barlas'ı sinir etmekten hoşlandığı da belliydi ama sanırım bu, Barlas'a özel değildi. Pedro genel olarak insanları gıcık etmekten hoşlanıyor gibiydi.

Yanımıza gelen garsona *espresso* siparişinde bulunduktan sonra çantasından çıkardığı tabletle daha ciddi bir moda bürünüp Barlas'ın tehdidini

görmezden gelmeyi seçti. “Kısa sürede yeterince bilgi toplayabildik mi emin değilim fakat bulduklarımızın işinize yarayabileceğini düşünüyorum.” Benim daha iyi anlayabilmem adına İngilizce konuşmayı tercih etmişti. Tableti masanın üzerinden kaydırıp bize uzattı. “Bu arada Alessio Amato ile ilgili de birkaç bilgi edindik. Biraz derine inince adamın çok daha nüfuzlu biri olduğu ortaya çıktı.”

Barlas tableti alıp ekranını açtığında ona yanaşıp bilgileri inceledim. Davina De Luca bir doktordu. Roma’nın en önde gelen hastanelerinden birinde çalışıyordu. Ailesi hakkında bilgi yoktu zira daha üç yaşındayken yetimhaneye bırakılmıştı. Evlat edinildiğine dair bir belge yoktu fakat sadece dokuz yaşına kadar yetimhanede kaldığına dair bir not vardı. Dokuz yaşından sonra ne olmuştu? Kendisi şimdiyse yirmi yedi yaşındaydı ve on dokuz yaşındayken Matteo De Luca’yla evlenmişti. Evlenmeden önceki soyismiye Esposito’ydu. Büyük ihtimalle yetimhanedeyken ona verilen bir soyisimdi çünkü kurumun kapısında bulunduğunda ne ismine ne ailesine ne de nereden geldiğine dair en ufak bir fikir olunmadığı bilgisi burada geçiyordu.

Sahip olduğu iki mülk vardı. Biri Floransa’da bir daire, diğeri Roma’da bir evdi. Altında son model arabası, banka hesabında yüklü bir parası vardı. Güzel bir hayat yaşıyor olduğu belliydi. Ne kadar büyük zorluklar içinde hayata tutunmaya çalıştığını öğrendikten sonra bir hemcinsim olarak onunla gurur duyabilirdim ama şu an normalde verebileceğim tepkileri verebilecek bir pozisyonda değildim. Çünkü bu kadın, sevdiğim adama zarar vermişti ve bunu yapmasını emreden kişinin Gediz olduğuna kalıbımı basardım. Fakat niye? Beni akıl hastanesine, Barlas’ı kapalı bir bilince sürüklemek ona ne kazandırmıştı? Amacı neydi?

“Kadının evine gitmeliyiz,” dedi Barlas tabletin ekranını kapatırken. “Hazır o içerideyken rahatlıkla ortalığı kurcalayabiliriz.” Tableti Pedro’ya uzatıp emretti. “Sen burada kalıp binayı izle. Bir hareketlilik olursa da bana haber ver.”

“Müdahale etmeyeyim mi?”

“Hayır, Davina hâlâ bizi Gediz’e götürebilir. Hiçbir şey çaktırmamalıyız.”

“Tamam,” dedi Pedro ve garsonun önüne bıraktığı *espresso* için teşekkür edip arkasına yaslandı. “Herhangi bir şey olursa haber veririm.”

“Mehmet Gündüz ile ilgili bir gelişme var mı?”

“Henüz yok ama arama bölgesini genişlettik.”

Başını sallayan Barlas burnundan soluduğunda ne düşündüğünü biliyordum. Bu kadar kuralına göre oynamaları sinirlerini bozuyordu. Açık vermemeleri beni de delirtiyordu. Ve yine bütün suçluysa Gediz'di. Gemino Gladiis'in her adımını ezbere biliyordu. Bildiklerini arkadaşlarıyla paylaşmaktan da çekinmemiş olmalıydı.

Masadan kalkıp araca döndük. Emniyet kemerimi taktığım sırada gelen mesaj sesiyle telefonumu çantamın içinden çıkardım. Gianna'nın mesaj attığını fark ettiğimde metne girdim. Ona hiçbir şey demeden ortadan kaybolmam oldukça kaba bir hareket olmuştu ama girdiğim şoktan ve bulduğumuz kişiden sonra beni mazur görmeliydi. Gerçi hiçbir şeyden haberi olmadığı için elbette mazur göremez, tahmin edemezdi. Tanıştığına memnun olduğunu ve işi uzun sürdüğü için üzgün olduğunu belirten mesajına karşı daha sonra cevap atmaya karar vererek telefonu yerine bıraktım.

Roma sokaklarında ilerlemeye başladığımızda sessiz kalamadım. “Gediz hiç evli olduğundan ya da onun için özel olan bir kadından bahsetmiş miydi?” Barlas direksiyonu tek eliyle tutuyordu. Boşta kalan elini yumruk yapıp ardından parmaklarını açarak stresini yönetmeye çalışıyordu. “Kesinlikle evli olduğuna dair hiçbir şey söylemedi. Özel birinden de bahsetmedi.” Burun delikleri genişledi ve nefes alışları sessizce hızlandı. “Ona senden bahsettiğim geceler oldu. Deli gibi seni arayışına şahitlik ettiği ve bana birini nasıl böyle sevebiliyor olduğumu sorduğu geceler. Davina ile olan evliliği, Gediz'in karakterine göre bana ters geliyor. O hiçbir zaman aşktan anlayabilen bir adam olmadı.” Öfkeli sesiyle ekledi. “Gerçi adamı gram tanıyamamışım.”

Uzanıp elini tuttum ve parmaklarına can çekiştirmesine engel oldum. “Davina'yla Gemino Gladiis'e katılmadan bir yıl önce evlenmiş. Onu cidden seviyor olsaydı kilometrelerce ötedeki bir teşkilata kabul edilebilmek için kendini yırtar mıydı? Ayrıca kısa süren o ana rağmen Davina ile Alessio'nun birbirlerine nasıl baktıklarını görebildim. Kesinlikle âşık gibiydiler. Gediz, karısının ve arkadaşının arasındaki ilişkiyi biliyor mu dersin?”

“O kadar rahat olduğunu düşünmek istemiyorum.”

Gülmeden edemedim. “Evet, hainin teki olabilir ama rahat olmalı.” Sözlerimle dudağının kenarında bir kıpırdanma oldu. Neredeyse

tebessüm etmişti. Kara gözlerini birkaç saliseliğine bana çevirdikten sonra önüne dönüp parmaklarımı sıkıca kavradı. “Belki de Alessio’yla arkadaş degillerdir.”

“Umurumda değil,” diye mırıldandım. “Benim önemsedığım kısım, Davina’nın sana bekçilik edip doktorculuk oynadığı o sekiz ayda bu emri Gediz’den neden aldığı. Niye Gediz beni hastaneye seni ise zihnindeki bir hapse mahkûm etti? Geri kalan aşk üçgeni de ihanet sarmalı da beni azıcık bile ilgilendirmiyor.”

Sağa döndü. “Haklısın bebeğim.”

Davina’nın evi şehir merkezine yakın lâkin daha elit bir kesimin yaşadığı bir bölgedeydi. Apartmanın önünde durduğumuzda binaya göz attım. Gotik mimarisiyle göz dolduruyor, etrafını çevreleyen ağaçlarla mistik gözüküyordu. Arabadan inip binanın içine girdiğimizde avluyu gördüm. Bahçe, saatlerce oturup çizim yapmak isteyeceğim türdendi. Binanın içinde asansör olmadığı için dört kat çıkmak zorunda kaldık. Kesilen soluğumla derin bir nefes alıp kapının önünde durduğumda Barlas ardımdaydı.

Çıkardığım tel tokayla her zamanki gibi kapıyı açtım. Başkalarının evine girmeyi alışkanlık haline getirmiş olmamıza da inanamadım. Hayatımız ne ara bu hale gelmişti diye düşünecek gibi oldum ama sonra vazgeçtim. Çünkü aslında kendimizi bildiğimizden beri yaşamımızdan eksik olmayan bazı unsurlara sahiptik.

Dairenin içine girdiğimizde bizi ilk karşılayan şey, mavi bir duvar oldu. Ev renk cümbüşü içindeydi. Havada güzel bir koku vardı. Her yer bitki kaynıyordu. Oldukça sıcak bir ortamdaydık. Davina’yı tanı mıyordum ama böyle bir şeyle karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Barlas’a yaptıkları, onun acımasız ve iğrenç bir kişiliğe sahip olduğunu düşünmemi sağlamıştı. Hâlâ fikrimin arkasında ve kararlıyım. Fakat bunu bilmiyor olsam evine girdiğim kadının son derece hayat dolu ve renkli biri olduğunu düşünebilirdim.

Geniş salona girdiğimizde önümüzden hızla bir karartı geçti. Koltuğa sıçrayan kediye bakıp bizi yeşil gözleriyle izlediğini gördüğümde o karartının sebebi olduğunu anladım. Huzursuzca miyavlayan kediye karşılık onu kucağıma alıp sakinleştirmek istedim lâkin saldırgan bir tavır sergileme ihtimalini göze alarak dürtüme engel oldum. Barlas etrafı karıştırmaya başladığında ona eşlik ettim. Büyük salon sağ ve sol olmak üzere adeta

ikiye ayrılıyordu. Sağda geniş bir kütüphane ve oturma grubu, soldaysa büyük bir yemek masasıyla ikili berjer vardı. Duvarda asılı duran fotoğrafları gördüğümde telefonumu çıkardım.

“Barlas,” diye seslendim.

Yanıma gelen adamla duvardaki fotoğraflara baktık. Küçük çerçeveler yirmiye yakındı. Fotoğrafların birçoğunda Gediz, Alessio, Davina ve Mehmet vardı. Gediz’le Davina’nın lise yıllarında, hatta daha küçükken çekilmiş fotoğraflarına baktım. Kesinlikle çocukluktan tanışıyorlardı. Alessio’yla olan ikili fotoğraflarından biri yine lise zamanlarında çekilmiş gibiydi. Köşede kalan fotoğrafa yaklaşıp bunun kutunun içinde bulduğumuz fotoğrafın bir benzeri olduğunu gördüm. Fakat bu sefer fotoğrafa Davina da dahil olmuştu ve gelinlik giyyordu. Bakışlarım İlkan’a kaydı. Yirmili yaşlarındaki adamın yüzündeki gülümseme ışıltı saçıyordu. Ne kadar mutlu olduğunu görmek beni derinden yaraladı. Kameraya bakarken gördüğü en güzel manzaraya karşı neşeleniyor gibiydi. Onun çaprazında kalan fotoğraf çerçevesini yerinden çıkardım. Yakından incelediğim fotoğrafta iki kadın vardı. Biri Davina, diğeryse başka bir kadındı. Yine düğünde çekilmiş bir fotoğraftı. Davina’nın kollarını sıkıca doladığı kadına bakarken içimde bir sızı belirdi. Beyaz tenine geçirdiği kırmızı elbiseyle çok güzel görünüyor, manken gibi duruyordu. Kadının siyah saçları uzundu ve kâkülleri vardı. Askılı elbisesinden omzunda varlığını koruyan yıldız dövmesini görebiliyordum zira görülmeyecek gibi değildi.

Benimle aynı şeye bakan Barlas, “Bu iş iyice çığırından çıktı,” diye söylendiğinde ona katıldım. Elimdeki fotoğrafın, fotoğrafını çektiğimde mırıldandım. “Kadın bana mı benziyor, yoksa bana mı öyle geliyor?”

Kaşlarını çatarak bir fotoğraftaki kadına, bir bana baktı. “Sen binlerce kez daha güzelsin.”

Tebessüm etsem de içimdeki huzursuzluk beni tedirgin ediyordu. Tekrar fotoğrafa baktım. Yirmili yaşlarının başında gibi gözükken genç kadının yüz hatları benimkilerden oldukça farklıydı. Sadece göz rengi, saçları ve teninden kaynaklı bir benzerlik söz konusuydu. Tabii bir de benim gibi vücuduna yıldız dövmesi kazımış olması oldukça tuhaftı.

Barlas salondan çıktı ve diğer odalara yöneldi. Bense bütün fotoğrafların, fotoğraflarını çekerek daha sonra detaylı inceleyebilmek adına kanıt topladım. Davina’nın kütüphanesindeki kitaplara göz attım. Romantik komedi okumayı seviyordu. Klasik kitaplar da vardı ama onlar

diğerlerine kıyasla daha yeni gibi gözüküyordu. Kitaplığın altında kalan çekmeceleri karıştırmaya başladım. Kayda değer bir şey bulamadığımda salondan çıkıp koridorda ilerledim. Yatak odasına girdiğimde kıyafet dolabına hızlı bir bakış attım. Odada dolaşp bütün eşyalarını karıştırdım. Yatak odasından çıktığımda Barlas'ın ismimi seslendiğini işittim.

Onu koridorda bulduğumda huysuzluğu ifadesinden okunuyordu. "Hiçbir şey bulamadım," dediğinde nedeninin bu olduğu barizdi. "Ben de." Başım la kapıyı işaret ettim. "Gitsek iyi olur, burası çıkmaz sokak."

Evden çıkıp arabaya geri döndüğümüzde burnundan soluyan Barlas'a baktım. Emniyet kemeri sıkışmıştı, çekmesine rağmen uzamadığında öfkeyle homurdanıp lanet etti. Daha sert asılıp kemerin baş kısmını yerinden çıkardığında ona irileşen gözlerimle baktım. Bana kaçamak bir bakış atıp hiçbir şey olmamış gibi kırdığı yere rağmen emniyet kemerini taktı. Motoru çalıştırmak üzere elini uzattığında parmaklarını kavradım. Bana baktığında tek kelime etmedim. Sadece gözlerimle anlatmak istedim. Ne olursa olsun, her şeyi aşabileceğimizi biliyor olmalıydı. Bunu unutursa hatırlamalıydı. O çıkmaz sokak bir gün bitiş çizgisi olacaktı. Az kalmıştı. Sadece biraz daha sabretmemiz gerekiyordu. Zihnimdekileri işitebiliyor ve bana katılıyor gibi hafifçe çenesini eğdi. Ardından elimi kaldırıp parmaklarımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Tam o anda çalan telefonla dingin atmosferimiz son buldu.

Elini cebine atıp cihazı çıkardığında ekranda Pedro ismini gördüm. Aramayı yanıtladı ve hoparlöre aldı. Hızla İtalyanca konuşmaya başlayan adamın söylediklerini yakalayamadım. Barlas motoru çalıştırıp yola koyulduğunda bir şeyler söyledi, hayır emretti. Ses tonu bir balyoz gibi ağır ve yok ediciydi. Aramayı sonlandırdığında bana olanları özetledi. "Davina ile Alessio evden ayrılıp tek araba halinde yola çıkmışlar. Pedro şu an ikisini takip ediyor." Gelen bildirim sesiyle bana telefonu uzattı. "Canlı konum attı. Bana yolu tarif et bebeğim."

Kalbimin ritmi hızlanmıştı. Pedro'nun konumunu gösteren, yanıp sönen yeşil daireye bakarken Davina ile Alessio'nun bizi Gediz'e götürdüğünü ummak istiyordum lâkin geçen her dakikada şüphe beni diğer yöne itiyordu çünkü Pedro, havalimanına yaklaşıyordu.

Korktuğum başıma gelmişti.

Havalimanına girdiğimizde VIP bölümüne yöneldik. Pedro'nun konumu durmuştu. Motorunu kapının önünde gördüm. Barlas aracı

durdurduğunda lastiklerden can alıcı bir ses yükseldi. Kapıyı açıp araçtan indiğimde Pedro kaskını çıkarıp bize doğru geldi. Barlas yanıma vardığında öfkeden kaskatı kesilmişti. Pedro ellerini cebine yerleştirip tam önümüzde durdu. “İki dakika önce içeri girdiler.”

“Bilet aldılar mı?” diye sordu Barlas. “Sistemde bir şey var mı?”

“Hayır ama özel jetle seyahat etme ihtimalleri yüksek.”

“Elimizden kaçamazlar.”

Emir niteliğindeki keskin sözleriyle Barlas’a baktım. “Elimizden kaçmayacaklar,” dediğimde umudum bu yöndeydi. “Nereye gideceklerse onları izleyebiliriz. Yapmamız gereken tek şey, seyahat edecekleri uçağın kuyruk bilgilerini bulmak. Özel jetle giderlerse işimiz daha kolay olur.” Bir çırpıda konuştuğum için durup nefes almam gerekmişti. “Davina’nın hâlâ bizi Gediz’e götüreceğini düşünüyorum.”

“Belki de sevgilisiyle tatile çıkıyordur.”

Pedro’nun alaycı ses tonuyla ona dik dik baktım. “Hiç sanmıyorum. O ikili birer figüran değil. Şu an içinde bulunduğumuz durumda birer piyonlar.” Barlas’ın koluna dokunduğumda büyüyen gözbebekleriyle koyulaşan gözlerini bana çevirdi. “Nereye giderlerse gitsinler onları bulabiliriz. Sana söz veriyorum. O kadın sana yaşattıklarının bedelini ödeyecek.” Bundan emin olacaktım. “Aksine asla izin vermem.”

Dudağının kenarı kıvrıldığında ifadesinde bir sıcaklık belirdi. Bana dünyası olduğumu belli eden bir tavırla bakıyordu. Elini yavaşça enseme yerleştirip beni kendine doğru çekti. Kolunu belime sarıp göğsüne yaslanmamı sağladığında Pedro’nun yüzündeki gülümsemeyle bizi izlediğini gördüm.

“İtalya’nın her yerinde ekiplerimiz var,” dedi Pedro, Barlas’a bakarak. “Fera’ın dediği gibi, uçak bilgilerine erişip nereye gittiklerini öğrendiğimizde hemen peşlerine ekiplerimizden birini takacağım. Takibi bırakmayacağız. Merak etme.”

Beni daha sıkı saran adam başını salladı. Tam üstümüzden geçen uçağın sesiyle başımı geriye attım. Gökyüzüne doğru süzülen uçakla derin bir nefes alıp başımı Barlas’ın göğsüne yerleştirdim. Uzaklaşan uçağa bakarken tek düşünebildiğim, nereye gittiğimizi bilmeden ve geri dönüş biletimizi almadan Barlas’la dünyaya açılmak oldu.

Gözlerimi kapattığımda hep aynı düşe sığınyordum.

Zihnimde güvenli bir alan vardı. Beni her şeyden, herkesten koruyordu. Sekiz ay boyunca, sevdiğim adamın yokluğunda beni ayakta tutan ve devam etme gücü veren de buydu. Aklımdaki o küçük fanusun içinde mutluluk vardı. Geleceğe duyduğum ümit orada saklanıyordu. O fanusun içinde bir eve sahiptik. Duvarları beyaz, mobilyaları ahşaptı. Her akşam aynı ritüel gerçekleşiyordu. Sıcak yemek, kahkaha, iki kadeh şarap ve arka fondaki plaktan yayılan müzik daima baki kalıyordu. Her şey eşsiz ve tamamlanmış hissettiriyordu.

Çünkü o fanusun içinde Gece ile Barlas yaşıyordu.

Geride kalan sekiz ayda, her anım bu düşüncelerle geçmişti. O dünyanın bir düş olduğuna inanmıştım çünkü gerçeklik her defasında bana tırnaklarını geçirmişti. Şimdiyse her şey son derece gerçektir. Hayal ettiğim gibi, hatta onun ötesindeydi.

Davina ile Alessio'nun Venedik'e indiğini öğrendiğimizde eve geri dönmüştük ve haber bekliyorduk. Peşlerine takılan ekip onları bir ordunun koruduğu son derece lüks bir malikâneye kadar takip etmişti. Malikânenin kime ait olduğu bilinmiyordu ki bu canımı fazlasıyla sıkmıştı. Konumları geçen saatlere rağmen aynıydı ve ekip onları yedi yirmi dört izleyip bize geri bildirimde bulunacaktı. O kale görevi gören evin içinde kimler vardı bilmiyorduk ama öğrenip bir plan yapacaktık. Şu an için beklemede kalmalıydık. Özellikle de yarın maçım varken.

Evet, elimize geçen son zarfın yönlendirmesiyle Melekler Kalesi'ne gitmek zorundaydık. O dövüşe katılmalı ve neler olduğuna dair yeni bir bilgi edinmeliydim.

Fakat bütün bunlar olmadan önce, yani şu an Barlas ile paylaştığımız akşamın bir saatinde her şey çok güzeldi. Eve gelip şimdilik yapacak bir şeyimizin kalmadığını anladığımızda biraz kendimize vakit ayırıp kafaları toplamak istemiştik. İkimize yemek hazırlamıştım. Terasta, Roma'nın nefes kesici manzarasına karşı yemeğimizi yiyip şaraplarımızı içmiştik. Mutfağı birlikte toplamış, ardından satranç oynamıştık. Barlas yine yenilmiş, benden öpücüğünü kapmıştı. Hem de ne öpücük. Hâlâ bedenim arzuyla titriyordu.

İkimiz kaldığımızda her şey fazla güzeldi ama ayaklarımızın altındaki zemin çatlaklarla doluydu. Birbirimize sımsıkı tutunmuştuk fakat her yönden sızan tehlikeler vardı. Yarın neyle karşılaşacağımızı bilememek,

gelecek darbeleri kestiremiyor olmak yorucuydu. Yine de şükrediyordum ki yorulduğumda dinlenebileceğim en güvenli kolları sunan adamın yanındaydım.

İçinde olduğum odaya göz attım.

Varlığımdan emin dahi olmadığı zamanda benim için hazırlattığı atölyedeydim. Loş ışık neredeyse kutsaldı. İnce, altın sarısı bir huzme gibi odaya dökülüyordu. Sanki içerisi bir sır gibi korunmuş, sadece benim için saklanmıştı. Duygularım sızım sızım sızlatıyordu yüreğimi. Duvarlar yumuşak gri, fırça darbelerine nefes aldırarak kadar sakin bir rundaydı. Bir duvar tamamen tavana kadar uzanan pencerelerle doluydu. Roma'nın işlek caddesi başlı başına bir tablo gibi görünüyordu. Ortada, tam da beni çağıran yerde ceviz ağacından yapılmış geniş bir masa duruyordu. Üstünde henüz açılmamış boyalar, tüylü fırçalar, boş bir palet vardı. Raflara dizilmiş boş tuvallerin her biri benim ellerimde hayat bulmayı bekliyordu.

Yıllar önce, Barlas hayatıma girmeden sevilmenin ne demek olduğunu merak ederdim. Neden insanların bu duyguyu abarttığını anlayamazdım. Şimdiyse anlıyordum. Sevmek bazen birinin sana senden geçen tüm hayalleri koyabileceğin bir oda vermesiydi. Sevmek bazen birinin yaşadığından bile emin olmadan senin için bir gelecek inşa etmesiydi. Ve sevmek bazen araya giren zamana rağmen her şeye kaldığın yerden devam edebilmektir. Barlas'ın kalbinden çıkan bu oda, bana duyduğu sevginin en saf haliydi.

Belime dolanan kollarla titrek bir soluk verdim. Ardımdaki adama yaslanıp sert göğsü kaz tüyünden bir yastıkmış gibi rahat hissettim. "Beğendin mi?" diye sorduğunda boğazımdaki düğüm duygusallığımdandı ve konuşmamı zorlaştırıyordu. "Bayıldım." Bu kelime fazla az kalmıştı. "Hatta âşık oldum."

"Bir tek bana âşık olmanı tercih ederim."

Kıkırdayıp bana sarılı olan kollarını okşadım. "Odayı kuskanamazsın," dediğimde güldüğünü biliyordum. Alaycı bir tonlamayla karşılık verdi. "Kim demiş?"

Kollarının arasında dönüp onunla yüz yüze geldim. Loş ışığın altında her zamanki gibi çok güzeldi ama sarı ışık ona farklı bir ışıltı katıyordu. Avuçlarımı yanaklarına yasladığımda temasım karşısında iç geçirdi. Kara gözlerine tutunup bütün minnettarlığımı fısıldadım. "Teşekkür ederim, Barlas." Eğilip dudaklarımı yakaladı ve beni aklımı başımdan almak

istercesine büyük bir şehvetle öptü. Dağıldım, ellerinin arasında kendimden geçtim. Geriye çekildiğinde onu bırakmak istemedim. “Teşekkür etmene gerek yok, Gece.”

Alnımı öpüp kokumu içine çekti. Tekrar gözlerimizi buluşturduğunda saniyeler öncesine göre daha ciddi bir tavır içindeydi. “Yarın için hazırlık yapsak iyi olur,” dediğinde ne dediğini anlayamayıp kaşlarımı çattım. Belimi okşayarak eklemeye bulundu. “Ufak bir antrenman yapalım diyorum.” Cazip bir tebessüm dudaklarını kutsadı. “Edindiğin yeni hünerleri görmek isterim.”

Gözlerim kısıldı. “Beni yere sermek istiyorsun.”

Melodik bir gülüşle başını geriye savurdu. “Ben seni hep yere sermek istiyorum, Lilith.” Bana bakıp göz kırptı. “Ama farklı sebeplerden.” Hafifçe kalçamı avuçladıktan sonra başıyla kapıyı işaret etti. “Üstünü değiştirip terasa gel bebeğim.”

“Emredersin,” diye dalga geçtiğimde gülümsemesi genişledi.

Uzaklaşmasını izlerken kıyafetlerini yeni fark ettim. Gri eşofman altı ve beyaz, üstüne yapışan tişörtüne eşlik eden beyaz spor ayakkabılarıyla basit ama insanı günaha sokabilecek bir görüntüdeydi. Ve benimdi.

Odamıza girip üstümü değiştirdim. Siyah yoga taytımla sporcu sütyenimi giyip saçlarımı dağınık bir topuz haline getirdim. Spor ayakkabılarımı giyip bağcıklarını sıkıca bağladıktan sonra üst kata çıktım. Terasa adım attığımda Barlas yere kocaman bir minder seriyordu. Geldiğimi fark ettiğinde doğruldu. Gözleri bedenimde raks ettiğinde aniden kendimi çıplak hissettim. Yanaklarımın kızardığına emindim çünkü bana olan bakışları sahipleniciydi. Ele geçiriyor, kuşatıyor ve ne kadar arzulandığımı anlamamı istiyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu kollarını gererek. Kaslarına göz atarken boğazımın kuruduğunu hissettim. Dövüşmekten daha eğlenceli bir aktivite içinde olabilirdik ama bunu neden yapmak istediğini anlayabiliyordum. İçinin rahatlaması adına zamanımı daha farklı bir yoldan terleyerek geçirmem sorun olmazdı. Bakışlarımı dudaklarından gözlerine yükselirken kararlı bir biçimde ayaklarımı minderin üzerine yerleştirdim. “Her zaman.”

Gururlu bir tebessümle minderin üstüne çıktı. Yavaşça etrafımdımlayıp bir daire çizdi. Uzun boyuyla üzerime doğru eğildiğinde

omzunun kasları gerilmişti. Yırtıcı gibiydi ama ne kadar gönüllü bir av olabileceğimi bilmeliydi.

İlk hamle ondan geldi. Sağ eliyle bir kanca atışı yaptı ama bilerek yavaş davranmıştı. Beni test ediyordu ve bu bir noktada gururumu zedeledi. Hızla çömeldim. Ağırlığımı sol ayağıma verip karşı atağa kalktım. Dirseğimi kaburgalarına geçirmek üzere hamlede bulunduğumda bir dansçının zarafeti ve çevikliğiyle beni ekarte etti. "Güzel denemeydi." deyip bana bir yumruk savurduğunda bu sefer daha hızlıydı. Kendimi geriye çekip darbesini savuşturdum ve ileri atıldım. Sağ yumruğum onun yüzüne yöneldi ama zaten bekliyordu. Dirseğini yukarı kaldırdığında yaptığı blok o kadar pürüzsüzdü ki yumruğum duvara çarpmış gibi yankılandı. Anında karşı atağa geçti. Omzumu yakaladı ve beni kendine çekti. Ayağını dizimin arkasına yerleştirip beni altına almak istedi. Dönüşle birlikte bedenimi alçaltıp bacağımı çevirdim ve merkezini kaybettirdim. Sendelese de yıkılmadı ama beni bıraktı.

Kalbim deli gibi atıyordu ve bu savaşın her hamlesinde ona biraz daha âşık oluyordum. Çünkü karşımda gerçek bir tehlike gibiydi. Disiplinli, güçlü ve bir savaşçıydı. Nefesini ritme oturtmuş, bana bakıyordu. Kasları sertleşip yumuşuyor, bakışlarımı kendine çalıyordu.

Duruşumu düzelttim. Ardı ardına yumruklarını savurmaya başladığında hepsini bloke ettim lâkin karşı atağa geçemedim. Beni iyi sınıyor, elinden geleni ardına koymadığını düşünmemi sağlıyor ama aslında hâlâ bana verebileceklerinin sadece yüzde ellisini veriyordu. Darbe üstüne darbe geldi. Dirseği omzuma indi. Çenesinin altında bir açık yakalamaya çalıştım ama ne olduğunu anlamadan beni yere serdi. Göğsü göğsüme baskı uyguluyor, nefeslerimiz senkronize oluyordu. Kara gözlerinde bir fırtına vardı. Beni kızdırtmak ister gibi bilmiş bir tebessümle konuştu. "Güzelim bundan daha iyisini yapabilirsin. Çabala biraz."

Ona kafa attım.

Beklemediği bir hamle olduğu için dengesini yitirdiğinde pivot hareketiyle bu sefer onu ben altına aldım. Ellerimi göğsüne yerleştirip sık soluklarımla ona baktığımda hayran ve şaşkın bakışları özgüvenimi yerine getirdi. "Böyle mi?" diyerek tek kaşımı kaldırdığımda sırıtıyordu. Ellerini kalçama yerleştirdi. "Sayılır." Kelimesinin sonuna koyduğu noktayla beni tekrar altına alarak, bacaklarımı kısıtıp kollarımı başımın üstünde sabitledi. Bana yukarıdan bakarken burnunun üstünde kırmızı bir çizgi

vardı. Canını yaktığımı anladığımda çırpınmayı bırakıverdim. Bunu fark ederek beni bakışlarıyla uyardı. "Hadi, Lilith. Hepsi bu kadar mı?"

Burnunu öpüp, "Beni sinir ediyorsun," diye homurdandım.

Parmakları bileklerime gömülmüştü. Dizleri kalçalarımın iki yanına sabitlenmişti ve vücudu üzerime siper olmuştu. Kaçacak hiçbir yerim yoktu. Normalde kaçmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Fakat şu an ona kanıtlamam gerekenler vardı. Yarın aklının bende kalmamasını sağlamalıydim.

Nefesimi yavaşça tuttum. Önce dikkatini dağıtmalıydim. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan tatlı bir tebessüm ettim. "Pozisyonumuzu bozmak istemeyecek kadar çok sevdim." Tek kaşını kaldırıp ne kadar sinir olduğunu belli eden bir tonlamayla yakardı. "Rakibinin dikkatini bu sözlerle dağıtmayı aklının ucundan bile geçirme, Lilith."

Kendimi tutamayarak güldüm. "Niye? Yoksa işe yaramaz mı?"

"Yarar, yarar da," derken ciddiye. "O saatten sonra beni ringin dışında kim tutabilir?"

"Kimse."

"Aynen öyle."

Öfkesinden dağılan dikkatiyle kalçamı yukarı ittirip merkezini bozdum. Aynı anda sol dizimi hızla dışa doğru kaldırdım. Kaybettiği dengeyle ellerimdeki baskı bir saniyelğine yok oldu ve ben o açığı iyi değerlendirdim. Mide boşluğuna savurduğum yumrukla bir an nefesi kesildi. Topuğumu göğsüne yerleştirip onu sertçe ittim fakat kıpırdamadı bile. Beni bileğimden yakalayıp tekrar altına çektiğinde isyan ettim. "Hile yapıyorsun."

"Hile mi?"

"Evet," diyerek dizlerimi kendime doğru çektim. "Dövüşmüyorsun, bloke etmeye odaklısın."

"O da dövüşmektir."

"Hayır, değildir."

Ağırlığını üzerime verip beni altında ezdi. Gözlerimin içine bakıp dokunmalarına birkaç santim kalan dudaklarımızla öylece üstümde durdu. "Kendini korumayı bilmek, dövüşmenin ilk kuralıdır. Ve senin her daim alabileceğin darbeleri önceden hesaplayıp onlara engel olman gerekli." Bakışları çok şey anlatıyordu. Beni sınamıyor, kendini deniyordu. Ellerimi

sırtına yerleştirip beyaz kumaşın üzerinden tenini okşadım. “Bana bir şey olmayacak,” diye fısıldadığımda o sert kabuğu çatırdadı. Alnını alnıma yasladığında gözlerimi yumup varlığını nefes gibi içime çektim. Zayıf bir tonlamayla itiraf etti. “Seni izlediğim ilk mağra kendimi ringin dışında tutabilmek için çok direnmişim. Yarın nasıl sabredeceğim, Lilit? Maçı kazanacağını biliyorum. Karşına kim çıkarsa çıksın onu nakavt edeceksin, eminim. Ama sana bir zarar gelebilme düşüncesi beni mahvediyor.”

“Barlas,” diyerek bana bakmasını sağladım. Avucumu yanağına yerleştirdim. “Bana bir şey olmayacak.” Kelimelerimin hepsinin üstüne basmış, vurgulamıştım. “Sürekli bu korkuyla yaşayıp birimizden birine bir şey mi olacak diye endişelenerek mutlu anlarımızı mahvetmemeliyiz. Birlikte uzun bir ömür geçireceğiz. Her şeye karşı hazırlıklı ve bir arada olmalıyız.”

Dirseğine yaslanıp bir eliyle yanağımı okşadı. “Biliyorum ama mantıklı düşünemiyorum.” Parmakları yavaşça dudaklarıma kaydı. “Sen bana aklımı kaybettiriyorsun, Gece.” Tatlı mı tatlı bir öpücükle bütün bedenimi titretti. “Sana olan sevgimden deliriyorum.” Kollarımı boynuna doladım. “Ben de öyle, Barlas.” Kurnaz bir tebessümle ekledim. “Bu yüzden maçı senin için kazanacağım.”

Bir eli belime indi. “Onur duyarım güzelim.”

“Ama kazandığımda benim bir isteğimi yapacaksın.” Pazarlığım karşısında güldü. Şüphesiz, ne isteyebileceğimi bir saniye düşünmeden, “Dile benden ne dilersen,” dediğinde tişörtünü kavrayıp onu kendime doğru çektim. Üzerime düşüp dudaklarımı bulduğunda şu an için ne istediğim belliydi. Kısa buselerimin arasında mırıldandım. “Ne derler bilirsin,” deyip alaycı bir tebessümle onu daha derinden öptüm. “Savaşmayın...”

Kalbimi yerinden oynatan gülüşüyle bana istediğimi verdi. Kalçamı kavrayıp beni tek hamlede kaldırdı ve kendi de ayağa kalktı. Dudaklarımı ele geçirip parmaklarıyla boynumu sardığında geriye kalan her şey anlamını yitirdi.

Aşağı inip odamıza girdik.

Barlas beni yatağa yatırıp bacaklarımın arasındaki yerini aldığı anda ondan bir saniye bile ayrılmak istemiyor ama üzerimizdeki kıyafetlerden bir an önce kurtulmak istediğim için düşüp kaldığım paradokstan çıkmam gerektiğini biliyordum. Barlas bir adım öne geçti ve geriye çekilip tişörtünü çıkardı. Odanın bir köşesine fırlattığı beyaz kumaşın ardından boynuma gömüldü ve tenimde kalıcı izler bırakma peşine düştü.

Dudaklarının temas ettiği her yerde sızılar meydana geliyordu. Kılca-
mı sallayarak kendimi ona sürtrüğümde boğuk iniltisi kalbimin ritmine
zarar verdi. Parmaklarımı sırtında dolaştırdım. Ellerimle kırbaç izlerini
narin bir temasta okşamaya başladım. Bedeninden bir ürperti geçse de
bana her zaman yaptığı gibi izin verip benden sakınmadı.

Tekrar geriye çekildiğinde hızla doğruldum ve sporcu sutyenimi çı-
kardım. Uzandığımda Barlas taytımla beraber iç çamaşırımı bedenimden
söküp aldı. Yataktan kalkıp tamamen soyunduğunda onu izlemeye başla-
dım. Her bir santimi fazla güzel ve büyüleyiciydi. Bana Yunan heykelleri-
ni anımsatan fiziğiyle ilerleyip köşede duran, ona hediye ettiğim kamera-
yı aldığında gülümsedim. Yatağa geri dönüp üzerime çıktı ve araladığım
bacaklarımın arasına kıvrıldı.

“Ciddi ciddi fotoğraflarımı mı çekeceksin?” Sorumla makineyi yanı-
ma bırakıp ellerini vücudumda dolaştırarak beni titretti. “İznin olursa,”
demesiyle bacaklarımı beline kenetledim. Salladığım başımla onay ver-
dikten sonra onu öpmeye başladım. Barlas bir elini bacaklarıma, diğeri-
niyse belime yerleştirdi. Bedenimin her noktasını parmakları ve dudak-
larıyla tavaf etti.

Kadınlığımdaki dokunuşlarıyla kendimden geçmeye başladığımda
gözlerimi yumdum. Geriye çekilip bacaklarımı biraz daha araladı. Sani-
yeler içinde fotoğraf makinesinin sesini işittim. Gözlerimi açıp bakmak
istedim ama orgazm olmaya başladığımda adını haykırmak dışında bir
şey yapamadım. Birbiri ardına çektiği fotoğraflarımın geride bıraktığı mi-
nik tuşa basılma sesiyle görmesem de ne yaptığını işitebiliyordum.

Kendime gelmeme zaman tanımadan içime girdiğinde gözlerim ara-
landı ve o an bir fotoğraflımı daha çekti. Vücudumu, birleştığımız nokta-
yı, aldığım zevkle değişen ifademi, her bir anımızı belgeledi.

Yine o düşlerden birinin içindeydim.

Sevdiğim adamla birlikte aşkımlı yaşayabildiğim bir rüyadaydım.

Ve sonsuza dek uyumak istiyordum.

KOD ADI: MAGNUM OPUS'

*"Eser değil, ruhunun imzası.
Başyapıt olur, iki âşığın teması."*

Önce bir klik, sonra arkasından gelen yumuşak ama kesin bir *çak* sesi duydum. Küçücük bir patlama gibiydi ve beni uyandırmıştı. Gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk şey, kameranın lensi oldu. Güçlü ellerin kavradığı fotoğraf makinesi indiğinde ardındaki silüet görüş açım girdi. Kara gözler, kalbimi deli gibi hızlandıran o gülüş ve dağınık siyah saçlar... Güne başlamanın en güzel şekliydi.

Gülümsediğimde Barlas elindeki makineyi kaldırıp bir fotoğrafımı daha çekti. Ne halde olduğumu bilmiyordum ama sabahın köründe güzel gözükebilme ihtimalimin oldukça düşük olduğuna emindim. Özellikle dün gece beni getirdiği halden ve uyuduğum anı hatırlayamamamdan dolayı normalden daha kötü bir vaziyette olduğuma emindim. Elimi saçlarımın arasına atıp dağınık siyah tutamları çekiştirdim. "Sana da günaydın," diye homurdandığımda Barlas elindeki makineyi bir köşeye bırakıp yanıma uzandı ve beni kendine çekip üzerine çıkmamı sağladı. "Günaydın, Lilith."

Başımı boynuna gömüp elimi kalbinin üzerine yerleştirdim. Belimi okşayan eli yavaşça saçlarıma tırmandı. Alnımı öptüğünde gözlerimi yumup kokusunda debelendim. Dün gece o kadar güzel bir düştü ki uyanmak istememiş, güneşin doğmamasını dilemiştim. Fakat sanırım sabahların da kıymetini bilmeliydim, özellikle de böyle olacaklarsa.

"Barlas."

Ciddiyet dolu sesimle parmaklarını saçlarıma doladı ve hafifçe siyah tutamları çekti. Başımı geriye atıp gözlerine baktığımda ifadesi gergindi.

* Başyapıt. (Lat.)

Gözleriyle bana *sorun ne* diye soruyordu. Büyük sorunumuz dün gece fazla kalori açığı yaratmış olmamdı. "Acıktım."

Gözlerini devirdiğinde kahkaha attım. Onunlayken gülmeden duramıyordum. Beni kucığına alıp yataktan kaldırdığında kendimi ona bıraktım. Kollarımı boynuna dolama gereği bile duymadım çünkü beni düşürmeyeceğini biliyordum.

Birlikte mutfaka geçtik. Beni tezgâha oturttuğunda üzerimde sadece dün gece giydiğim beyaz tişörtü vardı. Gözlerimi bedeninde gezdirdim. Gri eşofmanıyla mutfakta adımlarken bedeninin bütün kusursuzluğunun altını çiziyordu. Sırtındaki kızıl çizgilere bakarken ona sarılmak istedim. Vücudu bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi lâkin üzerindeki izler başka gözlerle ağır gelebilirdi. Benim içinse her biri buruk bir anlam taşıyordu. Neler yaşadığını, yaşadığımızı, unutturmasa da bir hatırlatıcı oluyordu. Onu ne kadar sevmem, korumam gerektiğine dair birer kanıtıtlar. Tezgâhtan inip ona yardım ettim. Kaşarlı omlet için hazırlıklan tamamladığımda bizim için tost yapmaya başlamıştı.

Kısa bir sürenin ardından kahvaltıyı balkona taşıyıp her şeyi hazır etmiştik.

Barlas büyük bir iştahla tostundan kocaman bir ısırık aldı. Bir insanın yemek yediğini görmenin beni mutlu edebileceğini asla düşünmezdim fakat o hazırladıklarımızı midesine indirirken kendimi gerçekten de mutlu hissediyor, iyi beslendiği için rahatlıyordum. Aylardır bedenine aldığı sıvı takviyeler ve bilincinin yerinde olduğu zamanlarda yediği bazı yemeklerle idare etmiş olmalıydı. Neyse ki kısa sürede eski formuna dönmesi için ne yapmam gerektiğini biliyordum. İçinde olduğumuz bu kaos sonlandığında parmaklarımı iki şey için çalıştıracaktım; yemek ve resim yapmak önceliklerim haline gelecekti. Fakat bu gece bu eller bambaşka bir şeyle meşgul olacaktı.

Gergin olmadığımı söyleyemezdim.

Heyecanım kalbimi bir mengene misali sıkıyordu. Akşamki dövüş saatler kalmıştı ama kiminle ringe çıkacağımı hâlâ bilmiyordum. Kafamın içinde binlerce senaryo dönüp duruyordu. Bu bekleyiş, bu bilinmezlik, insana ayrı bir baskı yüklüyordu.

Yüzüme geçirdiğim maske sarsılmıştı ve Barlas bunu gördü. "Ringde yalnız olmayacaksın," dediğinde masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Her saniyesinde ben de yanında olacağım." Parmaklarını sıkıca kavradım ve iç geçirdim. "Ringde olabileceklere hazırlıklıyım, dışında bizi neler bekliyor onu bilemiyorum."

“Sen dövüşe odaklan. Gerisini bana bırak.”

Bunu kabul etmem mümkün değildi. O ringde geçireceğim her saniyede odağım daima dağınık kalacaktı çünkü gözüm maskenin ardındaki kişiyi arayacaktı. Zarfın bizi yönlendirdiği şey buydu. Dövüş sadece bir şaşırtmacaydı. “Hâlâ dövüşün Melekler Kalesi’nde tam olarak nerede olacağını bilmiyoruz.”

“Bebeğim,” dedi Barlas gözlerimin içine bakarken. “Kahvaltını et.”

Ana odaklanmam gerektiğini hatırlayıp kafamdaki kasvetli düşüncelere bir ara verdim. Kendi tostumdan bir ısırık alıp karşımdaki manzaraya göz attım. Tepemizdeki güneş tenimize değmiyor olsa da hava bir hayli sıcaktı. Telefonuma gelen bildirim sesiyle ekrana baktım. Annemin bir fotoğraf gönderdiğini fark ettiğimde cihazı elime aldım. Mesajlara girip gelen iletiye göz attım. Feridun, Ankara’daydı. Annem kahvaltı masasında oldukları bir fotoğrafı yollamıştı. Abim ekrana değil, tabağına bakıyordu. Habersiz çekilmiş bir fotoğrafa benziyordu. Mesaj geldiğinde yazılanları okudum. Feridun bugün hastaneye yatış yapacaktı. Annem her şeyin yolunda olduğunu söylemiş, onu ikna ettiğim için bana teşekkür etmişti. Kalp emojisi gönderip ekranı kapattım. Aslında ona Barlas ile kahvaltı ederken fotoğrafımızı çekip gönderebilirdim ama dün bir ara anneme mesaj atıp Feridun’a Barlas’tan söz etmemesini söylemiştim. Abimin fotoğrafı görme ihtimaline karşı riske girmek istemedim.

“Vazgeçtim,” diyen Barlas’a bakım. “Konuşmaya devam et. Sessizken aklından geçenlerin ne olduğunu bilemiyorum ve bu sinirlerimi bozuyor.” Asılan suratına karşı tebessüm ettim. “Üzgünüm ama beynim aynı şeyleri tekrar etmeden duramıyor. Beni böyle de sever misin?” Son cümlede dalga geçiyordum. Bunu fark ettiği için göz kırpmıştı. “Düşünmem gerek.”

Hafifçe koluna vurdum. “Düşünecek bir şey yok, seveceksin.”

Gülüştüğünü bölen telefonunun bildirim sesiyle cebine uzandı. Telefonunu çıkarıp ekrana baktığında bedeninin gerildiğini fark ettim. İfadesi resmi bir hale bürünürken neler olduğunu merak ettim. “Sorun mu var?” dememle bana bakmadan yanıt verdi. “Gemino Gladiis ile ilgili bir toplantı talebi oluşturulmuş.”

“Ne konuda?”

"Emin değilim," diyerek parmaklarını ekranda kaydirdi. "Genel olabilir."

Tostumdan bir ısırık daha aldım ve ağzımın dolu olmasının umursamadan homurdandım. "Şu sitemi aıla çözemeyeceğim. Sekiz ay South Yazılım'da sasterimi geçirdim ama hâlâ örgüte dair anlam veremediğim bir sürü şey var." Süsterimle güsterini bana çevirip bilmiş bir tebassüm etti. "Bebeğim on aln yıldır örgüt için çalışıyorum ve benim bile hâlâ bilmediğim, anlamadığım şeyler var. Konseydekiler haricinde kimse ne de her şeyi bildiğini sanmıyorum."

"Konsey mi?"

Başımı salladı. "Tintlerin bağlı olduğu ve rapor verdiği kişilerden oluşan bir konsey."

"O konseyde kimler var?" diye sordum merakla. Tekrar telefonuna odaklandığında gülümsemesi genişledi. "Konseydekilerin kimliği gizlidir." Bana senzi bir bakaş attı. "Belki de o kişilerden biriyle kahvaltı yapıyorlurdur, Lübn."

Gösterimi kuzarak püpheyle baktım ona. "Bana yalan mı söylüyorsun yani?"

On aln yıldır örgüte olduğunu ama onun bile her şeyi tam olarak bilemediğini söylüyordu fakat buna inanmam güçtü. Onun gibi kısı sürede üstalık mevkiüne yükselen biri rahatlıkla konsey üyesi haline de gelebilirdi. Belki de bütün bu olanlarda Gemino Gladia'nın Hektor'a tanıdığı izinler ve müsamaha da bundan kaynaklıydı.

Benim oyun yerdi.

Gediz'in infazıyla ilgili konsey onayından bahsedildiğinde böyle demişti. Oturan sıralarla Barla'a bakmaya devam ettiğimde gösterimin yarıttığı ağırlığı üzerinde hissederek odağını bana yöneltti. "Ortadan kaybolabilmen için yıllık izne gerek yok, değil mi?"

Kumazlık dolu ifadesi içimi hoş etti. "Hayır bebeğim."

"Nasıl bu kadar yükelebildin?" diye sorarken ciddiden merak ediyordum. İfadesinde bir değişim baş gösterdi. Bana bakarken hem ciddi hem de alaycı bir usum içinde, tetatlıklarla doluydu. "On bir yaşımda örgüte girdim. Sahip olduğum tek şeydi. Varımı yoğunluma onlara verdim. Kardeşini da aldım. Hiçbir zaman aıla yetinebilen bir adam olmadım."

Ragnar'ın ondan bahsetme şeklini hatırladım. Aklım aniden aylar öncesinde kalan bir anıya gitti.

Elindeki sopayı bedenime doğru savuran adam, bende hasar bırakmaktan korkmuyordu. Aksine acının beni şekillendireceğine inanıyor gibi duruyordu. Omzuma inen beklenmedik darbeye acı bir çığlık attım. Boğazımı yakan iniltilim karşısında elimdeki sopayı az kalsın düşürecektim. Ragnar bana çatık kaşlarla bakıyordu. "Hektor bu halini görse utanırdı."

Sözleri o kadar ağırdı ki kalbimi parçalamıştı.

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Ruhumun orta yerinde koca bir boşluk bırakan, aylardır uğruna dünyayı yerinden oynattığım o adam hakkında nasıl böyle konuşurdu? Kırgınlığım zehirli bir sarmaşık misali sardı ruhumu. Yakıp yıkarken geride derin bir sızı bıraktı. Karşımdaki adam beni tanımıyor olabilirdi ama çoktan gördüğü kadarıyla bilmeliydi ki Hektor kırmızı çizgimdi.

Elimdeki sopayı daha sert kavrayıp burnumdan solurken ön plana geçen öfkeme sarıldım. Sopayı bir anda sallayıp ucunu Ragnar'ın çenesine indirmeye çalıştım fakat beni engelleyip eğildi. Büyük bir çeviklikle ben ne olduğunu anlayamadan sopayı ayak bileğime geçirdi. Attığım çığlık, eğitim odasının duvarlarında yankılandı. Dizlerimin üzerine çöküp bileğimi kavradım. Kalbimdekinden az ama yine de onun kadar yakıcı olan bu hiddetli acıyla düştüğüm yere gömülmek istedim.

"Onu bulmak istiyorsan bu kadar aciz olmamalısın."

Tok sesinde hayat bulan kelimeler ruhumdaki boşluğu genişletti. Bedenimdeki acıdan daha ızdırap verici bir kederle içimi yakmayı becerebilmişti. Ona baktığımda burnumun direği sızlıyor, gözlerim yanıyordu. Tepemde dikilen adam, bana ayağının altındaki bir pislikmişim gibi bakıyordu.

"Sezar'ın kızına bak," dediğinde tiksindir gibiydi. "Babanın namına leke sürüyorsun. O adam gerçek bir efsaneydi. Seni böyle görse utancından yerin dibine girerdi." Beni sopasıyla dürttü. "Hele Hektor." Başını iki yana sallarken onay vermediğini belli etti. "Onun yerinde olsam senden arkama bakmadan kaçardım. Yanına yakışmayan, sırtındaki bir kambur gibisin." Tek kaşını kaldırdı. "O adam, Gemino Gladiis'in geleceği."

Yürünü ekşitip beni tekrar sopasıyla dürttü. "Sense kolaylıkla ezilebilen bir böceksin."

Ağzından çıkan her kelime zehirli bir ok gibi saplandı gönlüme. Acımasızlığı karşısında küçüldüğümü hissettim. Sesiyle üzerime basıyor, sözleriyle beni eziyordu. Bakışlarındaki o kaba hoyratla ruhumu dilimliyordu. Benden geriye bir şey kalmasın istiyordu ama zaten kendimden geçmiştım. Hem de aylar önce, o gittiğinde.

"Ağlayacak mısın?"

Soruyuyla dişlerimi sıkıtm. Elindeki sopayı kaldırıp darbesini indirmeye hazırlandığında sol dizimle zemini itirip vücudumu birden yana savurdum. Savurduğu sopa beni teğet geçtiğinde açık vermesiyle tüm gücümü sopaya yansıtarak göğsüne vurdum. Kesilen nefesi ifadesini tuz buz etti. Yıkılmadı ama sarsıldı. Bana şaşkınlıkla bakarken yüzü alamadığı nefesle kızardı. Babamın öğüdü kulaklarımda yankulandı.

Bazen en etkili darbe, en alçaktayken vurulurdu.

Elimdeki sopayı minderın üstüne atıp arkamı döndüm. Titreyen bedenimle ve uzlayan kolumla eğitim salonundan çıkıp gidecektim ki, "Fey!" diye bağırın adamla durdum. "Buraya gel."

Emriyle ona haddini bildirmek istedim. Hızla ardıma dönüp ağzımı açtım fakat gördüğüm şeyle duraksadım. Ragnar tebessüm ediyordu. Gözleri yüzümden tavaf ederken gururlu bir ifadeyle bana bakıyordu. Ne olduğunu anlayamadığımda yumuşak bir ronlamayla konuştu. Göğsünü, tam vurduğum noktayı ovuşturdu. "Aferin. Bana darbe indirmek kolay değildir. Bunu ne baban ne de Hektor başarabilmişti."

Son cümlesi afallamamı sağladı. "Gerçekten mi?" diye sordum kırık bir sesle. Ragnar başını sallayıp yavaşça bana doğru adımladı. Tam önümdede durduğunda babacan bir tavır içindeydi ve az önceki adamla uzaktan yakından alakası yoktu. Hafifçe eğilip gözlerimin içine baktı. "İçindeki acıyı görüyorum kızım. Yüzünden okunuyor. O acıyı ölskeye çevirmezsen hiçbir şeyi başaramazsın." Nasihatıyla göğsümdede bir sızı meydana geldi. "Gemino Gladius, zayıflar için değildir. Yemin etmesen bile sen bu örgütün bir parçasısın. Ölene kadar da öyle kalacaksın." Ragnar tek kaşını kaldırdı. "Hektor nasıl bu kadar başarılı olup yaşına rağmen en üst konuma gelebildi, biliyor musun?"

Yavaşça başımı iki yana salladım.

Ragnar'ın ifadesinde bir bilgelik vardı. Anlam dolu bakışlarıyla benimle bir sırrı paylaşır gibi konuştu. "Çünkü çok öfkeliydi. Ama o öfkeye hiçbir zaman yenilmedi. Ondan beslendi."

On bir yaşında kendini kurtlar sofrasında bulan Barlas; öfkeyi tanımış, onunla yaşamayı öğrenmiş ve onu silah haline getirmişti. İçindeki canavar terbiye görmüş, hatta şekillenmişti. Onu zincirlememiş, eğitmişti. Göğsüme yayılan gurur hissiyle tebessüm ettiğimde omzumda bir dokunuş hissettim. Başımı çevirdiğimde Barlas çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. "Bebeğim, daldın gittin. Ne geldi aklına?"

"Hiç," diyerek hatıramı kendime sakladım. "Öyle boşluğa dalmışım."

Bana şüpheyle baksa da sorgulamadı. Telefonunu hafifçe kaldırdı. "Bir saatliğine çalışma odasına kapansam sorun olur mu?"

"Hayır, elbette olmaz."

"Uzatmamaya çalışırım."

Ona yanaştım. "Git ve işlerini hallet." Dudaklarını ele geçirdiğimde beni aklımdan çıkaramamasını sağlayacak türden bir öpücük armağan ettim. Geriye çekildiğimde bana arzudan koyulaşan gözleriyle baktı. Haline gülerek yanağını okşadım. "İşin bitince beni yukarıda bulursun."

Yerinden kalkıp yarım tostunu aldı. "Senin yüzünden odak problemi yaşayacağım, Lilith."

Kıkırdayıp amacıma ulaşmanın verdiği sevinçle arkama yaslandım. Barlas balkondan çıkacağı sırada adını seslenerek onu durdurdum. Bana dönüp, "Efendim güzelim?" dediğinde güzel yüzüne bakıp içimden geçen şeyi dile getirdim. "Seninle gurur duyuyorum."

Afallayıp bir an kaldı. Saliseler geçince yanaklarında tatlı bir kırmızılık meydana geldi. Hafifçe çatılan kaşları ve minik tebessümüyle bana bakarken fazla çocuksu gözüküyordu ki onun boyutunda biri için bu oldukça absürttü.

"Nereden çıktı bu?"

Omuzlarımı silktim. "İçimden geldi."

Gözlerini kaçırdığında dudağının kenarında küçük bir gülümseme belirmişti. Bana bir kez daha bakıp sözlerimin kalbine temas ettiğini anlamamı sağlayan ifadesiyle sessiz kaldı. Konuşmasına gerek yoktu zira

bakışları yeterince dile getiriyordu düşüncelerini. Arkasını dönüp gittiğinde uzaklaşan bedenini izledim. Ona sevildiğini hissettirmeyi ummamam gerektiği gibi onunla ne kadar gurur duyduğumu da hatırlatıp durmalıydım.

Önüme dönüp tostumu elime aldım ve kahvaltıma devam ettim. Karnımı doyurduktan sonra masayı toplayıp bulaşıkları makineye koydum. Kendime filtre kahve demleyip evin mis gibi kokmasını sağladım. Ağzına kadar kahve doldurduğum kupayla üst kata çıktım. Panoyu rahatlıkla gördüğüm kanepeye oturdum.

Karşımdaki görsele bir tabloya bakar gibi baktım.

Agamemnon imzalı eseri incelerken kahvemi yudumladım. Feray ya da Gece olmadım. Bir sanatsever kimliğiyle bambaşka bir perspektiften her şeyi ele almayı denedim. Gördüğüm karanlıkta aydınlığı bulabilmek için çabaladım ve bir mum yaktım.

Küçük kızı inceledim. Sarı saçlarını iki kuyruk yapmıştı. Üzerinde mor bir elbise vardı. Bakışlarını karşısında, masanın diğer ucunda oturan çocuğa dikmişti. Dudakları ince bir çizgi halindeydi. Sanki söylemek istediklerini kendine saklıyordu. Bakışlarımı çocuğa çevirdim. Gri bir tişört giyyordu. Gözleri masanın ortasında oturan adamın üzerindeydi. Ona olan bakışlarında varla yok arası bir nefret vardı fakat yüzündeki rahat ifade, kaşlarının hafif kalkık olmasıyla o nefrete bir hayranlık da eşlik ediyor gibiydi. Tam karşımda oturan adama çevirdim gözlerimi. Yüzü gölgelerin arasındaydı. Saklanıyor muydu, yoksa küçük bir çocuğun gözünden bakıldığında tasvir edilmesi güç hale mi geliyordu?

Yerimden kalkıp dün gece yazıcıdan çıkardığım fotoğrafları aldım. Panonun önüne geçip İlkan'ın kutusunun içinden çıkardığımı fotoğrafın altına Davina'nın evinde çektiğim bir diğer benzer fotoğrafı astım. Davina ve siyah saçlı kızın fotoğrafını da hemen astığumın yanına iğneledim. Geriye çekilip panoyu incelediğimde hâlâ birçok eksik parça olduğunu görebildim.

İşitüğüm melodiyle sesin nereden geldiğini anlayamayarak kaşlarımı çattım. Etrafa göz atıp sesi takip etmeyi denediğimde köşedeki masanın üstünde duran tableti gördüm. Oraya ilerleyip tabletin ekranına baktığımda Antonio'nun aradığını fark ettim. Yeşil daireyi kaydırduğumda ekrana yansıyan adamla kibar bir tebessüm ettim. Antonio beni görmenin

verdiği şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. “Feray,” deyip selam vermek istercesine hafifçe çenesini eğdi. “Selam, Hektor yok mu?”

“Toplantıda.”

“Yeni bir şeyler buldum,” diyen adam flaş hızında kasılmamı sağladı. “İşi bitince beni aramasını söyler misin?” Tableti elime aldım. “Ne bulduysan bana söyle. Ben ona iletirim.”

“Tabletin bağlı olduğu adrese yeni görseller gönderdim. Davina ve Alessio’nun içinde olduğu Venedik’teki evin uydudan görüntülerine ulaştık. Ayrıca evi izleyen ekipten haber geldi. Sabaha karşı arazideki koruma sayısı ikiye çıkarılmış. Saat onda Mehmet Gündüz olduğunu düşündüğümüz bir adam eve geldi. Hâlâ içeride. Tahminime göre bir şey için toplanıyorlar. Büyük ihtimalle Gediz de evin içinde saklanıyor. Termal tarama yaptık ve evin içinde dokuz kişi olduğunu tespit ettik fakat çoğu koruma olabilir.”

Kanepeye oturup tableti dizime yasladım. “Hepsinin bir yerde toplanması mantıklı ve işimize yarayabilecek bir şey.” Huzursuzca dudağımın üstündeki ölü deriyi kemirdim. “Fakat niye ve neden şimdi toplanıyorlar, bu önemli.”

“Ekip hâlâ izlemede, bir güncelleme olduğunda haber ederim.”

Başımı salladım. “Teşekkürler, Antonio.”

Arama sonlandığında ekrandaki tarihe baktım. Fark ettiğim şey, zihnimdeki düşünce trafiğine kırmızı bir ışık yaktı. Oturan taşın sesiyle yerimden kalkıp hızla aşağı indim. Odaya girip çantamdaki ajandayı aldım. Sayfaları karıştırmaya başlayıp iki gün sonrasına, pazartesi gününe baktım. Benito’nun o gün için tek bir etkinliği vardı.

D/Compleanno.

Compleanno, İtalyanca doğum günü demekti. D harfinin Davina olabileceğini düşünüyor, bu ihtimalin yüksek olduğuna inanıyordum. Acaba bu yüzden mi toplanıyorlardı? İçimde bir öfke balonu patladı. Göğsüme yakıcı bir sızı yayılmıştı. Biz aklımızı yitirmemek adına çabalayıp her saniye şimdi ne olacak diye düşünürken, yaşadığımız şeyin mimarı olan kişiler keyif çatmakla mı meşguldü?

Ajandayı parçalara ayırmak istedim. Hincımı bir şeylerden çıkarmam gerekiyordu. Elimdeki defterin bir harita, yol gösterici, olabilmesiyle derin bir nefes alıp kontrolümü yitirmemek adına çabaladım. Ajandayı

çantamın içine geri koyup burnumdan soluyarak odadan çıktım. L. kata varıp soguyan kahvemden büyük bir yudum aldım ve Barlas'ın yata-
lugunda beni sakinleştirecek bir diğer şey olan eylemi gerçekleştirdim.

Kızlarla olan grup mesajlaşmamıza girip görüntülü aramada bulundum. Elbette aramamı ilk yanıtlayan kişi Afra oldu. Yüzü ekranda belirdiğinde istemsizce güldüm çünkü Afra her zaman neşeyi de beraberinde getiriyordu. İfadesindeki sahte isyankârlıkla yakardı. "Sonunda," dediğinde telefonu bir yere sabitledi. "Beni meraklan çarlatmak mı istiyordun?"

"Birazcık."

Cevabımla gözlerini devirdi. "Tebrikler, başarılı oldun."

Bileğindeki tokayla sarı tutamlarını hızla topladı. Kollarını kaldırdığı sırada üzerindeki rişörtünü gördüm. Ne ara aldığını dahi fark etmediğim eşyama karşı kukurdarken Simay konuşmaya dahil oldu. Sokakta ve yürüyordu. Bu yüzden bir ekrana, bir önüne bakıp gülümsedi. "Dostlar meclisi geri döndü desenize."

"Evet, Feray sonunda varlığını hatırladı."

"Abarma," diyerek karşı çıktım.

"Nadiren yapuğım bir şeyi yapıp Afra'ya katılacağım. Bu sefer ben bile meraklan çarladım. İlyas'ı sıkıştırıp duruyorum ama o da bir şey anlamıyor." Simay'ın sözleriyle Afra ona destek çıkıp başını salladı. "Konuş içimizdeki psikolog. Feray'ın ağzından laf almamız gerek. Altıncı hissim bana İtalya'da tahmininden daha uzun bir süre kalacağını söylüyor."

Barlas neredeyse orada kalacaktım.

Kahvemden bir yudum daha aldığımda kızları beklermenin ve daha da sabırsızlandırmanın verdiği keyfi sürmekle meşguldüm. Afra gerçekten de daha fazla dayanamıyor gibi bir tavır içine girdiğinde ona acıdım. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum," diyerek dürüst davrandım çünkü gerçekten de bilmiyordum. "Fakat Hektor ile döneceğim, orası kesin."

"Demek barışınız." Afra'nın homurtusuna Simay'ın uyarısı eşlik etti. "Umarım fazla affedici olmamışsındır." Kızlar gerçekte olanları bilmiyorlardı ve onları korumacı tavırları için suçlayamazdım. Yine de içimde bir burukluk oluşmadığını söyleyemezdim. Barlas hakkında böyle düşünmeleri beni üzüyordu. Çünkü o adam, benim geçmişim ve geleceğimdi. Bir parçamdı. Onları yumuşatmak adına tozpembeyle kaplanmış sözleri mırıldandım. "Gayet geçerli ve mantıklı bir açıklama sundu. Beni

ne kadar sevdiğini de hissedebiliyorum. Lütfen endişelenmeyin. İyiyim, mutluyum.”

Afra'nın endişesi anlayışla yok oldu. “Gerçekten de mutlu ve iyi görünüyorsun. Yüzüne bile renk gelmiş, hem de bu kadar kısa bir sürede.” İmalı bir tavırla dalga geçti. “Birbirinizi çok özlemiş olmalısınız.”

Gözlerimi devirsem de genişleyen gülümsememe hâkim olamadım. Okları kendi üzerimden uzaklaştırmak isteyerek sordum. “Sizde ne var ne yok?” dememle kızlar anlatmaya başladılar. Daha çok Simay konuşmuştu ki bu tuhaftı. Afra garip bir şekilde fazla sessiz kalıp üstü kapalı bir anlamda bulunarak her şeyin sıradan ve aynı olduğunu söylemişti.

Hayatları hakkında aldığım güncellemenin ardından kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Kısa bir süre olsa da içinde bulunduğum kaostan kaçıp en yakın arkadaşlarımla sohbet etmek iyi gelmişti. Afra konuşmadan ilk ayrılan olduğunda Simay'a bakımdım. Artık yürümüyor, Kamondo Merdivenlerine oturmuş aldığı kahveyi içiyordu. İfademdeki soru işaretini fark eden arkadaşım omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, bu ara biraz tuhaf davranıyor.”

“Nasıl tuhaf?”

Afra'nın haline karşı içimde bir huzursuzluk meydana geldiğinde Simay da benden farklı bir his içinde olmadığını belli eden ifadesiyle mırıldandı. “Tuhaf işte,” dedikten sonra soluk verdi. “Gizli gizli mesajlaşıyor, ne zaman buluşmak için arasam bir işi oluyor. Geçen gün kahve içtik, ağzını arayıp neler olduğunu anlamaya çalıştım ama hiçbir şey söylemedi. Yeni birini mi buldu diyorum ama öyle olsa niye söylemesin ki?”

Niye söylemesin?

Evet, niye söylemezdi?

Aklıma gelen bir şey vardı ve bunun düşüncesi bile kanımı dondurmaya yetmişti. Gediz'in Afra'ya ulaşma ihtimalini düşünmek dahi beni delirtirdi. Böyle bir şeyi Afra bizden saklayıp susabilir miydi? Gediz gerektiği zaman kullanabileceğini düşündüğü için Afra'ya yaklaşmaya çalışmış olmalıydı ama arkadaşım ondan gerçekten hoşlanmıştı. Eğer Gediz bir şekilde onunla yeniden iletişim kurduysa...

“Gözün üzerinde olsun,” dedim Simay'a. “Benim kapatmam gerek.”

Vedalaşıp aramayı sonlandırdığımızda tek düşünebildiğim aklıma gelen ihtimalin evet ya da hayır cevaplarından hangisine tekabül ettiğini

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

Ailesinin evindeyken dinlediğimiz ve söylediğimiz *Ma Chérie* isimli parkı burnumun direğinin sızlamasını sağlamıytı. İstedigim *tem olarak* beydu Kışede duran büyük tuvali aldım. O kadar kocamandı ki Barlas bana yardım etmişti. Tuvali şövaleye yerleştirmek mümkün değildi. Bu yüzden masanın üstüne bırakıp duvara yasladık.

Karşıma geçtiğimizde sırtımı hâlâ yüzümden süemiyordum. Temiz palet çıkarıp masanın üstüne yerleştirdim ve bütün boyaları sıfırladım. Kullanılmamış fırçaları da yanlarına bırakıp bileğimdaki tokayla saçlarımı tepemde gelişigüzel bir topuz haline getirdim. Ellerimi belime koyup sevdiğim adama döndüm. Beni hayranlık dolu bakışlarla izlerken emrimi bekliyor gibiydi. Herkese emir vermeye alışık olan bir adam olarak, sadece benim sözlerimle dahi dünyayı yerinden oynatacak olduğunu bilmek paha biçilemezdi. Yaşadığım güç zehirlenmesiyle ona bakarken bir süre daha sessiz kalıp tepki vermesini bekledim. Onu sınavdım fakat Barlas tuzağına düşmedi. Karşımda dikilmeye devam edip dudaklarına kilitlendi.

"Başlayalım mı?" diye sordum.

"Sen nasıl istersen güzelim."

Aldığım cevapla mümkünmüş gibi gülümsemem biraz daha genişledi. Kafamın bu kadar çabuk dağılmasını ben de beklemiyordum ama söz konusu sanat ve Barlas olduğundan buna şaşmamam gerekirdi. Bu hayatta beni iyi ve tamamlanmış hissettiren iki şey de benimleydi. İçimde garip bir sabırsızlık vardı. Sadece tuvali boyamak değildi mesele, onunla bir şey yaratmak asıl olaydı. Ellerimiz karışsın, bedenlerimiz birbirine çarpınsın, renkler bizden izler taşınsın istiyordum. Gözlerindeki o tanıdık sakinlik ve dudaklarının kıvrımındaki belli belirsiz kıvrımla beni tanıyor, ne kadar heyecanlı olduğumu biliyordu. "Ne çizmek istersin?" dedi hafifçe gülümseyip. Dudakımı dışlayıp fırçalara ve boyalara göz attım. "Sadece içimizden geleni yapalım." Tekrar ona baktım. "Belirli bir şey olmasın. Sonunda ortaya ne çıkacak birlikte görürüz."

Aramızdaki minik mesafeyi kapayıp dibimde dikildi. Elini enseme yerleştirip başparmağıyla yavaşça tenimi okşamaya başladı. "Hangi renkle başlayalım?" dediğinde boyalara göz attım. Pembe rengini alıp tüpün kapağını açtım. Paleta biraz sıkıp aldığım iki fırçadan birini Barlas'a

* Nâika - Ma Chérie

uzattım. Bir eli ensemden kalmaya devam ettiğinde, diğeriyle uzattığım fırçayı aldı. "Neden pembe?" diye sorduğunda ona imalı bir bakış attım. "Çünkü benim üzerimde görmeyi en sevdiğin renk."

Tek kaşını kaldırıp oyunbaz bir tınıda mırıldandı. "Öyle miymiş?"

"Değil mi?" dememle eğilip saçlarımın arasını öptü. Kulağıma fısıldadığında boğuk tonlaması ve sözlerinin etkileyici vurgusuyla titredim. "Pembeyi sende bir ayrı seviyorum çünkü Gece'min küçük yaşlarda en sık kullandığı renk buydu. Pembe montun, pembe elbisen, pembe çorapların. Seni bu renk içinde gördüğüm her zaman içimde bir sızı meydana geliyor. Gece olduğunu bilmek kendimi Barlas gibi hissetmemi sağlıyor."

İtirafıyla ona baktığımda benim de göğsümde bir sızı yeşermişti. Bazen aklından geçenlerin ne kadar derin ve köklü olabileceğini unutuyordum. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm ve daha sık pembe giyebileceğimi düşündüm.

Birlikte ruvale ilk darbelerimizi indirdik.

Sadece ruvali değil, kalplerimizi ve ruhlarımızı da boyamaya başladık.

Pembe çizgiler zamanla bir gökyüzü haline geldi. Tonunu kırıp aralara bulut etkisi vermeye çalıştım. Kendimizi tamamen kapırdık. Renkler birbirine girdi. Palet kirlendi. Geçen her saniyede tablomuz şekillendi. Ufak temaslarımız zamanla belirgin dokunuşlara evrildi. Yüzümdeki gülümseme asla silinmedi. Ne zaman Barlas'a baksam kalbim mutlulukla doldu. Ve onun gözlerinde gördüğüm de benim hislerimin birer yansıması oldu.

İfadesine her baktığımda benim için fırçaya alınmış bir esere bakıyor gibi hissediyordum. Hani ruvale ilk bakışta anlam veremezdin ama içine girdikçe her tonuna âşık olurdun ya, tam olarak öyleydi.

Yüzüme bilerek boya bulaştırdığında ben de onun yanına elimi yaslayıp parmaklarımı renklendiren boyayı tenine sürttüm. "Esere izini bırakmazsan, gerçekten sevmiş sayılmazsın derler," dedim ukala ve alaycı bir tavırla. Gözlerini kıstı, sonra bir anda beni belimden çekip kendine yasladı. Elindeki fırçayla burnumun üstüne dokunup yeşil boyayla beni renklendirdi. "Öyleyse benim, senin her bir kıvrımını boyamam lazım, Lilith." Sesindeki arzulu ton kalbimi sekteye uğrattı. Arsızlığına karşı içim kıpır kıpır olmuştu. "İmzamı bırakmam ve seni kendime çalmam gerek."

"Ben zaten seninim," diye fısıldadığımda kara gözleri daha da koyu laştı.

Bütün ciddiyetiyle, "Ve hep öyle kalacaksın," dediğinde yemin edeceğine son noktayı koymak istemişti. Oysa bu zaten bir yazgıdan ibareti. Birbirimize ait olmadığımız bir hayat mümkün değildi.

Kollarının arasında dönüp hafifçe eğildim. "Tabloya odaklan sevgili." Uyanımla güldü ama dediğimi yaptı. Geçen dakikaların ardından ne kadar büyük bir zamanı geride bıraktığımıza dair fikrim yoktu ama güneşin değişen açısı ve azalan etkisiyle uzun bir süre geçtiğine emindim. Renkler birbirleriyle dans etti, bizim gibi. Birbirine uymayan ama bir araya gelince anlam kazanan iki ruh gibi. Boyarken pek konuşmadık ama o sessizlikte bile içim kıpır kıpırdı. Çünkü o hep çok yakınımdaydı. Kolumun yanına kolunu sürtüyordu. Bazen bilerek, bazen dalgınca ama her teması içimde bir yerleri tutuşturuyordu.

Resmetmişi ağaca bakımdı. Kumsalın kenarındaki bir palmyeydi. Göğe uzanıyor, gölge yaratıyordu. Altında dinlenme düşüncesi bile hoş geliyordu. Beyaz tuval gittikçe bir kumsala evriliyordu. Pembe gökyüzü ve bulutlar, araya katığım kıllıklıkla birlikte batan güneşi temsil ediyordu. Farkında bile olmadan yine bir kaçış yaratıyorduk. Olmak istediğimiz o vahayı resmedip cennet kavramına denk düşebilecek kadar güzel bir görsel oluşturunuyorduk. Biliyordum ki ikimiz de bu tablounun içinde, herkesten ve her şeyden uzakta, huzurla dolmayı diliyorduk.

Fırçandan bir deniz yarattım. Berrak ve tertemiz bir deniz.

Tuval artık bembeyaz değildi. Her köşesi farklı bir ruh hali içindeydi. Bir yerde pastel tonlarla usulca dokunmuş hayaller, bir başka köşede cesur renklerle patlayan kahkahalar ve aşk vardı. Gelecek olmasını dilediğim bir eser halini almıştı. Kumsalda birbirine sarılmış gibi duran iki soyut figür vardı. Figürlerin birini o çizmişti, diğerini de ben. Ne tam insan ne tam gölgeydiler ama bakışında ikisinin ayrı düşünülemezceği belliydi.

Ulaştığım tatlı doyum ve biten tabloyla geriye çekildiğimde Barlas bana eslik etti. Tabloyu bütünüyle görebilmek adına aynı anda dört adım geri gittik. Ortaya çıkan eserle yanakları acıyan gülümsemem ifademi esir aldı. Her yerimiz boya içindeydi. Barlas'ın üzerimdeki beyaz tişörtü artık gökkuşağı gibiydi. Onun da altındaki gri çorosan batmış, çıplak göğsüne boyalar sıçramıştı. Hafifçe titreyen parmaklarımda tatminkâr bir yorgunluk vardı.

Fırçamı hafifçe fırçasına vurduğumda gözlerimiz buluştu. “İyi iş çıkardık sevgilim,” dediğimde tok bir kahkaha attı. “Cidden öyle oldu güzelim.” Derin bir nefes alıp yarattığımız, kartpostal niteliği taşıyabilecek kadar tatilimsi bir hava veren eseri işaret etti. “Onu nereye asmak istersin?”

Tabloya bakarken onun şu anlık hiçbir yere ait olmadığını hissettim. Ne Karaköy'deki ev ne ailelerimizin evleri ne de şu an içinde olduğumuz daire. Hayır, o daha başka bir yere aitti. Tamamen kök salacağımız bir yer için tasarlanmış gibiydi.

“Şimdilik kalsın,” diyerek Barlas'a baktım. “Zamanı geldiğinde karar veririz.”

Ne demek istediğimi anlamış gibi gülümseyip başını salladı. Ardından belimi kavrayıp beni tabloya yaklaştırdı. “İmzalarımızı bırakmalıyız,” dedikten sonra tablonun sağ köşesine fırçasıyla ismini yazdı; *Barlas*. Eğilip hemen yanına kendi ismimi ekledim; *Gece*.

Bu onların ilk eseriydi ama son olmayacaktı.

Atölyeden çıktığımızda saate bakıp akşamüstü olduğunu gördüm. Mutfığa ilerleyip bir şişe su aldığım anda kapı çaldı. İrkilmeme neden olan bu durumla Barlas'a baktığımda kimseyi beklemediğimiz için onun da kaşları çatılmıştı. Sessiz kalıp elini kaldırdı. Olduğum yerde kalmamı ve kıpırdamamamı söz olmadan dile getirdiğinde dediğini yaptım. Temkinli ve yavaş adımlarla kapıya adımladı. Hemen kapının yanında kalan akıllı ekrana tıkladı. Görüş açısına giren görüntü her neyse gergin bedeninin normale dönmesiyle bir sorun olmadığını anladım.

Açtığı kapıyla başımı hafifçe yana yatırdım. Konuşmaları işitebilsem de kelimeleri çıkaramıyor, tam duyamıyordum. Aniden içeriye giren adamları fark ettim. Taşıdıkları şeylerin tablolar olduğunu bir çırpıda fark edebilmişim. Paketli tablolara bakarken eserlerimin geldiğini idrak ettim. Mutfak tezgâhının arkasına geçip çıplak bacaklarımı sakladığımda Barlas'ın gözlerini üzerimde hissettim. Bana göz kırptığında tenim ısındı. Atölyeye taşınan tabloların ardından adamlar evi terk etti. Saklandığım yerden çıkıp açmadığımı ve elimde duran şişeyi tezgâhın üstüne bıraktım. Barlas'ın yanından geçip atölyeye girdiğimde peşimden geldi.

Atölyenin köşesine dizilmiş olan paketlere bakıp ellerimi birleştirdim ve bütün heyecanımla sevdiğim adama döndüm. Tablolarımı kısmi olarak görmüştü. Yine de hiçbirine yakından bakamamış, onları inceleyememişti. Bunun nedenini hatırlamak içimdeki yarayı deşip beni tekrardan

kanattığında hüzünlenmenin sırası olmadığına karar verdim. Şu an bizden çalınan zamanın yasını tutmak değil, ait olduğumuz anın tadına varmak istiyordum.

“Doğum günün tekrar kutlu olsun sevgilim.” Sözlerimle sertçe yutkundüğunda ifadesindeki duyguların ne kadar iç içe geçtiğini gördüm. Heyecanlı, mutlu, buruk ve bir nebze öfkeliydi. Her bir duygusunun temelinde aşkı, kaybı ve korkusu yatıyordu. Onu böyle görmek beni zedeliyordu. Daima mutlu kalmasını sağlama arzum arşa tırmanıyordu. Yanına gidip parmaklarımın ucunda yükseldim ve kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımı dudaklarına sürtüp fısıldadım. “İyi ki varsın, Barlas.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır,” dediğinde sesindeki teslimiyet; her şeyin bittiği anlarda bile beni bulmak, bana ait olmak, sadece bana odaklanmak gibi bir büyü taşıyordu içinde. “Asıl sen iyi ki varsın, Gece.”

Beni öptüğünde dünyam durdu.

Dudakları ısrarcıydı. Kolları beni sararken vücudumda hissediyordum her hareketini, her dokunuşunu. Her hareketi bana ait olduğunu, ondan başka bir şey hissetmeme gerek olmadığını söylüyordu. Geriye çekilip derin bir nefes aldığımda ciğerlerim yandı. Mayısın bedenimi kendine yaslamış, beni ayakta tutuyordu. Gözlerimi aralayıp yüzüne baktığımda aşkını açık bir kitap gibi okudum. Yanağını okşayarak mırıldandım. “Hediyelerini aç, hadi.”

Birlikte tabloların önünde diz çöktük. Barlas içlerinden birine uzandığında parmaklarının titrediğini gördüm. Yüzündeki ifade bana küçük bir çocuğun yılbaşı sabahı ağacın altında bulduğu hediyelere duyduğu heyecanı hatırlatıyordu. Paketi özenle söküp içinden çıkardığı tabloyu bize doğru çevirdiğinde gördüğü şey anılarımızdan biri oldu. Tek tek onun için var ettiğim hatırlarımıza baktı. Her bir paketi özenle açtı. Koleksiyonu tamamen gözler önüne serip karşısına geçtiğimizde beni kollarının arasına aldı. Sırtımı göğsüne yasladığımda kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ettim.

“Annabel Lee,” dediğinde sesindeki duygu yoğunluğu ağlamak istememi sağladı. “Senin gözünden bizi ve beni her gördüğümde inanamıyorum bebeğim.” Çenesini başıma yaslayıp bana sıkıca sarıldı. “Bunlar aldığım en anlamlı hediyeler, tabii senden sonra. Teşekkür ederim.”

Tüm duygularını, minnettarlığını, sevincini birleştirip bana sunarcasına boynumdan öptü. O kadar derinden, içten sarılıyordu ki bana,

kendimi her zamankinden daha çok ona ait hissediyordum. Beni sıkıca tutarken elleriyle vücuduma yavaşça dokunuyordu. “Rica ederim sevgilim.” Kendimi ona bırakırken tebessüm ettim. “Daha nice hatıralarımızı boyayacağım tuvallere. Bu sadece bir başlangıç.”

Doğrulduğunda başımı çevirip bakışlarımızı buluşturdum. Gözlerindeki ışıltıda, vücudunun bana yaklaşımında, hissettiğim her şeyde umut vardı. Benimle bu kadar yakın olabilmesi, beni bu kadar derinden hissedebilmesi; her şeyin doğru olduğunu, birlikte olduğumuzda her şeyin daha parlak ve daha huzurlu olduğunu gösteriyordu. Sadece bu anı yaşamak, bu kolların arasında kaybolmak, hep bu şekilde hissetmek istiyordum. Her öpücüğünde, her dokunuşunda, beni sevdiğini ve bunun ne kadar özel olduğunu hatırlatıyordu. Sadece fiziksel olarak değil, ruhsal olarak da tamamen birbirimize bağlı olduğumuzu unutmamaya yemin ediyordum. İçinde olduğumuz an bana her şeyin anlamlı, güzel ve hayatın bu küçük mutluluklarda gizli olduğunu hatırlatıyordu.

Hep böyle kalmak istiyordum.

Sonsuza dek.

Fakat kaderin bizim için bir planı vardı. Bunu ben de kollarını bedene dolamış, benden bir saniye olsun ayrılmak istemeyen adam da iyi biliyordu. Sonumuz belli değildi zira hikâyemizde kan vardı. Hayaletler, hainler ve avcılar kol geziyordu satırlarımızda. Ne olduğunu bilmediğimiz bir sona doğru ilerliyorduk her sayfada.

“Büyük bir ev,” diye fısıldadı Barlas kulağıma. “Kocaman bir ev alacağım. İçinde mandalina ağaçları olan, kumsala kıyısı bulunan, her odasında sanat eserlerinin sergilendiği ve hatıralarımızın başköşede ağırlandığı bir ev olacak. Oraya yuvamız diyeceğiz, Gece. Herkesten, her şeyden uzakta, sığınağımızda birbirimizi rahatlıkla sevebileceğiz bebeğim.”

Başımı sallamakla yetindim çünkü sesime güvenemedim.

Kollarının arasında dönüp ona sıkıca sarıldığımda ayaklarımı yerden kesti. Bacaklarımı beline dolayıp ona tutunurken, atölyeden çıkıp odamıza girdik. Saatler sonra maç başlayacaktı ama o zamana dek istediğim tek şey, Barlas’la fanusumuzun içinde bulduğumuz dingin huzurun keyfini çıkarmaktı.

KOD ADI: EDEBİ ŞEHİR

“Melekler şahittir ki şeytan saklanmayı iyi bilir.”

Melekler, göğün sessiz bekçileri olarak insanlığın en derin korkularına ve en saf dualarına tanıklık eden kutsal varlıklardı. Onlar nefsin kirine bulanmaz, lekelenmezlerdi. Günahlarımızı bilirler, yargılamadan sakarlardı çünkü onların görevi ceza vermek değil, şefkat duymaktı. Sessizce yanımızda durur, kalplerimizin en karanlık köşelerine ışık tutarlardı. İlahi gücün varlığı sanatta kendini belli eden bir kavramdı. Tepemde duran ve bana gözcülük eden heykele bakarken ne gibi sırlara ve günahlara ev sahipliği ettiğini bilmek istedim. Oraya konduğu günden beri neler görmüş, nelere şahitlik etmişti? Ve bu gece bizi koruyabilecek miydi?

Melekler Kalesi'nin önünde dururken taş duvarların ağırlığı üzerime çöküyordu. Roma'nın göbeğinde, gecenin en sessiz saatinde çıkacak kıyameti bekliyordum. Yüzyılların karanlığına gömülmüş ihtişamlı yapı, ay ışığında bir hayalet gibi parlıyordu. Burası bir zamanlar bir mezardı, sonra bir kale, sonra bir hapisane ve şimdi benim için bir savaş alanıydı. İçeride beni bekleyen şeyi biliyordum; kan, ter ve kazanılması gereken bir galibiyet.

Tuhaf bir şekilde korkmuyordum.

Gözlerimi kısıp yapıya bir adım daha yaklaştım. Rüzgâr, Tiber Nehri'nden gelip saçlarımı uçurduğunda içimdeki tüm tereddütleri de silip süpürdü. Uzun köprünün iki yanında melek heykelleri ve lambalar vardı. Şairane bir görüntü sunuyorlardı. Filmlerden aşina olduğum bu yapı, beyaz ekranda gördüğümden binlerce kat daha güzel ve büyüleyiciydi.

Girişin hemen solundaki heykelin gölgesine sığındım. Melek, elinde haç tutuyordu ama yüzünde savaş öncesi bir sessizlik vardı. *Ben de öyleydim.* İçimde fırtınalar kopsa da dışarıdan sadece donuk bir kararlılıkla beklemedeydim. Bu gece sadece dövüşmeyecektim. Bu gece *kazanacaktım.*

Gece yarısına yedi dakika vardı. Bakışlarımı saatimden çekip Barlas'a çevirdim. İki adım ötemde durmuş, telefonu ile ilgileniyordu. Kaşları çatılmıştı çünkü her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Melekler Kalesi'nin etrafı ablukaya alınmıştı. Gemino Gladiis üyeleri tek hareketimizle yanımızda bitebilecekleri. Bir operasyonun ortasındaydık lakin içimden bir ses, bana bu gösterinin sandığımız şekilde sonlanamayacak kadar planlı adımlarla inşa edilmiş bir şov olduğunu fısıldıyordu.

Tiber Nehri'ne baktım. Suyun üstünde ay ışığının ince bir şerit gibi titrediğini, köprünün kenarlarındaki melek heykellerinin yüzlerindeki taş ifadelerin rüzgârla daha da sertleştiğini gördüm.

“ Zaman geçmezken beklemeye devam ettim. Barlas elini belime atıp dokunuşuyla dikkatimi üzerine çektiğinde gözlerimizi buluşturdum. Bütün gerginliğiyle konuştuğunda onu en son ne zaman bu denli hazırda bir asker olarak gördüğümü hatırlamıyordum. “Herkes yerini aldı,” dediğinde sesi tok ve sertti. “Tek bir hareketimiz Melekler Kalesi'ni günaha bulamamıza yeter.”

“Vatikan'ın dibinde olay çıkarmasak iyi olur.”

Diğer elini yanağıma yerleştirip iyice anlamamı ister gibi kelimelerinin üstüne bastırarak karşılık verdi. “Eğer hoşuma gitmeyen bir şey görürsem ya da sana en ufak bir şey olursa Roma nasıl yakulırmış gösteririm, Lilich.”

Tebessümüme hâkim olamadım. “Biliyorum sevgilim.”

Çalan alarmla saatime baktım. Gece yarısı olmasıyla derin bir nefes aldım. Bileğime uzanıp saati çıkardım ve Barlas'a uzattım. Yanıma eşya almamış, siyah yoga taytımın üstüne geçirdiğim sporcu atlet ve onu gölgeleyen ceketimle direkt ringe çıkmak üzere hazırlanmışım. Barlas saatimi alıp cebine attığında bizi bekleyen yapıya ilerlemeye başladık.

Kaleyi gösteren geniş kemerli girişe yaklaştıkça meleklerin ellerinde tuttuğu kırık çiçekler ve kopuk cübbeler bir tiyatro dekoru gibi hissettirmeye başladı. İçeri adımımızı attığımız anda, dış dünyanın bütün sesleri bir kapı gibi kapandı ve dışarıda kaldı. İçeride sadece adımlarımın yankısı ve nefesimin düzenli vuruşu vardı. Duvarlara yakın yürüdükçe fresklerin solmuş renkleri sızan sarı meşale ışıklarıyla dans ediyordu. Merdivenler daralıyor, taş rampa beni içeri daha da çekiyordu. Dövüşün tam olarak nerede olduğunu bilmiyorduk ve Melekler Kalesi'nin sırlarla dolu köşelerinde gideceğimiz yeri el yordamıyla bulmaya çalışıyorduk.

Koridor boyunca yürürken ellerim duvara yaslıydı. Taşın soğuk ve pürüzlü dokunuşu avuçlarımda iz bırakıyor, parmak uçlarım çatlak taş dokusunu takip ediyordu. Bir an duraksadım. Barlas bana çatık kaşlarla baktığında emin olamasam da mırıldandım. "Sanki bir şey duydum." Sessizliği dinlediğimizde hiçbir şey işitmedik. Rüzgârın azizliğine uğradığımı düşündüm. Barlas parmaklarımı kavrayıp önden ilerlediğinde soğuk taşların arasında kaybolmuş iki ruhtan ibarettik. "Koca kalede dövüş kulübü arıyoruz resmen."

Homurdanışımla Barlas'ın dudağının kenarı kıpırdadı. "Açık adres vermemesi kötü oldu tabii," dediğinde gözlerimi devirdim. "Evet, öyle oldu. Madem dövüşmemi istiyor, biraz daha açık olabilirdi." Sarmal rampayı tırmanmaya başladık. Zamanında at arabalarının çıkabilmesi için tasarlanan rampanın kenarlarındaki yanan meşalelere göz attım. "Gerçi aydınlatmalara bakılırsa doğru yoldayız." Meşaleler bizi istediğimiz yere götürecekti gibiydi. "Bu saatte yanıyor olmalarının başka nedeni olamaz."

Rampanın sonuna varıp kalenin iç bölümüne geçtiğimizde tezimin onaylandığını hissettim. Çünkü muhafızların, askerlerin ve görevlilerin kullandığı koridorda eski odalar, zırh ve silah sergileri olmasına rağmen sadece bir yerde meşale yanıyordu. Bizi adeta kendine çağırıyordu. Barlas bana bakıp bilmiş bir tebessüm ettiğinde benimle gurur duyduğunu anlayabiliyordum. Sırıttım ve elini daha sıkı tutup meşaleye doğru ilerledim. Birinci terasa ulaştığımızda açık havayla soluklandım. Silindirik ana yapıya girdiğimizde tekrar bir gürültü işittim. Yine yanlış duyduğumu düşünmüştüm ki bu sefer de Barlas durup etrafa baktı.

Sesin geldiğini düşündüğümüz ve zaten bir sonraki yanan meşalenin işaret ettiği yer olan ana avluya adım attığımızda kalakaldım. Barlas da bana eşlik etti zira aniden bütün o sükûnet ve yalnızlık sonlanmıştı. Taş duvarların arasında elliye yakın insan vardı. Karanlığın mesken edindiği ve sadece duvara tutturulan birkaç meşalenin yarattığı kısmi aydınlıkla ortamı seçebilmek, karanlıktaki yüzleri saptayabilmek bir hayli zordu. Fakat kalabalığın heyecanlı mırıltıları seçiliyordu. Bir adamın bize doğru yaklaştığını fark ettiğimde istemsizce Barlas'ın elini daha sıkı tuttum.

Uzun boylu, kütleli bir adamdı. Saçlarını sıfıra vurmuştu ve ürkütücü derecede iri gözüküyordu. Tam karşıma dikilip elindeki fenerin ışığını yüzümüze doğrulttuğunda Barlas kıpırdamasa bile ben irkilmiş ve yüzümü buruşturmuştum. Adamın gözleri beni bulduğunda yüzündeki sert

kabuk çatladı. Diğer elindeki telefona ardından bana bakıp, "Diğer dövüşümüz gelmiş," dedi. Elindeki telefonun ekranını bana çevirdiğinde fotoğrafımı gördüm. "Maç birazdan başlayacak. Yerine geçsen iyi olur."

"Dövüşçünün o olduğu bilgisini sana kim verdi?" diye soran Barlas'la adam ona baktı. Telefonunu cebine atıp feneri sevdiğim adamın yüzüne doğrultmaya devam etti. "Ne demek kim verdi?" Başıyla beni işaret etti. "Dövüş için sisteme başvuruda bulunan kendisiydi."

Elçinin meziyetiyle dişlerimi sıktım.

Adam gözlerini üzerimizde dolaştırıp kalabalığı işaret etti. "Hadi, bahisler tamamlandı." Arkasını dönüp yürümeye başladığında adım atacağtım ki Barlas önüme geçip beni durdurdu. Başını iki yana sallayıp etrafa bakarken öfkeyle homurdandı. "Dövüşemezsin, Lilith. Bu resmen bir tuzak." Ağzımı açıp karşı geleceğim sırada bana bakıp kaşlarını çatı. "Maç değil bu, bir sokak dövüşü. Senin alışık olduğun türe benzemez. Hayır, yapamazsın."

"Başka bir seçeneğimiz yok," diyerek elimi çekip omzuna yerleştirdim. Gözlerinin içine bakarken endişesi kalbimi dağlasa da anlamasını istedim. "Bunu yapmak zorundayım."

"Bırak senin yerine ben dövüşeyim."

Önerisiyle karşı çıktım. "Hayır," derken ona bir zarar gelmesini istemiyordum. Aslında bu saçma bir düşünceydi zira *Hektor'un* yenilme ihtimali benimkinden daha zayıftı ama benim adım verilmişti ve bunun bir nedeni vardı. Bir sonraki zarfa ulaşmak, maskenin ardındaki yüzü görmek istiyorsak sahneye çıkmak zorunda olan kişi bendim. "Bana güven." Gözlerinin içine bakarken ne kadar kararlı olduğumu görmesini istedim. "Ne olursa olsun kazanacağım."

"İlkan'ı diriltip öldürmek istiyorum."

Sözlerinin ardından canı yanmış gibi yüzünü ekşittiğinde elimi yarısının üstüne yerleştirdim. Beni kaybetmekten korkmasıyla psikolojik olarak acı çekmeye başlaması, onu teskin etmeme neden oldu. "Sevgilim, ben buradayım." Fısıltıma karşılık hızla nefes alıp verdi. "Her şey yolunda gidecek, lütfen inan bana."

Belimi kavrayıp dişlerini sıktağında beni kendine doğru çekti. Burnunu saçlarıma arasına gömüp derin bir nefes aldığında beni bırakmanın, beni dövüşürken izlemenin onun için ne kadar zorlayıcı olduğunu bir

kez daha anladım fakat mecburduk. Barlas, bazen kenara çekilip kontrolü benim ellerime teslim etmeye mecburdu.

Geriye çekilip parmak uçlarımda yükseldim ve ona hızlı bir öpücük verip hızla adımladım. O peşimden gelirken kalabalığın arasından sıyrılıp çemberin ortasına varmaya çalıştım. Şık ve markalı kıyafetler tercih eden topluluğun arasından sıyrıldığımda az önceki adam dibimde bitti. Bana göz atıp güldüğünde alayla konuştu. İtalyancası hızlı fakat anlaşılırdı. “Herkes diğer ata oynadı, Lilith.” Dövüşçü kimliğimi bana ait olmayan başvurumdan biliyor olmalıydı. “Kazanırsan organizatör para altında kalacak.”

“Organizatör kim?”

Sorumla adam güldü. “Sana söyleyeceğimi de nereden çıkardın?”

“Sen biliyor musun?” diye alay ettiğimde gülümsemesi sekteye uğradı. “Bilmem gerektiği kadarını biliyorum.” Damarına basmak istedim. “Yani pek bir şey bilmiyorsun,” dememle sinirle homurdandı. Sanırım lanet ediyor ya da bana sövüyordu. “Nerede şu organizatör?” derken amacımı belli etmemeye çalıştım. “Onu para altında bırakacaksam tanışsak iyi olur.”

Adam kahkaha attı. “Görürsen selamımı da söyle.” Gözleri ardımdaki bir noktaya kaydığında Barlas’a baktığını anladım. Tekrar bana döndüğünde sinsi bir tebessümle göz kırptı. “İyi şanslar.”

Önümden çekilip dövüşeceğim kişinin görüş açısına girmesini sağladı.

O an, gerçekten bir tuzağın içinde olduğumu anladım. İnsanlar etten bir çemberdi ve ortadaki boşlukta beni bekleyen bir iblis vardı. Gözleri beni bulduğunda kaşları hafifçe çatıldı. Sonra yüzüne koca bir gülümseme yerleşti. Beni tanımıştı. Ve ben de onu tanıyordum. Bir zamanlar yine aynı ringi paylaşmıştık. Yenildiğim tek rakibimdi. Beni hastanelik eden rakibimdi.

Midemde eski bir acı yeniden kıvrandı. Vücudumun hatırladığı bir darbe gibi yüzüme çarpıtı varlığı. Aynı kalede, aynı taşların üzerinde çember olmuş bir kalabalığın arasındaydık. Kalabalık da onu tanıyordu belli ki. Alkışlayanlar, ismini yakaranlar, gözleriyle beni tartanlar... Bu bir rastlantı değildi. Hayır, bu benim yenilgimin rövanşıydı.

İlkan’ın isteği kaybettiğim o maçı, şimdi kazanmamdı.

Vücudumdaki gerginlik ve rakibimin kahkahasıyla ürktüğümde beni girdiğim transtan çıkaran şey, bir dokunuş oldu. Barlas’ın elini belime

yerleştirmesi ve ardında bir dağ gibi dikilerek bedeninin sıcaklığını bana bahşetmesi, içimdeki korkuyu köreltti. Kulağıma fısıldadığında titredim. “Sorun ne, Lilith?” derken sesinde hariz bir öfke vardı. “Niye şu yavşak sana böyle bakıyor?”

“Onunla daha önce dövüştüm.”

Eksikliği fark ederek beni teşvik etti. “Ve?”

Sertçe yutkunurken çekinerek mırıldandım. “Beni hastanelik etmişti.” Belimi öyle sıkı sarıp beni kendine yasladı ki bir an nefes alamadım. “Gidiyorsun, hemen.” Emir niteliğindeki sözleriyle net bir sınır çizdi. “Pedro’yu arayıp seni kapıdan aldıracağım. Beni bekle. Şu piçi *hastanelik* ettikten sonra yanına geleceğim bebeğim.”

Elini tuttum. “Barlas hayır.”

Histerik bir kahkaha attığında öfkeliydi. “Lilith lütfen.”

“Hayır,” diye direttim. “Benim ismimi vermiş, benim dövüşmem gerek. Ayrıca bu sefer onu yenebilirim.” Başımla bizi izleyen adamı işaret ettim. “Geçen seferin intikamını almak bonus olacak.” Derin bir nefes aldığı anda kokumu içine çektiğini biliyordum. “Yalvarırım, Gece. Beni burada, senin canını yakarlarken izlemek zorunda bırakma.”

“Kazanacağım,” dedim bütün inadımla.

“Tek bir hareketinle...”

Devam etmesine gerek yoktu, biliyordum. Elini sıkıp onu teskin etmek istedim. Ardından kollarının arasından kendimi sökerek alıp ring sayılan boş alana adımladım. Üzerimdeki ceket çıkartıp beni izleyen Barlas’a doğru attığımda, havada yakaladığı kumaşla rakibime dik dik bakmaya devam etti. Rüzgâr tenimi döverken boğazımdaki yumruyu yok etmek isteyerek yutkundum. “Dünya çok küçük,” diye mırıldandığımda dövüşlerde kullandığı isminin İnfazcı olduğunu hatırladım. Onunla ilk karşılaşmamda yaşadığım şoku hatırlıyordum. Kör bir maçta denk gelmiştik. Beni yerden yere vurup az kalsın elinde kalmama neden olacaktı. Sonradan öğrenmişim ki rakiplerini kaza süsü vererek öldürmeyi seven bir manyak olduğu için lakabı buydu. Elinden ucuz kurtulduğumu düşünmüştüm.

İlkan neden onunla dövüşmemi istemişti?

Bu sorunun cevabı bilmek istediğim şeyler listesine ilk üç sıradan giriş yapmıştı.

"Uzun zaman olmuştu, Lilith." Yavaşça adımlamaya başladığında aklın ıkmamete doğru ilerledim ve onu tartıp ölçerken bir taktik geliştirmeye çalıştım. "Eskisinden sağlam duruyorsun." Alaycı bir gülümsemeyle ekledi "Seni kırmak çok daha eğlenceli olacak."

Tezahüratlar taş duvarlarda yankılanmaya başlamıştı. İzleyiciler bizim hamlede bulunmasını ve kaosun başlamasını istiyor, sabırsızlanıyorlardı. İçimde bir şeyler kaynıyordu. Bedenimdeki adrenalin açığıyla bütün dikkatimi karşımdaki adama verdim. Barlas'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyor olsam da odağımı bozmadım. İnfazcı hamlede bulundu. Hızlıydı ve kibri onu kamçıliyordu. Yumruğunu savurduğunda adımlarımı hafifçe değiştirip gardımı daraltıp darbe aralığını kapattım. Bir anda kolumla gelen yumruğu önledim. Koruduğu çenesine yakın bir yumruk yöneltmeyi denedim ama yana eğilip omzuyla temas etmemi sağladı. Dengemi kaybetsem de hemen toparlayıp gardımı aldım. Kaburgalarımda önceki yaranın hatırlatıcısı olan bir ağrı hissettim. Korku beni ele geçirmeye çalışsa da o eski ben değildim, bunu unutmamam gerekirdi.

Dudaklarının kenarında hâlâ bir alay vardı. "Seni kanatmak istiyorum, Lilith," diye bağırdı ama ben onun kıskırtmasına cevap vermedim. Bunun yerine nefesimi ölçtüm. Bir anlığına gözlerim Barlas'a kaydı. Sevgilimin yüzünde beliren kararlı ifadeyi gördüm, o bakış bana bir adım daha attırdı. Sonra hızımı artırdım. Savurduğum yumruklarla İnfazcı'yı şaşırtıp gövdesine bir dizi kısa, kontrollü darbe indirdim. Bunlar sert değildi ama isabet ettiğinde dengesi bozulmuştu. Nihayetinde bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. Kalabalığın gürültüsü artarken bana bakan rakibim burnundan soludu. "Gıdıklandım resmen," diye dalga geçtikten sonra öyle hızlı hareket etti ki bir an takip edemedim. Yaptığı şaşırtmayla sağ gösterip sol vurduğunda ve sert yumruğunu kaburgama indirdiğinde nefes alamadım. Bütün bedenim kasılıp acı dolu bir nida dudaklarımdan beraat ettiğinde sırtımdan aşağı soğuk bir ter boşaldı. İnfazcı kahkaha attı. "Acı dolu ifaden zevk verici."

Tekrar bir hamlede bulunacağında nefes almak canımı yakacağı için soluğumu tuttum ve yumruğunu savurduğu an eğilip üzerine atladım. Dengesini yitirmesini sağlayıp bacağına attığım çelmeyle onu yere düşürdüğümde çarptığı taş zeminle yakardı. Acısı kulaklarıma melodik bir beste gibi geldiğinde özgüvenim yerine geldi. Doğrulup derin bir nefes aldım ve rakibimin kendine gelip doğrulmasına izin vermeden yumruğumu

çenesine geçirdim. Dizimi soluk borusuna bastırıp onu kendinden geçir-meye odaklandığımda gözlerindeki dehşeti gördüm.

Yerde kıvranıyordu ama pes etmiyordu. Bir yumruk daha atacağım sırada beni altüst eden hamlesiyle dünyamı alabora etti. Sırtım taşlara girip acı dolu çığlığım kalabalığın gürültüsüne karıştığında boynuma vurulan parmakları algılamam zaman aldı. Kesilen nefesimle üstümdeki adama baktım. Sıkıdığı dişleri ve öfkesiyle beni öldürmek istiyordu. Ondan kurtulmak adına kollarına vurup tutuşunu zayıflatmayı denedim ama beni bırakmadı. “Seni hastanelik ettiğim zamanı hatırlıyorsun, değil mi?” Gülümsemesi bedenimden bir elektrik akımının geçip beni titretmesine neden oldu. “O zaman seni bir böcek gibi ezmek istemiştım ve başarmıştım. Bunu yine yapacağım. Cebimdeki zarfı alamayacaksın, Lilith.” Sözleri dikkatimi dağıtsa da tırnaklarımı tenine geçirmeyi ihmal etmedim. Zarf, cebinde bir zarf mı vardı? Sorgulayıcı ve şaşkın bakışlarımla kıkırdadı. “Biri bana bu dövüşe katılmam ve rakibime, verdiği zarfı iletmem için para verdi. Rakibimin sen olacağını bilmiyordum ama geçmişte kalan güzel bir yüzle karşılaşmak hiç fena olmadı.”

Zarf.

Onda zarf vardı.

İçimdeki panik dalgasını görünür kılmanmaya çalıştım çünkü kalabalığın nefesini tuttuğunu, Barlas’ın gözlerinin endişeyle ve öfkeyle üzerimde olduğunu biliyordum. Daha da önemlisi, o zarfı istiyordum. Hem de hemen. Rakibimin parmaklarının basıncı arttıkça aklım bulanıklaştı ama refleksle değil, zihinsel bir pratikle hareket ettim. Panikten ziyade kararlı bir sakinlikle soluk boruma baskı yapan elleri hissettiğim noktaya değil, bedenimin daha dirençli kısımlarına odaklandım. Kaslarımı topladım, ayaklarımı taş zemine saplar gibi sağlamlaştırdım ve bir an için geçmişte öğrendiğim her kırıntıyı bir araya getirip bedenime hükmetmeye çalıştım. Vücudumu sıkıştırdığım bir nokta bulup oradan enerji üretmeye başladım. Kollarımı, kalçamı, bacaklarımı bir bütün halinde kullanıp onu altımdan hafifçe boşluğa ittim. Bu boşluk sadece birkaç saniyeydi ama yetti. Gözkapaklarımın ardında bir ışık yanıp sönerken o dengeyi bozduğum anda göğsümün üzerine doğru bir sendeleme yaşadı. Ağır bir soluk alarak ellerini ittirdim ve acıyan boğazımla kısık bir hırıltı çıkardım. Kendini toparlayıp yine ellerini boğazıma geçireceği sırada bütün gücümle ona kafa attım. Geriye sendelediğinde ona düşmeye bile zaman

tanımadan sert bir tekme attım. Göğsüne yediği darbeyeyle yere savrulduğunda burnundan akan kanları gördüm. Aldığım kırçillı soluklar ve şiddetli öksürükle yattığım yerden kalktığımda, taş avlunun soğuk duvarlarında yankılanan sesler hiddetlendi.

“Sana zarfı kim verdi?” diye sordum.

Burnundaki kanamayı umursamadan kızaran yüzü ve öfkeden irileşen bakışlarıyla yerinden kalkan adam bağırarak üzerime atladığında, geriye çekilecek vakti bulamadım. Beni tekrar altına almayı denese de bu sefer başarılı olamadı. Ondan kurtuldum. Tam karşı atağa geçecektim ki çeneme indirdiği yumrukla dünyam karardı. Savrulan başım boynuma bir ağrının saplanmasıya neden oldu.

Dengemi kaybettim. Dizlerim taş zemine vurduğunda ağız dolusu metal tadı hissettim. Kana karşı kan. Boğazımda acı bir sıcaklık, dişlerimin arasından süzülen tuzlu bir tat vardı. Başım dönüyor, görüntü dalgalanıyordu. Kafamı doğrultuğumda katran karası gözleri gördüm. Hipnoz olmuş gibi boş bir ifadeyle bana bakan adam emrimi bekliyordu. Bunu vücudundan, ifadesinden ve yaşamdan soyutlanmış gözlerinden anlayabiliyordum. Barlas tek bir hareketimle sahadaki yerini alabilirdi ama bunu yapamazdım. Onu benim adıma savaşmak zorunda bırakırsam kontrolü hep elinde tutması gerektiğini düşünmeye devam ederdi. Bu maçı *ben* kazanmalıyım.

Ayaklarımı altına aldım. Bedenim titriyordu ama kararlılığım sapa sağlamdı. Rakibimin gölgesi üzerime eğilmişti. Dudaklarının kenarında o tanıdık, küçümseyen gülümseme vardı. Kanı dudak kenarımdan silip tükürdüm. Ayağa kalktım. Çenem zonkluyor, başım dönüyordu ama kollarım hâlâ benimdi. Yumruklarım hâlâ sıcaktı. Gardımı aldım ve bir adım öne çıktım. İnfazcı bana gülerek baktı. Pes etmiyor oluşumdan aldığı hazla kendi yumruklarını kaldırdığında gözüme bir şey çarptı.

Kırmızı bir hareketlilik.

İnfazcı'nın omzunun ardından onu gördüm. Kalabalığın arasındaydı. Karanlığın içine saklanmıştı. Öylece duruyor, izliyordu. Üzerindeki kırmızı cübbesi, yüzündeki altından maskesiyle bambaşka bir evrenden gelmiş gibiydi. Korkutucu, ürkütücü ve kan dondurucuydu. Nefesimi benden çalmış ve odağımı dağıtmıştı. Azrail gibi dikiliyor, gözlerini üzerimde tutuyordu. Karıştığı karanlıktan pek bir şey göremiyordum fakat uzundu. Geniş omuzluydu. Ve bana bakıyor...

Yediğim darbeye dünyam karardı.

Sendeleyip düşmekten son anda kurtulduğumda başımda bir çınlama meydana geldi. Kaşımın yarıldığına emindim zira yanağıma doğru sıcak bir sıvı süzülüyordu. Sesler uğultuluydu ve her şey yavaş çekimde akıyordu. Kafamı doğrulttuğumda saniyeler önce baktığım noktaya döndüm. Kırmızı cübbe ve altından maske artık yoktu. Girmişti ve bu, içimdeki bir fitili tutuşturdu. Beynimin içi zonkluyor, ayakta durmak zor geliyordu ama yere düşmek bir seçenek değildi. Kaşımdan akan kan sıcak sıcak yanağıma ıslattı ama o kanı silmeye bile vaktim yoktu çünkü rakibim üstüme gelmeye devam etti.

Kalabalık bağıırıyordu, herkes onun adını haykırıyordu. Gözucuyla Barlas'a baktığımda transtan çıkmış, yumruk yaptığı elleriyle ringin içine girdiğini gördüm. Yakınımızdaydı ve o an anladım ki bu maçı bitirmek için çok az bir vaktim kalmıştı, yoksa o daha fazla kendini rutamayıp olaya dahil olacaktı. Şu an bile direniyor olmasının nedeni talep ettiğim isteğe saygı duymak adına kendini zorlamasıydı.

Rakibim üstüme doğru hamle yaptığında son anda eğildim. Hızlıca yanına geçtim ve karnına sağlam bir yumruk attım. Yüzü buruştu ama geri çekilmedi, ben de durmadım. Gözüme kan doldu ama yine de onun yüzünü seçebiliyordum. O kibirli bakışı ve küçümseyici ifade hâlâ oradaydı. Onu silmek, yok etmek istiyordum. İkinci kez yaklaştığında bu sefer dizimi kaldırıp gövdesine geçirdim. Sendeledi ama düşmedi. Bir yumruk daha salladığında yana kaçtım. Vücudum ağırdı ama ayaklarımı sağlam basmaya çalıştım. Sonra bir fırsat yakaladım. Tam bana saldıracakken vücudunu açıkta bıraktı ve ben de bu sefer tüm gücümle sol yumruğumu çenesine geçirdim. Sendelediğinde tekrar onu görüp durdum. Kırmızı cübbeli kişi, belki de Agamemnon tekrar kalabalığın arasında belirmişti. Artık bana daha yakından bakıyordu ama yine karanlığın arasında olduğu için seçilemiyordu. Etrafındaki insanlar onu görmüyor muydu? Ya da ona ve ucube kıyafetlerine alışık oldukları için umursamıyorlar mıydı?

İnfazcı'nın toparlandığını fark ettiğimde ona zaman tanımadan göğsüne bir yumruk daha geçirdim. Ve bir yumruk daha. Savurduğum darbelerle düşmedi ama dengesini bir hayli kaybetti. Dizine attığım darbeye acı dolu bir haykırıшта bulunduğunda gücüm tükenmek üzereydi. Bütün bedenim titrerken derslerimiz sırasında Atilla'nın öğrettiği hareket zihnime düştü. Rakibimin arkasına geçip kolumu boynuna sararak onu

kıstırdım. Kestiğim nefesiyle debelenmeye başladığında dizimi sırtına. Atilla'nın gösterdiği noktaya bastırdım. Hareket etmesini engelleyen o baskıyla benim esirim haline geldiğinde kafamı kaldırdım.

Kırmızı cübbeli kişi bana bakıyordu. Gözlerimiz birbirindeydi. Aramızdaki mesafeye rağmen sanki başka kimsecikler yoktu etrafta. Yüzündeki maskeyi düşürüp ardındaki gerçeği görmek istiyor, ona olan nefretimi ifademe yansıtmadan duramıyordum. Çünkü bütün hücrelerimde hissediyordum. Kendini kamufle eden kişi, düşmanımdı. Ve büyük ihtimalle aradığımız o adamdı.

Şakağıma saplanan acıyla daha fazla direnemeyeceğimi fark ederek İnfazcı'nın boynundaki noktaya baskı uyguladım. Gözlerinin kaydığını gördüğümde kalabalık bir an sustu. Bedeni bir yağ misali kaydı İnfazcı'nın. Ellerimin arasından düşüp yere serildiğinde sonunda bayılmıştı. Ardından uğultular tekrar baş gösterdi ve insanlar delirmiş gibi tezahüratlar savurmaya, alkışlamaya başladı. Yerdeki adama bakarken geçmişte kalan Feray'a bir beşlik çaktım. Hastanede geçirdiği günlerin intikamını almıştım ve bunun beni bu kadar iyi hissettirmesini beklememiştim. Yenildiğim tek kişi olma unvanını kaybeden adamın şortunun cebine uzanmadan önce Barlas'a baktığımda yüzünde bir tebessüm olduğunu gördüm. Ona karşılık gülümsemek istedim ama başım aniden fazlasıyla döndü.

“Kazanan, Lilith.”

Geçilen anonsla kalabalık delirmiş gibi bağırmaya devam etti. Sesler başımdaki ağrıyı güçlendirdiğinde kırmızı cübbeli kişinin olduğun yöne döndüm fakat onu orada değil, arkasını dönmüş şekilde kalabalığı yararak gözden kaybolmaya, gitmeye çalışırken buldum. Korku kalbimi deli gibi attırırken rakibimin şortunun cebinden kırmızı zarfı aldım. Bana doğru gelen adamı fark ettiğimde Barlas'a açıklamada bulunacak vakti bulamadım. Peşimden geleceğini bilerek koşmaya başladığımda tek düşünebildiğim kırmızı cübbeli adamı kaybetmemek, görüş açımdan çıkarmamaktı. İnsanları ittirip aralarından sıyrılmaya çalışarak ilerledim. Kalabalıktan çıkmama ramak kala cübbeli adam sola dönüp bir koridora girdi. Onu kaybedeceğimi anlayarak acele etmeye çalıştım lâkin kaşıma inen darbe sandığımdan daha büyük bir hasar bırakmış olmalıydı ki adımlarım birbirine karışmaya başlamıştı ve midem bulanıyordu. İnsanların arasından sıyrılıp koşmaya devam ettim ve cübbelinin ardından sola döndüm. Boş

koridorda hızla ilerlerken kalbimin gürültülü ritmi kulaklarımda uğulduyordu. Nereye gittiğini anlayamadığım kırmızı cübbeliyle lanet ettiğimde, kendimde daha fazla hareket edecek gücü bulamadım.

Sağımda kalan oyuktan esen rüzgârla oraya doğru yöneldim. Midemdeki bulantı ve başımdaki ağrıyla nefes alma ihtiyacı hissettiğimde gözlerim dışarıya kaydı. Manzaranın büyüleyici görseline karşı kendimden geçebilirdim, tabii fark ettiğim şeyle şaşkına dönmeseydim. Saniyeler önce koridora giren kişi şimdi Passetto di Borgo olarak isimlendirilen dar geçitte ilerliyordu. Gözlerimi üzerinde hissetmiş gibi durup arkasını döndü. Şehir ve dolunayın kısmi ışığının altında, kırmızıyla altın renklerinin saklı sırrı içinde parılıyordu.

Yavaşça eldivenli elini kaldırdı ve bana adeta selam verdi.

Cüretkâr ve rencide ediciydi zira kim olduğumu biliyordu. Ben de onun kim olduğuna artık emin olabiliyordum. Gözümün gördüğü kişi kesinlikle Agamemnon'dan başkası olamazdı. İlkan bizi gerçekten de ona getirmişti lâkin sıfatını görememiştım zira bu kolay değildi. Fakat amaç zaten bu da değildi. İlkan'ın bizim görmemizi istediği şey, bir yüzden ziyade kimlikti. Karşımdaki adamın gücünü anlamamızı, bağlandığı noktayı görmemizi istemişti. Elini indiren Agamemnon arkasını dönüp yürümeye devam ettiğinde gittiği yer, Vatikan'ın ta kendisiydi.

Vatikan. Papalık. Agamemnon.

Yer, altımdan kaydığında gözlerim görmez oldu. Zihnimdeki çarklar hızla dönmeye devam etti ama onlara yetişemedim. Çünkü siyah bir perde indi gözümün önüne ve beni son dakika yakalayan kolların arasına yığılıverdim.

KOD ADI: MARCO POLO

"Armut dersem çık, elma dersem çıkma."

Nadiren rüya görürdüm.

Fakat gördüğümde hep içimi ısıtan türden olurlardı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Geçmişteydim. Belki de bir rüyada değil de anımın içindeydim. Her şey güzel, samimi ve iyi hissettirirken bunun bir yanılsama olabileceğini kabullenemedim. Annemin kahkahasını ve babamın sesini duyabiliyordum. Barlas ile bahçede koşturuyor, ağacın etrafında dönerek birbirimizi yakalamaya çalışıyorduk. Nevra teyze bizi izlerken kıkırdıyor, yavaş olmamızı söylüyordu. Bayhan amcaysa babama bir şeyler anlaup bütün heyecanıyla sohbet etmekle meşguldü.

Ayağım takılıp tökezlediğimde beni düşmekten kurtaran kişi Barlas olmuştu. Yapıştığı elimle beni dik tuttuğunda Nevra teyze dizlerinin üzerine çöküp beni incelemeye başladı. "İyi misin?" diye sorarken sesi yumuşacıktı. "Bileğin acıdı mı, Gece?" Benim için duyduğu endişeye karşı minik bir tebessüm ettim. "Birazcık," diye homurdanmamla güldü Nevra teyze. Uzanıp yavaşça saçlarımı okşadığında boynundaki kolyesi havada sallandı. "Neyse ki Barlas seni tutmak için yanındaydı."

Barlas hep yanımdaydı.

Ve ne zaman düşsem beni tutardı.

Bu farkındalıkla gözlerimi araladığımda başımdaki ağrı, acıyla inlememe neden oldu. Gözlerim odağını bulmakta zorluk çekti zira görüş açım bulanıktı. Geçen saliselerle görüntü netleştğinde fark ettiğim ilk şey, yüzüme vuran güneş ışınları oldu. Kaşlarım hafifçe çatıldığında canım yandı. Elimi sızlayan noktaya götürdüğümde bandajı fark ettim. Aldığım darbeyi anımsayıp parmaklarımı yavaşça yüzümden çektiğimde nerede olduğumu anlayamadım. Yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Midemdeki bulantı bana mâni olmayı denedi ama ona kulak asmadım.

“Güzelim,” diyen adamın sesiyle rahatlayıp, kendimi zorlamayı bırakarak kalktığım yere tekrar uzandığımda Barlas başımda birri. Üzerime eğilip yavaşça saçlarımı geriye ittirdiğinde gözlerindeki endişeyi görüp ona doğru uzandım. Elini yanağına yerleştirip tenini okşarken ona iyi olduğumu hissettirmeye çalıştım. “Ne oldu?” diye mırıldanmamın üzerine elimi tutup avucumu öptü. “Aldığın darbe yüzünden bayıldın.”

Gözlerimi yumup açtım ve kıpırdandım. Yumuşak yatağı hissedip etrafa göz attığımda evde olduğumuzu idrak ettim. Güneşin pencereden sızışını fark ettiğimde uzun bir süredir uyuyor olduğumu anladım. “Seni karargâha göürdüm ve doktor kontrollerini yaptı. Önemli bir şey yokmuş, tabii kaşındaki dikişleri saymazsak.” Son cümleyi dile getirirken sesi boğuklaşmıştı. “Saatlerdir uyuyor oluşun beni endişelendirdi. Lilith. Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim, sadece sersem gibiyim,” dediğimde alnımı öptü. “Dinlenmen gerek.”

Hatırladığım şeyle ona baktım. “Onu gördün, değil mi?” Sorumla kaşlarını çatması üzerine iç geçirdim. “Kırmızı cübbeli, altın maskeli adam beni dövüşürken kalabalığın arasından izledi. Sonra da Passetto di Borgo’dan Vatikan’a geçti. Sanırım o Agamemnon’du.”

“Emin misin? Ben kırmızı cübbeli birini görmedim.”

Yavaşça başımı salladığımda ağrımı umursamadım. “Evet eminim, gördüm.”

Saçımı okşayıp iç geçirdi. “Demek İlkan bize ciddi maskenin ardındaki gerçeği göstermeye çalışıyordu.” Kaşlarını çatı. “Ama anlamıyorum. Seni eski rakibinle yüzleştirmesi nedendi?”

Sertçe yutkunup kuruyan boğazımı rahatlatmaya çalıştım. “Başka bir amacı vardı. Öyle olmasa yeni bir zarf bırakmazdı.” Bir an gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. “İlkan, Agamemnon’u yakalayamayacağımızı biliyordu. Olabilecek maksimum şeyin onu görebilmemiz olduğunun farkındaydı. Bence dün gecenin de o dövüşün de nedeni daha farklı bir şeydi.”

Aklıma bir ihtimal geliyordu. İlkan, Agamemnon beni ve Barlas’ı görsün istemiş olabilirdi. Onun için geldiğimizi öğrenmesini, bıraktığı o korku içindeki küçük çocuklar olmadığımızı istemiş olabilirdi. Ve belki de beni eskide kalan bir rakiple sınayarak hazırlıklı olmamı sağlamaya çalışmış olabilirdi. Onu ve kafa yapısını çözemiyor olsam da her hareketinin ardında bir sebep olduğunu bilecek kadar tanıyıp onu anlayabilmişim.

“Sen bayıldıktan sonra Pedro ve Antonio'nun yardımıyla Infazat kaplı dövüşçüyü karargâha götürdüm. Maçın bitimiyle herkes çekilme sürüsü gibi dağıldı ama rakibini yakalayabildim. Zarfı kimin ona verdiğine dair kendisiyle biraz sohbet ettik.” Sesindeki bir tını bana yaptığı tek şeyin sohbet etmek olmadığını söylüyordu. “Kim olduğuna dair maalesef ki en ufak bir fikri yok. Kurye aracılığıyla biri ona parayı, zarfı ve talimatları göndermiş.”

“Kolay para olduğu için umursamamış olmalı.”

“Aynen öyle bebeğim.”

Aklıma düşen en önemli detayla tekrar doğruldum. Başımdaki ağrıyı ve midemdeki bulantıyı umursamadan kendime gelmeye çalıştım. “Zarf nerede?” derken kaybedecek zamanımız olmadığını düşünüyordum. “Bilmeceye baktın mı?” Sorumla Barlas elini pantolonunun cebine attı. Çıkardığı zarfı bana uzatırken, “Sensiz asla,” dedi. Tam o ara boğumlarındaki kızarıklıkları fark ettim. Birine sağlam bir yumruk atmış gibi duran eliyle ona dik dik baktığımda tek kelime etmedi. Kime karşı fiziksel güç kullandığını tahmin edebildiğim için sorgulama gereği duymadım. Zarfı elinden alıp açtığımda endişeyle dolu olan sesini işittim. “Bebeğim biraz daha dinlendikten sonra baksaydık bilmeceye. Doktor önemli bir şey olmasa da kesinlikle dinlenmen gerektiğini söylemişti. Bir şeyler yemeli ve su içmelisin.”

Uzanıp yanağım öptüm. Dudağımdaki yarık sızlasa da umursamadım. “Ben iyiyim. Ve dediğin her şeyi yapacağım ama önce,” diyerek zarfın içindeki kartı çıkardım. “Kartta ne yazdığını bir an önce öğrenmeliyim yoksa meraktan çatlarım.”

*“Biliyor o adam her şeyi aslında,
Sırlarla birlikte parayı da koydu çantasına,
Şehir kalmadan sular altında,
Son akşam yemeğini ye Fırtına’da.”*

Beynimin çalışmamasından dolayı düşünebildiğim tek şey, aldığım darbenin sandığımdan daha sarsıcı olduğuydu. Karttaki dizileri tekrar okuduğumda çatılan kaşlarımla şakağımdaki ağrı şiddetlenip nefesimi kesti. Barlas kartı elimden alıp dizileri okuduğunda, aklımı çalıştırmayı denedim ama o kadar sersemlemiş bir haldeydim ki düşünmeye kalktığım

an zihnimde bir uğultu belirliyordu. Bunu fark eden adam, zarfla kartı komodinin üstüne bırakıp beni kucığına aldı. Kollarımı boynuna dolarken üzerimde sadece onun rişörtlerinden birinin olduğunu gördüm. Beni banyoya götürürken emretti. "Ilık bir duş alıp kahvaltı edecek ve ağrı kesicini içeceksin, Lilith. Geri kalan her şey bekleyebilir."

Başımı omzuna yaslayıp tebessüm ettim. "Benim için endişelenmen çok tatlı," dememle kahkaha ve homurtu arasında tuhaf bir ses çıkardı. "Evet ömrümden ömür gitti, çok tatlı." Başımı boynuna gömdüm. "Kazanacağımı biliyordun." Alnımı öpüp kokumu içine çekti. "Yine de birinin sana dokunmasına, canını yakmasına dayanamıyorum bebeğim. Bu yüzden kazanacağını bilsem de bir şey fark etmiyor."

Ona daha sıkı sarıldım. "Merak etme, bu son dövüş maçımdı."

"Öyle mi?" dedikten sonra banyoya girip beni tezgâha oturttu. Bacaklarımın arasına sızıp gözlerimin içine baktığında anlamaya çalıştı. "Niye?"

O hayatıma girmeden önce dövüşmemin bir nedeni vardı. İçimdeki boşluğu, o derin çukuru hissedeceğim acıyla doldurmaya çalışıyordum. Açıkçası şimdi olduğum noktadan geriye baktığımda o zamanlar ne kadar karamsar ve depresif bir ruh hali içinde olduğumu daha iyi görüyordum. Barlas'ın gidişiyle yine o karanlığa düşmüştüm fakat daha farklıydı. Bedenimin de canımın acıdığı kadar acımasını istememiştim. Kendimi cezalandırmak cazip gelmemişti çünkü Barlas'ın böyle bir şey yapmama isteyeceğine emindim. Dün gecenin ardından zevk uğruna çıktığım ring faslını kapatıyordum. Kendimi korumak dışında, herhangi bir dövüş maçının ortasına düşmek istemiyordum.

Fark ettiğim şeyle güldüm. Barlas bana tek kaşını kaldırarak baktığında İlkan'ın düşünme şekline karşılık, "Şimdi anladım," diye mırıldandım. Bana sorgulayıcı bir bakış atan adama karşı iç geçirdim. "İlkan, İnfazcı'yla dövüşmemi istedi çünkü defteri kapatacağını biliyordu."

Aklımın yenildiğim o tek maça takılacağını biliyordu.

Biz onu tanımıyor olabilirdik ama o bizi iyi tanıyordu.

Barlas bana anlamadığını belli eden bir ifadeyle bakmaya devam ettiğinde bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çektim. Ensesine yerleştirdiğim ellerimle siyah tutamlarını okşamaya başladım ve konuyu değiştirdim. "Ben uyurken başka bir şey oldu mu?"

"Kısmen," dediğinde merakla tek kaşımı kaldırdım. Halime karşılık güldü. Kaşımın üstündeki bandajı söktükten sonra üzerimden rıptırını çıkardı. Çıplaklığımla öylece kalakaldığımda gözlerini bedenimde gezdirmeye başladı. Bana arzuyla baksa da asıl amacı tenimdeki izleri kontrol etmektir. Çok fazla değillerdi ama yer yer aldığım darbelerden ve boğuşmadan kalan izlere sahiptim. "Kısmen ne?"

Sorumla Barlas bana istediğimi vermedi. "Önce duş, yemek ve ilaç."

Kararlılığına karşı burnumdan solusam da ağzımı açmadım. Gerçekten de ihtiyacım olan şeylerden bahsediyordu. Kendimi ve aklımı toparlamam gerektiği için dediğini yapmaya karar verip bütün kontrolü ona bıraktım. Aramızdaki paylaşımlı kontrol dürtüsüne karşılık, şu an terazinin onun tarafının dengelenmesi gerektiğini ifadesinden anlayabiliyordum.

Barlas boynumu narin dokunuşlarıyla ellediğinde gözlerindeki karanlığı gördüm. İnfazcı'nın boğazımı ne kadar büyük bir hiddetle sıkıldığını hatırladım. İz bıraktığı barizdi ama işin iyi tarafından bakacak olursak canım acımıyordu.

Barlas eğilip boynumun her bir noktasını öpmeye başladı. Dudakları nazik ve belli belirsiz bir dokunuşla tenime her temas ettiğinde vücudumdan bir titreme geçti. Belindeki bacaklarım kasıldı ve onu kendime doğru çekerek aramızdaki mesafeyi kapatma isteğim dayanılmazdı. Daha fazlasını istediğimi belli eden iniltimle Barlas geri çekildi. Ona beni yaralamış gibi buruk bir ifadeyle bakmamla çekici bir tebessüm etti. Dudaklarını alnıma yaslayıp bir süre öylece kaldı. Geriye çekilip gergin ifadesi ve büyüyen gözbebekleriyle bana baktı. "Dün gece beni çok korkuttun," diye itiraf ettiğinde sesindeki bir şey beni hüzünlendirdi.

Ellerimi yanaklarına yerleştirdim. "Bir ara sana baktığımda transa girmiş gibiydin." Fısıltıma karşılık başını salladı. "Tek düşünebildiğim rakibini öldürmekti ama hareket edemedim. Resmen kilitlendim. Yaramdaki sızı bütün vücuduma yayıldı ve sanki beni felç etti." Kızarmış boğumlarını öpüp elini okşadım. "Beni kaybetmekten korkmanı anlıyorum çünkü ben de seni kaybetmekten çok korkuyorum ama bu duygunun eseri olursak birbirimize de ilişkimize de zarar veririz." Kara gözlerine bakıp derin bir nefes aldım. "Beni kaybetme ihtimalin yok, Barlas. Biz birbirimizi iki kez yitirdik ve bu kadarla sınırlı kalacağız. Üçüncü sefere asla izin vermem."

Kararlılığımıza ve inatçılığımıza karşı tebessümü genişledi. Eğilip 11'27 dövmemi öptü. Dudaklarını orada tutarak oyalandığında kalbim güm-bürdedi. Doğrulup uzun boyuyla başımı savurmama ve gözlerinin içine bakabilmem adına efor sergilememe neden oldu. Zengin bir tokluğa sahip olan sesiyle, "Seni çok seviyorum," dediğinde niye kızardığımı bilmiyordum. Belki de ifadesine yansıyan aşkın büyüklüğünü ne zaman görsem hep böyle utanacaktım. Dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım. "Ben de seni çok seviyorum."

Beni aşağı indirip üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Birlikte duşakabinin içine girdiğimizde Barlas suyu açıp beni kenara çekti. Ilıklaşan suyun altına girmek istediğimde beni durdurdu. "Dikişlerinin ıslanmaması gerek," dedikten sonra duş başlığını alıp suyu bedenime tuttu. "Seni ben yıkayacağım, Lilith."

Benimle ilgilenmesinden aldığım zevkle sııttım. Barlas özenle vücudumu sabunlayıp duruladı. Ardından saçlarıma geçti. Yarama su gelmemesi için kafamı geriye attım. Nazik olmaya dikkat ederek siyah tutamlarımı yıkadı. Benimle işi bittikten sonra kendine geçti. Ona yardımcı olmak adına -asla doyamadığım vücudunu hissetmek için değil- sabunladığım ellerimi üzerinde dolaştırmaya başladım. Kendini zor tuttuğunu *görebiliyordum*. Görebildiğim şeyi hissetmek de isterdim fakat başım hâlâ kötü bir vaziyetteydi ve ayakta durdukça daha da beter oluyordu. Barlas bunu anlayabildiği için durulandı ve duşakabinden çıkıp beni de beraberinde götürdü. Bedenlerimizin etrafına doladığı havluyla ikimizi de kuruladı. Kaşımın üstüne medikal bant yapıştırdı. Saçlarımın nemini iyice aldığında havluyu ondan devralıp kafama sardım.

Odaya geçip giyindik.

Mutfağa girdiğimizde Barlas bize tost ve kahve yaptı. Bense kafamdan çıkardığım havluyu banyoya geri götürüp saçlarımı taradım. Geri döndüğümde birlikte terasa çıkıp kahvaltı ettik. İlacımı içtikten sonra ağrımın hafiflemesi ve sersemliğimden kurtulmamla sorguladım. "Evet, anlat bakalım. Ben uyurken *kısmen* neler oldu?"

Barlas kahvesini yudumlayıp cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı açıp cihazı masaya koydu. "Gemino Gladiis, Benito De Santis'in cenaze törenine ve mezarlıktaki defnine katılan, sanatla ve Vatikan'la bağlantısı bulunan on adamın listesini çıkardı. Bunlardan biri Agamemnon olabilir

mi bilmiyorum fakat ekip derinlemesine araştırıyor. Belki bir ipucu bulabiliriz.”

Listedeki isimlere baktım.

Lorenzo Moretti.

Giovanni Bianchi.

Ricci Conti.

Davide Romano.

Marcello Mancini.

Emanuele Gallo.

Stefano Antonio Caruso.

Roberto D'Amico.

Carlo Fabio Barone.

Vincenzo Pellegrini.

Elbette hiçbirini tanıdık gelmemişti. İsimleri ezberlemek isteyerek birkaç kez daha okuduktan sonra ekranı kapattım. “Vatikan Arşivlerine sızabilseydik belki doğru yanıtı bulabilirdik.” Mırıldanışım çocuksu bir tınıdaydı. Oysa dile getirdiğim şeyin imkânsıza yakın olduğunun farkındaydım. Dünya üzerindeki en korunaklı arşivlerden birine giremezdik. Ayrıca girsek bile Agamemnon’un gerçek adını bulabilme ihtimalimiz zayıftı. O arşivlerde kim bilir kaç tane isim vardı? “Sence ismi bu listede olabilir mi?”

“Belki de,” dedi Barlas.

Merak ettiğim bir diğer şeyi sordum. “Davina ve diğerlerinde bir gelişme var mı?” İsmi andığım kadınla bütün bedeni kasılıp ifadesine öfke yerleşti. “Hayır, hâlâ Venedik’teki evdeler. İçeri ne giren oldu ne de çıkan.”

Yapılacak tek bir şey kalmıştı. “Venedik’e gitmeli-”

Venedik.

Kafamın içinde yanan ampulle kendi cümlemi devam ettiremedim. İrileşen gözlerim ve aralanan dudaklarımla hızla oturduğum yerden sıçrayıp ani kalkışımla başımın dönmesine neden oldum. Bunu umursamadan yatak odasına doğru koşmaya başladığımda Barlas ardımdan adımı

haykırıp dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Aldığım son zarfı teresa geri döndüğümde çatık kaşlarıyla bana bakan sevgilime karşı zarfın içindeki kâğıdı çıkardım. “Venedik,” diye tekrarladım. Üçüncü dizeyi okudum. “Şehir kalmadan sular altında.” Kalktığım sandalyeye geri oturup hissettğim adrenalinle açıkladım. “Dünyanın en bilenen sular altında kalma tehdidindeki şehri, Venedik’tir.”

“Bilmece Venedik’i mi işaret ediyor yani?”

Barlas’ın sorusuyla omuzlarımı silktim. “Öyle olmalı,” dedikten sonra diğer dizeleri tekrar okuyup başka ne gibi anlamlar çıkarabileceğimi düşündüm. İlk iki dize hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Aklıma ne bir eser ne bir heykel ya da spesifik başka bir şey geliyordu. Fakat son dize daha belirgin bir hattaydı. *Son akşam yemeğini ye Fırtına’da*. “Son akşam yemeğiyle kastettiği Leonardo Da Vinci’nin ünlü eseri fakat Venedik’le bir alakası yok.” Son kelimeye bakarken kaşlarımın arasındaki çizgi derinlik kazandı. “Ayrıca niye fırtınadaki F büyük yazılmış ve eki ayrılmış? Sanki özel bir isimden bahsediliyor gibi duruyor.”

“Belki de bahsediyordur,” diyen Barlas telefonunu alıp ekranı açtı. Ne yaptığını görmek isteyerek yerimden kalkıp kucığına oturduğumda hızla bir kolunu belime doladı. İnternete girip arama motoruna Venedik ve fırtına anlamına gelen *tempesta* kelimesini yazdı. Kenardaki sembole tıkladığında ışık hızında önümüze sonuçlar serildi. Birinci sırada çıkan şeye baktım. Venedik’teki La Tempesta isimli bir mekândan bahsediliyordu. *Son akşam yemeğini ye Fırtına’da*. Son akşam yemeği, La Tempesta. Gerçekten yemek yemekten bahsediyordu zira La Tempesta şehrin en ünlü restoranıydı.

Barlas bana baktığında yapılacak şey barizdi. “Venedik’e gidiyoruz.”

Rönesans dönemine ait birçok gizemli ve tartışmaya açık eser vardı.

Bunlardan biri de Giorgione’nin La Tempesta isimli tablosuydu. Sol tarafta genç bir adamın ayakta durduğu, sağ tarafta çıplak bir kadının bebeğini emzirdiği ve arka planda karanlık gökyüzüyle yaklaşan fırtınayı gösteren bir tabloydu. Sanat tarihçileri için bir bilmeceydi zira eserin sahibi hiçbir zaman tablosunun hikâyesini paylaşmamıştı. Bu yüzden tablonun ne anlattığına dair düzinelerce tahmin vardı. Herkesin hemfikir

olduğu tek şey ise tablonun fırtına öncesi sessizliği ve yaklaşan bir tehlikeyi temsil ettiğiydi.

Karabulutlara bakarken içimi bir huzursuzluk kapladı. Neredeyse beş saattir yoldaydık. Hava koşullarından dolayı uçakla değil, arabayla Venedik'e geçmek zorunda kalmıştık. Dudağımı kemirip camın ardındaki manzaraya göz atarken İtalya'nın güzelliğiyle mest olamayacak kadar gergindim zira akşama Barlas ile bir randevumuz vardı. Rezervasyon yaptırdığımız La Tempesta'ya gidecektik ama önce Venedik'e varmalı ve saatler önce kiraladığımız eve eşyalarımızı bırakıp, üstümüzü değiştirerek hazır olmalıydık.

Barlas, restoranın kime ait olduğunu araştırmıştı. Bulabildiğimiz isim Martino Yalvani'ydi. Fakat adama dair başka hiçbir şeye erişememiştik. Dijitalde parmak izi yoktu ki bu isminin sahte olduğuna emin olmamızı sağlamıştı. İlkan'ın bizi neden oraya ve bu adama yönlendirdiğini öğrenip neler olduğunu anlama arzum had safhadaydı. Ayrıca yarın gerçekleşecek olan doğum gününü düşünmek bile cinlerimi tepeme çıkarıyordu. O kadının sevdiğim adama yaşattıkları, Gediz'in ikimize reva gördükleri... Bunları düşünmek beni o kadar öfkeliendiriyordu ki bir şeyleri parça parça etmek istiyordum, daha doğrusu birilerini.

Elimi kavrayan parmaklarla arabayı kullanan adama döndüm. Bana gözücuyla bakan Barlas, "İyi misin bebeğim?" diye sorduğunda tebessüm edip onu endişelendirmek istemedim. "Evet, sadece düşünüyordum."

"Ağrın var mı?"

Doğruyu söyledim. "Hayır, cidden iyiyim."

Başını sallayıp parmaklarımı okşadı. Ayaklarımın dibindeki poşete baktım. "Soğuk kahve ister misin?" dediğimde bunu sormamı bekliyormuş gibi aceleyle yanıt verdi. "Evet." Haline gülüp eğildim ve elini bırakıp poşeti karıştırdım. Aldığım iki soğuk kahveden birini açıp ona uzattım. Terliklerimi çıkarıp bacaklarımı altına aldım ve kendi kahvemi açtım. Her şeyi boş vererek ana odaklandım. Şu an sevdiğim adamla bir yolculuktaydım. Bu, onunla ilk arabayla uzun yol seyahatimizdi ve ben zihnime hapsolup yeterince vakit kaybetmiştim.

Radyonun sesini açıp arabanın içini kısık bir müzikle doldurdum. Aklıma sızan fikirle sırtarak Barlas'a döndüm. "Oyun oynayalım mı?" Soruyla bana bakıp tebessüm etti. "Oyun mu?" dediğinde başımı salladım.

İstekli halime karşı rehessümü genişledi. "Ne oynayacağız?" Rakışlarımı soğuk kahveye kayd. "Hiç yapmadım."

"Ne?"

Kastettiğim şeyi anlamamasıyla güldüm. "Sırayla yapmadığımız bir şey söyleyeceğiz, eğer benim yapmadığım bir şeyi sen de yapmadıysan kahveni içmeyeceksin ama yaptıysan bir yudum alacaksın. Genellikle içkiyle oynanan bir oyun ama kahve de işimizi görür."

"Tamam," dedi ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Sen başla."

İlk başta aklıma hiçbir şey gelmedi, sonra içinde bulunduğumuz andan bir çıkarımda bulunarak mırıldandım. "Ben hiç tek başıma tatile gitmedim." Barlas sözlerimle kahvesini yudumladı. Merakla tek kaşımı kaldırdığımda bana kaçamak bir bakış attı. "Bebğim senden önce oldukça yalnız bir adam olarak elbette yalnız tatile gittim. Gerçi onlar tam tatil sayılır mı emin değilim."

Yalnızlığına yaptığı vurgu beni hüznlendirdi. "Neyse ki artık nereye gidersen benimle gideceksin." Sözlerimle umut dolu ve ışıldayan bir gülümseme yakışıklı yüzünü aydınlattı. Dile getirdiğim şeyden duyduğu mutluluk beni de neşelendirmişti. "Sıra sende."

İç geçirip bir an düşündü. "Ben hiç tanışma uygulamaları kullanmadım."

"Kullandım ama," deyip kahvemi yudumladım. "Görev içindi, istediğim için değil."

Neden bahsettiğimi hatırlayarak homurdandığında kıskançlığına karşı kıkırdadım. Koltuğumda ona doğru dönüp elimi ensesine attım ve saçlarıyla oynamaya başladım. Siyah tutamlarındaki narin dokunuşlarımla gevşediğini gözlemledim. Vitesin üstündeki elini bacağıma yerleştirdiğinde aklıma gelen şeyi mırıldandım. "Ben hiç tanıdığım birini tanımıyor-muş gibi davranmadım."

Bana bakıp güldü ve kahvesini yudumladı. Bir an direksiyon boşta kalmıştı ve bu beni endişelendirdi ama sonra fark ettim ki elini çekerken dizini direksiyona yaslayıp kontrolün onda kalmasını sağlamıştı.

"Bel altı vuruyorsun, Lilith."

Alaycı sözleriyle güldüm. "Gizemli adam olacağım diye beni kandırmadan önce düşünecektin sevgilim." Dalga geçtiğimi bildiği için sırıtmakla yetindi. Ardından sıranın onda olduğunu fark etti. "Ben hiç evimin

anahtarını unuttuğumda, kapıyı açabilecek olsam da karşı komşum iliyi çekiyor diye kapıda kalmış numarası yapıp ona misafir olmadım.”

Attığım kahkahayla bir an boğazım acıdı. Hafifçe omzuna vurdum “Asıl bu bel altı oldu.” Elimi tekrar ensesine attım. “Tamam itiraf ediyorum, azıcık bilerek olmuş olabilir.” Kahvemden yudum alıp güldüm. Oyunun romantikliğini bozmamak adına konuştum. “Ben hiç partnerimden başka birini sevmedim.”

Katran karası gözlerinin içinde beliren ateşle baktı bana. “Asla be-beğim.” Bacağımı okşayıp bir süre düşündükten sonra aklına gelen şeyi söyledi. “Ben hiç sarhoşken yanlışlıkla ülke değiştirmedim.”

“Ne?” diye kıkırdadım. “Bunu yaptın mı cidden?”

Başını sallayıp sırtıttı. “Yanlışlıkla oldu. Ayrıca tamamen İlyas’ın suçuydu.”

“Sana inanamıyorum. Nasıl o kadar sarhoş olabildin?”

“Çok alkol alan biri değildim ve daha on sekiz yaşındaydım. Dedğim gibi her şey İlyas yüzündendi.”

Kendi komik anılarımdan biri aklıma düştü. “Ben hiç sarhoş kafayla taksici beni eve götürdüğünde, ona adresimi verdiğimi unutup evimi nereden bildiğini sorarak olay çıkarmadım.”

Barlas derinden ve tok bir kahkaha attığında sırtıttım.

Arabanın içi bizim küçük dünyamız oldu. Yine o fanusun içindeydik; oyun kahkahalarımızla, tatlı itiraflarımızla ve anın büyüyle dolup taşıyordu. Yol boyunca devam eden sorular ve cevaplar arasında hem eğleniyor hem de birbirimizi yeniden keşfediyorduk. Yaklaşık kırk dakikanın ardından Piazzale Roma’ya vardık. Arabayı otoparka bırakıp araçtan indik. Venedik, kanallarla çevrili arabasız bir şehir olduğu için kendimizi sürat teknesine transfer etmemiz gerekiyordu ve biz de tam olarak bunu yaptık.

Valizlerimizle Barlas’ın sürat teknesine bindik. Lisansı olduğu için şehirde rahatlıkla bu şekilde gezebilirdik, tabii yasaklı olan bazı turistik bölgeler haricinde. Kiraladığımız eve gidebilmek adına yola koyulduğumuzda yüzüme vuran rüzgâr ve batmak üzere olan güneşle kendimi rahatlamış hissettim. Bunun asıl nedeni Barlas’la yolculuğumuzun son kısmında çok eğlenmemiz de olabilirdi. Bu iyi bir şeydi zira sürekli gergin ve tetikte olmaktan sıkılmışım.

Sürat teknesinin burnu zarifçe dalgaları yarıyordu. Yanımdaki adamın ellerinin dümen üzerindeki ustalığına bakıyordum. Motorun derinden gelen sesi arka planda usul usul yankılanıyordu. Barlas teknenin başında hafifçe eğilmiş, gözleriyle suyu tararken saçları rüzgârda kanıyordu. Dümeni tutuş şekli bile bana güven veriyor, her hareketinde bir adamdan fazlası olduğunu; bir sığınak, bir yoldaş hatta kaderim olduğunu hissettiriyordu. Her dönüşte yana savrulan bedenimi dengede tutmak adına koluyla beni sarmalıyor, dengede tutuyordu ama ben yine de içimden ona düşüyordum.

Şehir sağımızdan, solumuzdan kıvrılıyordu. Balkonlardan sarkan sarmaşıklar tablo niyetindeki manzaraya imzalarını bırakıyordu. O kadar güzel görünüyordu ki her şey, insan kendini özenle dizayn edilmiş bir tiyatro sahnesinde sanıyordu. Sanki birazdan biri balkona çıkacak ve Shakespeare'den ünlü bir tirat atacaktı.

Venedik'in dar kanallarında son bir dönüş daha yaptık. Evin önüne geldiğimizde zarif kemerli pencerelere, oymalı balkon demirlerine ağzım açık baktım. Sürat teknesi yavaşlayınca hafif bir dalga kıyıya vurdu ve biz de tatlı bir sarsıntıyla durduk. Barlas, motoru susturup tekneyle iskele arasındaki ipi bağlamak için öne eğildi. Hareketleri yine o kendine has güvenle telaşsız ama kararlıydı. Onu izlerken dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

İnsan aynı adama kaç kez yeniden âşık olabilirdi?

Nefes aldığı anda bile onu ne kadar sevdiğimi düşünmem normal miydi?

Elini uzatıp bana yardım ettiğinde parmaklarımız birbirini buldu. Ayağımı teknenin dışına atarken gece havası tenime dokundu. Taş iskeleye çıktım. Barlas bavullarımızı aldığı anda ona yardım etmek istedim ama bana izin vermedi. Kapının yanında duran saksıyı işaret etti. "Anahtar saksının altında bebeğim. Kapıyı açar mısın?"

Dediğini yapıp anahtarı yerinden aldım ve kapıyı açtım. İçeriye girdiğimizde biraz daha büyülendim. Ev o kadar güzeldi ki kendimi bir film karesinin içinde gibi hissediyor, kesinlikle kalacağımız bu birkaç günlük durağa hayran kalıyordum. Yüksek tavanlı salon, camın önüne yerleştirilmiş kuyruklu piyano, kenardaki ahşap yemek masası ve koca kitaplık, her şey bizi bekliyormuş gibiydi.

Pencereden baktığımda kanalı görebiliyor, manzaranın eşsizliğine karşı hayrete düşüyordum. Belimde hissettiğim elle ardımdaki adama

döndüğümde, ifademden aldığı hazla tebessüm etti. “Burası hoşuna gitmiş gibi duruyor,” dediğinde imasını sezebiliyordum. “Sanki birazcık vadin. Lilith.”

“Evet, birazcık.”

Gülüp saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Evi dolaşıp her şeyi hâkim olmaya çalıştık. Barlas güvenlik alarımını çalıştırıp bana şifreyi gösterdi. İlk katta salon, mutfak ve kütüphane vardı. Üst kat ise yatak odası banyo ve iki misafir odasından oluşuyordu. Eşyalarımızı yatak odasına bırakıp hazırlanma kararı aldık zira rezervasyonumuza çok az kalmıştı. Restoran özellikle saati geçirmememizi, pazarların yoğun geçtiğini söylemişti.

Siyah, kalın askılı bir elbise giydim. Kalçalarımın oturan elbise mini sayılırdı lâkin rahatlıkla hareket etmeme engel olacak kadar kısa değildi. Rahat olmak adına babetlerimi giydim. Boynumdan çıkarmadığım babamın hediyesi olan madalyonun yanına birkaç kolye daha ekledim. Yüzüklerimi takıp parfümümü sıktım. Boynumdaki kızarıklıkları ve yarılmış dudagımı kapatmaya çalışarak makyaj yaptım. Tamamen hazır olduğumda bordo rengindeki çantamı omzuma attım. Barlas siyah pantolon ve gömlek tercihinde bulunmuştu. Oldukça yakışıklı görünüyordu.

Evden çıkıp tekrar sürat teknesine bindik. La Tempesta, kiraladığımız evden uzakta değildi. Gerçi zaten Venedik’te hiçbir yer birbirine uzak değil gibiydi zira yüz on sekiz adanın üzerine kurulmuş ve dört yüz küsür köprüyle birbirine bağlanmış küçük bir ada şehriydi.

Restorana ulaştığımızda göğsümde bir kasılma meydana geldi. Neyle karşılaşacağımızı bilmemek beni geriyordu. Sürat teknesinden inip adımladık. Lüks restoranın tabelasına bakıp yutkunamadığımda kalbim deli gibi atıyordu. İçimde bir sıkıntı vardı ve normalden daha gergin olmama neden oluyordu.

İçeriye girdiğimizde bizi karşılayan kadın, “Hoş geldiniz,” diye şakıdı. Elindeki listeye, ardından bize baktı. “Rezervasyonunuz var mıydı?” Barlas elini belime yerleştirdi. “Evet var. Hektor adına iki kişilik bir rezervasyon.”

Kadın kâğıtlara göz atıp gülümsedi. “Beni takip edin lütfen.”

Bizi pencere kenarında kalan, en güzel masalardan birine doğru ilerletti. Barlas sandalyemi çekip oturmama yardımcı olduktan sonra karşıma geçti. Kadın elindeki menüleri bize uzattı. “Birazdan siparişlerinizi alırlar. Afiyet olsun, umarım güzel bir gece geçirirsiniz.”

“Teşekkürler.”

Uzaklaşan kadınla etrafa baktım. Kahverenginin ağırlıkta olduğu mekânda bir sürü tablo asılıydı ve içlerinden biri hemen gözüme çarpmıştı. Leonardo Da Vinci’nin Son Akşam Yemeği tablosuna bakarken aldım birbirine girdi. Burada ne aradığımızı bilemiyor olmak canımı bir hayli sıkıyordu. Yemeklerini yiyen insanlara göz atıp her şeyin fazla normal olduğunu idrak ettiğimde sıkıntılı bir soluk verdim.

“Lilith.”

Bana seslenen sevgilime döndüm. “Burada ne aradığımızı bilmiyor olmak canımı sıkıyor,” diye itiraf ettiğimde tekrar ünlü tabloya baktım. “Dizelerdeki Da Vinci tablosunun bir replikası burada. Acaba bir diğer zarf da mı burada? Onu mu bulmamız gerekiyor?”

“Derin bir nefes al,” dediğinde soluklandım. “Yiyecek bir şeyler sipariş edip bir süre gözlemde bulunalım ve endişelenmeyi öteleyelim. Olur mu bebeğim?”

Ricası ve mantıklı davranışıyla başımı sallayıp menüye baktım. *Risotto* olduğunu gördüğümde ne yiyeceğime karar vermiştim. Yanımıza gelen garson yemek ve şarap siparişimizi alıp gittiğinde etrafı incelemeye devam ettim. Gözüme hiçbir şeyin anormal gelmemesiyle pencerenin ardından manzaraya baktım. Ve gerçekten fazla gergin olduğuma karar verip önüme döndüm. Barlas’ın kara gözlerini odak noktam seçtiğimde güzelliği ve dik duruşuyla beni mayıştırdı. Ona bakmak bile bana güç veriyordu.

“Sabah sen uyanmadan önce İlyas’la konuştum.”

Sözleriyle oturduğum yerde dikildim. “Ne konuştunuz?”

“Afra’yı gözlemesini istedim. Endişeni anlattığımda haklı olabileceğini düşündü. Bu yüzden ben ilgileneyeceğim dedi. Ayrıca bana kızların şüpheliğinden de bahsetti. Bir şeyler döndüğünü anlıyorlar.”

Elbette, arkadaşlarım aptal değildi.

“Döndüğümüzde onlarla konuşacağım. Her şeyi detaylarıyla anlata-mayacak olsam da onlara bazı gerçekleri vermem gerek. Bunu hak ediyorlar. Özellikle de seninle olan ilişkim, aramızdaki bağ konusunda şüphede kalmalarını istemiyorum.”

“Sen nasıl istersen güzelim.”

“Onlara anlatmam senin için sorun olur mu?”

“Hayır,” dedi net bir tavırla. “İstedikini söyleyebilirsin.”

“Gemino Gladiis hakkında hile mi?”

Sorumla bir an durup düşündü. “Detaylara girmemeni tercih ederim. Örgütle ilgili ne kadar az şey bilirlerse onlar için o kadar iyi olur. Ayrıca kızlara güvendiğini biliyorum ama bu sır daha büyük bir inanç gerektirebilir.”

“Onlara inanıyorum ama evet, Gemino Gladiis hakkındaki detayları bilmelerini istemiyorum.”

Örgütten ve onun getirebileceklerinden uzak kalmalıydılar. Gerçek Simay ile İlyas bir arada olacaklarsa bu nasıl mümkün olacaktı, emin değildim. Arkadaşımı iyi tanıyordum. Şüpheliydi ve İlyas’ın bir halleri karıştırdığını zaten biliyordu. Elbette böyle bir şey tahmin etmiyordu ama biraz didiklerse gerçeği bulurdu.

“Konsey toplantının nasıl geçti?” diyerek dünkü görüşmesine atıfta bulundum. Örgütteki yerine dair daha fazla şey öğrenmek istedim. Barlas dudağındaki minik kıvrımla beni süzdü. “Gayet iyiydi. Vermem gereken raporları verdim ve bilmem gereken yeni bilgileri edindim.” Çenemi hafifçe eğip ona bakmaya devam ettiğimde gülümsemesini daha fazla tutamadı. “Meraklısın bebeğim.” Homurtusuyla *yeni mi fark ettin* diyen bir bakış attım. Bunun üzerine açıkladı. “Konsey üyesi olmamın tek artısı, son kararları verebiliyor olmam. Bunun dışında pek bir getirisi yok.”

“Bir de istediğin zaman izne çıkabilecek olman.”

Geçtiğim dalgayla güldü. “Sayılır, evet.”

Garson yanımıza gelip tabaklarımızı bıraktı ve kadehlerimizi yerleştirdi. Yanımızdan ayrıldığında ağzımı sulandıran leziz kokuyla kendimden geçtim. “Pekâlâ,” derken kaşığımı çoktan kavramıştım. “Bu geceye artı bir puan zira yemek mükemmel gözüküyor.”

“Benimkinden de tat.”

Tabağına göz attım. Kendisi karidesli bir şeyler söylemişti ve bu teklifi reddetmezdim. Tetikte kalarak etrafımızda olup bitenlere dikkat etmeye devam etsek de karnımızı doyurmadan da durmamış, açlığımızı gidermiştik. Gözlerimi etrafta dolaştırıp yemeğimden bir kaşık daha aldım. Mekanın en köşesinde kalan, üzerinde müdür yazan kapı açıldı. İçeriden bir adam çıktığında zorla yutkundum.

Restoranda adımlayan adama baktım. Üzerindeki takım elbisesini düzelterek birine selam verip güldüğünde nefesim kesildi. Onu tanıyordum.

Şahsen değil fakat kim olduğumu biliyordum. Yüründe kolların parayla reşhis edilmesi zor değildi. Babamı ve geçmişimi araştırmacı olan meslektaşım Volkan Meyli'nin aylar öncesinde kalan sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Mazhar Yılmaz.

Adam yıllarca komiser olarak çalışmış. Sizin kaçırtılmanızdan bir yıl önce de emniyetten ayrılıp babanızın güvenlik şirketinin şefi olmuş. Kaçırtılmanız ve sonrasında olanlarla ilgili her detayı bilen yegâne insan olduğumu düşünüyorum. Tek sorun, Mazhar Yılmaz'ın siz eve geri döndükten sonra ortadan kaybolması. Adam sırta kadem basmış.

Bu adam oydu.

“Martino,” diye seslendi biri ona. Yanına gelen kadına doğru dönüp onu dinlemeye başladığında zihnimde şimşekler çaktı. Martino, Mazhar'dı. Buranın sahibiydi.

Elimize geçen son zarftaki dizeleri hatırladım.

Biliyor o adam her şeyi aslında.

Bir zamanlar babamın güvenlik şefiydi. Babamı ve Barlas'ın babasını iyi tanıyordu. Bizim küçüklüğümüzü biliyordu zira kaçırıldığımız o dört günün ardından bizi kurtaran kişi kendisiydi.

Sırlarla birlikte parayı da koydu çantasına.

Açık kalan ağızla Volkan Bey'in bir zamanlar bana söylediği başka bir şeyi daha hatırladım. Babanız, siz eve geri döndükten sonra vakit kaybetmeden bir daha size kimsenin ulaşamayacağına garanti altına almaya çalışmış. Bu süreçte de sizi gerçekten tanıyan insanlara ağızlarını kapalı tutması için ödemeler yapmış. Mazhar Yılmaz da bu insanlardan biri. Büyük ihtimalle babanızın verdiği parayla uzakta bir yerde hayatına devam ediyor. Evet, yaptığı tam olarak bu olmuştu. İçinde olduğumuz yer de bunun bir kanıtıydı.

“Barlas,” dedim kırık bir fısıltıyla. “Bu adam.”

Bana, ardından Martino'ya baktığında yüzümdeki ifadeyle çatık olan kaşları biraz daha derinlik kazandı. Konuşmaya devam etmemi beklediğini idrak ettiğimde mırıldandım. “Babalarımızın güvenlik şefi, Mazhar Yılmaz. Bu adam o. Şu an onun restoranındayız. Zarf onu işaret ediyordu.”

Adam, kadınla konuşmayı sonlandırıp bara doğru yöneldi. Yürüyüşü, kendini taşıyış şekli ağır ama rahattı. Hiçbir derdi yok gibi normal bir gecenin içindeymişçesine, umarsızlıkla tebessüm ediyor ve kendine bir

içki alıyordu. Tekrar ofisine yöneldiğinde açık kalan ağzımı hâlâ kaçırmamıştım.

Barlas şaşkınlıkla sorguladı. "İlkan bize niye bu adamı işaret etti ki?" Kendi sorusuna bir cevap bulmuş gibi gerildi. "Agamemnon'u tanıyabilir."

"Öğrenmemizin tek bir yolu var."

Elimdeki kaşığı bırakıp ayağa kalktığımda Barlas yerinden sıçradı. Bileğimi kavrayıp, "Fevri olmamalıyız," dediğinde etraftaki insanlara göz attım. Ofisin yanındaki lavaboları işaret ederek sadece onun duyabileceği bir tonda konuştum. "Çaktırmadan ofise gireceğiz. Adamı kaçıramayız. Bu şans teper, bilgi edinebilme ihtimalimizi kaybedersek yemin ederim deliririm."

İsyanıma karşılık iç geçirip başını salladı. "Arkamdan gel."

Kendini önüme atıp yürümeye başladığında az kalsın oradan oraya koşuşturan bir garsona çarpacaktım. İnsanlara göz atıp kimsenin bize bakıp bakmadığını görmeye çalıştım. Herkes kendi halinde gecesinin keyfini çıkarıyordu. Bundan emin olduğumda Barlas kendini saniyeler önce Mazhar'ın girdiği odanın içine attı. Acele edip kapı kapanmadan peşinden girdim.

"Kusura bakmayın," diyen adamın düzgün İtalyancasını işittim. "Ama buraya müşteriler giremez." Kulağa fazla kibar gelen adama döndüğümde masasından kalkıp tebessüm ettiğini gördüm. "Eğer bir sorun varsa size masanıza kadar eşlik edip problemi nasıl çözebileceğimi öğrenmek isterim."

Masasının arkasından çıkıp bize doğru geldiğinde ne Barlas hareket etti ne de ben. Öylece durup adama bakmaya devam ettiğimizde neler olduğunu anlayamadığını ifadesinden görebildim. Olduğu karanlıktan onu çıkarmak isteyerek Türkçe konuştum. "Merhaba, Mazhar Bey."

Gülümsemesi parçalara ayrılıp ifadesine bir telaş sızdı.

"Ben Gece Gevheri," dememleyse adeta beti benzi attı. İrileşen gözleriyle ne denli büyük bir şokun içine düştüğünü görmemizi sağladı. Elimi koluna yerleştirdiğimde sevgilim, benim haricimdeki herkesi ürkütebilecek bir tonlamayla konuştu. "Ben de Barlas Balamir."

Mazhar Yılmaz'ın donuk bir hayretle sabitlendi bakışları. Ne söylemesi gerektiğini unutan bir aktör gibi sahnede kalakalmıştı. Hayatımızın bir

hölümünde rol oynamıştı. Bütün detayları öğrenmek, buraya geliş nedenimizi apaçık görebilmek ve mazinin yaralarını dererken neler olduğunu bilmek istiyordum.

“Size sormamız gereken bazı sorular var,” dediğinde Mazhar Yılmaz iç geçirdi. Düşen yüzü ve hafifçe çatılan kaşlarıyla gömleğinin yakasına uzandı. Kravatını çözüp ilk iki düğmesini açtı. Gözleri ona savuracağımız her söze karşı talimli olduğunu düşünmemi sağladı. Başıyla mazenin önündeki tekli koltukları işaret etti. Ardından kendi koltuğuna ilerleyip oturdu. Ellerini iki yana açtığında pes etmiş değildi. Gönüllü olmuştum. “Sorun bakalım.”

Geçmişin hayaletleri tepemizde uçan gölgelerdi.

Ve ışığı açmanın zamanı gelmişti.

KOD ADI: ROBIN HOOD

*“Teraziye ağırlığı koyan kişinin
kurduğu denge adil olmaz.”*

Akıl hastanesinden çıktıktan sonra yaptığım ilk şeylerden biri terapistimi araştırmak olmuştu. Ömer Yılmaz, beni Barlas'ın gerçek olmadığına inandırmaya çalışan işgüzarın adıydı. Tamamen bir uydurmaydı. Ne ismi ne mesleği, hiçbiri gerçek değildi. Soyismi bana tanıdık geldiğinde neden böyle düşündüğümü anlamam biraz sürmüştü. Sonra Mazhar Yılmaz'ı hatırlamış, ikisinin bir bağlantısı olup olmayabileceğini merak etmiştim. Yanılmışım. Fakat bu sürede Mazhar Yılmaz'ı aklım not etmişti. Bu yüzden onu gördüğüm gibi kim olduğunu anlayabilmişim.

Baktığım fotoğraflarındaki halinden daha yaşlıydı. Yine de hâlâ aynı yüz hatlarına, boya ve kütleye sahipti. Gerçi dediğim gibi yüzündeki izle ne olursa olsun teşhis edilmesi kolay biriydi.

İşaret ettiği tekli koltuğa oturduğumda Barlas ayakta dikilmeye devam etti. Herhangi bir tehlikeye ya da davetsiz misafire karşı tetikte olduğunu biliyordum. Asla gardım indirmiyor olmasını seviyordum. Bu yüzden konuşma kısmını benim üstlenmem gerekiyordu. Mazhar'ın dikkatini, söyleyeceklerim ve yüzüm üzerinde toplarsam Barlas'ın yükünü azaltırdım zira kendisinin odadaki her şeyi gözücuyla incelemek ve herhangi bir silah olmadığına emin olmak istediğine emindim.

“Sanırım size teşekkür etmeliyiz,” diye söze girdiğimde ellili yaşlarının sonlarında olabileceğini düşündüğüm adam bana baktı. “Bizi bulan sizdiniz. Siz olmasaydınız şu an burada olmayabilirdik. Gerçekten minnettarız.”

Sesimdeki donukluğa karşı Mazhar tepki göstermedi. “Ben işimi yaptım.”

“İşiniz tam olarak neydi?” dediğimde Volkan Meyli'nin sözlerini anımsadım. “Emniyetten ayrılmış biri olarak babalarımızın güvenlik şirketinde şef olmuşsunuz, değil mi?” Sorgulayıcı tavrıma karşı açık vermedi

ama saklanmadı da. “Güvenlik şirketinin bir paravan olduğunu bildiğinize eminim. Hatta tahminimce Barlas yeminli bir Gemino Gladiis askeridir.”

Sözleriyle odadaki sıcaklığın düştüğünü hissettim. “Örgüt hakkında ne biliyorsun?” diyen Barlas’la Mazhar ona baktı. Barlas kaşlarını çatı. “Yoksa sen de mi eski askerlerdensin?”

“Hayır,” dedi Mazhar bu ihtimal onu eğlendirmiş gibi. “Ben hiçbir zaman örgüt için yemin etmedim ama Gemino Gladiis’i bilirdim. Örgütün danışmanlarından biriydim. Özellikle komiser olduğum zamanlarda katkılarım büyüktü. Yine de örgütün detaylarına hâkim değilim.”

“Danışman mı?”

Anlayamadığım için sorduğum soruyla Barlas bana bakmadan, gözlerini Mazhar’ın üstünde tutmaya devam ederek yanıt verdi. “Örgüt bazen, bazı davalarda dışarıdan yardıma ve bir çift bilen göze ihtiyaç duyar. Böyle zamanlarda danışmanlar ediniriz. Anlaşılan Mazhar Yılmaz da o kişilerden biriymiş.” Gelecek cümlesi bana hitaben değildi. “Ne konuda senden danışmanlık hizmeti aldılar?”

“Birkaç konuda,” dedi Mazhar üstü kapalı bir şekilde. “Ve senin de bildiğin gibi detaylar hakkında konuşamam.”

“Ne kadar etik.”

Barlas’ın homurdanışıyla Mazhar tebessüm etti. Gözlerini, sevdiğim adamın üstünde dolaştırıp iç geçirdikten sonra omuzlarını düşürüp arkasına yaslandı. “Babana benziyorsun, Barlas.” Sözleriyle kanım çekildi. Titrek bir soluk dudaklarımdan kayıp gitti. “Onun aynısı olmuşsun. Eminim seni görse gururlanırdı.” Kendi kendine güldü. “Seni gördüğüm gibi kim olduğunu anlamam gerekirdi ama çok uzun yıllar geçti. Yaşlılığıma verin.”

Barlas’ın işittiği sözlerle derinden bir sarsıntı yaşadığını biliyordum. Bunu ifadesine yansıtmaz, maskesini düşürmezdi lâkin ruhunda bir fırtına meydana gelmişti. Mazhar’ın bakışları altında içinde yaşadığı acıyla daha fazla göz önünde kalmasını istemediğim için karşımdaki adamın dikkatini tekrar bana vermesini sağladım. “Bizi neden sen buldun?”

“Babalarınız istedi,” dedikten sonra köşede duran sigara paketine uzandı. İçinden çıkardığı bir dalı dudaklarına sıkıştırıp ucunu ateşe

vermeden önce homurdandı. “Bunun en büyük nedeni de Agamemnon’u bulabilecek belki de tek kişi olmamdı.”

Yanan çıkmakla fısıldadım. “Onu da tanıyordun.”

“Evet.” Arkasına yaslanıp sigarasından yoğun bir nefes çekti. “Agamemnon.” Telaffuz ettiği isimle öfkелendiğini ama o öfkeye eşlik eden bir pişmanlık içinde de olduğunu anladım. “Onu ilk tanıdığım zamanlar başka bir ismi vardı.” İtirafıyla gerçeğin ucunda durduğumuzu fark ettim. O sadece Agamemnon’u tanımıyor, onu *biliyordu*. “Toygar Tunalı,” dediğinde sonunda bir kimliği sahiplenerek gerçek bir birey haline gelen hedefimize karşı merakla doldum. Mazhar bana bakıp günah çıkarmaya devam etti. “Kendisini polis akademisinden tanıyordum.” Yüzündeki yarıyı işaret etti parmağıyla. “Bu izin nedeni de kendisidir.”

Polis akademisi. Agamemnon yani Toygar Tunalı, eskiden bir polis miydi?

Çatılan kaşlarımla sesimdeki heyecanı gölgeleyemedim sordum. “Bize onun hakkında neler söyleyebilirsin?” Mazhar bir duman daha aldı yaktığı sigarasından. Tavana süzülen gri bulutlara ve kapalı alanda olduğumuz için hissettiğim bunalmaya karşı beklemeye devam ettim. Adamın gözleri benimle Barlas arasında gidip geldi kısa bir süre. “Niye bilmek istiyorsunuz?”

“Çünkü ailelerimiz onun yüzünden öldü,” derken öfkeliydim. Sabrımın sonuna gelmek üzereydim. Ağzından cımbızla laf almak şu an için zaman bulabileceğim bir tavır olmazdı. Bana kararlılıkla ve netlikle cevaplar vermeliydi. “O burada, buralarda bir yerde.” Agamemnon’a ne kadar yaklaştığımızı ilk kez bu denli iyi anlayabiliyordum. “Ve bizim onu bulmamız gerekiyor.”

“İntikam mı istiyorsunuz?” Derin bir nefes alıp onaylamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Babalarınız burada olsaydı, size o adamdan uzak durmanızı ve arkanıza bile bakmadan kaçmanızı söylerlerdi.”

“Ama burada değiller,” dedi Barlas öfkeyle. “Agamemnon yüzünden.”

Mazhar Yılmaz, bizi anlayabiliyormuş gibi bir tavır içine büründü. Sigarasını kristal kesim küllüğünün içine bırakıp doğruldu ve dirseklerini masaya yasladı. “Size bildiklerimi anlatacağım ama yine de uyarmak istiyorum. O adam gerçek bir psikopat. Sebep ne olursa olsun, yerinizde olsaydım asla onun karşısına çıkmazdım.” Derin bir nefes aldı. “Toygar, polis akademisini bırakıp ortadan kaybolduğunda bunun nedeni sevdiği

kadının öldürülmesiydi. Evleneceklerdi. Akademiden sonra Toygar ona evlilik teklifi etmeyi planlıyordu. Yüzüğü bile hazırды. Sonra bir gün haberi geldi. Kadın evine giderken hiç tanımadığı, histerik bir manyak tarafından öldürülmüştü. Ortada hiçbir sebep, kışkırtma ya da en ufak bir şey yoktu. Sadece eli silah tutan bir deli ve evine gitmek için sokakta yürüyen bir kadın.”

Günümüzün gerçekleri yüzüme bir tokat gibi vurdu. Mazhar’ın dilinden dökülenler neredeyse her akşam haberlerde duyduğlarımdı. Binlerce kadın; sokakta, evde, okulda katlediliyordu. Ne mekân ne zaman ne yaş ne de başka bir şey önem arz ediyordu. Öyle bir toplumda yaşıyorduk ki her gün bir kadın öldürülüyor ama kimse ağzını açmıyordu. Açsa bile bir süre sonra susuyor ve unutuyordu. Deli zihniyetler kadınları kategorize ediyordu. Onları objeleştirip öldürüldüklerinde bile bunu mantıklı bir çerçeveye oturtmaya çalışarak ama şunu giymişti ama şuradaydı ama şu saatte dışarıdaydı diyerek kabul etmeyi deniyorlardı. Oysa bu canilik ve cahillikti.

Düşüncelerim ve işittiklerim beni sinirlendirdi. Dünyanın çirkinliğinden bir kez daha yıldım.

“Toygar’ı bu olay delirtti,” diyen Mazhar bir noktada onu anlayabiliyor gibi başını aşağı yukarı sallamıştı. Açıkçası istemesem de ben de onunla empati kurabiliyordum. Sevdiğin insanı bu şekilde yitirmek herkesi delirtebilirdi. “Özellikle sevgilisini öldüren adam deli raporuyla akıl hastanesine sevk edildiğinde ama aslında bu, avukatının oynadığı bir oyun olduğunda. Toygar bunu öğrenince polis akademisini bıraktı. Kısa bir süre sonra da o delinin öldüğünü duydum. Güya intihar etmiş ama eminim ki onun ipini çeken Toygar’dı.”

Eminim ki öyleydi.

“Onu yıllarca görmedim. Gemino Gladiis için danışman olduğum zaman karşılaştık. Ona niye bu örgütte olduğunu sorduğumda bana sistem sorunlu ve dünya adaletsiz diye cevap verdi. Bir noktada onu anladım.” Mazhar tekrar arkasına yaslandı. “Agamemnon seçilmişti. Bu yüzden örgüt onun geçmişini ya da gerçek adını bilmiyordu, kimliğini imha etmişlerdi ve ben de ilk zamanlar sorun olmasın diye onu tanıımıyormuş gibi davranıyordum. Ta ki siz kaçırılana dek. İşte o zaman babalarınıza itiraf etmem gerekti. Çünkü onun aklının çalışma şekline ve geçmişine hâkim olan biri olarak sizi bulabileceğimi düşünüyordum.”

“Ve buldun.”

Sözlerimle başını salladı. “Ve buldum.”

“Nasıl?” Gözlerinin içine bakarken eksik parçaları görebildiğimi anlamasını istedim. “Bizi nasıl bulabildin?”

Sigarasına uzanıp biriken külü silkti. Aldığı dumanın ardından konuşmaya başladı. “Toygar’ın zihni biraz farklı çalışırdı her zaman. Akademideyken de öyleydi. Takıntılı bir adamdı. Bir şeyi çok isterse onu yapmadan duramazdı. O düşünce onu yer, rahatsız ederdi. Ayrıca gördüğüm en kinci adam olabilirdi. Yıllar sonra onu örgüt askeri olarak gördüğümde o kinci adamın intikam odaklı biri haline geldiğini anladım. Ani çıkışları, fevri hareketleri, dinmeyen öfkesi, her şeyiyle tehlike arz ediyordu. Örgüt için bu sorun değil, nimetti. Çünkü bu sayede onu rahatlıkla kontrol edebiliyorlardı.” Bilmiş bir şekilde tebessüm etti. “En azından öyle sanıyorlardı. Toygar manipülasyonun kitabını yazar, kandırma sanatının altına imzasını atardı. Akademideyken en başarılı olduğu şey, yalan makinelerini bozmaktı.”

Hedefimize dair bir profil çıkarmaya başladım aklımda. Duyduğum her şeyle kafamda bir kimlik belirdi.

“Babalarınıza olan öfkesiyle sonunu görmeden durmayacağını biliyordum.”

Barlas sordu. “Agamemnon’un amacı, babalarımızdan ziyade örgütten intikam almak değil miydi? Bu yüzden dahil olduğu yeni örgütün tutuklanan üyelerini kurtarmaya çalışmamış mıydı?”

Mazhar kahkaha attı. “Toygar’ın birilerinin güvenini kazanmak için bir şeyler yapmasına gerek yoktu. O adam diliyle herkesi ikna edebilirdi. Ayrıca babalarınızdan, dahil olduğu örgütün tutuklanan suçlularını talep etmesi tamamen bir yalandı.” Gözleri beni buldu. “Babana gönderdiği mektubu yakulmadan önce okumuştum. İçinde isimler yazmıyordu. Sadece ünlü bir tabloda yola çıkarak gizlenmiş bir metin vardı. Baban anlamıştı ama ben çözemedim.”

Annemin söylediklerini hatırladım. Babamın güya örgütün bitirdiği o tarikatın üyelerini asla teslim edemeyeceğini söylemesi aklıma düştü. Başından beri teslim edebileceği kimse olmadığı için mi anneme böyle demişti? Ona yalan söylemişti. Belki de ondan da bir şey saklamaya çalışmıştı ama niçin? Sakladığı neydi?

“Hangi tablodan bahsettiğini hatırlıyor musun?”

Mazhar hafifçe çenesini kaşıdı. “Çok uzun zaman oldu,” dediğinde sesindeki sıkıntıyla kendini zorlayarak cidden hatırlamaya çalıştığını anladım. “Tablo Caravaggio’ya aitti. Buna eminim çünkü tabloyla ilgili Herkül ile Sezar’ı daha sonra konuşturlarken duymuştum.” Kaşlarını çatıp dilinin ucuna değen kelimeleri tereddütle dışa vurdu. “Sanırım tablonun adı İsa’nın Tutuklanması’ydı.”

İhaneti simgeleyen, en çarpıcı ve dünyaca ünlü tablolardan biriydi.

Tablo, İncil’deki ihaneti anlatıyordu. Havari Yahuda’nın, İsa’yı öperek ifşa etmesiyle Roma askerlerinin İsa’yı yakalamasını anlatan oldukça dramatik bir tabloydu. İrlanda’da sergileniyordu. Caravaggio’nun en sevdiğim eserlerinden biriydi.

İhanet.

“Agamemnon niye babalarımıza düşman olmuştu?” diyen Barlas’la Mazhar tek kaşını kaldırıp iç geçirdi. “Bildiğim kadarıyla bir görev sırasında bazı şeyler ters gitmişti. Tam olarak ne oldu, sanırım bu sadece Agamemnon’un anlatabileceği bir şey.”

Bütün hikâye sadece ondan dinlenebilirdi.

“Babalarınızı yok etmek istedi ama yok etmeden önce onlara verebileceği en büyük acıyı vermeyi denedi. Sizi kaçırmayı, size yaptıkları... Dönülmez ve tamir edilemez bir hasar bırakacak, babalarınızın kalbini sökecekti. Çünkü Toygar daima yok etmeye odaklıydı. İnsanların zayıflıklarını ve onların canını nasıl yakabileceğini iyi bilirdi. Sizi bulduğumda buna bir kez daha şahit olmuştum. O manyağın neler yapabileceğini daha iyi görmüştüm.”

Acır gibi baktı Barlas’la bana.

“Sizin kaçırılmanızın ardından Toygar’ı aramaya başladım. Gemino Gladiis haricinde, onların bilgisi dışında bazı suçlara karıştığını biliyordum. Emin değildim ama kulağıma çalınanlar vardı, iplerin uçları birbirine bağlanınca aklıma Toygar geliyordu. Öldürme dürtüsünü, özellikle de kendince hatalı gördüğü insanlara dair duyduğu öldürme dürtüsünü tanıyordum.”

Babalarımız da biliyor olabilirler miydi?

Yüzünü ekşitip bakışlarını kaçırdı. “Sizi bulduğumda ve o halde gördüğümde düşündüklerimin gerçeği bir nebze bile yansıtmadığını anlamıştım.” Yutkundığında âdemelması oynadı. “Kaçırılmanız beni araştırma

başlatmak zorunda bıraktığında bir şey öğrendim. Kısa bir süre önce hapisten çıkan iki adam vardı. En başta da hapse girmelerinin nedeni çocuk tacizi, kaçırılma ve gasp gibi suçlara sahip olmalarıydı. Dışarıdan bakan biri aradaki bağlantıyı kuramayabilirdi ama ben, 'Toygar'ın suçlularla bağlantıları olduğunu biliyordum."

"Onun pisliklerini biliyordun ama yine de sustun."

Mazhar, Barlas'a baktı. "Örgüt için çalışan bir manyağı karşıma almak istemedim. Ayrıca Gemino Gladiis ve babalarınızın gözünü ilk başlarda öyle güzel boyamıştı ki bir şey söyleyecek olsam kimsenin bana inanacağını düşünmedim."

"Niye suçlularla işbirliği yapıyordu?"

Sorumla bu sefer bana baktı. "Onlarla işbirliği yapmıyordu. Onları ağına düşürüp kandırıyor, sonra da öldürüyordu. Dediğim gibi Toygar'ın kendine ait bir doğrusu vardı. Kendi adaleti dışındaki hiçbir şeye inanmazdı." Daha iyi anlayabilmemizi sağlayan kelimeleri sarf etti. "Yıllar önce bir dosyaya atandım. Bir seri katili arıyorduk. Sadece kadınları öldüren ya da onlara zarar veren suçluları yakalayan ve onları işkenceyle öldüren bir katili. Elimizde ipucu yoktu. Hem de hiç. Katil kusursuz çalışıyordu. O kadar profesyoneldi ki teşkilatta onun içeriden biri olduğunu zanneden bile vardı çünkü kusursuzluğu ve profesyonelliği ancak böyle mantıklı bir hale sokulabiliyordu. Tam bu noktada, Gemino Gladiis üyesi de olmasıyla benim aklıma Toygar Tunalı gelmişti. Seri katilin o olduğuna yüzde yüz eminim fakat hiçbir zaman kanıtlayamadım."

Kendi sevdiği kadının ölüm şeklini düşününce, takıntılı oluşunu hesaba katıp ne kadar kindar biri olduğunu da olaya dahil edince Mazhar Yılmaz'ı son derece haklı buluyor, tahmininin bir kaideden farkı olmadığını görebiliyordum.

"Kadınlara zarar vermeyen biriymiş gibi konuşuyorsun ama benim annemi öldürdü," diyen Barlas'ın sesindeki acı ve öfkeyle nefesim kesildi. Mazhar anlayışla baktı sevdiğim adama. "Kadınlara zarar vermiyordu diyemem çünkü avladığı suçluların cinsiyetleri fark etmiyordu. Fakat annenin bir suçu olmamasına rağmen ona zarar vermesi... Evet, bu onunla çelişiyor."

Barlas bir şeyler homurdandığında lanet ettiğini ve kendini zor tuttuğunu biliyordum. Tekrar dikkatleri onun üzerinden almaya ve duyduklarını sindirebilmek adına ona zaman vermeye çalışıp sorguladım. "O iki

suçludan şüphelendin,” dememle Mazhar başını salladı. “Onları kullanabileceğini düşündüm ve haklı çıktım.”

“Agamemnon’la aynı ülkedesin. Onunla hiç karşılaşmadın mı? Konuşmadın mı?”

“Asla,” dedi tereddütsüzce. “Onun burada olduğunu bile bir yıl önce öğrendim. Öğrendiğim günden de nefret ettim. O manyağın bana yakın bir yerlerde olması isteyeceğim son şeydi ama burada bir hayat kurdum.” Masanın üstündeki çerçeveyi işaret etti. “Bir aile kurdum.” Yüzlerini göremediğim ama orada olduklarını bildiğim o aileye baktım. “Bu sefer gidemem ve buna gerek de yok. Agamemnon bana düşman olsaydı yıllar önce bana saldırır, üstüme gelirdi ama yapmadı.”

“Yara izin,” dememle sözümü kesip konuştu. “O yara izi eğitimlere dayanıyor. Bir kez karşı karşıya geldik ve fazla saldırgan davrandı. Öfkelendiği zaman kan akıtana kadar durmazdı. Dediğim gibi fazlasıyla fevri ve histerik bir adamdı.”

“Acaba o da senin burada olduğunu biliyor mu? Ve biliyorsa umursamadı mı?” Barlas’ın şüphecililiğiyle Mazhar karşılık verdi. “Derdi ben değildim. Derdi siz de değildiniz. Onun kafasında başka şeyler vardı, her zaman başka şeyler vardır ama dediğim gibi bazı soruların cevapları sadece Agamemnon’da. Ben hikâyeyi sadece kendi açımdan anlatabilirim.”

Herkes kendi hikâyesinin anlatıcısı olduğunda doğru ortaya çıkmazdı çünkü insan daima yaptıklarını savunur ve meşrulaştırır.

Fark ettiğim bir noktaya değinmek istedim. “Agamemnon’un da İtalya’da olduğunu bir yıl önce öğrendiğini söyledin. Sana bu müjdeli haberi veren kimdi? Burada olduğunu kimler biliyor?”

“Size burada olduğumu söyleyebilecek tek kişi İlkan. Onun haricinde eski hayatımdan kimse burada olduğumu bilmiyor. Açıkçası o nasıl öğrendi ondan bile emin değilim.”

“İlkan’ı tanıyor muydun?”

“Hayır,” dedi Mazhar iç geçirip. “Daha doğrusu onun öldüğünü sanıyordum. Geçen yıl restoranıma geldi ve kendini tanıttı. Fazlasıyla şaşırdım. Bana neler yaşadığından bahsetti. Onun bunca zamandır Agamemnon’la olduğunu tahmin bile edemezdim.”

“Ne anlattı sana?”

"Pek bir şey anlatmadı. Sizi bulmak istediğinden bahsetti. Sizi bulmak için araştırma yaparken de benden haberdar olduğundan, sizin nerede olabileceğinizi bildiğimden şüphelendiğini anlattı. Bu yüzden gelmiş restoranıma. Belki size dair bir şeyler öğrenebilir diye."

Bu bir yalandı.

Mazhar tarafından değil, İlkan tarafından ortaya atılmış bir yalan.

İlkan bizim nerede olduğumuzu öğrenmek için Mazhar'a ihtiyaç duymamıştı. Zaten biliyor, o zamanlar da planının ilk adımlarını atıyordu. Mazhar'ı bulmuştu zira bir gün bizim de onu bulmamızı istemişti. Agamemnon hakkında, şu an duyduğumuz şeyleri öğrenmemizi amaçlamıştı. Aklının çalışma şeklini, ne kadar sinsi ve planlı hareket ettiğini bir kez daha anlamak beni tedirgin etmişti.

"Burada olduğunuza göre sizi bulmuş," dedi Mazhar.

Evet, bizi bulmuştu.

Ve hayatımızı altüst etmişti.

"Agamemnon'a dair başka neler biliyorsun?" diye soran Barlas'a karşı Mazhar omuzlarını silkeli ve dürüst olduğunu düşünmemi sağlayan bir netlikte cevap verdi. "Hiçbir şey." Bunun üzerine Barlas başka bir yönü savruldu. "Onun neye benzediğini biliyorsun. Biz tarif etmen gerek. Agamemnon'un robot resmini yaparsak onu tespit etmemiz kolaylaşır."

"Yardımcı olmaya çalışırım ama üzerinden neredeyse bir asır geçti. Ayrıca güven bana evlat, o adamın hâlâ eskisi gibi gözükebilme ihtimali yok. Tanınmamak, bulunmamak ve tespit edilememek için elinden gelen her şeyi yapmış olabileceğine eminim. Ondan aksini beklemem."

Barlas cebinden çıkardığı telefonun ekranını kaydirdi. "Sen yine de hatırladığın kadarını anlat," dedikten sonra birine mesaj attı. "Yarın saat içinde biri gelip çizim için senle konuşacak."

Mazhar kabul edersine başını salladı. "Başka istediğiniz bir şey yoksa," dediğinde müsaade talep etmesine karşılık oturduğum yenden kalktım. Bize anlatabileceklerini söylemişti. Açıkçası en ufak bir yalan sezmemiş, sahtekarlık ettiğini düşünmemi sağlayabilecek bir şey görmemiştim. Adam kendi bildiklerini paylaşmıştı. Onu daha fazla rahatsız edip geçmişin gölgeleri olarak musallat olmamıza gerek yoktu. Yine de emin olmak istedim. "Bize anlatmadığın başka bir şey var mı? Agamemnon ya da İlkan ile ilgili. Burada bir zarf bıraktı mı ya da bir şey söylödü mü?"

"Hayır," derken hafifçe kaşları çatılmıştı. "Zarf mı?" Başımı sallamamla yerinden kalktı ve ceketini düzeltti. "Üzgünüm ama anlatabileceğim her şey bu kadardı ve bana zarf falan bırakmadı."

Bütün konuşmamız boyunca sadece burada tuhaf bir dürtüye kapıldım. Belimdeki eli hissettiğimde arkamda dağ gibi duran adama baktım. "Gidelim, Lilith."

Barlas'ın ses tonundan aklımdan bir şeylerin geçtiğini anladım. Büyük ihtimalle buradan çıktığımız gibi Gemino Gladiis askerlerine Mazhar'ı gözlem altına aldıracaktı. Belki de çoktan yolladığı mesaja bunu da eklemişti. Gözümüzü karşıımızdaki adamdan ayırmamamız iyi olurdu. Ayrıca ortada bana kendimi rahatsız hissettiren büyük bir sorun vardı. Elimize yeni bir zarf geçmemişti.

Neden elimize yeni bir zarf geçmemişti?

Bu ne anlama geliyordu?

Adadan çıkmak üzere arkamı döndüm ama sonra aklıma gelen şeyle durup yeniden Mazhar Yılmaz'a baktım. "Agamemnon'un çocuğu var mıydı, hılivor mu?"

Çatılan kaşlarıyla bana saçma bir soru sormuşum gibi baktı. "Hayır, hılivor kadarıyla yoktu."

Barbarine giren düşüncelerimi de alarak odadan çıkmak üzere Barlas'a eşlik ettiğimizde Mazhar Yılmaz'ın sesiyle ikimiz de durduk. "Gece, Barlas." Bize gerçekliğimizle dokunan adama karşı göğüs kafesimde bir daralma meydana geldi. Barlas'ın belimdeki eli titremişti. "Lütfen beni dinleyin ve Agamemnon'u bulmaya çalışmayın. O adamdan uzak durun."

Sesindeki samimiyet, sözlerindeki yalvarış... Omzumun ardından ona baktığımda yüzündeki ifadeyi inceledim. Ne kadar tedirgin ve hüzünlü olduğunu gördüm. Bize bir iyilik yapmaya çalışıyor gibiydi. Ve o an anladım, cadden de bizi korumaya çalışıyordu. Bu, Barlas'ın yanından sıyrılıp ona doğru ilerlememi sağladı. Masanın diğer tarafında durup elimi uzattığımda neredeyse emindim, pişman olmamayı diledim. "Zarfı ver."

"Ben de zarf falan."

"Hayır, sende." Gözlerinin içine bakarken görüyordum. Kurtardığı, yardımcı olduğu ama aslında geç kaldığını düşündüğü iki çocuğa bakıyordu. İfadesine işleyen acıma o kadar yoğun ve fazlaydı ki anlamamak

için kör olmak gerekirdi. "Zarf sende ve bizi Agamemnon'a götüreceğini düşündüğün için onu bize vermiyorsun."

Yalanlamayı düşündü. Saniyelik bir şeydi ama gördüm. İfadesindeki kırılmayı gördüğüm gibi onu da gördüm. Bana bakarken omuzlarını düşürmüş, gözleriyle yalvarmaya başlamıştı. "Lütfen, babalarınız için... () manyağın hedefi olmayın."

"Bunun için çok geç."

Cevabımla ifadesindeki acıma hissi büyüdü. Derin bir nefes alıp masasının çekmecesine uzandı ve içinden kırmızı bir zarf çıkardı. "Bunu çalışanlarım temizlik sırasında bulmuş," dedikten sonra zarfı bana uzattı. "Son Akşam Yemeği isimli tablonun arkasından düşmüş." Zarfı kavradığımda bırakmadı. "Haklısın, sanırım bunun içindeki sizi Agamemnon'a götürebilir ancak kendi ayaklarınızla ona gitmeniz, bence yapabileceğiniz en büyük aptallık olur."

Uyarısını umursamadan zarfı çektiğimde bıraktı. Ona son kez bakıp hafifçe başımı eğerek hem teşekkür hem de veda ettim. Gözleri Barlas'la benim aramda gidip geldikten sonra sessizliğini korudu ama içten içe bizim için dua ediyor gibi duruyordu.

Oysa bizi kurtarabilecek ne biri ne de ilahi bir güç kalmıştı.

Barlas'ın yanına gidip elini tuttum. Birlikte ofisten çıkıp masamıza ilerledik. Bıraktığım çantamı aldığımda hesabı ödediğimiz gibi restorandan çıktık. Sürat teknesine bindiğimizde elimde tuttuğum zarfa baktım. İçindeki dizileri okumam, bilmeceleeri görmem gerekiyordu fakat ruhaf bir şekilde belki de ilk defa merak etmiyordum. İçimde o gücü bulamıyor, aklımı kullanabileceğimi sanmıyordum. Agamemnon yani Toygar Tunalı hakkında öğrendiklerimiz benim gözümde hedefimizi gerçek bir insan haline getirmişti ve bir şey gerçekçi hale geldikten sonra daha korkutucu bir hal alırdı.

Belki de Mazhar Yılmaz'ı dinleyip kaçmalıydık.

Agamemnon'u, İlkan'ı ve intikamımızı geride bırakıp Barlas ile kaybolmalıydık. Bu, yapılabilecek en mantıklı şey gibi duruyordu lâkin mümkün değildi. Ne zaman böyle bir fikre kapılacak olsam babamın - - - - -özümün önüne gelirken bunu yapamazdım. Oyunun sonunu geli görmeliydim.

Eve ulaştığımızda sürat teknesinden ayrılıp içeriye girdik. Çantamı bir köşeye bıraktım ve ayakkabılarımdan kurtuldum. Salona adım attığımda Barlas arkamdan geldi. “Mazhar’ı izlemeye aldıldım. Robot resminin elimize ulaşması da uzun sürmez.”

Tek kelime etmeden kendimi koltuğa atıp bacaklarımı önümdeki sehpaye uzattım. Gelecek resmin bize bir faydasının dokunacağını sanmıyordum. Mazhar anlatmıştı. Agamemnon’un düşünce yapısı açığa yer bırakmıyordu. O adamın gerçek bir psikopat olduğuna emindim. Tanınmamak adına ne kadar ileri gidebileceğini tahmin etmek zor değildi. Yine de Gemino Gladiis’in Mazhar’ı yakından takip etmesi iyi bir şeydi. Adamın söylediklerine inanmıştım ama bu yine de onu gözümün önünden rahatlıkla ayırabileceğimiz anlamına gelmemeliydi.

“Bebeğim,” diyen Barlas karşımdaki sehpaye oturup bir eliyle bacağımı okşarken yüzüme bakmaya ve beni incelemeye başladı. “İyi misin?”

Endişesini işittiğimde uzanıp elini tuttum. “Evet sevgilim. Sadece öğrendiklerimizi sindirmeye ve kendimi sıradaki şey her neyse ona hazırlamaya çalışıyorum.” Sesimdeki bitkinlikle anladım ki çok daha rükenmiş bir vaziyetteydim. Her ne kadar kendime gelmeye çalışsam da içimdeki huzursuzluğun geçen her saniyede büyüyor olması beni engelliyordu. “Mazhar’ın söylediklerine inandım,” diye itiraf ettim. “Ve artık Agamemnon hakkında daha çok şey biliyor olmamız iyi oldu.”

İyi olan hiçbir şey yoktu.

Ruhumu ele geçiren kasvet, beni o dipsiz çukura sürüklüyordu. Dünyanın üzerime devrildiğini ve ezildiğimi hissettiğim bu anlarda istediğim tek şey, başımı yastığımın altına gömük ses tellerimi yırtana kadar bağır-maktı.

“Toygar Tunalı,” dedi Barlas. “Sonunda bir ismi var.”

İsmi vardı, geçmişi vardı, hikâyesi vardı, intikamı vardı, aşkı vardı, yası vardı, doğrusu vardı, yanlışı vardı... Artık her şeye sahipti. Gerçekti. Bir hayalet değil, insandı. Yüzleşmemiz gereken canavar, kaçmamız gereken bir düşmandı.

Sıkıntılı bir nefes verdiğimde, “İlyas’a konuyla ilgilenmesi için mesaj attım ama henüz dönmedi. Gerçi sistemde bu isimle bir şeyler bulabileceğimizi sanmıyorum,” diyen Barlas’la başımı salladım. Bacağımı okşamaya

devam etti. "Bulamayacağımıza eminim. Tek temennim, o ruh hastasının sıfatına bir şey yaptırmamış olması ve robot resmin işe yaraması."

Hiç sanmıyordum.

Doğrulup bacaklarımı indirdim ve Barlas'ın dizlerine ellerimi yerleştirip gözlerine baktım. Kara gözlerinde kalbimden geçen her duygunun bir yansıması vardı. Benden tek farkı, onun daha öfkeli olmasıydı. Bunun sebebi belki de benden daha çok tükenmiş olmasıydı.

Bana endişesini gölgelemeyi deneyerek baktı. "Zarfı açmadın."

Uzanıp yavaşça yanağını okşadım. Özenle çizilmiş gibi duran yakışıklı suratının içimdeki karanlığı ve kasveti yok etmesine izin vererek, konuşmadan önce birkaç saniye bekledim. "Bu gecelik yeterince şey duyduk ve kafalarımızı karıştırdık. Daha fazlasına gerek yok. Yarın kaldığımız yerden devam ederiz." Başparmağımla çenesini okşadım. "Tabii sana da uyarısa."

Boştaki elimi tutup parmaklarımı dudaklarına yasladı. "Sen nasıl istersen bebeğim," dediğinde gözlerimin içine değil, ruhumun dibine bakıyordu her zamanki gibi. Yumuşak tenini okşayarak bir süre kendime gelmeye çalıştım. İçimdeki iblisleri avlayan adamla kalbimdeki kasılmayı yok etmek ve zihnimdeki çılgınlıkları susturmak istedim. Bakışlarım pence-
renin önünde duran piyanoya kaydığında beni düştüğüm çukurdan neyin çıkaracağını biliyordum. "Benim için bir şeyler çalar mısın?"

Güzel bir şeye ihtiyacım vardı.

Bana umut ve cesaret veren bir şeye.

Barlas'ın dudağının kenarı hafifçe titredi. İsteğimin onu mutlu ettiğini anladığımda istediğimi vermek üzere yerinden kalkıp tuttuğu elimle beni de beraberinde götürdü. Bana bir şeyler çalmasını istememin tek nedeni ruhumdaki karmaşa değildi. Barlas'a baktığımda gözlerinin içindeki o alevleri görmek beni endişelendiriyordu. İçini bilmiyor, zihnini okuyamıyor olabilirdim ama ufak bir kaçamağa benden daha çok ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum. İçindeki şeytanları kovabilirdim ve içimdeki iblisleri sadece o yok edebilirdi.

Perdelerin arasından süzülen ay ışığı duvarda titrek desenler bırakırken pencerenin önündeki piyanonun başına geçtik. Yan yana oturduğumuzda omzu omzuma sürttü ve bu minicik dokunuş bütün hücrelerimi ateşe verdi. Sıcaklığına sığınarak onu izledim. Parmakları tuşlarla

buluştuğunda öyle yumuşak ve narin hareket ediyordu ki o ellerle can alabildiğine inanamadım.

İlk nota duyulduğu anda içimde bir ışık yandı. Melodi ~~ağır ağır~~ yükselirken onun profilinde kayboluyordum. Kaşlarının arasında beliren ince çizgiye, gözlerinin o derin karanlığına, parmaklarının hareket edişine, dik tuttuğu omuzlarına, her şeyine bir kez daha âşık oluyordum.

Her nota, içimde bir kötülüğü söküp atıyordu. Sanki piyanonun içinden çıkan her melodi, ruhuma dolan bir ışık hüzmeydi. () çaldıkça içim arınıyordu. Geçmişin ağırlığı gözlerimin gerisine çekiliyor, yerine ruhaf bir hafiflik geliyordu. Elleri tuşlarda dans ederken kalbim onun avuçlarındaymış gibi güvende hissettim. Gibisi fazlaydı. Benim kalbim ondaydı. Benim kalbim, oydu. Bir ara bana döndü ve gülümsedi. Notaların onu iyileştirmesini izlediğimde daha önce yapmam gereken bir şeye geç kaldığımı anladım.

Piyano, Barlas'ın konuşma biçimiydi.

Tuşlara bastıkça anlatıyor, bağılıyor ve rahatlıyordu. Bedeninin gevşediğine şahitlik etmek, ona iyi gelen bir şey yaptığını görmek beni mutlu ediyordu. Kendi içimdeki kasvet dahi yok olmaya yüz tutmuştu zira sevdiğim adam gülümsüyordu.

Dünyadaki her şeyin silindiğini hissettim. Birer birer yok olan yaşamdan geriye sadece biz kaldık. Etrafımızı saran melodilere eşlik ederek varlığımızı koruduk ve iyileştik. Birlikte. Yan yana ve diz dize.

Sonra ahengimizi bozan bir şey oldu.

Kapının zili çaldı.

Barlas'ın elleri havada asılı kaldı. Tuşlarla arasında minik bir mesafe vardı. Bense nefes almayı dahi bırakmıştım. Gecenin bu saatinde ikimizin de irkilmesine neden olan, normalde fazlasıyla sıradan bir eylem olan bu durum karşısında ne yapacağımızı şaşırmıştık. Barlas yavaşça oturduğu yerden kalktı ve hemen köşede duran kitaplığa ilerledi. Eve geldiğimizde belli başlı noktalara silah yerleştirmişti. Böyle bir anın gelebileceğini tahmin etmiş gibiydi. O silahlardan birini alıp ses çıkarmadan odada ilerlediğinde, benim de atağa geçmemi sağladı. Parmak ucumda adımlayarak peşinden gittim. Hölç çıktığımızda silahı sıkıca kavramış, delikten bakmak üzere eğilmişti.

Ne gördüğünü, daha doğrusu kimi gördüğünü bilmiyordum ama be-
deni kısa bir an kasılıp sonra gevşedi. Bana çatık kaşlarla baktığında o-
dukça şaşkındı. Silahını indirip kapıyı araladı ve karşıma beni şoka sokan
bir manzara serdi. Kapımızın önündeki bir grup insana baktım. Geminin
Gladiis üyeleri İlyas, Barca, Atilla ve en yakın arkadaşlarım Simay ile Afra
davetsiz misafirlerimizdi.

KOD ADI: KIRILAN DAL

*“Ellerinde çiçekler kaldı düşünce ırmağa,
Hepsi soldu ölüm onu yanına aldığıında.”*

Kiraladığımız evin salonunda yedi kişiydik.

Barca ve Atilla köşedeki koltuğa oturmuşlardı. Atilla umursamaz bakışlarını etrafta dolaştırıp buraya zorla sürüklenmiş gibi davranıyordu. Barca ise tedirginlikle bir bana, bir Barlas’a bakıp sessizliği bozacak ilk kişi olmamak adına efor sergiliyordu. İlyas tekli koltuğa oturmuş, tişörtünün etekleriyle oynarken azar işitmiş bir çocuk gibiydi ve Barlas haricinde her yere bakıyordu. Hemen yanında, koltuğun kol kısmında oturan Simay ise kollarını göğsünde birleştirmiş, gözlerini bana dikmişti. Afra ise ayakta duruyor, ağırlığını bir sağ bir sol bacağına vererek ellerini beline koymuş birilerinin bir şey demesini bekliyordu. Fakat sonunda daha fazla dayanamamış olacaktı ki aniden haykırdı. “Biri bir şey desin artık vallahi gerim gerim gerildim!”

Yaslandığım yerden doğrulup yanımda oturan Barlas’a, ardından geri kalan herkese bakıp mırıldandım. “Ne olur kabalık ettiğimi düşünmeyin ama,” dedikten sonra onları kapının önünde gördüğümünden beri aklımdan geçen soruyu dile getirdim. “Sizin ne işiniz var burada?”

Afra homurdandı. “Biraz kabalık oldu.”

Simay devreye girip kontrolü eline aldı. “Sekiz ay önce olanlar, Hektor’un bir anda ortadan kaybolması, senin yıkılman ve bambaşka biri haline dönüşmen, İlyas’ın tavırları, sürekli ortadan kaybolmanla birlikte bir kez seni takip ettim. Stella Yazılım isimli bir binaya girdiğini görmem, sonra tekrar takip edip bu sefer İlyas, Barca ve Atilla’yla oradan çıktığına şahit olmam, üzerine sekiz ayın ardından bir anda uçağa atlayıp Roma’ya gelmen ve Hektor’la barışman yeterince şüpheliydi.” Açık kalan ağızımla

arkadaşıma bakakaldım. “Bardağı taşıran son şey, Afra’nın telefonuna gelen bildirim oldu.”

Afra bilmiş bir tavırla konuştu. “Görkem’in takıntılı piçin teki olmasından sonra telefonuma bir program yükletmiştim, biri telefonuma sızmaya kalkarsa diye. Ve tam olarak bu oldu. Sinyali takip ettiğimizde Stella Yazılım’ın önünde bitiverdik.” İşaretparmağım havada döndürdü. “Çocuklar bize bir şeyler anlatmaya çalıştılar ama inandım mı, inanmadım mı ben de bilmiyorum.”

“Neler oluyor, Feray?” diye sordu Simay bütün ciddiyetiyle. “Aylardır neler dönüyor?”

İç geçirip Barlas’a baktım. Kara gözlerini benimle buluşturan adamın, benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. İçinde olduğumuz odadaki insanlar bizim için değerliydi. Bilmeleri gerekiyordu. Kızları daha fazla aptal yerine koyamazdım fakat eşeğimi sağlam kazığa bağlamalı, güvenimi zedelemeyeceklerinden emin olmalıydım. “Anlatacağım,” dedikten sonra Afra’ya baktım. “Ama önce bana cevap vermen gerek.” Sözlerimle kasılan arkadaşımın kaşları çatıldı. “Gediz Girit ile iletişim halinde misin?”

Afra şaşkınlıkla baktı bana. “Ne?”

Tek kaşımı kaldırarak sorunun arkasında durduğumda bakışları Atilla’yla Barca’nın olduğu tarafa kaydı. Anlamadığım bir şekilde yanakları kızarmaya başlamıştı. “Tabii ki hayır, ne alaka? O adamla niye iletişimimde olayım ki ben?”

“Değilsin yani?”

“Hayır,” diye diretti. “Nereden çıktı bu?”

Bakışlarım Simay’a kaydıığında arkadaşım söze girdi. “Bir süredir tuhafın. Ne yapığına, nereye gittiğine ve kiminle konuştuğuna dair ne zaman soru sorsak kaçak cevaplar veriyorsun.”

Afra’nın yanakları kızardığında hiç beklemediğim bir şey gerçekleşti. Atilla uzandı ve Afra’nın belini kavrayıp kendisini kucağına çekti. Afra, Atilla’nın kucağına düşüp ufak bir nida attığında Atilla kollarını hızla onun beline doladı. Bütün ciddiyeti ve her zamanki donuk duruşuyla huysuz bir tonlamada mırıldandı. “Çünkü benimle,” dediğinde dudaklarım aralık kaldı. “Bir süredir birlikteyiz.”

Barca ve İlyas da dahil olmak üzere odadaki herkes onlara şaşkınlıkla bakıyordu. Afra onda görmeye alışık olmadığım bir utangaçlıkla hafifçe

dudağını dişlediğinde Barca hayretle yakardı. "Geçen günkü kiskançlık krizin Afra yüzünden miydi?"

"Kiskançlık krizi mi?" diyen Afra'ya karşılık Atilla, Barca'ya dik dik baktı. "Kriz değildi, sadece ufak bir kaygıydı. Kapa çeneni."

Barca sırtıtırken Simay sordu. "Neden söylemediniz?"

Afra çekingen bir tavırla mırıldandı. "Sürekli benim ne kadar pırpırdı olduğumdan bahsediyorsunuz." Huzursuzca kıpırdandığında Atilla onu daha sıkı sardı. "Ayrıca önce Görkem'in yaptıkları ve başına gelenler, sonra da Gediz'in ortadan kaybolmasıyla erkek seçimlerim konusunda kendimi bile hayrete düşürdüğüm için Atilla ile bazı şeyler kesinleşmeden sizlere anlatmak istemedim. Bir ilişkimin daha başarısızlık ve saçmalık olduğunu düşünmenizi kaldıramazdım."

Onu anladığımda göğsüm sızladı. "Afra," dememle bana baktı. "Seni yargılamazdık." Bana inanamıyor gibi baktı. "Az önce Gediz'le görüşüp görüşmediğimi sordun. Bana pek de yargılayıcı olmazmısınız gibi gelmedi."

Haklılığı karşısında kendimi kötü hissettim.

İlyas, Afra'yla Atilla'yı parmağıyla işaret edip arkadaşına sordu. "Ne ara oldu bu?" demesiyle Atilla ona bakıp tek kaşını kaldırdı. "Sana ne?" Çıkışıyla İlyas ona elinin altındaki yastığı fırlattı ve Atilla yastığı havada kapıp Afra'dan uzak tuttu. Ardından gerçek bir cevap verdi. "İki ay önce, sen ve Simay sayesinde. Hani şu rastgele dörtlü yemek yemek zorunda kaldığımız gün." Bakışlarını Afra'ya çevirdiğinde ilk kez ifadesinde bir duygu belirmişti. "Çok güzeldi."

Afra'nın yanaklarındaki kızarıklık bütün yüzüne yayıldığında onu ilk defa böyle görüyor olmak beni ciddi manada şoka soktu. Ona dolanan kolları okşayarak Atilla'ya hülyalı bakışlar attığında emin oldum ki bu sefer doğru adamla olma ihtimali bir hayli yüksekti. Sırtımama engel olmadım. "Sizin adınıza sevindim."

Sözlerimle Afra bana bakıp güldü. "Yakışıyor muyuz?"

"Evet," derken kıkırdıyordum. "Yakşıyorsunuz."

Barca iç geçirdi. "Gruptaki tek bekâr olduğuma inanamıyorum."

Homurdanışıyla ona şaşkınlıkla baktım. "Gazel'le tamamen bitti mi?" diye sormamla bütün gözler ona döndüğünde pot kırdığıma inanamadım. Gerçi umursamaz bir şekilde cevap verdiğinde bir sorun yok gibiydi. "Evet, olacak gibi de değildi zaten."

İstemsizce hüznülenirken odaya bir sessizlik çöktü.

Fakat kısa sürdü çünkü Afra yine bozgunculuk yaptı. "Tamam, artık başka kimsenin ağzından çıkaracak bir baklası kalmadıysa Feray ile Hektor'a odaklanabiliriz. Sıra sizde." Ellerini kaldırıp mola ister gibi yaptı. "Ama önce duymam gereken bir şey var?" Gözlerini endişeyle yüzümde dolaştırdı. "Feray yüzüne ne oldu?"

Maçtan geriye kalanları fark etmesiyle iç geçirdim. "Dövüşmem gerekti," diyerek herkesin kaşlarını çatıp bana dikkatle bakmasına neden oldum. "İnanın önemli değil. Daha mühim meselelerimiz var."

Afra başını salladı. "Anlatın bakalım, neler oluyor?"

Barlas'a döndüğümde uzanıp elimi tuttu. Çenesini hafifçe eğip bana katıldığını anlamamı sağladığında parmaklarını sıkıca kavradım. Hikâyemizi paylaşmaya hazır olduğumu hissetmiyor, söyleyeceklerimin ağır geleceğini biliyordum fakat sorun değildi. Elimi tutan adam yanımdaysa sorunların hepsi halledilirdi.

Bu yüzden anlatmaya başladım.

Gece ve Barlas'ı takdim ettim. Onları, ailelerini, küçükken yaşadıkları arkadaşlığı ve bir gün nasıl gafil avlanarak canavarın eline düştüklerini, o canavarın onlara neler yaptığını, birbirlerini kaybedip nasıl başka yollara savrulduklarını ama Barlas'ın Gece'sini aramaktan asla vazgeçmediğini... Gece'sinin ise onu hatırlamadığını, bir gün tekrar kavuştuklarını ama geçmişten gelen birinin oyunu ve planlarıyla nasıl tekrar ayrı düştüklerini, kısacası baştan sonra her şeyi anlattım.

Sözlerim bittiğinde kızlar ağlıyorlardı. İlyas, Barca ve Atilla'ysa hikâyenin büyük bir kısmını biliyor olmalarına rağmen yine de dağılmış gözüküyorlardı. Sevdığım adamın katran karası gözlerine baktığımda ağlamıyordum zira hikâyemizi ne olursa olsun çok seviyordum. Buruk bir tebessümle onu izlemeye başladığımda elimi bıraktı ve kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Saçlarımın arasına bir öpücük bırakıp beni göğsüne gömdüğünde sonsuza dek olmak istediğim yerdeydim.

"Bir şeyler döndüğünü anlamıştım," diyen Simay'a baktığımda yanğından süzülen yaşları siliyordu. "Ama bunu tahmin etmemiştim." Hüznün ve acıyla parlayan gözlerini Barlas ile benim aramda raks ettirdi. Bir şeyler söylemek istiyor ama sanki ne diyeceğini bilemiyordu. Doğrulup tebessüm ettim. "Biz iyiyiz, birlikteyiz." Elimi Barlas'ın bacağına koydum. "Agamemnon'un işini bitirdiğimizde daha da iyi olacağız."

İlyas doğruduğunda öfkeliydi. "Biz de yardım edeceğiz."

Kararlılığına karşı güldüm. Burada olmalarının tek nedeni, Simay ve Afra'nın bir şeylerden şüphe etmesi değildi. İlyas, Atilla ve Barca burada, yanımızda olmak istemişlerdi. Yoksa kızları gayet de kandırıp oyalayabilirlerdi. Barlas'ı önden uyarıp bizi şaşırtmayabilirlerdi ama onlar hizi hazırlıksız yakalamak ve itiraz etmemize zaman tanımamak için çabalamışlardı. Etrafımdaki insanlara bakıp bize ne kadar değer verdiklerini anladığımda kendimi şanslı hissettim.

Afra başını salladı. "Evet, elimizden ne geliyorsa yaparız."

"Şu doğum günü partisi," diyen Atilla doğruca Barlas'a bakıyordu. "Plan yapmalı ve o eve sızmalıyız."

"Şey," diye mırıldandı Afra. "Önce bir şeyler yesek?"

Sözleriyle güldüğümde diğerleri de bana eşlik ettiler. "Evet, yoldan geldiniz. Önce bir kendinize gelin, yemek yiyelim sonra plan aşamasına geçeriz." Yerimden kalkıp kızlara baktım ve kollarımı kaldırdım. "Ayrıca hoş geldiniz."

Simay ile Afra yerlerinden kalkıp üzerime atladılar. Onlara sarıldığımda burada oldukları için memnuniyet duydum. Onları özlemiştim ve sonunda aramızdaki bütün sırların yok olduğunu bilmek, tarif edilemez bir rahatlama hissetmemi sağlıyordu.

Barlas pizza sipariş edeceğini söylediğinde kızları yukarıya çıkıp misafir odalarını gösterdim. Simay ile İlyas birinde, Atilla ve Afra birinde kalacaklardı ama şimdilik üçümüz de Afra'nın kalacağı odadaydık. Yatağın üstüne oturmuş fısıldaşıyorduk. "Atilla beni şaşırtmadı diyemem." Yüzümdeki gülümsemeyle Afra'yı dürttüm. "Fazla kasıntı ve ciddidir ama aynı zamanda çok iyi bir adamdır. Bence tam ihtiyacın olan kişi."

"Öyle," dedi Afra sırıtırken. "Ona dair hissettiklerimi daha önce hiç deneyimlememiştim. Bu yeni hisler beni korkutmuyor diyemem ama o kadar güzeller ki korksam bile kendimi sakınamıyorum. Atilla beni avucunun içine aldı kızlar. Başım belada."

Simay gözlerini devirdi. "Asıl sen onu parmağında oynatıyorsun gibi duruyordu."

Ben de böyle düşünüyordum. Omuzlarımı düşürerek Simay ile Afra'ya baktım. "Size yalan söylediğim, bazı şeyleri gizlediğim için çok özür dilerim." İç geçirip korkumu fısıldadım. "Kötü bir arkadaş olduğumu biliyorum."

"Asla," dedi Afra net bir ifadeyle. "Az önce anlattıklarından sonra niye söyleyemediğini anlayabiliyorum, Feray. Yaşadıklarınız bir film senaryosu gibi. Onca şeyle boğuşurken seni daha net görüp yanında olamadığımız için biz özür dileriz asıl."

"Öncelikle Afra'ya katılıyorum." Simay, sarışına bakıp kaşlarını kaldırdı. "Bu zamana kadarki en olgun ve bilge konuşmandı. Şok içindeyim." Afra onu dürttüğünde güldü. Bana baktığındaysa o gülüş tebessüm evrildi. "Ayrıca senin kötü bir arkadaş olabilme ihtimalin uzayda bile yok. Kafandan at o saçmalığı."

Böyle söylemeleri bana bir nebze de olsa iyi geldi. Yine de onları bazı noktalarda yüzüstü bıraktığımı biliyordum. "Nasıl anladınız?" derken buldum kendimi. Simay tebessüm edip elimi tuttuğunda ifadesinde bir şey vardı. "Hektor'un gidişi," dediğinde Afra başını salladı. "Sana nasıl baktığını görmüştük. Gitmesi, senin çöküşün... normal değildi. Arka planda derin bir şeyler olduğu belliydi."

"Ne zaman onun hakkında kötü şeyler söylemeye kalksak savunmaya geçiyordun. İlk başta acaba aşkından mı diyorduk ama sonra anladık ki onu tanıdığındanmış. İtalya'ya aniden gitmen ve Hektor'la olduğunu söylemenle tamamen alarına geçerek aklımızı çalıştırmaya başladık. Açıkçası İlyas kendini belli etmeseydi, bir süre daha ne olduğunu çözemeyebilirdik."

"Evet," dedi Simay, Afra'nın sözlerine karşılık. "Sevgililerimiz bize yalan attı."

Afra başını salladı. "Evet, öyle oldu."

"Onlara kızmayın," derken bizim yüzümüzden ilişkilerinin kötüye gitmesini istemiyor, böyle bir şey olursa nasıl kahrolacağımı düşünemiyordum. "Anlatamazlardı."

"Biliyoruz," dedi Simay.

Afra başını salladı. "Şu örgüt meselesi," dediğinde kasıldım. Bunun üzerine aynı odayı paylaştığım ikili gülümsedi. "Bir şeyler anlattılar ama çok anladığımı söyleyemem. Sanırım daha fazlasını dile getirebilmek için Hektor'un onayını almaları gerek."

"Sorun değil," diyen Simay samimiydi. "Bilmemiz gereken kadarım bilsek yeterli."

"Savcı Onur'un böyle bir manyak olduğu kimin aklına gelirdi?" diyen Afra sinirli, hatta bayağı öfkeliydi. "Berna abla duysa kadıncağzı yoka gider, bir daha da çıkamaz."

"Ay cidden," diye homurdandı Simay. "Vallahi kalbine inerdi."

Uzanıp Afra ile Simay'ın ellerini tuttuğumda onlara sahip olmanın benim için bir nimet olduğunu bir kez daha anladım. Bana, uzak kaldığımız süre zarfında olanları anlatmaya başladılar. Anlattıkları çoğu şey önemsiz dedikodulardı ama uzun bir süredir kafamı meşgul eden yegâne şey Agamemnon olmuşken, arkadaşlarımla gündelik bir sohbet içinde olabilmek sandığımdan daha çok ihtiyaç duyduğum bir şeydi.

Barca bağırarak pizzanın geldiğini haber ettiğinde aşağı indik.

Mutfaktaki koca masaya kurulduğumuzda Barlas dolabı açıp su şişelerini çıkardı. Evde pek bir şey yoktu ve alışveriş yapmadığımız için sahip olduğumuz tek içecek suydı. Oysa şu an bir şarap güzel giderdi.

Atilla pizza kutularını masaya yerleştirdiğinde İlyas poşetlerden bir şişe şarap çıkardı. "Bana pizzacıdan şarap sipariş ettiğinizi söylemeyin," dememle Barca güldü. "Tam olarak öyle yaptık. Burası İtalya, Feray. Başka türlü mü mümkün olabilir miydi?"

"Margarita daha iyi giderdi," dedi Afra.

"O, seçenekler arasında bile yoktu."

İlyas'ın sözleriyle Barlas yanıma oturdu. "Herkes fazla aç gözüküyor. Beş kutunun yeteceğine emin miyiz?" Sorusuyla Atilla koca bir dilimi katlayıp ağzına atmadan önce homurdandı. "Hızlı olan kazanır."

Mazhar Yılmaz'ın restoranındaki yemekler oldukça lezzetliydi ama bitirememiştik. Yine de çok aç olduğum söylenemezdi. İki dilim pizzadan sonra doymuştum. Şarabımı yudumlarken Barlas'a yaslanıp onun iştahla dördüncü pizza dilimini bitirmesine karşılık gülümsedim. Barca dört peynirli pizzanın son dilimini işaret etti. "Yemek isteyen var mı?" demesiyle kimseden ses çıkmayınca son dilimi hüpletti. Az kalsın boğulacaktı. Öksürdüğünde İlyas sırtına vurdu. "Gören de seni aç bırakıyoruz sanacak."

"Uçaktaki sandviçini ben yemiştım," dedi Atilla. "Yani aç bıraktım sayılır. Ondan böyle."

Afra, Atilla'ya dik dik baktı. "Ben de yarımımı sana vermişim. Doymak nedir bilmiyorsun cidden." Sözleriyle Atilla dudagının kenarını kıvrıp

belli belirsiz bir gülümsemeyle mırıldandı. “Beni doyuramayacağından mı korkuyorsun?”

“Sofradayız,” dedi İlyas.

Bunun üzerine Atilla kaşlarını çatıp ona baktı. “Senin kafanın çalışma şeklini-”

“Yeter.”

Barlas’ın uyarısıyla sustular. Yüzümden silemediğim gülümsememle herkesin karnını doyurmasını bekledim. Kutulardaki bütün pizza dilimleri yok olduğunda ayağa kalktım. Masadaki çöpleri toplamaya başladığımda Barlas bana yardım etti. Tekrar eski yerlerimize oturduğumuzda sofrada bir tek şarap şişesi ve kadehler kalmıştı.

İlyas bütün ciddiyetiyle sorguladı. “Evet, şimdi ne yapıyoruz?”

“Aynen,” diye katıldı Barca. “Plan ne?”

Barlas arkasına yaslanıp kızlara göz attı. Tahminimce biz yukarıdayken erkekler aralarında konuşmuşlardı. Sevdığım adam şu an bir karara varmaya çalışıyordu. Muhakemesi kısa sürmüştü, aklından geçenleri anlatmaya başladığında filtresizdi. Benito’yu, İlkan’ın elçisini ve Gediz hakkında öğrendiklerimizi anlattı. İtalya’ya ayak bastığım ilk günden şu ana kadar olan her şeyi özet geçti. Bu da bana bakmamız gereken son bir zarf olduğunu hatırlattı. O konuşurken yerimden kalkıp salondan çantamı aldım. Mutfığa geri dönüp içinden çıkardığım zarfla çantayı tekrar bir köşeye bırakıp yerime oturdum.

“Davina De Luca, Alessio Amato ve Mehmet Gündüz’ün o evde olduğunu biliyoruz. Tahminimiz Gediz’in de orada olduğu yönünde. Ve İlkan’ın elçisinin Alessio ya da Mehmet olma ihtimali de bir hayli yüksek. Sonuç olarak Agamemnon’a ulaşmamızı sağlayabilecek, belki de bize hikâyenin tam halini anlatabilecek yegâne kişiler bir orduyla korunan o malikânenin içindeler. Bu yüzden içeri sızmamız şart.”

İlyas şaşkınlıkla sordu. “Gediz evli miymiş?”

“Vay şerefsiz,” dedi Afra. “Benimle flört etmişti.”

Atilla sıkıntılı bir nefes verip bundan hoşnut olmadığını belli edercesine Afra’ya bir bakış attı. Barca’ysa bir şey aklına yatmış gibi kafasını salladı. “Feray’a yaptığından sonra içimize sızmış bir hain olması kulağa mantıklı geliyor. Açıkçası tahmin etmemiştim diyemem.”

“Malikâne bir ordu tarafından korunuyorsa içeri nasıl gireceğiz?”

Simay'ın sözleriyle Barlas konuya döndü. "Gerçek bir saldırı planlayamayız. Bu kısmi bir savaş çıkarmak olur. Ortalık fazla karışır ve ayağa kalkar. Fakat içeriye kılık değiştirip sızmamız da zor. Ben ve Feray için kesinlikle tetikte olacağız."

Barca ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı. Nereye gittiğini anlayamayarak kaşlarını çattığımda Barlas'ın telefonuna bir bildirim sesi düştü. Cebine uzanıp çıkardığı cihazın ekranını kaydırduğunda merakla doğruldum. Gerilen bedeni, çatılan kaşları ve burnundan solumasıyla neler olduğunu anlamadım. Barlas ekranı bana çevirip bir karakalem resmini görüş açma soktu. "Robot resim gelmiş."

Resimdeki adama baktım.

Solda otuzlu yaşlarındaki, sağda ise günümüzde nasıl gözüküyor olabileceğine dair bir karalama vardı. Çıkık elmacikkemiğine ve belirgin bir çene hattına sahip adamın kulakları hafif kepçeydi. İnce dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sağdaki versiyonunun da soldakinden pek bir farkı yoktu.

"Sisteme taratmışlar, sonuç bekliyorlarmış," dedi Barlas.

Elimdeki zarfı daha sıkı kavrayıp başımı salladım. Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kalmayı tercih etmiştim. İçimdeki huzursuzlukla başımı eğdiğimde Barca içeriye girdi. Eski yerine dönüp elindeki rulo haline getirilmiş kâğıtları masanın ortasına bıraktı. "İtalya'daki tim bize son raporları iletip arşive koymamızı istemişti. Venedik'teki evden bahsedilen belgeleri okuduğumda biraz araştırıp malikânenin krokisini bulmuştum." Kâğıtları açıp masanın ortasına serdi. "Belki sessiz bir saldırı planı yapabiliriz."

Malikâne büyük bir kanalın kıyısındaydı. Üç kattan oluşuyordu. Ön cephesinde taş merdivenlerin su seviyesinde olduğu özel bir rampa vardı. Rönesans ve gotik karışımında bir mimari stile sahipti. Geniş pencereleri, kemerli su kapısı ve geniş avlusuyla kusursuz gözüküyordu. Ev altı bölümden oluşuyordu. Kanaldan gelen tehlikelere karşı daha zayıf olabildi ama bir ordu dolusu adam burayı rahatlıkla koruyabilir, her köşesini görebilirdi.

"Belki Simay ve ben partiye sızabiliriz," dediğinde Afra bütün gözleri üzerine çekti. "Sonuçta bize karşı tetikte olacaklarını hiç sanmam. Gediz bizi asla beklemiyordur. Kalabalığın arasına kaynayıp bir şekilde size yol açmayı deneyebiliriz."

“Tam olarak nasıl?”

İlyas'ın sorusuyla Afra omuzlarını silkti. “Her adımı düşünmedim herhalde.”

“Aslında Afra haklı,” dedi Simay. “Belki korumaların birkaç tanesinin dikkatini dağıtmamız sizin bir yerden sızıp içeriye girebilmenizi sağlayabilir.” Sözleri üzerine bu sefer İlyas ona baktı. “Tam olarak nasıl dağıtacaksınız korumaların dikkatini?”

Afra bariz bir cevap verdi. “Flört ederek.” Atilla ona çatık kaşlarla baktığında tebessüm etti. “Gerçekten değil. Görev icabı diyorum. Bir erkeğin dikkati en kolay o şekilde dağılıyor.” Hâlâ ona dik dik bakan sevgilisiyle ofladı. “Başka nasıl dikkat dağıtabilirim, Ati? Ben iki harekette adam bayıltmayı bilmiyorum.”

“Öğretirim ben sana.”

“Öğret o zaman.”

Afra ile Atilla'nın tatlı atışmasına karşı Simay bana, ardından da elimdeki zarfa baktı. “Sizinle böyle iletişim kuruyordu, değil mi?” dediğinde başımı salladım. “Elimize geçen son zarf bu.” Eğilip çantamın içinden diğerlerini aldım ve masaya fırlattım. “Bunlar da öncekiler.”

“Bakabilir miyiz?”

Barca'nın sorusuyla başımı salladım. Afra merakla doğruldu. “Sonuncu zarfta ne diyor?” Daha fazla kaçamayacağımı anladığımda zarfı açıp içindeki kartı çıkardım. Dizeleri okumaya başladığımda herkes beni can kulağıyla dinliyordu.

**“Gözyaşları içindeydi kadın,
Olmak ya da olmamak değil derdi.
Ağlamış söğüt ağacı bile ona,
Aşk acısıyla delirmiş kendisi.
İstendiği gibi gitmemiş manastıra,
Gelinciklerle örtmüş çöken zihnini.”**

Karttaki dizeleri okuyup masanın etrafındaki yüzlere baktığımda kimsenin bir şey anlamadığı barizdi. Afra karışan kafasıyla, “Ne demek istiyor yani?” dediğinde gülmeden edemedim. Barca bütün şaşkınlığıyla

açıkta kalan ağzını kapatıp homurdandı. “Bu saçmalıklardan kaç tane çözdünüz siz?”

“Altı tane.”

Son kartı da masaya bıraktığımda Afra kapalı zarflardan birini alıp açtı. İçindekilere göz attıktan sonra bir diğerine uzandı. Sonra bir diğerine daha. Her okuduğu bilmecede yüzündeki kökleşen hayret genişliyordu.

“Olmak ya da olmamak,” diyen Barlas’a baktım. “İşte bütün mesele bu.”

Sözleriyle göğsümde bir sıkışma meydana geldi zira bu William Shakespeare’in en ünlü oyunlarından birinin en ünlü monoloğuydu. Gözlerimdeki ışıltıyla gülümsemem genişledi. “Hamlet.” Zihnimdeki çarklar o kadar hızlı döndü ki yetişemedim. Dizelere baktım. Gözyaşları. Irmak. Söğüt ağacı. Delilik. *Manastıra git!* Hepsi sadece bir şeyi işaret ediyordu. “Ophelia.”

“Pardon,” dedi Afra. Ona baktığımda diğerlerinin de meraklı bakışlarını fark ettim. “Neyden bahsediyorsunuz?”

Karta bakıp dizeleri tekrar okuduktan sonra çözdüğümüze emin olarak anlatmaya başladım. “Hamlet, Shakespeare’in en ünlü oyunlarından biri. İntikama, yozlaşmaya, aşka ve ihanete odaklanır. Varoluşsal sorgulamalardan bahsedilen bir eserdir.” Bana hâlâ karışık kafalarla baktıklarını fark edip detaylara indim. “Hamlet, Danimarka Kralı’nın oğludur. Babası ölünce Hamlet bundan çok etkilenir, tahta geçen amcası da annesiyle evlenince derinden sarsılır. Sonra bir gece Hamlet, babasının hayaletini görür. Babası ona ölmediğini, öldürüldüğünü söyler. Onu zehirleyerek öldüren kişiye tahta geçen ve karısıyla evlenen erkek kardeşi Claudius’tur. Hamlet bunun gerçekliğine emin olamaz ve büyük bir yol ayrımında kalır. Akli karışıktır ve histerik biri haline döner. Claudius’un suçundan emin olmaya çalışan Hamlet bazı eylemlerde bulunur. Bu süreçteyse ona âşık olan Ophelia’ya büyük zararlar verir. Hatta öyle ki bir gün Ophelia’nın babasını öldürür. Ophelia, babasının ölümü ve Hamlet’in dönüştüğü adam nedeniyle delirir.”

Eserde olaylardan çok, karakterlerin düşünce yapıları önem arz ediyordu. Gerçek bir varoluşsal dramaydı. İşin içine birçok kompleks ve psikolojik öge dahil oluyordu. Fakat bundan daha ötesiydi. İlkan’ın bize asıl işaret ettiği şeyi biliyor, anlayabiliyordum.

“Sanatta da büyük bir yeri vardır. Ophelia konseptli birçok tablo fırçaya alınmıştır ama en önemlisi ve ünlüsü John Everett Millais’e aittir. Ophelia’nın ölüm anını betimler. Hikâyede anlatılan, Ophelia’nın bir nehrin kıyısında çiçek toplarken suya düşmesi ve boğulmasıdır. Bazılarının bunun bir intihar olduğunu düşünür, bazılarıysa trajik bir kaza. John Everett’in de fırçaya aldığı sahne tam olarak budur. Ophelia, suyun içinde sırtüstü yatar. Çevresinde çiçekler ve söğüt ağacı vardır.”

Barlas’ın telefonunu alıp ekranı açtım ve internete girdim. Tabloya bulup resmi gösterdiğimde herkes ekrana baktı. Ben bakma gereği duymadım çünkü tablo zaten zihnime kazılıydı. Çok sevdiğim bir eserdiz zira fazla şairane olduğunu düşünürdüm. Ayrıca hikâyesini ve alt metnindeki anlatmak isteneni severdim. Bir ruhun çöküşünü destansı hale getiren bir eserdiz. Ölümün en sakin ve güzel haliydi.

“Doğru,” dedi Simay bir şey hatırlamış gibi. “Psikolojide de yeri var. Ophelia Sendromu deniyor adına. Bireyin kendi kimliği ile değerlerini yitirmesi, başkalarının fikirlerine bağımlı hale gelmesi ve kolayca yönlendirilebilmesini kapsıyor.”

Bunun nedeni Ophelia’nın, abilerinin Hamlet hakkındaki suçlama ve fikirleriyle aşkı arasında sıkışıp kalmasındandı zira oyunda kendi isteklerine göre değil, başkalarının arzularına göre yaşayan bir kadından bahsediliyordu. Çünkü insan kendi sesini duymazsa başkalarının yarattığı gürültülerde kaybolurdu.

“Bu tabloyu mu bulmamız gerekiyor yani?”

Barca anlayamıyor gibi sorduğunda iç geçirdim. “Sanmıyorum çünkü tablo Londra’da.” Dudağımın üstündeki derileri kemirmeye başladım. “İlkan bize başka bir şey anlatmaya çalışıyor olmalı ama ne?”

Afra kartları kurcalamaya devam etti. “Sadece bilmecelerden ibaretler.” Homurtusunun ardından sıkıntılı bir nefes verdi. “Başka bir ipucu yok mu? Her şeyi nasıl bu dizelerden anlayıp çözebiliriz ki?”

Serzenişiyile kasıldım.

Sekiz ay öncesine gittim, her şeyin yaşandığı o gece. Kartların bize bir sürprizi olmuştu. İlkan’ı bulmamızı sağlayan ve gözümüzün görmediği asıl ipucunu ortaya çıkaran bir sürprizdi bu. Aklımdan geçen şeyle hızla ayağa kalktım ve az ilerimdeki düğmeye ilerledim. Aniden ışıkları kapattığımda beni yutan karanlıkla nefes alamadım.

“Lilith,” diyen Barlas’ın sesi endişeliydi.

Derin bir nefes alıp arkamı döndüğümde dibimde durduğunu fark ettim. O kadar hızlı gelmişti ki yanıma ne işitmiş ne de hissetmiştim. Kolunu belime sarıp beni kendisine çektiğinde kokusu ciğerlerime akın etti. Beni rahatlatan varlığıyla soluklandığımda Afra’nın yakarışını işittim. “Oha,” derken heyecanlı ve şaşkıındı. “Kartlar parlıyor.”

Titreyen bedenime rağmen güldüm. Nasıl daha önce aklıma gelmezdi?

Barlas belimi kavramaya devam ederek beni masaya götürdüğünde kartlara baktım. Arkalarını çeviren Afra yerinden kalkmıştı. Altı kartın da arka yüzeylerinde bir şablon vardı. Kaşlarım çatılırken ne anlama geldiğini anlayamadığım görsele bakmaya başladım.

“Bu ne?”

Simay’ın sorusunu Barlas yanıtladı. “Bir harita.”

Şablona, ardından altında kalan krokiye baktım. Ne kadar uyumlu olduklarını gördüğümde zihnimdeki domino taşlarının birbirlerinin üstlerine devrilişlerini işittim. Tam o an Barlas’ın sesini duydum. “Sadece bir harita değil,” derken sesindeki heyecan kanımı kaynatı. “Malikâneye nasıl sızabileceğimizin de anahtarı.”

İlkan bize yolu göstermekle kalmamıştı.

O yolda nasıl görünmez olabileceğimizi de söylemişti.

Aydınlık sana gözünün önündekini işaret ederdi ama karanlık daima görünmeyeni gözler önüne sererdi. Bizim hikâyemizde sadece aydınlık ya da karanlık yoktu. Kıyıya sıkışmış gölgeler... bütün yanıtlar oradaydı.

KOD ADI: KUM SAATİ

*“Zaman geçer, bir mum daha söner.
Sönen her mumda ruh biraz daha göçer.”*

Bazı yaralar kapanmazsa zehirlerdi insanı.
Ve bazı hikâyeler bitmezse yaralardı insanı.

Kaçınılmaz olan adımın atılmasının vakti gelmişti. Ya geçmişin zincirleri kırılacak ya da sonsuza dek aynı karanlıkta debelenecektik. Benim artık mazinin gölgesinde yaşamaya mecalim kalmamıştı. Biliyordum ki Barlas da aynı acının kurbanıydı. Akan kum tanelerinin sonu gelmeli, hikâyenin kapağı kapanmalıydı.

Kartların arkasındaki krokiyi bulmamızla geri sayım başlamıştı. Bir plan yapmıştık. Her şeyi sonlandırıp bizi yeni bir evreye taşıyabilecek o planın gerçekleşmesinseyse sadece dakikalar kalmıştı. Sindirmeyi denediğim bu gerçek karşısında kendimi iyi hissetmiyordum. Göğsümde amansız ve derin bir sızı vardı. O sızının kaynağı korku ve endişeydi. Neler olabileceğini kestiremiyor olmak, beni dipsiz bir kuyuya itiyordu ve karanlığın üzerime çökmesinden sıkılmıştım. Aydınlığı talep ediyordum, kör edebilecek kadar parlak bir aydınlık.

Aynaya bakarken yansımanı görmüyordum. Düşüncelerimde kaybolmuş, acizlikle çevrili korkumun beni bir bütün olarak yutmasına izin vermiştim çünkü birazdan gitmeliydik. Doğum gününü beklememeye karar vermiştik. Yüzleşmek istediğimiz dörtlüyü tuzağa düşürmenin derdi içindeydik. Bu yüzden şafak sökmeden yola koyulacak ve malikâneye sızacaktık. Onları uykularında yakalayıp üstlerine bir karabasan gibi çökecektik.

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum.

Kalbimin ritmindeki bozukluk hiddetliydi. Yüreğim dışarıya çıkıp avucumun içine düşmek ister gibi şiddetle atıyordu. Kulaklarımda bir

uğuldama vardı. Her şey beni boğuyor, zorluyordu. Oysa bu son adımdı. Kendimi bırakmalı ve yaşanacaklara teslim etmeliydim. Ardından neyle karşılaşacaksam onunla baş edebilmeliydim. Bunları yapacaktım elbet. Barlas'ı ve ailemi gururlandıracaktım. Yine de içimdeki küçük kız çocuğunun çığlığını duymazdan gelemiyordum çünkü Gece, canavarlardan kaçmak ve saklanmak istiyordu. Onun alışık olduğu buydu. Küçükken maruz kaldıkları onu ürkek biri haline getirmişti. Onun elini tutmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum ama işin doğrusu, ne olacağını ben de bilemiyordum.

Gözlerimi açtığımda ardımdaki adamla yerimden sıçradım. Korkuyla elimi kalbimin üstüne bastırdığımda Barlas bana özür dileyen gözlerle baktı. Ellerini helime yerleştirip beni bedeninden bir kafesin içine aldığı anda, sıcaklığı ve kokusu anında ruhumdaki kaosu dizginledi. "Üzgünüm bebeğim," derken sesi toktu. "Korkutmak istememiştim."

"Sanırım hareketlerinin ne kadar sessiz olabileceğine hâlâ alışamadım."

Sözlerimle belimi okşayıp eğildi ve başımın üstüne bir buse kondurdu. "Neyse ki alışmak için önünde koca bir ömür var." Temenni niyetindeki kelimeleri beni sarmaladı. Etrafıma çektiği dikenli tellerin kötülükleri uzak tutmak için orada olduğunu biliyordum. Minnetle baktım ona ve sarıldım bana doladığı kollarına. "Evet, bir ömrümüz var."

"Tabii reenkarnasyon gerçek değilse," deyip tebessüm etti. "Eğer gerçekse benden hiçbir hayatında kaçamazsın, Annabel Lee."

Beni olduğumuz duruma rağmen güldürmesini seviyordum. Onunlayken geriye kalan hiçbir şeyin önem teşkil etmemesi, kalbimdeki bütün korkuların bir bakışıyla yok olması, sağladığı güçle beni de kudretli kılması, onun yanındayken olduğum versiyonum... bunların hepsi bir armağandı. Barlas Balamir, benim en güzel hediyeimdi.

"Kaçmak isteyeceğimi hiç sanmıyorum sevgilim."

İşittiği cümlelerin onu ne kadar mutlu ettiğini kara gözlerinden okuyabiliyordum. Ona yaslanıp derin bir nefes aldığımda ciğerlerime depoladığım kokusuyla gevşedim. Aynadaki yansımamıza bakıp birlikte ne kadar hoş bir görüntü çizdiğimizi fark ettim. Birlikte tamamlanıp güzelleşen iki parçaydık. Kollarının arasındayken göze daha alımlı geldiğim barizdi.

Barlas üzerine Gemino Gladiis üniformasını geçirmiş, tamamen siyahlara bürünmüştü. Ben de üzerime rahat hareket edebilmem adına vücuduma yapışan siyah bir tayt ve tişört giymiştim. Ayakkabı olarak postal tercih etmiştim çünkü Barlas, üzerimde saklı bir silah olursa daha rahat edeceğini söyleyip aklımı çelmişti. Açıkçası beni geride bırakmasından korkmuştum. Onlar malikâneye giderken beni kızlarla birlikte evde kalmak zorunda bırakmaya çalışsa kafayı yiyeceğimi biliyordum. Lâkin böyle bir şey yapmamış, dile bile getirmemişti. Bunun karakterine ters olduğunun farkındaydım. Benim için çenesini kapalı tutması ve istediğim o alanı bana vermesi, yol kat ettiğini anlamamı ve onu bir kez daha sevmemi sağlamıştı.

“Hazır mısın?” diye sorduğunda iç geçirdim.

Endişelerim ve korkularım vardı fakat aynı zamanda öfkeyle sabırsızlık içindeydim. Hazır olduğumu söyleyemezdim ama sanırım böyle bir şeye gerçekten hazır olabilmem imkânsızdı. Bu, kendimi balıklama atlamak zorunda bıraktığım bir durumdu. Bu yüzden başımı sallayıp kollarının arasında döndüm ve yüz yüze gelmemizi sağladım. Kollarımı boynuna dolayıp parmak uçlarımda yükseldiğimde Barlas kalçamı kavrayıp beni kaldırdı ve ardımda kalan lavabo tezgâhına oturmamı sağladı.

Bacaklarımın arasına girip belimi okşamaya kaldığı yerden devam ettiğinde, gözlerinin içine bakıp kalbimin adını yakarışına karşılık sessizliğe bulandım. Sadece güzel yüzüne bakmak ve her bir santimini ezberlemek istiyordum. Oysa çoktan zihnime kazınmıştı. Her bir karesi aklımın içindeydi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Buna karşılık kaşlarını çatıp sertçe yutkundu. Çenesinin seğirişiyle öfkelendiğini anladım. Gerçi uzun bir süredir zaten öfke içindeydi. Özellikle yaptığımız planın ardından Roma’daki timi arayıp onlarla konuştuğunda, birilerinin canını yakmaya karşı ne kadar sabırsız olduğunu görüp içindeki bastırılmaz öfkeyi daha iyi görebilmiştim. Fakat bana karşı neden bir anda bu duygunun ağına düştüğünü anlamadım. Aklımı okumuş gibi konuştu. “Veda eder gibi konuşman beni delirtiyor, Lilith.” Belimi kavrayıp beni kendine çekerek bedenlerimizin arasındaki mesafeyi azalttı. Beni o hayranı olduğum kastan duvarların içine hapsetti. “Her yoluna girecek bebeğim. Sana kimsenin zarar vermesine izin vermem. Biliyorsun, değil mi?”

“Elbette,” deyip yanaklarını okşadım. “Ve kimsenin *sana* zarar vermesine de izin vermeyeceksin. Tıpkı benim gibi.” Parmaklarımı ensesine yerleştirip siyah tutamlarını okşadım. “Ayrıca veda etmiyor, sadece seni ne kadar çok sevdiğimi duymanı istiyordum.”

“Biliyorum ama tekrar söyle.”

Emrine karşılık güldüm. “Seni çok seviyorum, Barlas Balamir.”

Bana kelimelerin yeterli gelmediğini düşündüğüm bir yerden bakıyordu. Sanki bütün dünyası benden ibaretti ve bunu cümlelerle ifade edebilmesi mümkün değildi. Bakışlarında sakın, derin, yeri doldurulamaz bir hayranlık vardı. Kalbindeki yerimi gözbebeklerinde görebiliyordum ve hep orada, onun yüreğinde kalmak istiyordum. “Ben seni daha çok seviyorum, Gece Gevheri,” dediğinde içimde hoyrat bir sızı belirdi. “O kadar çok ki ne aklın ne de fikrin alabilir benim sevgimi.”

Yanılıyordu, biliyordum.

Çünkü aynı hisleri derinden paylaşıyordum.

Barlas derin bir nefes alıp uyarıcı bir tınıyla konuştu. “Malikâneye girdiğimiz andan, çıkacağımız sürece kadar yanımdan ayrılmanı istemiyorum. Her zaman görüş açımda kalmalı, uzandığımda dokunabileceğim kadar yakınımda olmalısın.” Başımı *tamam* dercesine salladım. Ciddiyetini kaybetmeden lâkin biraz daha çekingen bir tavır içine bürünerek konuştuğunda hoşuma gitmeyen bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim. “Ve herhangi bir sorun olursa ki olmaması için her şeyi planladım fakat tut ki olursa kesinlikle herkesten, benden bile önce kendini garanti altına alıp güvende kalacaksın.”

İşte bu mümkün değildi.

Barlas’ı ardımda bırakmam söz konusu bile olamazdı. O neredeyse ben oradaydım. O ne hissederse ben onu hissedirdim. Onun başına ne gelirse benim de başıma o gelirdi. Birbirimizi yeterince yitirmiş, kaybetmiş ve unutmuştuk. Bunun bir daha tekrarlanma ihtimalindense ölmeyi tercih ederdim.

“Lilith,” derken sesi korku ve endişe doluydu. “Söz ver.”

Katran karası gözlerine bakarken aklımdan geçenler bir silsile yarattı. Küçüklüğümüz, ailelerimiz, birlikte geçirdiğimiz anların yoğunluğu, yitirdiğimiz benliklerimiz, yıllar sonraki karşılaşmamız ve sonra yine ayrı yollara savrulmamız... bunlar yeterliydi. Bunlar fazlaydı ve bir yenisinin

daha koleksiyona eklenme ihtimali yoktu. "Asla," dediğimde itiraz edecek gibi oldu. Dudaklarımızı buluşturup onu aklımı yitirmiş gibi büyük bir şehvetle öpmeye başladığımda konuşmaya vakit bulamadı. Yumuşak dudaklarının arasında kendimden geçip, ruhumun içine gömdüğüm varlığıyla mest oldum. Geriye çekildiğimde dudaklarımızın uyuşmasından zaman kavramının yitip gittiğini anladım. "Sonsuza dek, senle ben. Ortağız, unuttun mu?"

Alnını alnıma yaslayıp derin bir nefes aldı. "Sonsuza dek güzelim."

Sıkıca sarılıp kemiklerimi çıkırdatduğunda, ben de kollarımı ona dolayıp başımı boynuna gömdüm. İçime çektiğim kokusu ve sıcaklığıyla kendimi yaşanabileceklere hazırladım. Saader geçmişçesine uzun bir süre onu bırakamadım. Geriye çekildiğimdeyse gümümüz gerektiğinin farkındaydım. Barlas almımı, ardından dudaklarımı öptü. Beni terzâhtan indirdiğinde ona tekrar sarılmadan edemedim. Topladığım bütün güçle ondan ayrılıp elini tuttuğunda tebesüm ediyor, içimdeki karmaşayı gölgelemeyi deniyordum. "Hadi gidelim."

"Gösteri başlasın."

Başımı sallayıp ona kaulduğımı belli ettim. Odaları çıkıp aşağı indiğimizde parmaklarını okşayarak elini tutmaya devam ettim. Bizi bekleyen arkadaşlarımızın yanına, salona girdiğimizde pencerenin ardındaki karanlığa baktım. Saat neredeyse sabaha karşı dörttü. Karanlığı ve sessizliği lehimize çevirmiştik. Bu fırsatı kaçırmadan harekete geçmeliydik.

"Tamam mısınız?" dedi Barca.

"Evet, siz?"

Sorumla başını salladı. Atila, Barca ve İlyas da tıpkı Barlas gibi üniformalarının içindeydiler. Hepsi son derece korkutucu ve ölümcül görüyorlardı. Onlarlayken güvende olacağımı biliyor, ekübimizin sağ salim eve geri döneceğini hissediyordum. "Öyleyse gidelim."

"Bizim gelemiyor olmamız çok can sıkıcı." Asra'nın homurdanışıyla Simay iç geçirdi. "Her ne kadar doğru olanın bu olduğunu idrak edebiliyor olsam da kesinlikle yanınızda olmak isterdim. Siz tehlikenin içindeyken burada oturup beklemek çok zor."

"Merak etmeyin kızlar," dedi İlyas. "Siz gittiğimizi bile anlamadan dönmüş olacağız."

Umudum bu yöndeydi. Açıkçası mantıklı bir yerden baktığımda bu kadar gerilmem bile yersizdi. Etrafımdaki dört adam da ölüm makinesiydi. Bu gece her şeyin istediğimiz gibi sonuç bulmasıyla Agamemnon'a ulaşabileceğimiz yolu öğrenmemiz an meselesiydi.

Kızların yanma gidip onlara sarıldım. "Biz çıkınca kapıyı kilitleyip alarmı çalıştırmayı unutmayın. Bizim haricimizdeki kimseye de kapıyı açmayın." Uyarımla birlikte Afra alaycı bir tutumla homurdandı. "Tamam anne."

Evden ayrılıp sürat teknesine bindiğimizde şehir o kadar sessizdi ki aldığım nefesin bile gürültü oluşturduğunu düşünüyordum. Bu yüzden teknenin motoru çalıştığı an, sanki bir günaha girmişiz gibi yüzümü buruşturarak etrafa baktım. Yola koyulduğumuzda oturdum, Barca de tam yanımdaydı. Bana bakıp tebessüm ettiğinde ona aynı şekilde karşılık verdim. "Gergin misin?" diye sorduğundaysa derin bir nefes aldım. "Biraz."

"Merak etme," dedi ve sırtımı sıvazladı. "Biz yanındayız."

"Biliyorum." Yavaşça koluna vurdum. "Gazel ile ne olduğundan tam olarak bahsetmedin. Cidden iyi misin? Nasıl hissediyorsun?" Sorularımla güldü. "İyiyim." Bir an düşünür gibi durdu. "İtiraf etmek gerekirse üzülmedim. Gazel hoş biri ve onunla olacak adam dünya şanslısı, buna eminim. Fakat ben o adam değildim. Olsaydım, önceliğim onun da talep ettiği gibi o olurdu ama benim için daima başka şeyler birinci sırada geliyor, mesela Gemino Gladiis. Bu yüzden doğru olan cidden de başlamadan bitirmemizdi."

Samimiyetini görebiliyordum. "Böyle düşünüyorsan evet, bitmesi en iyi olmuş." Ona baktığımda gerçekten sevebileceği biriyle tanışmasını umuyordum zira Barca tanıdığım en iyi adamlardan biriydi. Gerçekten mutlu olmayı sonuna kadar hak ediyordu. "Bir gün önceliğin haline gelip aklını başından alacak biriyle tanışacağına eminim."

"Umarım," derken gülümsüyordu. "Sen ve Hektor insanı gaza getiriyorsunuz."

Sırıtip hafifçe omzunu dürttüm. "Teşekkürler."

Dakikaların ardından malikâneye yaklaştığımızda karşıma serilen görsele bakakaldım. Kesilen nefesimle binayı inceledim. On yedinci yüzyıldan kalma bir malikâneydi. Bunu araştırmamız sırasında öğrenmiştik. Normalde ev yirmi yıl öncesine kadar terk edilmişti fakat alıcı adı belli

olmayan biri tarafından satın alındıktan sonra eski ihtişamına kavuşmuş gibiydi. Büyük pencerelere göz atıp evde tek bir ışığın dahi yanmadığını fark ettim. Bu saatte herkes uyuyor olmalıydı. Bahçe ışıklarıysa yanık vaziyetteydi. Evle aramızda büyük bir mesafe vardı. Bu yüzden bahçede birilerinin olup olmadığını net bir şekilde bilemiyordum. Tam o anda Atilla yerinden kalkıp çantasından çıkardığı gözlüğe benzeyen şeyi kafasına taktı. Birkaç saniyenin ardından konuştu. “Termal görüntüye göre bahçede on koruma var. Evin içindeyse on dokuz kişi gözükmüyor. Evin içinde ya da dışında güvenlik kamerası yok, uydu sinyal almıyor.”

İlyas saatine baktı. “Roma ekibinin gelmesine on dakika var. Havadan destek sağlayacaklar.”

“Onlar bahçedekileri hallederken biz de içeriye fethederiz. Matteo ve Davina De Luca, Alessio Amato, Mehmet Gündüz. Hepsini bir araya toplamamız gerek. İçlerinden biri bile kaçmamalı. Ona göre sessizce ilerleyelim. Tam bir hayalet olmalıyız.”

Barlas’ın emriyle hepsi başını salladı.

Sürat teknesine yüklediğimiz çantalardan birinin fermuarını açıp içindekileri çıkarmaya başladım. “Giyinsek iyi olur,” dememle hepsi etrafımda toplandı. İlkan’ın bize bıraktığı harita, kimseye görünmeden malikâneye girebilmemizin yoluydu. Bu bir tuzak mıydı? Bizi aslında bir tehlikenin içine mi çekiyordu? Bu sorular yanıtsız ve belirsizdi. Lâkin başka bir seçeneğimiz yoktu. Ayrıca İlkan’ın zihnini çözebildiğim kadarıyla neredeyse emindim ki o malikânenin içine girmemizi istiyordu. Çünkü Agamemnon’u bulmamız ve yok etmemiz asıl arzusuydu. Bu bana malikânenin içinde bizi bekleyen dört değil de beş kişi olabilme ihtimalini düşündürüyordu.

Belki de Agamemnon sandığımızdan daha yakındı.

Botlarımı çıkarıp su geçirmez poşete koydum. İlkan’ın bize sunduğu ipucuyla eve görünmeden girebilmemizin tek bir yolu vardı. O da kapatılmış ve neredeyse unutulmuş sualtı kapısıydı. Kanal sularının yükselmesiyle zaman içinde taş ve yosunla kaplanmış, tamamen göz önünden silinmişti. Bu yüzden dalmamız gerekiyordu. Sadece geçmişe gerçekleştireceğimiz mecazi bir dalış değildi ucunda olduğumuz kıyı. Gerçekten de kanala atlamalıydık.

Dalgıç kıyafetini giydiğimde üzerime yapışmasıyla huzursuzca kıpırdandım. Sonra içinde silahları ve oksijen tüpünü barındıran, su geçirmez

çantalarından birini sırtıma takıp maskemi yüzüme yerleştirdiğimde oksijen tüpünün sesini duydum. Metalik, güven veren bir fısıltıdan ibaretti. Benim gibi hazırlanan diğerlerine baktım. Bütün kararlılığımla derin bir nefes aldığımda korkum geri plana geçmişti. Artık içimde yer edinen tek his, adrenalindi.

Maskemi birkaç dakikalığına indirdim. Çantanın kemerini belime taktığımda Barlas yanıma geldi. Elindeki fenerle denizi işaret ettiğinde şüpheliydi. “Emin misin, Lilith?” Sorusuyla kanalın suyuna baktım. Dalışla birlikte karanlığa gömülecektik. Başımdaki aparata takacağım fener haricinde önümü görmemi sağlayabilecek en ufak bir ışık kırıntısı olmayacaktı. Bunun beni tetikleyeceğini biliyordum fakat başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyordum. Ne olursa olsun, kendimi suya bırakacaktım. “Eminim,” derken sesim o kadar kararlıydı ki bir an kendimi bile cesaretimle şaşırttım. Barlas çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladı. İfadesi ve bakışları, işte bu aradığım asıl cesaretti. “Tam arkanda olacağım.”

Tebessüm edip gergin atmosferi dağıtmak adına mırıldandım. “Manzaranın keyfini çıkar,” dememle güldüğünde önüme serilen bu güzelliğin zihnimdeki etkisiyle rahatlardım. “Çıkaracağıma emin olabilirsin güzelim.”

Herkesin hazır olmasıyla tekrar maskemi taktım. Uzak ama ulaşılabilir duran malikâneye baktım ve kendimi suya bıraktım. İlk temas bir tokat gibiydi. Soğuk su bedenimi kesti. Vücudum titrediğinde kapadığım gözlerimi aralayarak önüme baktım. Başımdaki ışığın huzmesi etrafımda bükülerek solgun bir aydınlık yarattı. Kalbim, karanlığın içinde yankılanan tek sestti. Suyun içindeyken sisle kaplanmış bir uçurum kenarındaymışım gibi hissediyordum. Ayaklarımın altında ne olduğunu göremiyordum zira karanlık beni yutmuştu. Göğsümdeki sıkışmayla o kadar hızlı nefes alıp vermeye başladım ki bir an gözüm karardı. Yanıma ilişen ışığı gördüm. Barlas dibimdeydi. Bana endişeyle bakarken yanımda duruyordu. Uzanıp elimi tuttuğunda derin bir nefes aldım. Varlığı bana can simidi oldu. Onunlayken biliyordum ki karanlığa rağmen güvendedim.

Başımı sallayıp iyi olduğumu anlamasını istedim. Elini bırakıp ilerlemeye başladığımda yanımdan geldi. Soğuk, tenimin altına kadar işliyordu. Bacaklarımı çırparak hızımı koruyup kendimi gerektiğinden fazla yormamaya çalıştım. Önden ilerleyen Barca ve İlyas’ı takip ediyordum. Barlas’ın bakışlarını zaman zaman üzerimde hissediyordum. Geçen

dakikalarda kollarım ağrımaya başlarken karanlığın beni sıkıca saran bir yorgan misali bunalmasıyla daha şiddetli nefesler verdim.

İlyas ve Barca hızlarını düşürdüklerinde bulanık suyun içinde bir şey gördüm. Büyük, suyun altında çürümeye terk edilmiş, etrafını yosunlar sarmış demirden bir kapıydı bu. İlyas ile Barca kapıyı kaplayan yosunları sökmeye başladıklarında bekledim. Saniyeler içinde kapı daha görünür bir hal aldı. Atilla yanımdan yüzerek geçti ve hazırda beklettiği aletle kapının kilidini saniyeler içinde kırdı. İlyas ile Barca kapıyı kendilerine doğru çekip araladılar. Açılan kapıyla geniş, silindir bir boru belirdi. Karanlık daha şiddetli bir hale gelmişti. Barlas'ın elini belimde hissettim. Bana bakıp önden gittiğinde, lider olarak adamlarından önce kendini öne sürerek herhangi bir tehlikeye karşı onları korumaya çalışıyordu. Gözden kaybolup onu boğduğuna emin olduğum borunun içinden geçtiğinde kalbim kasıldı. Atilla, Barlas'ın arkasından gitti. İlyas bana dönüp başıyla işaret verdiğinde sıranın bende olduğunu anladım.

Boruya doğru yüzüp kendimi içeriye attığımda ilerlemeye devam ettim. Yukarıya doğru bir kıvrım olduğunu gördüğümde ayaklarımı daha hızlı çırpım. Bedenimi yukarıya atıp yüzmeye devam ettim ve kısa bir sürenin ardından sudan çıktım. Yüzümdeki maskeyi geriye itip havayı içime çektim. Etrafıma göz attığımda karanlık bir kuyudaydım ve bu seferki zihnimdeki mecazi kuyu değil, son derece gerçektir.

“Lilith,” diyen Barlas'ı işittim. “İyi misin?”

Yüzüme doğrultulan fenerle bir an gözlerim yandı. “Evet,” dediğimde sudan biri daha çıktı. Barca olduğunu seçebildiğimde Barlas'ın yanına yüzdüm. “Herkes tamam mı?” Sorusuyla sudan biri daha çıktı ve ekip tamamlandı. Barlas elindeki feneri köşeye doğrulttu. “Merdivenlerden çıkacağız.” Sözleriyle demir basamakları fark ettim. Başımı geriye atıp kuyunun yüksekliğini hesaplamaya çalıştım ama başarılı olamadım.

Tekrar Barlas önden, Atilla onun arkasından gitti. Beni her koşulda ortalarına aldıklarını fark etmek, kalbimin ısınmasını sağladı. Titreyen bedenimle merdiveni çıkmaya başladığımda volkan misali içimde patlayan adrenalinimle ne karanlığı ne de başka bir şeyi gözüm gördü. Önümdeki Atilla durduğunda ben de durdum ve demir basamaklara sıkıca tutundum. Başımı geriye atıp Barlas'a baktığımda kapatılmış kuyuyu açmaya çalıştığını gördüm. Aşağıya bakmak gibi bir gafflette bulunduğumda lanet ettim. Oldukça yukarıdaydım. Basamaklara daha sıkı

sarılırken bedenimdeki titreme arttı. Sakin kalmayı deneyerek derin bir nefes aldım. Bir ses işittikten sonra Atilla'nın ilerlediğini fark ettim. Yol açıldığında tekrar tırmanmaya başladım.

Kuyudan çıkmamla iki güçlü el belimi sardı. Barlas beni tuttuğu gibi kaldırdı. Yere bıraktığında bir mahzende olduğumuzu gördüm. Herkes kuyudan çıktığında üzerimdekilerden kurtulmaya başladım. Yere bıraktığım çantayı açıp içinden postallarımı çıkardım ve ayağıma geçirdim. Barlas'ın verdiği küçük hançeri postalımın içine sakladıktan sonra saçlarımı yüzümden iterek doğruldum. Bacağıma sardığım kılıfın içine Barlas'ın uzattığı silahı yerleştirdiğimde onu kullanmamayı umdum. Göz korkutmak için yine de varlığına ihtiyacım vardı.

Herkes hazır olduğunda Barlas emir verdi. "Kimse planın dışına çıkmayacak," dediğinde başımı salladım. İlyas saatine baktı. "Roma timinin malikânenin hava sahasına girmesine son üç dakika."

"Başlıyoruz," dememle hepsi çenesini eğdi. Mahzenin içinde ilerleyip yolumuzu bulmaya çalıştık. Kapıdan geçip şarap şişeleriyle dolu bir odanın içine girdik. Yoğun kokuların altında ilerleyip soğuk taşların arasından süzülerek bir başka kapıya ulaştık. Diğer dörtlü fenerleri kapatıp karanlığı kendilerine dost ettiklerinde onlara uymaktan başka bir çarem yoktu.

"Merak etme," diyen Barca'nın fısıltısıyla soluk verdim. Korkuma karşılık beni teselli ve motive etmeye çalıştığını anladığımda burnumun direği sızladı. "Biz yanındayız. Tek başına değilsin."

Kapıdan geçip dar bir koridora ulaştığımızda sessizlik içindeydik. Barlas elinde tuttuğu hançerini sıkıca kavramış önden giderken koridorun sonunda bir karartı seçtim. O da aynı şeyi görmüş olacaktı ki elini kaldırarak işaret verdi. Karanlığın içinde bir gölge gibi süzülerek ilerledi. Onun ardından bakarken endişeden gerim gerim gerilmiştim. Sevdiğim adam çevik bir hareketle atakta bulunduğunda ben daha ne olduğunu anlamadan korumalardan birini etkisiz hale getirmiş, boğazına sapladığı hançeriyle korumaya ölümün geldiğini fark edecek zaman dahi bırakmamıştı.

İlerlemeye devam ettik.

İlk katın holüne çıktığımızda merdivenlerin önünde nöbet tutan iki korumayı fark ettim. Barca ve İlyas birbirlerine işaret verip sahneye çıktılar. Onları iş üstünde izlemek beni şoka sokmuştu. Hepsi o kadar hızlı,

çevik ve ölümcüldü ki nefesim kesilmişti. Abartı hareketlere kaçmıyorlar, zarafetle saldınyorlardı.

Barca ve İlyas tepelerine çöktükleri iki korumayı yolumuzdan çektiklerinde merdivenleri tırmanmaya başladık. Merdivenlerin başında beliren adamları fark ettiğimde tek değildim. Barlas elindeki iki hançeri hızla iki adamın göğsüne savurduğunda acı dolu nidalar evin içinde yankı buldu. Atilla bir tane korumanın üstüne atlayıp adamın boynunu kırdığında hesaplamarıma göre evin içindeki on dokuz kişiden altı tanesi korumaydı. En azından şimdilik.

Geriye baktığımda ortaya çıkan üç korumayla dövüş içinde olan İlyas ve Barca'nın onları tek tek indirdiğini fark ettim. Dokuz koruma, geriye on kişi kalmıştı. Barlas önünde beliren korumanın burnunu kırıp ardından adamı korkuluklardan aşağı attı. Ayak seslerini işitmemle zamanımızın daraldığını ve fazla gürültü yarattığımızı anladım. Zihnimden evin krokisini geçirdim. Üçüncü kat yatak odalarının olduğu yerd.

Fırlayıp koşmaya başladım.

Barlas tam arkamdan gelirken ikinci katın holüne adım attım. Üzerime adayan gölgeyle sarsıldım. Kollarını bana dolayan korumayla dizine bir tekme savurdum. Acıyla yakarması üzerine Barlas adamı üzerimden çekip aldı ve onu iki hamlede yere yatırıp hançeriyle deşti.

Tam o anda bir ses işittik. Yaklaşan helikopterin yarattığı gürültüyle eşzamanlı bir kaos baş gösterdi. Arkama baktığımda geniş pencerelerden dışarısını gördüm. Helikopterden süzülen adamların açtığı ateşe karşılık vermeye çalışan korumalar birer birer yere düşerken işittiğim bağırsılla önüme döndüm.

Barlas üçüncü kata çıkan merdivenlerin ortasındaydı. Merdivenlerden yuvarlanan korumayla yana çekildiğimde zemine çakulmasını izledim. Hareketsiz bir şekilde yerde yatan adamın boynuna hançerini geçiren Barca, yanımdan geçip basamakları tırmandı. Barlas'a baktım ve başka bir korumayı korkuluklara dayadığını fark ettim. Onun işini de saniyeler içinde bitirdiğinde aralarından geçtim ve üçüncü kata koştum. Ev halkının uyanacağına emindim. Öyle ki saniyelerle yarıştığımızı düşünüyör, hiri dahi kaçarsa sinir krizi geçirebileceğimi biliyordum. Gerçi Roma ekibinin evi çevrelediğine emindim.

Holde beni bekleyen iki korumayla duraksadım. İçlerinden biri belinden çıkardığı silahı bana doğrulttuğunda yanımdan bir şey geçti ve ufak

bir rüzgâr yarattı. Korumanın bileğine saplanan hançerle silah zemine çakıldığında Barlas'a baktım. Düştüğüm tehlikeyle burnundan soluyarak bana silah kaldıran adamın üstüne atladı. Soldan bir hamle sezdiğimde oraya döndüm. Bana yumruk atmak üzere olan korumanın bileğini yakaladım ve gövdesine kendi yumruğumu geçirdim. Kasıklarına savurduğum dizimle iki büklüm olmasını sağlayıp bir yumruk da çenesine attım. Yere yığılıp acıyla kıvrandığında burnuna postalımı indirip bayılmasını sağladım. Sağıma baktığımda Barlas bana silah doğrultan korumayı ayağının dibine sermişti.

Solumda kalan koridorun ilk kapısının açılmasıyla silahımı kınından çıkardım ve doğrulttum. Uyku mahmuru bir ifadeyle saçlarını karıştıran adam bizi fark ettiğinde biri zamanı durdurmuş gibi kalakaldı. Kesilen nefesine korkuyla büyüyen gözleri eşlik etti. "Günaydın, Gediz," dediğimde bir titreme bedeninden akıp gitti. Barlas bütün öfkesiyle ona doğru yürümeye başladığında ölümcül bir tınıda homurdandı. "Uyanma vakti gelmişti."

Evet, vakit gelmişti.

Hatta geç bile kalınmıştı.

KOD ADI: AİLE SAADETİ

“Dört duvardan ev olmaz, içinde mutlu insanlar yoksa.”

Karşımdaki tabloya bakarken ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Sanırım içim uyuşmuştu. Gördüğüm görsel bende hiçbir şey uyandırmıyordu. Sadece çözmek istediğim parçalardan ibaretlerdi. Onları birleştirmek, içlerini açmak ve zihinlerinden geçenleri bilmek tek arzumdu.

Evin etrafı ablukaya alınmıştı ve bütün korumalar etkisiz hale getirilmişti. Roma ekibi evin etrafına konumlanmış, herhangi bir saldırı ya da davetsiz misafire karşı tetikte bekliyordu. Bizse malikânenin üçüncü katındaki kütüphanedeydik. Geniş bir alandı. Ağzına kadar kitap kaynıyordu. Odanın ortasında bir oturma grubu vardı. Karşımdaki kanepede oturan insanlara baktım. En soldan başlayarak dörtlüyü süzdüm. Mehmet Gündüz; sindiği noktadan hesaplayıcı bakışlarla bizi inceliyor, bir sonraki adımını ölçüp biçmeyi dener gibi dikkade ortamı gözlüyordu. Atlındaki pijamanın çizgilerine parmaklarını sürtüyor, gerginliğini belli ediyordu. Barca onu yataktan çıkardığında neye uğradığını şaşırmıştı. Uykusu o kadar ağırdı ki belki de en gafil avlanan o olmuştu.

Hemen onun yanında oturan adama baktım. Alessio Amato burnundan soluyordu. Çatık kaşlarıyla hepimizi öldürmek ister gibi bir ifade içindeydi. Model fiziğine sahip yakışıklı bir adamdı. Altındaki siyah iç çamaşırı ve üstündeki tişörtüyle fazla zararsız gözükme bakışları beni gerebilirdi.

Alessio'nun yanındaki kadına döndüm. Davina De Luca titriyordu. Kesik nefesleri, sessizlikte yankı bulan belki de tek gürültüydü. Kocaman olmuş gözleriyle bir bana, bir Barlas'a bakarken sıkıca bedenine doladığı sabahlığının kuşağıyla oynuyordu. Gediz'le Alessio arasında sıkışmıştı ıkat şikâyetçi değil gibiydi zira ikisinden birinin ardına saklanmak ve ılan çıkmamak istediğine yemin edebilirdim.

Ve gözlerim kanepenin sonunda oturan kişiyi buldu. Gediz Girir, yani Matteo De Luca üzerindeki tişörtü çıkarmış hâlâ kanayan burnuna kumaşı bastırıyordu. Barlas'ın elinden onu alamayacağımıza neredeyse emindim. Gediz'in üstüne atladığı gibi adamı haşat etmeden rahat duramayan sevgilim, eski arkadaşının yüzünü yeniden dekore etmişti.

Ve biliyordum ki Barlas'ın odanın içinde volta atarken tek düşünebildiği daha fazlasını yapabilmektir. Gediz'i öldürmek istiyordu. Bakışları ne zaman Davina'ya kaysa kontrolünü kaybedeceğini düşünmemi sağlayan histerik bir tavır içine giriyordu ve göğsündeki yarasının sızladığını düşünmemi sağlayan bir gerginlikle nefes alıp veriyordu.

Bakışlarımı Gediz'in yeşil gözleriyle buluşturdum. "Neden yaptın bunu?" diye sorduğumda aylardır cevabını öğrenmek istediğim soruyu sonunda dile getirdim. "Niye tıktın beni o hastaneye?"

Derin bir nefes alan adam, kaçamak bakışlarını aynı kanepeyi paylaştığı kişilere çevirdi. Onlara attığı üstünlük bakişın ardından gözlerini benimle buluşturduğunda bir an cevap vermeyeceğini düşündüm ama beni yanılttı. "Seni korumaya çalışıyordum," dediğinde Barlas öfkeyle homurdanıp tekrar Gediz'in üstüne atlamaya kalktı. Araya girip ellerimi göğsüne yerleştirdiğimdeyse kesik bir soluk vererek bana baktı. Kara gözlerinin içindeki mahşer alanına karşı sessizce yalvardım. Önce öğrenmeli, duymalıydık. Hafifçe çenesini eğip geri çekildi. Bana tanıdığı alanla konuşma kısmını üstlendim ve Gediz'e döndüm. "Korumak mı?" diye sorduğumda anlamak istedim. "Neyden? Kimden?"

"Babamdan."

Davina, Matteo'nun kolunu kavradığında susmasını ister gibi baktı ona. Aralarındaki ilişkiyi anlamadım zira Davina'yı bulduğumuz yatak Alessio'ya aitti. İkisini sarmaş dolaş uyurlarken rahatsız edip buraya kadar getirmiştik.

Gediz, Davina'yı görmezden gelip bana döndü.

"Seni de Hektor'u da babamdan korumaya çalışıyordum," dediğinde göğsümdeki ağırlığın beni dibe çekmesine izin vermeden karşılık verdim. "Baban," derken tahminim bir gerçektir. "Agamemnon."

Başını salladı. "Evet."

"Kapa çeneni," diyen Alessio'yla, Arilla onun tepesinde bitip uyardı. "Asıl sen kapa çeneni. Bir kez daha konuştuğunu duyarsam bedelini ya-
nındaki güzellik öder."

Tehdidiyle Davina ütrediginde Alessio sıkıdığı dişleri ve yumruklarıyla Arilla'ya baktı. Arilla'nın Davina'ya bir şey yapacağını sanmıyor, yine de bozuntuya vermiyordum çünkü her şeyi bilmek istiyordum. Kimsenin buna engel olmasına katlanamayacağımı biliyordum.

Gediz'e bakıp adeta emrettim. "En baştan anlat."

Burnundan tişörtünü çekip derin bir nefes aldı. "Agamemnon," de-
yip bir bana bir Barlas'a baktı. "Siz onu bu isimle tanıyorsunuz. Benim
tanıdığım ismiyse Marcello." Liste gözümün önüne geldiğinde kalbim
tekledi. "Marcello Mancini."

Davina, Gediz'e hayretle bakıp ağzını kapattığında bileğindeki ısıltı-
la kaskatı kesildim. Gözümü alan yeşil taşlar, içime kızgın bir şişin saplan-
masına neden oldu. Gözümün önü kararıp öfkem beni ele geçirdiğinde
her şeyi boş vererek öne atıldım ve Davina'nın bileğini kavradım. Ona
bakarken bana sunduğu şiddetli korkuyu umursamadan sıkıdığım dişleri-
min arasından tıslarcasına sordum. "Bilekliğim neden sende?"

Barlas'ın bana Tayland'dan getirdiği zümrüt bileklik ondaydı. Akıl
hastanesine yatırıldığımda benden alınan bilekliği takıyordu. Gediz araya
girmek ister gibi uzandığında onu itirip bağarmadan duramadım. "Bi-
leklğim neden onda?" Nefret ve öfkeyle baktım Gediz'e. "Benden aldığın
bileklik. Kolyem nerede?" Gözlerimi Davina'ya çevirdiğimde kayıpların
kopuşunu biliyordum. "Yoksa o da mı sende?"

"Ha-hayır." Davina uzanıp hızla bilekliği çözdü ve bana verdi. "Sade-
ce bu bendeydi. Yemin ederim kolye falan yok." Bilekliğimi kapıp geriye
çekildiğinde Gediz elini Davina'nın dizine koydu. Ona her şey yolunda
dercesine bakışında bilekliğimi daha sıkı kavradım. "Neden bilekliğim
sendeydi ve kolyem nerede?"

"Anlatacağım," dedi Gediz bana bakıp kanepenin ucuna kayarak
Davina'yı bir nevi arkasına aldığı anda. Aralarındaki dinamiği anlamamak
aldımı kanıtlarken sakin kalmaya çalıştım. Bilekliğimi daha sıkı kavrayıp
kollarımı göğsümün önünde birleştirdim ve dinlediğimi belli ettim. Ge-
diz kaldığı yerden devam etti. "Marcello Mancini, beni evlat edindiğinde
dokuz yaşındaydım."

Cümlesi havada asılı kaldı.

Dudaklarından süzülen itiraf, içime bir taş gibi düştü.

“Marcello yalnız bir adamdı. Hiç evlenmemişti. Kendini sanatıyla meşgul eden, Vatikan’da görev alan, seçkin ve saygın bir adamdı. En azından herkese gösterdiği kimliği buydu. Zengin bir hayırseverin beni evlat edindiğini düşünüyordum. Sonra maskesini çıkardı ve ben gerçek yüzünü gördüm. Marcello yani Agamemnon, bana bir evlat gibi davrandı ama onun için aynı zamanda bir oyuncaktım.”

Davina’nın gözlerinin dolduğunu gördüm.

Gediz başını eğip bir noktaya odaklanarak konuşmaya devam etti. “Evin kuralları vardı. Onunla ilgilenmek zorundaydım. Onunla vakit geçirmek zorundaydım. Hiçbir şeye hayır diyemez, ağzını açıp bir şeyi yapamayacağını söyleyemezdin. Söylersen cezalandınılırdın. Sana pahalı hediyeler alır, son moda kıyafetler giymeni sağlardı ama kendine dair bir düşünce oluşturduğunda seni yine cezalandırırdı. Onun için her şey, kendi yarattığı disipline bağlıydı. Küçükken beni kendince, kendi şekliyle sevdiğini zannederdim ama büyüdükçe anladım ki babamın akıl sağlığı yokmuş.”

İç geçirip yanındaki kıza, yani karısına baktı. Davina yanağından süzülen yaşla ona tebessüm ederken, Gediz uzanıp elini tuttu. “Beni evlat edinmesinden iki ay sonra Davina’yı evlat edindi.”

Duyduğum şeyle irkildim.

Ve yalnız değildim.

Odadaki herkes Davina ve Matteo’ya bakıyordu.

“O lüks ama karanlık evde, Davina benim ışığım oldu. Sahip olduğum tek arkadaş, sırdaştı. Babam ona benden daha iyi davranıyordu ama Davina da bir oyuncaktı. Babamın giydirdiği, süslediği, hediyelere boğduğu, karşılığında bir şeyler talep ettiği bir oyuncaktı. Davina ve beni yan yana görmek onu mutlu ediyorsa yan yana durmak zorundaydık. İki adım uzaklaşamazdık zira bizi izlemek isterdi. Bir tablo gibi.”

“Tablo,” diye fısıldadı Davina. “Bizim tablolarımızı yapardı. Hem de sürekli.”

Gediz, Davina’nın elini okşadıktan sonra bana baktı. “Eve gelen üçüncü kişi İlkan’dı.” Sözleriyle göğsümde koca bir delik açıldı. “Bizden yaşça büyüktü. Eve geldiğinde hasta gibiydi. Uzun bir süre odasından

çıkamamıştı. Onun için sürekli doktorlar gidip gelmişti eve.” Çünkü Agamemnon, İlkan’ı hayatta tutmuş ve iyileştirmişti. “Marcello onu eve getirdiğinde bize artık bir abimiz olduğunu söylemişti. İlk zamanlar İlkan’dan korkmuş, kaçmıştık. Bizimle konuşmaya çalışırdı ama onu anlamıyor gibi davranırdık. İtalyanca bilmiyordu ama Marcello bize Türkçe öğretmişti. Bu yüzden istesek konuşabilirdik.” Davina’nın elini bırakıp burnunu sildi. “Marcello, İlkan’a daha farklı davranıyordu. Ona karşı hem daha sertti hem de daha anlayışlı. İki katı ceza çektirir ama iki katı ödüllendirirdi.”

Duyduklarım karşısında aklımın bütün sınırları parçalara ayrıldı. Gediz’in anlattıkları bana ağır geliyordu zira gözümün önünde canlanan o çocuklara karşı hüznün hissetmemem imkânsızdı. Marcello yani Agamemnon denen ruh hastasının ne kadar büyük bir psikopat olduğunu daha iyi anlıyor, bu gerçeğin altında eziliyordum. Adam resmen kimsesiz çocuklardan bir yuva kurmuş ve o yuvayı bir işkence merkezi haline getirmişti.

“Bir gün Davina’yla oyun oynarken bir vazo devirdik. Parçalara ayrıldı. Akşam babamız eve gelip vazonun yerinde olmadığını gördüğünde bize vazoyu kimin kırdığını sordu. Korkudan ağzımızı açamadık. En sonunda öne çıkma gereği duydum çünkü Davina’nın canının yanmasını istemedim. Sadece ben cezalandırılısam da olur diye düşündüm. Ama İlkan bana fırsat vermeden vazoyu kıran kişinin kendisi olduğunu söyledi. Bizi korudu,” derken sesi kısılmıştı. “Babam da onu üç gün boyunca bir odaya kapattı. Disipline ihtiyacı olduğunu söylemişti bana ve Davina’ya.”

Boğazım düğümlendi.

Odada ölüm sessizliği vardı.

“İlkan odadan çıktığında onun yanına giderek teşekkür ettik. Bana bakıp güldü.” Gediz kafasını kaldırıp bir bana, bir Barlas’a baktı. “Bana sorun olmadığını, geldiği yerde de iki tane küçük afacanla uğraştığını ve nasıl abi olunacağını bildiğini söyledi.”

Gözlerimin yandığını hissettim. Göğsümdeki sızı tahammül edilemez bir hal alırken İlkan’ın yüzü gözümün önüne geldi. Binlerce duygu içime iğne gibi battı. Baş edemediğim bu sözlerle ateşin içine düştüm.

“O günden sonra o soğuk ve karanlık evde üç kişi olduk ama uzun sürmedi.” Gediz’in sözleriyle ona dikkat kesildiğimde cümlesinin devamı

içimi kaldırdı. “İlkan’ın gelişinin sekizinci ayında eve bir kişi daha geldi. Milena sonuncumuzdu.”

Milena.

Davina’nın dairesindeki fotoğraflar aklıma geldi. Düğün gününde bir kadınla çektiirdiği fotoğrafı hatırladım. İki kadın birbirlerine sıkıca sarılmıştı. Bir arkadaştan daha öte gibiydiler. Anlaşılan bir noktada kardeştiler. Milena’nın yüzünü aklıma getirdim. Beyaz tenli, siyah saçlıydı. Omzundaki yıldız dövmesini anımsadım.

“Milena eve geldiğinde on beş yaşındaydı. İlkan ile aralarında bir yaş vardı. Bu yüzden nasıl biz Davina ile birbirimize ışık olduysak, Milena ve İlkan arasında da özel bir bağ gelişti,” diyen Gediz’in sözleriyle Davina’nın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Gediz buruk bir tebessümle anlatmaya devam etti. “Milena daha farklıydı bizden. Marcello’nun kurallarına göre oynar, akıllıca davranırdı. Sanırım sadece iki kez cezalandırılmıştı. Biri benim, biri de İlkan yüzündendi. Her şeye rağmen o kadar hayat doluydu ki,” demesiyle Davina’nın gözyaşları hızlandı. “Evin içindeki güneşti. Hepimizi ısıtırdı. Öyle ki bir noktada babamın bile kalbine dokunmuştu.”

Tahminlerimin çok daha ötesinde gelişmeye başlayan hikâyeyle, Gediz’in söylediği her şeyi zihnimdeki boşluklara yerleştirerek sonunda resmin bütününe görebilmeye başladım.

“Milena muazzam bir ressamdı. Bu konuda babam ona tapardı. Birlikte saatlerce resim çizerler, boya karıştırırlar, sanatla uğraşırlardı. Ortak bir noktaya sahiptiler.”

“Aile Saadeti tablosu ona aitti,” diye fısıldadım. “Agamemnon isimli tablo Milena’nındı.”

Gediz başını salladı. “Tablolarını bu isimle imzalardı. Küçükken Agamemnon duyduğumuz bir isim değildi. Fakat Milena biliyordu. Marcello ona geçmişini anlatmıştı. Hiçbirimize anlatmadığı o geçmiş, Milena’ya anlatmıştı. Sanırım babam hep kusursuz bir oyuncak istemişti ve onun için Milena tam anlamıyla kusursuzdu.”

Milena’nın çizdiği tablo aklıma düştü. O resimdeki çocuklar Matteo ve Davina’ydı. Marcello’yu da eserine işlemişti ama İlkan’ı ve kendisini uzak tutmuş, o kasvetli tabloya dahil etmemişti. Belki de bu, Marcello’nun ona anlattığı bir anının eseri ydi. Milena’ya öncesini, o ve

İlkan aileye dahil olmadan her şeyin nasıl olduğunu söylemişti. Belki de bu yüzden tablodaki çocuklar, Milena eve geldiğindeki yaşlarından daha küçükken resmedilmişlerdi. Aniden Milena'nın başka ne gibi eserleri olduğunu ve onların nerede tutulduğunu merak ettim.

"Benito'nun öğrencisi Milena'ydı."

Gediz arkasına yaslandı. "Benito bizim vaftiz babamızdı. Arada eve gelir, Milena'ya dersler verirdi. Bizimle görüşürdü. Marcello ile köklü bir arkadaşlıkları vardı." Kasıldığında yan gözle Davina'ya baktı. "Bir kere sinde Marcello, Davina'ya pembe bir elbise giydirmeye çalışıp kısa şeyler giymekten hoşlanmamasına rağmen onu zorlayınca, Davina *hayır* demişti. Bunun yüzünden dayak yediğindeyse Benito öylece durup izlemişti. Çok sonra defterinde görmüştüm. Davina'nın o haldeki eskizleri vardı sayfalarında."

Alessio, İtalyanca küfrettiğinde öfkesi çarpıcıydı. Davina'ysa olduğu yerde küçülüp kollarını kendine dolamıştı. Anlamak isteyerek sordum. "Davina ile kardeş gibi büyüdünüz ama Davina ile evlendiniz. Niye?"

"Büyüdükçe kontrol edilmesi daha zor hale geliyorduk. Marcello'nun manipülasyonlarını ve nasıl bir adam olduğunu daha iyi görüyorduk. Bu yüzden gözü hep üzerimizdeydi. Davina ve ben on dokuz yaşına bastığımızda bir akşam aniden babam bir karar aldığını söyledi. Davina ile beni evlendirmek istiyordu. Bunun tek nedeni de gözünün önünde kalmaya devam etmemizdi çünkü arkadaşlar edinmeye başlamıştık. Bizi kızlarla ve erkeklerle görüyordu. Bu onu korkutmuştu."

Davina'nın gözleri Alessio'ya kaydı.

"Davina da ben de bunu istemedik. Sonra babam o zaman Davina'yı Benito'yla evlendireceğini söyledi." Gediz'in bütün bedeni kasılmış, bunun delikleri öfkeyle genişlemişti. Davina titreyen sesiyle mırıldandı. "Ben tanıştığımız günden beri Alessio'ya âşıkum." Gözlerini benimkilerle buluşturdu ve içindeki acıyı yüzüme vurdu. "Ondan başkasıyla nefes alamazdım. Hele Benito." Midesi bulanmış gibi ekşitti yüzünü. "Ölürdüm daha iyi."

"Bu yüzden Davina ile evlenmeyi kabul ettik," dedi Gediz. "Bu sayede Marcello istediğine ulaşacaktı ama bir noktada biz de rahatlayabilecektik."

Anlayabiliyordum. Davina kâğıt üzerinde Matteo De Luca'nın karısıydı ama aslında âşık olduğu adamla birlikteydi. Bakışlarımı Alessio'ya

çevirdim. “Benito’yu öldüren sendin,” dememle gülümseyerek baktı bana. “Evet, bendim.” Siniri dalga dalga yayılıyordu. “O piçi daha fazla acı çektirerek öldüremediğim için çok pişmanım. Yine de son gördüğün kişinin ben olmamdan, içtiği zehirle kıvranıp can verirken ona Davina’yı ne kadar sevdiğimden ve Davina’nın her gece nasıl benimle aynı yatakta uyduğundan bahsederken aldığım haz paha biçilemezdi.”

“İlkan’ın elçisi sensin,” dedi Barlas.

Bunun üzerine Alessio ona baktı. “Benim,” dedikten sonra Mehmet’i dürttü. “Bazen de oydu.” Alayla ekledi. “Hangimizin programı müsaitse. Gerçi itiraf etmeliyim, ben daha çok kas gücüydim. Bizi sekiz aylık bir gecikmeye uğrattığınız için Mehmet bazı düzenlemeler yapmak zorunda kaldı.”

Marcus, Mehmet’i ve Ajello ise Alessio’yu temsil ediyor olmalıydı.

“Gecikmenin nedeni Gediz’di,” diye isyan ettim. “Ben anlamıyorum, kendi aranızda takımlara mı bölünmüştünüz yani? Biriniz beni akıl hastanesine kapatıp Barlas’ı da yapay bir komaya sokarken, diğerleriniz İlkan’ın emirlerini mi takip ediyordu?”

Çok fazla soru.

Çok fazla karmaşa.

Düzenlenmesi gereken birçok parça.

“Davina ile düğünümüzden bir süre sonra çok kötü bir şey oldu,” diyen Gediz’in benim sorumdan alakasız bir şeye cevap verdiğini düşünerek sinirlendim. “Size Marcello’nun Milena’ya bizlerden daha ayrı bir düşkünlüğü olduğunu söylemiştim. Ama Milena’ya düşkün olan tek kişi babamız değildi. İlkan, Milena’ya âşıktı.”

İlkan’ın bana gönderdiği, içinde Milena’ya Mektuplar kitabından bir alıntı olan ilk zarfı hatırladım. *Ah Milena... Ne kadar şanslı olduğunu bir bilsen, senin kadar sevilemeden ölüp gideceğim.* Milena. İlkan.

Gediz yüzüne yansıyan acıyla konuştuğunda sesi titredi. “Milena yirmi üç yaşındayken intihar etti.” Açık kalan ağzıma kasılan kalbim eşlik etti. “Yani dışarıdan intihar gibi duruyordu ama İlkan buna inanmadı. Marcello’nun Milena’ya zarar verdiğini düşünüyordu.”

Senin için bir yıldız dövmesi yaptırmıştım. Koluma işletmiştim onu.

Hayır, o dövme benim için değildi, Milena içindi. Yirmi üç yaşında ölen Milena için. İlkan’ın beni bulduğu yaşım olan yirmi üç aklıma

geldiğinde gerildim. Her şey birbiriyle iç içe geçmişti. Kaos bambaşka bir boyuttaydı ve bu hikâyenin birden çok anlatıcısı olmalıydı.

"Marcello, bebeklerini paylaşmazdı," diye fısıldadı Davina ağlamaya devam ederek. Bunun üzerine Gediz konuşmaya devam etti. "Milena'nın ölümüyle her şey değişti. İlkan, babam bakmadığı zamanlarda ona nefret kusuyor, ne zaman babamın yanında olsa hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu."

"Fakat arka planda bir şeyler karıştırdığını biliyor, anlıyorduk."

Davina'nın sözleriyle Gediz başını salladı. "İlkan, Milena'nın ölümüyle bambaşka biri haline dönmüştü. Canı o kadar yanıyordu ki yüzüne baktığın an, nasıl bir ateşin içinde kavrulduğunu görebiliyordun."

"İlkan kontrolünü yitirmeye başladığında babam onu kapı dışarı etti," diyen Davina'ya baktım. "Aralarında ne geçti bilmiyorum ama bir gece şiddetli bir kavgaya tutuştular ve ondan sonra bütün ipler koptu. Kısa bir süre sonra da bana ayrı bir ev tuttu. Çocukluk evimizi kapattı. Oraya gitmemizi yasakladı." Gediz söze dahil oldu. "Ve beni Gemino Gladiis'in içine sızmak üzere görevlendirdi. Bir gün beni yanına çekip, Gemino Gladiis'i anlatarak örgüte seçilmiş olarak sızmam gerektiğini söylemişti."

"Ona örgütle ilgili haber taşıdın mı?" diye sordu Barlas.

Gediz, bir zamanlar arkadaşı olan adama baktığında çekingen bir tavır içindeydi. "Bazen," diye itiraf etmesiyle eski takım üyelerinin hepsi gerildi. "İçeriden bilgi değil de daha çok seninle ve örgütteki eski tanıdıklarla ilgili gelişmeleri duymak isterdi. Hepinizin ondan uzak durduğunuzu teyit etmek istiyor gibiydi."

Agamemnon'un zihnindeki analizi karman çorman oldu.

Kendisi ruh sağlığı bozuk bir adamdı. Sevdigi kadını kaybettikten sonra tamamen delirmişti. İtalya'ya kaçmış, burada kendine bir düzen kurmuş, bir örgüte üye olmuştu. Aynı zamanda kendine oldukça hastalıklı ve yanlış bir aile kurmuştu. Belki de sevdiği kadından sonra başka biriyle olmak istememiş ama yine de bir yuva hasreti içine girerek, evcilik oynayabileceği çocukları sahiplenip onları mahvetmişti.

Ayrıca artık İlkan da aklımda daha karışık bir bölgedeydi. Onun bize anlattıkları ve gerçek arasındaki çizginin büyük bir kandırmaca üzerine kurulu olduğunu anlayabiliyordum. İçimdeki ses söylüyor, beni dürtüyordu. İlkan, kendi intikamını almak ya da bizim intikamımızı

alabilmemizi sağlamak adına her şeyi başlatmamıştı. Hayır, bunun ucu Milena'ya dokunuyordu.

Gediz aklımdan geçenleri duymuş gibi anlatmaya devam etti. "İlkan'ı yedi yıl sonra gördüğümde bir boklar döndüğünü anlamışım. Babamı arayıp ona bundan bahsettiğimde," demesiyle bana ardından Barlas'a baktı. "Bana sizi anlattı. Geçmişte yaşananları, sizlere yaptıklarından bahsetti. O zamana kadar bilmiyordum."

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım zira aklıma akın eden marşede, yankılanan çığlıklar saklıydı. Bir adam, bunca çocuğun ruhunu öldürmeyi nasıl başarmış olabilirdi?

"Babam gözümü açık tutmamı, İlkan'ın bir şeyler karıştırdığını söyledi. Savcı Onur Atabay kimliğiyle hayatınıza dahil olmasının mutlaka Marcello'ya, yani Agamemnon'a dokunacak bir ucu vardı. Bu yüzden onu izlemeye başladım. Karşısına dikilip neyin peşinde olduğumu sordum. Bana karışmamamı söyledi. Bir şey yapmaya kalkarsam beni ifşalayacağına dair şantajda bulunduğunda ikiye bölündüm. Gemino Gladiis benim kurtuluşum olmuştu. O kurtuluşu kaybetmek istemiyordum."

İlkan'ın Büyükada'daki evde bizi tabi tuttuğu sınavı hatırladım. Barlas'ı İlyas hakkında beni ise Afra hakkında şüpheyi düşürmek istediği o sınavda kolaylıkla Gediz'i patlatabilir, gerçeği açığa çıkarıp şantajını yerine getirebilirdi. Fakat bu onun istediği bir şey değildi. Gediz'in gerçeği ortaya çıkarsa bu İlkan'ın da gerçeklerini gün yüzüne sererdi ve o bunu istememişti. O her şeyin planlandığı gibi gitmesi için uğraşmıştı.

"Her şeyin yaşandığı, İlkan'ın öldüğü o gece," diyen Gediz'in yüzündeki ifade ne kadar büyük bir keder içinde olduğunu anlamamı sağladı. Sakladığı azap şu an kör edecek kadar hiddetliydi ve bu beni sarstı. "Babamı aradığımda bana İlkan'ın ne yapmaya çalıştığını anladığını söyledi. Ardından bir emirde bulundu."

"Ne emri?"

Sorumla gözümün içine baktı. "Seni öldürmemi istedi."

Üstüme çöken karabulutla olduğum yere sindiğimde Barlas ardımda belirdi. "Ne dedin?" diye sorarken aslında bir soru sormuyordu. Öfkesi bedenini istila etmişti. O kadar gözü dönmüş bir halde öylece ardımda duruyordu ki ona dokunma ihtiyacı hissettim. Uzanıp elini tuttuğumda Gediz bana değil, Barlas'a bakmaya başladı. "Fera'yı öldürmemi istedi

benden. Senin İtalya'ya gideceğini söyleyip fark etmeden onu tetiklediğinde seninle ilgileneceğini söyledi. Feray'ı ise benim öldürmemi emretti."

Çatılan kaşlarımla içine düştüğüm boğucu sisin içinden çıkmaya çalışarak mınıldandım. "Ama beni öldürmedin," dememle başını sallayıp iç geçirdi. "Seni hastaneye kapattım. Zaman kazanmak ve babamı oyalamak istedim. Kolyeni aldım çünkü benden bunu babam talep etti. O kolyeden haberi vardı ve sende olduğunu da biliyordu. Ona kolyeyi getirmemi istemişti. Kolyeyi alınca bilekliği de aldım çünkü sadece kolyeyi almam daha çok dikkat çekerti."

O kadar hızlı konuşmuştu ki takip etmekte zorlandım.

"Bilekliği Davina'ya hediye etti ve asla çıkarmamasını istedi. Kolyeyi ise kendine aldı. Amacım senin deli olduğunu ve intihar ettiğini söylemekti. Seni öldüremediğimi, buna gerek olmadığını çünkü zaten aklının yerinde olmadığını ve kendi sonunu getireceğini babama söylediğimde..." Bir an sustu ve yüzüne garip bir ifade çöktü. "Raporunu okuttum ona. Her şey gerçek gibiydi. İnandı. Senin deli ve zararsız olduğuna inandı. Hatta sanki sana üzüldü."

"Ne?" dedim histerik bir gülümsemeyle. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Bağırma engel olamadım zira öfkeden titriyordum. "Anlatığın adam hakkında elle tutulur, anlaşılabilir hiçbir şey yok. Tutarsız bir manyağın teki resmen."

Davina hafifçe başım salladı. "Zaten öyle biri. Onu anlayamazsın. Anlamaya çalıştıkça aklını yitirirsin. Ben dokuz yaşımdan beri tanıyorum onu. Hâlâ nasıl biri olduğunu çözemiyorum. Bazen öyle bir şey yapar ki sana sevildiğini hissettirir, sonra arkasından bambaşka bir eylem sergiler ve onun hakkında sevgiyi hissedebilecek en ufak bir parçası olduğunu düşündüğün için kendinden nefret etmeye başlarsın. Sonraysa onun hakkında nefret edilebilecek bir şey olduğunu sandığın için yine kendinden nefret edersin."

"Senin denklemden çıktığını düşündü ama Hektor'un geldiğini biliyordu." Gediz, Barlas'a baktığında pişmandı. "Seni pusuya düşüren ve az kalsın ölümüne neden olacak kişi oydu. Seni o haldeyken bulup Davina'nın ellerine bırakan da bendim."

"Beni aylarca uyuttun," diyen Barlas'ın sesi ürkütücüydü. "İkiniz bir olup beni bir deliğe kapattınız ve beni aylarca sevdiğim kadından uzak

tuttunuz!” Davina koltuğa sinerken Gediz de titreyerek geri çekilmişti. “Aklımla, bedenimle oynadınız!”

“Hektor yapmak zorundaydım.”

Gediz’in sözleriyle onun yakasına yapıştığında, Barlas ne ara yanım-
dan ayrılıp koltuğun dibine yaklaşmıştı anlamamıştım bile. “Zorunda
değildin!” Gediz’i sarsmaya başladı. “Senin aklına da yapacağına da soka-
rım pezevenk! Sen nasıl benim Gece’mi deli olduğuna inandırmaya çalı-
şır, ondan aylarca uzak kalmama neden olursun?”

İlyas ve Atilla, Barlas’ı Gediz’in üstünden zar zor aldıklarında Davina
titreyen sesiyle karşı gelmeye ve kendini anlatmaya çalıştı. “Ben senin ha-
yatını kurtardım,” dediğinde Gediz ayağa kalkıp Barlas’ın karşısına geçti.
“Az kalsın ölüyordun. Kendine geldiğin an İstanbul’a döneceğini ya da
daha kötüsünü yapıp babamı avlamaya çalışacağını biliyordum. Buna
izin veremezdim, Hektor. Babam seni öldürdüğünü sanıyordu. Senin o
pusuda öldüğünü düşünüyordu.”

Artık düşünmüyordu.

Artık benim deli olmadığımı ve Barlas’ın yaşadığını biliyordu.

Çünkü emindim ki beni dövüşürken izleyen altın maskeli adam oydu.

“Beni ne kadar saklayacaktın?” diye bağırdı Barlas. “Daha ne kadar
beni uyutup hiçbir şey olmamış gibi davranacaktın? Planın neydi? Beni
sonsuz dek zihnimdeki o hapisanede bırakmak mı?”

Hâyr, Gediz’in planı bilinmezlikti çünkü ikiye bölünmüştü. Barlas,
Gemino Gladiis demekti. Kurtuluş demekti. Fakat babası, aileydi. İkisin-
den de vazgeçememiş, arafta kalmıştı ve işin sonucunda belki de iki tarafı
da kaybetmişti. Gediz utanç duyuyor gibi kaçırıyor bakışlarını. “Ben,” dese
de bir cevap veremedi. Amacını daha iyi anlayabilmek adına sorguladım.
“Madem Hektor’u saklama derdin, o zaman gitmesine neden izin
verdin?” diye sorduğumda Gediz öfkeyle Alessio ve Mehmet’e döndü.
“O, bu iki geri zekâlının suçu.”

Alessio, Gediz’e bakıp gözlerini devirdi. Ona odaklanmamla bana kar-
şı tebessüm edip sessiz kalmaya devam etti. Bunun üzerine hemen arka-
sındaki Barca çıkardığı silahın namlusunu Davina’ya yaslayıp Alessio’nun
bütün mizahını kaybetmesini sağladı. Davina korkuyla daha şiddetli
ağlamaya başladı. Alessio bana bakarken beni parçalara ayırmak istiyor-
muş gibiydi. Ağzını açtığı anda her kelimesinden zehir akıyordu. “Benim

sadakatim İlkan'a." Barca'ya bakıp sinirle soludu. "Silahını indirirsen anlatırım."

Barca bana baktığında çenemi eğip onay verdim.

Silahın Davina'dan uzaklaşmasıyla Alessio konuştu. "Atalarımın biri, Marcello ve Benito'nun üyesi olduğu örgütün kurucularından. Babam, onlardan farklı bir adam değil. Ve benim huzur bulduğum tek yer, Davina ve arkadaşlarıydı. Davina ve Matteo'yu liseden beri tanıyorum. Mehmet daha sonra grubumuza dahil oldu. Fakat her zaman Mehmet ve İlkan'la daha yakın olmuşumdur." Gözleri yanındaki kadına kaydı. "Davina'ya ise kendimi bildim bileli zaten âşığım." İç geçirip öfkeyle parlayan gözlerini bana çevirdi. "Hiçbir zaman İlkan'la olan iletişimi koparmadım. Her zaman, her koşulda onun yanımdaydım. Benim için gerçek bir dosttu. Bu yüzden ölmeden önce vasiyetini bıraktığında ona yemin ettim. Ne olursa olsun, istediğini yapacağıma dair söz verdim."

Mehmet ilk defa konuştu. "Aynı şekilde ben de," dedikten sonra gözlerini benimle buluşturup tebessüm etti ve bunun Barlas'ın gerilmesine neden olduğunu gözucuyla bile fark edebildim. "Seninle ilgili konuştuğumuz geceler oldu. İlkan, Milena'ya benzediğini düşünüyordu. Gerçekten benziyor musun, bilmek istedim. Aynı zamanda oyunu başlatmalıydım çünkü Alessio, sonunda Hektor'un yerini bulmuş ve onu serbest bırakmıştı."

Alessio başıyla Davina'yı işaret etti. "Eğer Davina'nın ona bekçilik ettiğini daha önceden bilseydim sekiz ay kaybetmezdik ama benim güzel sevgilim, masum bebeğim bizim arka planda çevirdiklerimize dahil olmazdı. O çoğu zaman her şeyi en son öğrenirdi. Bundan emin olurduk." Alessio bana bakıp yine o alaycı sırıtışı yüzüne yerleştirdi. "Hektor'u bıraktığımda her şeyin başlayacağını biliyorduk. Bu yüzden sen gelmeden hazırlıkları tamamladık."

"Birlikte gelirsiniz sanmıştık," dedi Mehmet. "Ama o kısımda ufak bir şaşırtmacaya uğradık." Alessio konuşmaya devam etti. "Her şey planladığımız gibi, daha doğrusu İlkan'ın planladığı gibi gidiyordu ama sonra," dedi ve Gediz'e bakıp kaşlarını çatı. "Bu aptal bizi sabote etmeye kalktı."

Müzayede günü aklıma geldi.

Gediz bu yüzden Milena'nın tablosunu almaya çalışmıştı. O tabloya saklanan bir zarf olduğunu biliyordu ve onu alırsa bize de arkadaşlarına

da mâni olabilir, en azından bir süre daha zaman kazanıp aklınca bazı şeyleri yoluna koyabilmeyi deneyebilirdi.

Bakışlarım Gediz'in koluna kaydığında iğne izini fark ettim. Oda-
nın kapısını açtığında ne kadar sersemlemiş bir vaziyette olduğunu ha-
tırladım. Barlas onu döverken gözücüyla odaya bakıp, bitmiş bir serum
gördüğümü sanmıştım fakat üstünde durmamıştım. Şimdi anlıyordum.
Evdeki ve bahçedeki korumalar biri içeri giremesin diye değil, Gediz dı-
şarı çıkamasın diyeydi. Onu burada saklıyor, uyutuyor ve planı berbat
etmesine engel olmayı deniyorlardı.

Davina'ya baktım. Alessio ile Mehmet, İlkan'a ve Davina da Alessio'ya
sadıktı.

"İlkan, Agamemnon'u öldürmemizi istiyordu," deyip kanepedekileri
inceledim ve son olarak gözlerimi Alessio'ya sabitledim. "Anlaşılan siz de
bunu istiyorsunuz. Peki neden kendiniz bunu yapmadınız ya da yapmı-
yorsunuz? Neden o adamı hiçbiriniz yok etmiyorsunuz da bizi kullanma-
ya çalışıyorsunuz?"

"Marcello'nun ölmesini istemiyorum," dedi Gediz beni şaşırtarak.
"Ne olursa olsun, o benim babam. Sahip olduğum, bildiğim tek aile."
Davina bunu anlayıp katılıyormuş gibi hafifçe başını salladı. Yüzlerine
bakarken benimle dalga geçtiklerini düşündüm. Açık kalan ağızla onla-
ra bakıp ciddi ciddi şaka yapıyor olabileceklerini sandım. Sonra tabloyu
hatırladım. O iki küçük çocuğun, yetiştiği karanlığa ne kadar alıştıklarını
fark ettim. Davina ve Matteo'ya dikkatle bakarken sorguladım. "Size kö-
tülük yapıyordu ama aynı zamanda size sevildiğinizi de hissettiriyordu."

Davina yanağını sildi. "Benimle oyun oynardı," derken sesi boğuk-
tu. "Doktor olmak istediğimi söylediğimde en büyük destekçim oldu.
Mezun olduğumda benimle gurur duyduğunu söyledi. Her doğum gü-
nümde beni hediyelere boğar, asla kaçırmazdı. Babam kötü bir adam ve
sert biri. Bazen iyi bir baba da olmayabiliyor ama yine de benim sahip
olduğum tek *baba* o."

Paradoksu görüyordum.

Beyinlerinin nasıl yıkandığını anlayabiliyordum.

Alessio'ya baktığımda Davina ve Matteo'yu acıyan gözlerle izlediğini
gördüm. Büyük ihtimalle kendi babasından dolayı onları anlayabiliyor-
du. Belki de bu zamana kadar Marcello'ya dair böyle büyük ve ölümeül

bir adım atmamasının nedeni, Davina'nın üzüleceğini bilmesiydi ama yine de içten içe bir şekilde Agamemnon'un ölmesine yol hazırlamıştı. Bakışlarını Mehmet'i buldu. Doğruca bana bakan adam, aklımdan geçeni anlamış gibi net bir tavırla konuştu. "Ben katil değilim," dediğinde o kadar ciddiydi ki sanki onu kararından kimse döndüremezdi. "Özellikle de Marcello için elimi kana bulayacak biri hiç değilim."

Evet çünkü o beyindi. Alessio kendisi söylemişti. Mehmet elini kana bulama gereği duymayanlardandı. Onun yerine işini halledecek birileri varken kendini yormayan tiplerdendi.

Karşımda korkunç bir aile düzeni içinde büyüyen, karanlığın dibinde yetişmeye çalışan ve birbirlerine tutunarak hayatta kalmaya çabalayan bir grup vardı. Hikâyenin çoğunu öğrenmiş, bazı şeyleri anlamış ama bazılarını hâlâ yerine oturtamamıştım. Sanırım o boşlukları doldurabilecek sadece iki kişi vardı ve biri ölüydü. Diğeriyse asıl tehlikeydi.

"Marcello," derken ismi vurguladım. "Nerede?"

Gediz gözlerini eski ekip arkadaşlarının üzerinde dolaştırdı. Olacakları biliyordu. Bu işin nereye gittiğini çok ama çok iyi biliyordu. Ve hiçbir şeye mâni olamayacağını da farkındaydı. Bu yüzden bir itiraf gibi süzülürdü cevap dudaklarından. "Vatikan'da," dedikten sonra ekledi. "Babam, Vatikan'da sanat ekspertizi. Orada yaşıyor."

"Bu ev kime ait?"

Barlas'ın sorusuyla ona baktı. "Babama ama buraya yıllardır gelmiyor."

"Peki gelecek mi?" dememle Gediz bana baktı. "Davina'nın doğum günü partisi için gelecek, değil mi?" Soruyla sessiz kalmayı seçtiğinde ne derece bağımlı bir çocuk olduğunu, babasını onca şeye rağmen nasıl sevdiğini gördüm. "Davina az önce doğum günlerini asla kaçırmadığını söyledi. Sanırım bu sefer de kaçırmayacak ve buraya gelecek, değil mi?"

Sessiz kalan dörtlüyle Barlas sordu. "Ne zaman burada olacak?"

Cevabı veren Mehmet oldu. "Sabah kahvaltısına geleceğini söyledi."

Gediz ona çatık kaşlarla baktığında Davina olacakları kabullenmiş gibi gözlerini yumup tekrar ağlamaya başladı. Hepsinin son derece sorunlu ve tedaviye muhtaç olduklarını anlamak, bana insan zihninin anlaşılabilir tek bir tarafı olmadığını kanıtladı. Karşımdaki dörtlüye hissettiğim acıma duygusuyla Barlas'a döndüm ve kısık bir tonlamayla konuştum.

“Korumaları ortadan kaldırıp eve çekidüzen verirsek Agamemnon'u tuzağa düşürebiliriz.”

Barlas başını salladı ve Atilla'ya baktı. “Roma ekibine haber verin, içeriye girsinler. Bu dörtlüyü karargâha götürmeleri gerek. Onlarla sonra ilgileneceğiz.” Alessio oturduğu yerden kalktığı anda silahlar üzerine çevrildi. Buna karşılık olduğu yerde dursa da çenesini kapatmadı. “Bizi alıko-yamazsınız. Benim ailemin kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Sizi iki hareketimle yerle bir ederim.”

“Aferin,” dedi İlyas. “Şimdi otur aşağı, yoksa o iki hareketi yapamadan seni vuracağım.” Davina korkuyla Alessio'nun bileğini kavradı ve onu kanepeye doğru çekti. “Kimse bir şey yapmasın lütfen. Sizinle geleceğiz.”

Barca işaret verdi. “Kalkın.”

Gelen helikopterlerden birine transfer edilen dörtlüyle geri kalanlarımız ortalığı toplamaya ve Agamemnon'un gelişi için hazırlık yapmaya başladık. Şafak söktüğünde her yer eski haline geri dönmüş ve korumaların cesetleri ortadan kaldırılmıştı. Saat fazlasıyla erken olduğu için misafirimizin gelmesine daha vakit olabileceğini düşünüyorduk. Atilla salona kurulmuş, yerleştirdiği düzenele malikânenin çevresini izleme altına almıştı. En ufak bir hareketlilikten haberimiz olacaktı.

Birinci katın merdivenlerine oturmuş, elimdeki hançerle oynarken Barlas yanımdaki yerini aldı. Dirseklerini dizlerine yaslayarak bana baktığında aklımdan geçenleri homurdandım. “Agamemnon'un aklını ve benliğini mahvettiği bu kadar çocuk olması gerçeği beni mahvediyor.”

Gediz ve Davina, bireylerin çocukluktan başlayarak sık bir periyotla manipüle edilmeleriyle ortaya çıkan kişiliklerine dair bir vaka örneği gibiydiler. Onlara yaşatılan şeylere rağmen içinde oldukları sevmeye ve nefret etmeye ilişkisine dayanan ailelerine bağlıydılar çünkü bu konuda zaten eksiktiler. Bir kere istenmeyip terk edilmişlerdi ve onlara göre Marcello bir kurtarıcı figürüydü. Onları sahiplenmiş, istemiş ve bir aile kurmuştu. Sorunlu, disiplin edilmeye dayalı, kötünün ve iyinin iç içe olduğu bir aile yapısıydı bu. *Bildikleri terk aile yapısıydı.* Aklından geçenleri, Marcello'ya dair bu dengesiz bir dengeye sahip olan tutumlarını psikolojik olarak bir yere oturtabiliyordum. Biliyordum ki işin uzmanıyla görüşmeler, bazı şeyleri daha net görüp belki bu toksik bağlanmalardan kurtulabilirlerdi.

“Onlara ne yapacaksın?” diye sordum kara gözlerine bakıp. Barlas iç geçirip bakışlarını kaçırdığında emin olmadığını anladım. Sevdiğim

adam, özünde acımasız biri değildi. Açıkçası Davina'nın gözyaşları ve Gediz'in anlattıklarından sonra günlerdir beni endişe içinde bırakan, üzerindeki öfkeyle fevrlilik bir buhar olup uçmuştu. Ona baktığım an bunu anlayabiliyordum.

"Empati kurabiliyor olmaktan nefret ediyorum."

Sözleriyle tebessüm edip elini tuttum. "En doğru kararı vereceğine eminim," derken yerinde olmak istemediğimi biliyordum. Gediz konusunda belki kararı konseye bırakır, tek başına ilerleyip sonrasında pişman olacağı bir şey yapmazdı fakat diğerleri bir muammaydı. Alessio'nun ortadan kaybolmasıyla ailesi ayağa kalkardı. Bu gerekli bir şey miydi? Ya da Davina kadar acı çekmiş ve manipüle edilerek kim ne derse onu yapmak zorunda bırakılmış bir kadının, her ne kadar hâlâ Hektor'a yaptıkları aklıma geldiğinde öfkelensem de ağır bir cezaya tabi tutulması mı gerekirdi? Hangi ceza böyle bir suçun bedelini ödetirdi? Mehmet'in suçu arkadaşına sadık ve zeki olması mıydı? Belki de bu kadar anlayışlı olmamak gerekirdi. Ama Barlas da ben de kötülüğü görmüş ve ondan uzak durmayı seçmiş iki kişiydik. Nefret ettiğimiz kişilere dönüşmezdik. Bunun gerçekleşeceği gün kendimi yok etmeyi tercih ederdim.

Barlas elimi sıktağında düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. Eğilip dudaklarımı yakaladığında ruhumda bir güneş açtı. Geri kalan her şeyin önemini yitirmesini sağlayan öpüşüyle içim umutla ve sevgiyle doldu. Geriye çekildiğinde daha fazlasını istiyordum. Bunu ifademden okuyabildiğini gururlu bir sırıtışla bana bakmaya başladığında anladım.

"Seni seviyorum," dediğinde güldüm. "Ben de seni seviyorum."

Barca yanımdan geçip nereden bulduğunu bilmediğim bir paket bademi ağzına doldurduğunda Atilla'ya karşı homurdandı. "Hâlâ bir şey yok mu?"

"Hayır," dedi Atilla. "Saat çok erken."

"Kızları arasak iyi olur."

Sözlerimle İlyas elindeki telefonu kaldırdı. "Ben hallettim."

Hançeri botumun içine koydum. Yerimden kalktuğimde Barlas da bana eşlik edip sorgulayıcı bir bakış attı. "Lavaboya gideceğim," dememle elimi tutmaya devam edip merdivenleri işaret etti. "Ben de seninle gelirim."

Beni bırakmak istemiyor oluşuna gülsem de bir şey demedim. Birlikte ikinci kata çıktık çünkü temizlik sırasında ilk katta lavabo olmadığını öğrenmiştik.

Koridorun sonuna ilerlediğimizde lavabonun sağda mı, solda mı kaldığını hatırlayamadım ama içimden bir ses sağda olduğunu söyledi. “Ben burada bekliyorum,” diyen Barlas ile sağda kalan kapıyı açıp içeri girdim ve yanlış yerde olduğumu anladım. “Diğer kapıymış,” diyerek geri çıkacağım sırada gözüme çarpan şey, beni yere çiviledi.

Odanın köşesinde kalan tabloya baktım.

Zihnimde son zarfın dizeleri yankılanırken hızla oraya ilerledim. “Barlas,” diye seslenip sevgilimin içeri adeta dalmasını sağladım. “Ne oldu?” derken sesi endişeliydi ve gözleri hızla odayı taramıştı. Tabloyu işaret ettim. “Ophelia.”

Tabloya baktığımda içimi bir huzursuzluk kapladı.

Nehirde bir kadın yatıyordu. Sırtüstü uzanmıştı ve elbisesi ıslanmıştı. Etrafını saran çiçekler canlı, onun yüzündeki ifadeyse donuktu. Gözleri aralık kalmıştı. Yüzünde bir huzur vardı ama o huzurun altında korku asılı duruyordu. Her şeyiyle John Everett’in tablosunu andırıyordu ama buradaki kadın o tablodaki kadına benzemiyordu. Hayır, bu tablodaki kadın bir başkasına benziyordu.

Milena’ya...

Bakışlarım imzaya kaydı. *Agamemnon*. Bu eserin sahibi Milena mıydı?

Orijinal tablo yataydı ama bu dikey duruyordu. Kadın baş aşağı sarkmış, sanki asılmış gibiydi. İçimi kaldıran bu görsel karşısında aklıma Benito’nun evindeki tablo geldi. Bu bir bağlantı mıydı, yoksa ben paranoyak mıydım? Öğrenmek isteyerek uzandım ve tablonun çerçevesini kavradım.

Kendime doğru çektiğim çerçeve bir gıcırta sesiyle aralandı.

Saklı bir kapı görevi gören ağır tabloyu sonuna kadar ittirdiğimde önümüze dar ve sarmal bir merdiven çıktı. Aşağıya doğru inen basamaklara bakarken kalbim gümbürdüyordu. Barlas cebinden telefonunu çıkarıp flaşı yaktığında onun da benimle aynı endişe ve merak içinde olduğuna emindim. Tek kelime etmeden aşağıya inmeye başladığında peşinden gittim. Uzun bir süre basamakları döne döne indik. Önümüze

bir koridor serildiğindeyse ilerledik. Barlas elimi sıkıca tutmuşken mırıldandım. “Sence akıllıca mı davranıyoruz?”

“Ekip yukarıda bebeğim.”

“Doğru,” diyerek iç geçirdim. “Ayrıca son zarf bu tabloyu işaret ediyordu.”

Yaklaşık beş, altı dakika yürüdük. Evin altında bir yerlerdeydik. Karşımıza bir kapı çıktığında Barlas elimi bırakmak zorunda kaldı. Sürgüyü çekip kapıyı açarak ittirdi. İçeriye girdiğimizde gördüğüm şeylerle afalladım. Ağır bir koku havada süzülüyordu. Her yer toz içindeydi fakat odaya adım attığımız gibi yanan sensörlü ışık, gördüğümüz tablolar haricindeki her şeyi önemsiz kılıyordu. Örtülerin altında saklanan tablolara ve bir köşeye atılmış çerçevelere baktım. Birkaç tane eser örtülerin üzerindeydi ve onlara doğru yaklaştığımda içten içe bildiğim şeyi gördüm.

Bu eserlerin hepsi Milena’ya aitti.

Odanın içinde ilerleyip örtüleri çekerek tablolara bakmaya başladığımda Barlas yanımdaydı. Her tablo başka bir hikâye anlatıyordu. Birinde kitap okuyan İlkan vardı. Diğerinde birbirlerini kovalayan Davina ile Matteo. Birinde takım elbiseli bir adam portre edilmişti. Pencereden dışarı bakıyor, yüzünü göstermiyordu. Bir başka tabloda Milena ve bir adam resim yapıyorlardı. Örtüyü çekip açığa çıkardığım diğer eserde Davina pembe bir elbiseyle dans ediyor ve ailenin geri kalanı onu izliyordu. O kadar çok hatıra vardı ki... Hangi birine bakmam gerektiğini bilemiyordum.

Hepsine göz atmak istediğimde tiz bir ses duydum. Doğrulup arkamı döndüğümde aniden kapı kapandı. Neler olduğunu anlayamayarak Barlas’a baktığımda kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm. Odayı yoğun, gri bir duman doldurmaya başladı.

Yangın çıktığını sanarak korkuyla kasıldığımda Barlas, “Lilith burnunu kapa,” diyerek kapıya ilerledi. Dediğini yaptım ama sanırım geç kalmıştım çünkü içime çektiğim nefese karışan gaz neyse beni anında etkilemişti. Dönen başım ve salınan bedenimle ayakta durmakta güçlük çektim. Yere yığıldığımda gördüğüm son şey, kapıyı açmaya çalışan Barlas oldu.

KOD ADI: YEDİ MERHAMET EYLEMİ

“Delinin fırçasından çıkan sanat akıl alır.”

Yatağımın altında bir canavar vardı.

Onu hissedebiliyor, kapalı gözlerime rağmen varlığını apaçık görebiliyordum. Etrafımda adımlıyor, beni izliyor ve nefesimi çalmak için zaman kolluyordu. Ona karşı gelmeli, ışığı açıp karanlıkla beslenen yara-
uğı yok etmeliydim fakat yapamıyordum. Hareket edemiyor, bedenimi hissedemiyordum.

Ellerimi hareket ettirmeye çalıştığımda zincirlerin birbirine sürtünme sesini işittim. Bu beni uyandıran ve atağa geçiren bir sinyal oldu. Hızla gözlerimi açıp deli gibi atan kalbimle daralan göğsümü rahatlatmak adına soluklandım. Gözlerimin gördüğü tek şey olan karanlık, titreyen dudaklarımdan buruk bir nidanın dökülmesine neden oldu. Korku, kanımı kaynatıp beni paralizi ettiğinden hiçbir şey yapamıyordum.

Karanlık sonunda beni yutmuştu.

Aklıma düşen Barlas'ın yüzüyle içimdeki korku hiddetlendi. “Barlas,” diye karanlığın içine fısıldadığımda anlamaya çalıştım, nerede olduğumuzu ve sevdiğim adamın nerede olduğunu.

Başımı eğip bileklerime bakmayı denedim ama hiçbir şey göremiyordum. Ellerimi hareket ettirdiğimde metalik sesi işitebiliyordum. Uzandığım soğuk zemin bedenimi bir bıçak gibi kesiyor, titrememe neden oluyordu. Yavaşça doğrulduğumda kısık nefeslerim, işitebildiğim yegâne ses oldu. Yerden kalkmaya çalıştığımda titreyen bacaklarım işimi bir hayli zorlaştırdı. Karanlığın içinde hareket etmek aklımın sınırlarını parçalıyor, beni delirme aşamasına getiriyordu. Korkum öylesine yoğundu ki beni çılgınlıyordu. “Barlas,” diye fısıldadım tekrar. Bağıramıyor, yüksek bir ses çıkarırsam karanlığın içindeki canavarı rahatsız edecekmişim gibi hissediyordum. “Barlas.”

Bir adım attım önce. “Bir yıldız,” diyerek kendimi teskin etmeyi denedim. Ve bir adım daha attım boşluk gibi gözüken karanlığa. “İki yıldız.” Zangırdayan bacaklarıma rağmen bir adım daha attım. “Üç yıldız.” Bir adım daha atacaktım ki bir şey beni geriye çekti. Bileklerimdeki acıyla inlediğimde uzaklaşamayacağımı anladım. Bağlanmış, bir hayvan gibi dizginlenmeye çalışılmışım. Dudaklarımdan kayıp giden anlamsız mırıltılarla yürümeyi denedim ama yapamadım. Bileklerim kendimi zorlayışımı isyan ettiğinde derime zarar verdiğimin farkındaydım. Aklımdaki kaosla gözlerimi yumup derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

En son hatırladığım şey, bulduğumuz tabloları. Sonra gri bir duman, olduğumuz alana yayılmıştı ve ben yere yığılarak bilincimi yitirmiştim. Barlas neredeydi? Kapıyı açmaya çalışmış, başarılı olamayıp bayılmış mıydı? O kapı neden kapanmıştı? Kim o kapıyı kapatmıştı? O gri duman nereden gelmişti? Ve neden zincirlenmiş bir vaziyette karanlığın içinde bekliyordum? İçimde büyüyen o boğucu korkuyla baş başa mıydım?

Tok bir ses işittim. Zemine inen ayak darbeleriydi.

Hayır, yalnız değildim.

Aniden ışık yandı. Gözlerim acıdığına başımı eğerek parlak ışıktan kaçınma ihtiyacı duydum. Kırptığım gözlerimle kafamı kaldırdığımda saniyeler geçmişti. İçinde olduğum mahzenin duvarları taş, içi rutubetliydi. Az ilerimdeki adamı fark ettiğimde göğsüm yarıldı. İçimdeki bütün telaş ve korku dışıma taşarak beni felç etti. Artığım çığlık, olduğum cinnet kuyusunun dibinden yuvarlanışımın kanıtıydı.

Barlas ilerimde duruyordu.

Tavana zincirlenmişti. Onu ayakta tutan tek şey, bileklerindeki zincirlerdi. Bedeni öne eğilmiş, başı bir kenara savrulmuştu. Alnından süzülen kanlar yüzünün yarısını, ardından kıyafetini boyamıştı. Kafasına aldığı darbeye baygındı. Baygındı, değil mi? Hâlâ nefes alıyordu. Nefes alıyor muydu? Dolan gözlerimle görüşüm buğulandığında ona gitmek isteyerek bir hamlede bulundum ama bileklerimdeki zincirler beni geri çekti. Çırpınarak kurtulmayı denedim. Arkama dönüp duvardaki kancalara ve beni tutan kalın zincirlere baktım. Kendi çabamla kurtulmamın imkânsız olduğu bir durumun içindeydim ama vazgeçmedim.

Çırpınmaya devam ettim. “Barlas,” diye seslendim bir yandan. “Sevgilim beni duyuyor musun?”

Sesim bölük pörçüktü. Kalbimin ritmi artık bambaşka bir hız seviyesindeydi. Göğsüm daralıyor, ciğerlerim sıkışlıyordu. Soğuk bir ter sırtımdan süzülüyordu. Bileklerimde meydana gelen kesiklerle canım yanıyordu ama bedenimin çektiği azap ruhumunkinin yanında bir hiçti.

“Barlas,” derken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Dönüp titreyen dizlerimle ayakta durmakta zorlanmama rağmen çırpınmaya devam ettim. Gözlerimi hareketsiz bedeninde dolaştırıp anlamaya çalıştım. “Sev-sevgilim.” Tıkanan boğazımla yutkunamadım. Sahra Çölü misali kuruyan boğazıma inat, beni duymasını umut ederek bağırdım. “Barlas! Uyan!”

Hareket etmiyordu.

Beni duymuyor muydu?

Her hareketimde metalin soğuk dişleri tenime saplanıyor, sıcak bir yanma hissi kollarıma yayılıyordu. Gözyaşlarım soğuk taş zemine düşerken karanlıkta yankılanan o ses yeniden duyuldu. Ayak sesleri, birinin yaklaştığını söylüyordu. Kollarımı kurtarmaya çalışırken aldığım sık nefeslerle gözlerimin önü karardı. Dizlerim son gücündeydi. Her an yere yığılabilirdim ama pes edemezdim. Çaresizliğimden aldığım güçle debelenmeye devam ederken sevdiğim adama kendimi duyurmaya ve onu uyandırmaya çalıştım. “Barlas!”

Sesim taş duvarlarda yankılanıyordu ama ondan hiçbir tepki yoktu. Göğsümün içindeki pençelerin sivri tırnakları derimi yırtmaya başladığında içimden çıkan acıyla bağırdım. “Barlas!” Kendine gelmesine ihtiyacım vardı. Bana bakmasına, o kara gözlerini görmeye, iyi olduğunu bilmeye, kalbinin attığını hissetmeye ihtiyacım vardı. O olmazsa kayboldum. O olmazsa aydınlıkta kalmamın bir sebebi olmazdı. O yoksa ben de var olamazdım. “Barlas ne olur uyan.” Fısıltımla tekrar çırpındım ve gıcırdayan zincirler etimi yırtarken acıyla inledim. “Lütfen,” dediğimde sesim korkudan katılaşmış, form değiştirmişti. “Barlas lütfen.”

“Merak etme,” dedi yabancı bir ses.

Donup kaldığımda nefes bile alamadım. Gözlerim aydınlığı taradı ama yalnızdım. Sonunda aklımı yitirdiğimi düşünmüştüm ki bir gölge seçtim. Geniş mahzenin bir köşesinde, ışığın değmediği o yerde saklanıyordu. Onu göremiyor ama kim olduğunu biliyordum. Mazinin tekerrür

ediyşyle bunu bize reva görebilecek tek canavarın ellerine düşmüş olduşu muzu anlayabiliyordum. Duyduğum öşke ve nefret, korkumu ele geçirdiğinde sıktığım dişlerimle bağırmmamak adına derin bir nefes aldım. Aklın çığılık atıyor olsa da bedenim zaman kolluyordu.

“Sadece bayıldı,” diyen ses beni teskin etmek istiyor gibiydi. “Onu öldürmedim.”

Hareket edemiyordum. Tamamen uyuşmuştum. Gözucuyla Barlas’a baktığımda hâlâ hareket etmiyor olmasıyla ağlamam hızlandı. Güçsüzlüğümü göstermek, canavarı tatmin etmek istemezdim ama direnmiyordum. Sevdığım adamın yüzü kanlar içindeyken ve o tavandan öylece sarkarken güçlü kalamıyordum. İçim paramparçaydı. Kalbim sanki göğsümden sökülüp yere atılmış da orada can çekiyordu. Barlas’ın ünlü bir ressamın elinden çıkmış gibi güzel gözüken yüzü kanlar içindeydi. Damlalar çenesinden yere damlıyordu. Çok kan kaybediyordu, hem de çok.

Tok sesi işittim. “Aşık mısın ona?”

Sorusuyla içim titredi. Aşk mı? Barlas’a hissettiklerim sadece aşk olamazdı. O benim yüreğim, ruhum ve mutluluğumdu. İçimdeki her duygunun kökeniydi. Benim sığınağım, kalem, kudretimdi. Aldığım her nefesi anlamlı kulan kişiydi. O benim ciğerlerime çektiğim hava, attığım kahkahada yankı bulan melodimdi. Gördüğüm her şeye renk katan, işittiğim her şeyi anlamlı kulan adamdı. *O benim her şeyimdi.*

“Sen,” diye fısıldadığımda boğazıma binlerce iğne battı. “Sen aşktan anlar mısın?” dememle sesin geldiğı yöne, mahzenin köşesindeki o karanlıkta saklanan gölgeye bakımdım. Onu göremiyordum ama onu *görebiliyordum*. Bunu anlamasını isteyerek yakardım. “Agamemnon.”

Karanlıkta bir kıpırtı belirdi.

Geçmişimin canavarı, bugünümün celladı kendini gösterdiğinde hayatımda ilk kez karanlığı istedim. Görmemek, bilmemek ve anlamamak belki de bir lütuf olurdu içinde bulunduğum anda.

Işığa doğru adım attıkça ona dair her şey belirginleşiyordu. Uzun boynunu örten pahalı kıyafetleri vardı. Yüzükparmağında Benito’nun evinde de bulduğumuz o yüzük takılıydı. Kendini taşıyış şekli ağır ve kasvetliydi. Attığı her adımda dizlerimin bağı biraz daha çözülüyordu. O bana bakarken içimde bir şeyler çürüyordu. Gözleri koyu bir kahveydi. Çok şey görmüş gibiydi. Ağır bir havayı da beraberinde sürüklüyordu. Yüzü

ise robot resimdekinden farklıydı. Çizimde olmayan şeylere sahipti. Elmacıkkemikleri çıkıktı. Çene hattı belirgindi. Kulakları kepçe değildi. Kemerli burnu fazla düzgündü ve yemin edebilirdim ki gözlerinin şeklinde bile bir değişiklik vardı. Belki aynı kalan yegâne şey gözlerinin ölü gibi bakmasıydı. İçinde bir ruh yoktu ve bu, bakışlarından belli oluyordu.

Mahzenin ortasında durdu. “Merhaba, Gece.” İsmimi onun ağzından duymak midemi bulandırıp beni istifra etmeye itti lâkin kendimi tuttum. Ona bakarken nefesimi düzen sokarak korkumu kamufle etmeye çalışıyordum. Ağzımı açmak, ondan ne kadar tiksindiğimi haykırmak istesem de yapamıyordum. Varlığı beni olduğum noktaya sindirirken Feray olarak kalamıyor, içimdeki küçük kıza yeniliyordum. Gözlerini üzerimde dolaştırdığında titremem artış gösterdi. Her hücrem bana kaçmamı söylerken bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Kaçış yoktu. Burası yolun sonuydu.

“Evime hoş geldin demek isterdim ama burada olmamanız gerekirdi.” Ellerini takım elbisesinin ceplerine yerleştirdiğinde yüzünde tek bir mimik yoktu. Onu okuyamıyordum. Ne bir duyguyu belli ediyor ne de insan olduğunu kanıtlayabilecek bir tavır sergiliyordu. *Bomboştı*. “Sizi bir kere azat etmiştim. Tekrar elime düşmek istememeniz gerekirdi.” Bana doğru bir adım attı. “İlkan’ın sizi kullanmasına izin vermemeliydiniz.”

Hareket etmemek, kaçmamak için kendimi zor tuttum. “Neredeyiz?” derken anlamak istedim. Bayıldığımdan beri ne kadar zaman geçmişti? Malikâneneden uzaklaşmış mıydık? Geminio Gladiis ekibi bizi arıyor olmalıydı. Onlara zaman kazandırmalıydim. “Ne kadar zamandır baygınım?”

“Çok olmadı,” dedikten sonra olduğu yerde kaldı. “Ve hâlâ malikânenin sınırları içindeyiz.” Derin bir nefes alıp etrafa göz gezdirdi. “Burası benim evim, Gece. Burada beni gafil avlayabileceğinizi düşünmeniz büyük bir hata ve kibir göstergesi.” Tekrar bana baktığında buz kestim zira gözlerindeki bir şey, bana şeytanın varlığını kanıtlıyordu. “Bu evin birçok sırrı var. Sadece benim bildiğim giriş ve çıkış noktalarına sahip. Beni pusuya düşürebileceğinizi sanmanız oldukça komikti.”

Gülmeyi bilen bir adama benzemiyordu.

Hayır, canavarlar gülmezdi.

“Arkadaşlarınızın sizi bulması uzun sürer ve ben o zamana kadar gitmiş olacağım. Fakat benimle tanışmaya bu kadar istekliken sizi görmekten edemezdim. Sahi, neden benim karşıma çıkmayı bu kadar istediniz ki?”

Bakışlarının yarattığı ağırlık, karanlıktan daha boğucuydu. “Nedeni belli değil mi?” Sesimi güçlendirmeye çalışarak sertçe yutkundum. “Ailelerimizi öldürdün. Bizden çocukluğumuzu çaldın. Bizden her şeyimizi aldın.” Ona bakarken bilmek istedim. “Neden yaptın bunu?”

Kollarını ardına atıp karşımda dikilmeye devam etti. Gözlerini yüzümde dolaştırırken ne görüyordu bilmiyordum ama bir saniyeliğine öfkelenişini düşündüm. Göz yanılısamı gibi bir anlığına görünüp ortadan kaybolan bu kıvılcım gerçek miydi emin olamadım. “Kaybedecek bir şeyi olmayan insan, gezegendeki en tehlikeli varlıktır.” Sağ kaşı hafifçe oynadı. “Benim kaybedecek bir şeyim yoktu. Kalmamıştı. Hem de Sezar,” derken o öfke yeniden belirdi. Bakışları hâlâ baygın olan Barlas’a kaydı. “Ve Herkül yüzünden.”

Zaman kazanmak, Barlas’ın kendine gelmesini ve Gemino Gladiis üyelerinin bizi bulabilmesi adına onlara süre tanımak isteyerek sorguladım. “Babalarımız sana ne yaptı?”

“Babalarınız bana çok şey yaptı, Gece.”

Adımı telaffuz etme şekli, uyguladığı baskı rüylerimi diken diken etti. Ona bakarken küçülmemek ve bir köşeye sinmemek adına kendimi zor tutuyor, adeta direniyordum. Adamı tanımiyordum ama ondan korkuyordum. Öyle ki içimde çırpınan kız çocuğunun çığlıklarını dahi duyamıyor, onun bile şoktan uyuştüğünü anlayabiliyordum. Gözlerini üzerimde gezdirmeye devam ederek bana doğru bir adım daha attı. Aramızda beş, belki de altı adım vardı lâkin ben fazla yakın olduğumuzu düşünüyor, alanımı işgal etmesinden nefret ediyordum. “Hikâyeyi mi bilmek istiyorsun?” diye sorduğunda yavaşça başımı salladım. Bunun üzerine dudağının kenarı titredi. Sesinden eksik edemediği kiniyle mırıldandı. “Babana ne kadar da çok benziyorsun.”

Bunu bir hakaret olarak dile getirmişti ama bilmeden bana iltifat etmişti.

Babama benzemek benim için bir onur olurdu.

Agamemnon gözlerini benden ayırmadı. “Aşktan anlarım,” diye söze girdiğinde bedenimden bir ürperti geçti. “Zamanında ben de âşık olmuştum.” Kendimi tutamayarak araya girdim. “Evet, sevdiğin kadın öldürülmüş.”

“Üç kez.”

Anlayamayarak yüzüne baktığımda tebessüm etti. Birinin tebessümünü nasıl dünyanın en korkutucu görseli haline dönüştürebilirdi bilmiyordum ama bunu başarmıştı. “Üç kez sevdim. Ve üçünde de kaybettim.” Bana doğru bir adım daha attı. “Birincisi Meryem’di. Çok güzel bir kadın, yetenekli bir ressamdı. Onu benden acımasızca aldıklarında kalbimin bir parçası da onunla gitti. Bir daha kimseye ona hissettiklerimi hissedemem sandım. Uzun bir süre acı dolu bir karanlıkta kaldım. Kendime yeni bir hayat kurup onun intikamını aldım. Onun ve onun gibi kadınların. Dünyadaki pislikleri temizledim.”

“Ta ki o pisliklerden biri haline dönüşene dek,” dediğimde bir an kaldı.

Bana o kadar uzun bir süre baktı ki konuşmayacağını, arkasını dönüp gideceğini düşündüm. Düşünceli bir tavırla çenesini eğdi ve kabullenircesine omuzlarını silkti. “Belki de her insan günün sonunda olmaktan korktuğu şeye dönüşüyordur.”

Bana doğru bir adım daha attığında yakınlığıyla boynundaki zinciri görebildim. Nevra teyzenin kolyesi, sekiz ay önce benim boynumu süsleyen kolye şimdi Agamemnon’un boynundaydı. Bir urgan gibi dolanmıştı yakasına.

“Gemino Gladiis hayatımı değiştirmişti,” diyen adam anlatmaya devam etti. “Herkül ve Sezar dostum haline gelmişlerdi. Üçümüz birlikte birçok maceraya çıkmıştık. Bir aile olmuştuk. O ailenin bir parçasıydım.” Gözlerini yüzümde dolaştırırken bana olan dikkatli bakışları içimi düğüm düğüm ediyor, nefesimi kesiyordu. “Sonra bazı şeyler değişmeye başladı. İçimde tuttuğum bir sır vardı. Onu iyice sakladığımı sanıyordum ama sanırım yanılıyordum.” Bir adım daha attığında kendimi tutamayıp geriye çekildim. Aramızdaki mesafeyi sabit tutmaya çalışmamla Agamemnon olduğu yerde kaldı. “O sır, benim ikinci aşkımdı.”

Takıntılı bir adamdı.

Takıntı.

Değişmeyen, sabit kalan, hep aynısını seçen.

Bakışlarım kolyeye değdi. Siyah saçlı, beyaz tenli bir kadın belirdi zihnimde. “Nevra Balamir,” diye fısıldadığımda kalbimin üstüne benzin dökülmüş, bir kibritle yüreğim tutuşmuştu. Agamemnon tebessüm ettiğinde çığlık atmak istedim. Başını sallayıp kabul etmesiyle görünmez bir el kaburgalarımı içe doğru bastırdı. “Nevra, güzel ve yetenekliydi.” Fısıltısıyla ciğerlerim suyun altında kalmış gibi yangına dönüştü. “Çok ilgi çekiciydi. Bir siren gibi günaha çağırıyordu. Onu gördüğüm an, Herkül’ün şansının neden bende olmadığını düşündüm.”

Bakışlarım Barlas’a kaydı. Hâlâ baygındı ve bir yanımda buna şükretti. Eğer Agamemnon’u duysaydı, bunları bilseydi zincirler dahi onu tutamayabilirdi. Annesinin bu canavarın dikkatini çekmesi bile onu delirtmeye yeterdi. Bakışlarım tekrar kolyeye kaydı. O zinciri boynundan sökerek almak istedim. Nevra teyzenin anısını lekelemesine izin veremezdim.

“Nevra’ya olan ilgimi uzun bir süre saklayamadım,” diyen Agamemnon’a baktım. “Herkül ile Sezar anladılar.” Sonunda... sonunda ifadesinde bir duygu belirmişti. Öfkesi o kadar yoğun ki sanki bütün bu olanlar daha dün gerçekleşmişti. “Bana tuzak kurdular.” Çenesi seğirdiğinde sesi daha boğuk duyulmaya başladı. “Beni tuzığa düşürdüler ve örgütten atılmamı sağladılar. Herkese benim görev sırasında büyük bir hata yaptığımı söylediler. Birleşip benim üstüme oynadılar. Bir seçilmiş olarak onların üstünde değildim, kimse beni dinlemedi bile.”

Aniden öksürmeye başladı. Eliyle ağzını kapatıp ciğerleri sökölüyor muş gibi gürültüyle öksürdü. Bir an durup derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti. Kızaran yüzüne baktığımda elini cebine attı ve bir astım ilacı çıkardı. Tam o anda haklı olduğumu gördüm. Onunla ilgili bulduğum tek ipucu doğrudu.

İlacını dudaklarına yaslayıp derin bir nefes aldı. Birkaç saniye içinde yüzünün rengi normale dönerken ilacını cebine geri attı. Bana bakıp yakasını düzeltti. “Görüyorsun ya, Gemino Gladiis’e kendimden birçok parça verdim. Onlara her şeyimi vermiştim. Sonundaysa bir paçavra gibi kenara atıldım.”

Babamla Barlas’ın babası, onu durdurmanın bir yolu olarak hayatlarından çıkarmayı düşünmüş olmalıydılar. Belki de Agamemnon’un ne kadar kinci olduğunu görememişlerdi. Gerçi böyle olmalıydı. Mazhar Yılmaz kendi ağzıyla söylemişti. Agamemnon, babalarımızın gözünü

boyayıp onları başka bir adam olduğuna inandırmıştı. Maskesi düştüğünde ve gerçek kişiliği ortaya çıktığında ise olanlar olmuştu.

“Örgütten atıldıktan sonra,” diye fısıldadım. “Neden geri döndün? Niye bizi esir aldın?”

Ellerini tekrar ceplerine ilıstırdi. “Çünkü aklımdan çıkaramadım.” Cevabıyla kasıldığımda bana doğru bir adım daha attı ve tekrar geriye çekilmeme neden oldu. Bileğimdeki zincirlerin çıkardığı sesle kalp ritmim teklede. “Herkül ve Sezar, bana *ihanet* etmişti. Dost sandığım iki adam bana ihanet etmişti. Hem de neden? Nevra’yı izlemeyi sevdiğim için. Ona bakmak hoşuma gidiyorsa ne olmuş yani?”

Normalize ettiği sapkınlığıyla mide suyum ağzıma geldi. Dudaklarımı birbirine bastırıp, yüzüne bakarken nasıl bir ruh hastasıyla aynı alanı paylaştığımı bilemedim fakat şu dakika Barlas’ı kollarımın arasına alarak buhar olup uçmak isterdim.

“Bir plan kurdum,” derken gururlu gibiydi. “Onları örgüte rezil edecektim. Mirasçı olmaları dahi onları kurtaramayacaktı.” Gerçek bir tebessüm yüzüne yerleşti. “Talep ettiğim kişilerin örgüt hapishanesinden salınmalarını sağlayacaklardı. Babana şifreli bir mektup gönderip hem o isimlerin beraatini hem de Nevra’yla bir buluşma talep ettim.”

Kanım donarken aklım hızına yetişemedi.

Örgütün hapse tıktığı kişiler değildi. Örgüt hapishanesini ilk defa duyuyordum. Gözucuyla Barlas’a baktığımda Gemino Gladiis ile ilgili daha bilmediğim neler olduğunu merak ettim. Merakım kısa sürdü zira daha önemli şeyler vardı. Demek ortada gerçekten de bir liste vardı. Mazhar bu noktayı metin şifreli olduğu için anlayamamış olabilirdi ama babam anneme söylemişti. Fakat Nevra teyzeyi ilgilendiren kısmı ilk defa duyuyordum.

“Bana istediklerimi vermelerinin tek bir yolu vardı,” diyen Agamemnon önce Barlas’a, sonra da bana baktı. “Siz.” Gülümsemesi genişlediğinde titremem artış gösterdi. “Aileleriniz size tapıyorlardı. Hayatımda hiç bu denli sevilen iki çocuk daha görmemiştim. Herkül ve Sezar sürekli sizlerden konuşup duruyorlardı.” Taklit etti. “Gece ilk kez resim çizdi. Kızım çok yetenekli. Barlas bugün benimle garajı temizledi. Benimle takılmayı seviyor, büyüyünce en yakın arkadaşı ben olacağım.” Gözlerini

devirip başını iki yana salladı. “Katlanılması zor muhabbetlerdi ama günü geldiğinde işime yaradı.”

Ne kadar hasta olduğunu anlayabiliyordum. Agamemnon sadece kötü değildi, zihnen bir harabeydi. Hareketleri, konuşma tarzı, değişen tavırları, kelimelerindeki baskı, her şeyiyle çürümüş bir akıldan ibaretti. Ona bakmak dahi aklımda deli gömleğinin canlanmasına neden oluyordu. Kendisi bir hücreye kapatılmalı ve insanlardan izole edilmeliydi ama bunun yerine hayatına devam ediyordu hem de yalnız başına değil. Peşinden başkalarını da sürükleyip onları da zihnen katlederek.

“Bizi o suçluların eline bıraktın,” diye fısıldadım.

“Evet ama onlara sizlere yaptıklarını yapmalarını ben söylemedim. Bu tamamen o ayyaşın salaklığıydı. Yine de şımarık çocuklardınız ve her çocuk biraz disiplini hak eder, Gece.”

“Disiplin mi?”

Ağzımı kapatamayarak ona bakarken sonunda kendimi tutamadım. “Disiplin mi?” diye tekrarlarken bağırdım. “Beni bir kafese kapattılar! Karanlıkta bıraktılar! Beni aynı bu şekilde zincire vurdular. Dövdüler! Daha sadece yedi yaşında bir çocuktum!” Gözlerimden akan yaşlar görüşümü bulandırdı. “Barlas daha sadece on bir yaşındaydı! Onu günlerce su tankına tıktılar,” dediğimde nefes alamadığım için tıkandım. “Günlerce onu orada bıraktılar! Sen buna disiplin mi diyorsun?”

“Evet,” dedi bir saniye bile düşünmeden. “Ama katılıyorum, bunlar ağır şeyler. Kendim baba olunca anladım, evlat kıymetliymiş. Bu yüzden babalarınızın ne kadar yıkıldığını tahmin bile edemiyorum.”

Dalga geçiyordu.

Benimle alay ediyordu.

“Sen baba falan değilsin!” diye bağırdım. “Sen canavarın tekisin!”

Bir adım daha attı bana doğru. “Ben mi canavarım?” dedikten sonra inanamıyor gibi tuhaf bir ifadeyle izledi beni. “Ben olsam sizin için gelirdim. Çocuklarımı bırakmazdım ama babalarınız bana istediğimi vermeyerek hayatlarınızı riske atmayı tercih etti. Bu durumda canavar onlar olmalı, ben değil.”

Bizi bulmuşlardı. Belki biraz geç olmuştu ama umurumda değildi. Karşımdaki canavarın istediğine kavuşmasındansa o dört günü tekrar yaşamayı tercih ederdim. “Onlar sana istediğini verseydi bile sen bizi

bırakmayacaktın,” diyerek babalarımızın da düşünmüş olduğu şeyi dile getirip onu görebildiğimi anlamasını istedim. “Amacın sadece pazarlık etmek değildi. Ailelerimize acı vermek istiyordun ve bunun bizimle sağlanabileceğinin farkındaydın. Ama sonra ne değişti? Neden Nevra teyze ve Bayhan amca öldü? Niye babamı intihar süsüyle öldürdün? Amacın manevi zarar değil miydi? Eğer değilse en başta Barlas’la benden ne istedin?”

“Nevra’nın ölmemesi gerekiyordu,” derken hüzünlüydü. “O araba olmamalıydı. O arabada olmadığını sanıyordum.” Kendine sinirlenmiş gibi bakışlarını kaçırdı. “Sizin kaçmanızla öfkeden gözüm karardı. Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi diye öfkelendim. Hıncımı Bayhan’dan çıkardım. Fakat Nevra da o arabadaydı.” Daha kısık bir sesle ekledi. “O arabada olmamalıydı.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Öldüğünü duyduğumda,” dedikten sonra elini kolyeye götürdü ve yavaşça zinciri okşadı. “İçimde bir şey kırıldı.” İtirafıyla şoka girdim zira samimi gözüküyordu. “Nevra benim yüzümden öldü. O yetenekli kadın, benim yüzümden öldü.” Yetenek kelimesine yaptığı baskı feleğimi şaşırttı. Takıntısının geldiği noktanın kökenini bilmek istedim ama konuşmaya devam ederek beni dumura uğrattı. “Çok üzüldüm, Gece. O kadar üzüldüm ki intikam planımı bile boş vererek çekip gittim.”

Ta ki üç yıl sonrasına kadar.

“Ama düşünmeden duramıyordum,” diyerek işaretparmağıyla şakağına dokundu. “Kafamda susmayan bir ses vardı ve bana sürekli babanın ismini fısıldıyordu. O yarım kalmıştı. Her şey sona ulaşmıştı ama baban yarım kalmıştı. Beni kemiren bir kurt gibiydi. Onu aradım. Uzun bir süre onu aradım ve sonunda buldum.” Göz kırpıp tebessüm etti. “Sonrası malum.”

Ona doğru bir adım atıp zincirler bileğimi tekrar keserken haykırdım. “Orospu çocuğu!”

“Anneme küfretmen hiç hoş değil,” diyen Agamemnon ciddiydi. “Kendisi muazzam bir kadındı. Benim sahip olduğum tek kişiydi. Yıllarca sadece o ve ben vardık. Bana resmi, sanatı ve sevgiyi öğreten oydu.”

“Bir bok öğretememiş sana.”

Çıkışımla burnundan soludu. “Terbiyesizliğin de babana benziyor.”

Sinirle soluyup akan gözyaşlarına rağmen sakin kalmaya çalışırdım. Annesinden bahsediş şekliyle saplantısının kaynağını anlayabiliyordum. Sahip olduğu, sevildiğini hissettiği tek kişi olan annesinin yerini ona her zaman zeyen kadınlarla doldurmaya çalışan bir manyaktı ve öldürdüğü suçlular dan hiçbir farkı yoktu.

“Üçüncüsü Milena’ydı,” dediğimde kasıldı.

Sevdiği üç kadın olduğunu söylemişti. Birincisi Meryem’di. İkinci Nevra Balamir’di. Üçüncüsüyse daha on beş yaşındayken sahiplendiği evine getirdiği ve çocuğu yerine koymaya kalkmasına rağmen ona karşı başka şeyler hissettiği Milena olmalıydı. Bu düşünce bile benim sınırlarımı o kadar aşan bir durumdu ki aklım zorlanıyordu.

“Milena,” diye fısıldadığında onu zar zor duydum. “O... farklıydı.”

“O da güzel ve yetenekliydi.”

Yüzüne savurduğum kelimelerle bana bakıp ifadesini daha ciddi bir tutum içine soktu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp bir adım daha attığında artık fazla yakınımıdaydı. Nefesi yüzüme çarpıyordu. Kokusu alanımı işgal etmişti ve varlığı beni her şeyden nefret etmeye itiyordu.

“Güzeldi, yetenekliydi, özeldi.” İç geçirdi. “Benim bir yansımam gibiydi. Ona her baktığımda kendimden bir parça görüyordum. Beni kimse anılamadığı gibi anlıyordu. Ona içimi açmama neden olmuştu. Kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlatmaya başlamıştım. Birlikte saatlerce resim çizerdik.” O günleri hatırlıyor gibi buruk bir tebessüm etti. “Tablolarını Agamemnon ismiyle imzalar, yaptığı her eserin bana bir hediye olduğunu söylerdi.”

“Onu evlat edinmiştin,” derken tiksintimi ifademe yansıttım. “Ama ondan hoşlandın.”

Bana bakarken kaşlarını çatı. “Bu öyle bir şey değildi. Bizim aramızdaki bağ, çok daha farklı ve her şeyin ötesindeydi. Önceleri bir dosttık. Yaşı ilerledikçe bazı şeyler değişmeye başladı ama bu daha ruhsal bir bağdı. Milena, benim ruhuma dokunurdu. Hem de daima.” İfadesindeki hüznle gözlerini kaçırdı. “Bu hayatta belki de en değer verdiğim kişiydi. Onun için her şeyi yapardım.” Tekrar bana baktı. “Milena çok acılar çekmiş bir kızdı. Babası onu küçük yaşlardan beri taciz ederek büyütmüş, ona farklı bir şekilde dokunmuştu.” İfadesini ele geçiren öfke beni

sarıttı. "Milena'nın babasını öldürdüğünü öğrendiğimde çok üzüldüm çünkü o piçi kendi ellerimle gebertmek isterdim."

Edindiğim bilgi dilimi lal etti.

"Milena'yı bulduğumda Aziz Petrus Bazilikası'ndaki manastırın önündeydi. Ağlıyordu. Berbat bir haldeydi. İlgimi çekmişti. Onu öyle görünce dayanamayıp yanına gitmiştim." Bakışları boşluğa daldı. "Günah çıkarmak için oradaymış. Bana babasını anlattı. Yaşadıklarını, onu nasıl zehirlediğini." Tekrar gözlerini bana çevirdiğinde kahverengileri derin bir boşluktu. "Ona kıyamadım." Fısıltısıyla gözle görülür bir titreme bedenimi sarstı. "Onu evime götürdüm."

Aralarındaki çarpık ilişkiyi idrak edebildim.

Agamemnon, annesi gibi bir kadın arayan bir ruh hastasıydı. Onun boşluğunu, onun izleriyle kapatmayı denemişti. Takıntısının kaynağı buradan geliyordu. Milena ise küçüklüğünden beri babası tarafından taciz edilmişti. Onu koruması gereken bir adam tarafından zarara uğratılmıştı ve başka bir adam onu kanatlarının altına aldığı anda, hiç görmediği şefkat ve ilgiyi verip baba figürünün yerine çok sapkın bir pozisyonla geçtiğinde aralarında bir bağlanma gerçekleşmişti.

"Kusursuzdu," diye fısıldadı Agamemnon. "Her açıdan kusursuzdu."

Bana biraz daha yanaştığında nefesimi tuttum. Sanki soluğum kesilirse onun varlığı da yok olacaktı ama bu gerçekleşmedi. Yaşanan tek şey, Agamemnon'un bana derin bir özlemle bakması oldu ve bu ölmek istememe neden oldu. "Ona benziyorsun." Yavaşça elini kaldırıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşayıp yaşlarımı sildi. Hızla başımı geriye çektiğimde eli havada kaldı. "Siyah saçlar, beyaz ten ve fırça tutan eller... Milena gibisin."

Ve büyük ihtimalle Meryem ile aynı Nevra teyze gibi.

"Normalde Vatikan'dan pek ayrılmam. Orası en güvende olduğum yer. İlkan bu yüzden seni kullandı, biliyorsun değil mi?" Tek kaşını kaldırıp tekrar yanağımı okşadı. "Senin ilgimi çekeceğini ve beni saklandığım yerden çıkaracağını biliyordu. Dövüş maçında seni izlerken büyülendim ama beni asıl etkileyen eserlerin oldu."

"Es-eserlerim mi?"

Başını salladı. "Roma'daki evde duran eserlerin. Dün biraz ortalığı karıştırmam gerekti. Barlas'ın oldukça iyi bir güvenlik sistemi var.

Erkilenmedim diyemem ama benim için fazla aşınaydılar çünkü hepsi Gemino Gladiis'e aitti."

Başımı geriye çekerek dokunuşundan kurtulmaya çalıştım. Tam o anda kısık, varla yok arası bir ses işittim. "Dokunma," diyen Barlas ile tekrar derin bir nefes alabildim. Ona baktığımda başını doğrultmakta zorluk çektiğini fark ettim. "Dokunma ona."

"Kendine geldin sonunda," diyen Agamemnon elini çekse de geriye kaçmadı. Dibimde durmaya devam ederken Barlas'a baktı. Yüzünde tek bir mimik yoktu. "Bütün iç dökme seansını kaçıırıyordun. Tam vaktinde uyandın."

"Seni geberteceğim."

Barlas'ın tehdidiyle Agamemnon onu adeta duymamazlıktan geldi. "İlkan'dan bahsediyordum, değil mi?" diye bana baktuktan sonra bakışlarını Barlas'a çevirdi. "Kendisi nankördü ama benim için bir oğuldu. Onu neredeyse ölüyorken kurtarmış ve hayata döndürmüştüm. Bana her zaman hayran, hatta borçlu olarak büyümüştü. İyi de bir ilişkimiz vardı. Ta ki o Milena'yı öpene dek."

Gözlerimi Barlas'tan alamadım.

Başını kaldırdığında kara gözleri ruhumun feryat etmesine neden oldu. İçimde umutla dolu bir ışık yandı. O varken bütün karanlıkların sonu gelebilirdi. O varken her şey yoluna girerdi. Ve o varken kimse bana zarar veremezdi. Bu yüzden gözlerinin içine bakıp sözlere gerek duymadan beni sevdiğini haykırdığında tebessüm ettim. Çünkü ben de onu aynı aşkla seviyordum. Buradan çıkacağımızı biliyor, başka bir ihtimale yer bırakmıyordum.

"Onlar da bazen birbirlerine böyle bakarlardı," derken ilk kez sesi bu kadar sinirliydi. Agamemnon yüzündeki tiksintiyle bir bana, bir Barlas'a baktı. "İlkan'la Milena, benim görmediğimi sandıkları zamanlarda birbirlerine böyle bakışlar atarlardı. İlkan bu yüzden yanılmıştı." Yavaşça benden uzaklaşıp Barlas'a yöneldi ve bu beni yakınımda olmasından daha çok ürküttü. "Milena ona karşı bir şeyler hissediyor sandı ama hayır, Milena'nın kalbinde İlkan'a yer yoktu."

"Bu yüzden mi öldürdün onu?" derken durmasını sağladım. "Milena'ya bu yüzden mi kuydın?"

Omzunun üstünden bana baktığında olduğum yere sindim. Taş duvara yaslanmamla bedenimi soğuk bir akım sarmaladı. O an su sesini işittim. Taşa vuran ve aşındırmaya çalışan dalgalarla kanalın hemen dibinde olduğumuzu anladım.

Agamemnon sarf ettiği her kelimeyi vurguladı. “Milena’yı ben öldürmedim.” Bana bakarken hem öfkeli hem de hüzünlüydü. “Onun yaşaması için her şeyimi verirdim.” Sertçe yutkundu. “Ama iyi değildi Milena. Onu bulduğum zaman da bizimle kaldığı süreçte de iyi değildi. Akıl sağlığı günden güne solan bir çiçek gibiydi ve en sonunda intihar etti.” Gözlerimin içine baktığında kederini fark edebilmem beklenmedikti. “Kendini küvette boğarak öldürdü.”

Ophelia.

Milena.

Aradaki benzerlikle eksik parçalar da yerini buldu.

“Ama İlkan bana inanmadı. Milena’nın onu isteyerek bırakmayacağını söyledi. Ona bir şey yaptığımı, aralarındaki ilişkiyi kıskandığımı için Milena’yı ondan aldığımı sandı. Onunla büyük bir kavgaya tutuştuk. Anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Çekip gitti ve bir daha dönmedi.”

İlkan’ı *tanıdım*.

Sevdiği kadının ölümüyle nasıl bir kine büründüğünü, intikam uğruna neleri göze aldığını, içinde nasıl bir aşk büyüttüğünü ve o aşk uğruna nasıl kendi canına kıyarak Milena’ya kavuşmaya çalıştığını... hepsini anlayabiliyordum. İlkan, olmaktan korktuğu kişi haline gelmişti. Agamemnon’a benzemişti. Barlas ve beni kullanarak Agamemnon’u saklandığı yerden çıkarmıştı. Benim bu canavarın ilgisini çekeceğimi biliyordu. Yem bendim. Barlas ise silah olmalıydı.

Agamemnon, “Planını görebiliyorum,” dedi Barlas’a bakıp. “Anlayabiliyorum onun kafasının çalışma şeklini. Milena’nın intikamını aldığını, kendini öldürerek onu onurlandırıldığını ve benim ikinci kez canımı yakıtığını sanıyor ama Milena’dan sonra hiçbir şey canımı yakamaz çünkü o gidince her şey anlamını yitirdi.”

“Piç,” diye yakardı Barlas.

Agamemnon onun karşısına geçti. “Mezarını bile bilmiyordu,” diye fısıldadı. “İlkan öğrenemedi onu nereye gömdüğümü. Sadece ben bildim. Vatikan ile onun mezarı arasında geçiriyorum kaç yıldır her günümü.”

Anasında...

Passetto di Borgo.

"Melekler Kalesi'nde mi?"

Agamemnon bana baktığında o kadar hızlıydı ki bir an boynundan ses geldi. Gözlerini yüzümde dolaştırırken hülyalı bir tavır içindeydi ve bu, midemdeki bulantıyı körükledi. "Sandığımdan daha zekisin, Gece." Sözleriyle onaylanan tezim beni dehşete düşürdü. "Evet, Melekler Kalesi'nde. Onu yakınımda tutmalıydım. Bu yüzden Melekler Kalesi'nde gizli bir yer bulup onu oraya defnettım. İsveç Muhafızlarına belli bir miktar para yediriyorum ve onların ekstra fazla kazanç elde etmesi için arada dövüşler düzenliyorum ama bunlar önemsiz. Milena yakınımda olduğu sürece hiçbirinin bir önemi yok."

Bu yüzden Milena'nın ölümünden sonra Davina ve Matteo umurunda olmamıştı. Vatikan'a gitmiş, orada kendine bir düzen kurmuş, favori oyuncağını kaybettiği için diğerlerini de görmezden gelmişti. İğrenç biriydi. Ondan o kadar nefret ediyordum ki bu his bende ağırlık yapıyordu.

"Daha doğrusu yoktu," diye kendini düzeltti Agamemnon. "Şimdiyse sen varsın."

Ne dediğini anlamayarak ona bakakaldığımda Barlas gürlledi. "Cesedimi çiğnersin. Eğer ona dokunmayı, kulına zarar vermeyi aklının ucundan dahi geçirirsen seni doğdun güne pişman ederim."

Her şey bir anda oldu.

Agamemnon'un Barlas'ın üniformasındaki hançerlere uzanışını izlerken, "Yapma," diye belli belirsiz bir fısıltıyla mırıldandım. Agamemnon, Barlas'ın ikiz hançerlerinden birini aldı ve saniyeler içinde onu sevdiğim adamın karnına sapladı. Algıladığım bu görsel çılgılık atmama neden olduğunda kudretli feryadıyla dizlerimin üstüne düştüm. Gözümün önü kararıp korku beni tümünden ele geçirdiğinde aklımı kaçırdığıma emindim. Barlas'ın kocaman olan gözleri, aralık duran dudakları ve kasılan bedeni, bana hiddetli bir vaveyla daha savurttu. Titreyen bedenim ve duran kalbimle deli gibi ağlamaya başladım. "Lütfen yapma!" Bağırışımla boğazım yandı. "Yalvarırım yapma!"

Hançerin Barlas'ın vücudundan çıkışını izledim.

Tekrar bir hamlede bulunacaktı ki Barlas son gücüyle ellerini zincirlere dolayıp kendini yukarı çekti. Agamemnon'a savurduğu tekmeyle

geriye savrulan adam yeri boyladığında Barlas'ın tüm bedeni yağ misali eriyip salındı. Ona bakarken ağlamamı durduramıyordum. Gözlerimin içine bakarken acı onu yakıyor gibi yüzünü buruşturmuştu. "Lilith," dediğinde nefes alamıyordum. "Her şey yoluna girecek bebeğim."

Bu durumda bile beni rahatlatmaya çalışıyor olmasıyla gözlerimden akan yaşlar şiddetlendi. Düştüğüm yerden kalkmak istedim ama Agamemnon önce davrandı. Bir kenara savrulan hançeri alacağı sırada zincirlerden kurtulmaya çalışarak yalvardım. "Uzak dur ondan! Ne olur uzak dur ondan!"

"Beni öldür," diyen Barlas'la başımı iki yana salladım hızla. Agamemnon'a bakan sevgilim, bütün ciddiyetiyle sanki ölmeden önce son arzusu nu dile getiriyordu. "Ama ona dokunma. Bırak gitsin."

Yere damlayan kana baktım. Barlas'ın bedeninden sızan kanlar aklı-
mın kalan son direncini de kırdı. Ağlamam mümkünmüş gibi daha şid-
detli bir hal alırken nidalarım taş duvarlarda çınladı. Buna karşılık bir ses
işittim. "Feray!" diye bağırın tanıdık ses, içinde olduğumuz alandaki her
şeyin sessizliğe bulanmasını sağladı. "Feray!"

Bizi bulabileceklerini anlayarak avazım çıktığı kadar bağırdım. "Barca!"

Yanağıma inen tokatla başım savrulduğunda zincirin hareket edişini
ve Barlas'ın öfkeli ama bitap sesini duydum. "Orospu çocuğu! Ona bir
daha dokunursan senin derini canlı canlı yüzerim!"

"Bunun için vaktin olmayacak."

Agamemnon yere düşen hançeri alıp Barlas'ın üzerine yürüdüğünde
çırpınmaya devam ettim. Zincirler tenimi yararken denedim ve denedim.
"Babana selam söylersin, *Hektor*." Hançer bir kez daha Barlas'ın karnına
saplandı. "Anneni de benim için öp."

Kara gözlerine baktım.

Benimkilere mühürlenmiş olan o gözlerde her şeyi görebiliyordum.
Hayallerimiz, anılarımız, geçirdiğimiz her an zihnimde yankılanıyordu.
Geleceğe dair kurduğum planlar kafamda bir senfoni oluşturunuyordu.
Ona bakarken istediğim tek şey, onu kollarımın arasına alıp sıkıca sar-
maktı. Kokusunu içime çekersem, onun sıcaklığını hissedersen bu kâbus
sonlanırdı. "Sevgilim," diye fısıldarken içimde volkan misali patlayan yo-
ğun acıyla kör olmuşum. "Barlas!"

Kendini dik tutmaya çalışsa da başarılı olmakta güçlük çekiyordu. Ayağının dibinde bir göl yaratmak üzere olan kanına bakarken sanki kurtulabilecekmişim gibi çırpınmaya ve bir şekilde ona yardım etmeye çalıştım.

İzin veremezdim.

Gitmesine izin veremezdim.

Beni bir kez daha bırakamazdı.

Bu son demiştik. Bir daha ayrı kalmayacağımızı söylemiştik. Aksini kabul edemezdim. Onu, kendimi ve bizi bulmuşken onu yitiremezdim. Önümde diz çöken adamla ağır adımları ve ismimi yakaran İlyas'ı duydum. Başımı geriye atıp metrelerce yukarımda olan tavana baktığımda ahşapları fark ettim. Ağzımı açacağım sırada yediğim bir tokatla daha dünyam döndü. Başım yana düşerken Barlas'ın homurdanışını işittim. Bir şey demek istiyordu fakat gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

“Sen ve ben gidiyoruz, Gece.”

Agamemnon bana uzandığında aklımı çalıştırmayı denedim. Bir yolunu bulmalı ve ondan kurtulmalıydım. Barlas'ın acilen doktora gitmesi gerekiyordu. Yaralarına müdahale edilmeliydi. Bir süre dinlendikten sonra iyi olacaktı. Her şey yoluna girecekti. Sadece buradan çıkmayı başara-bilmeliydik.

Ceketinden çıkardığı şırıngayı fark ettiğimde sırtımı duvara yaslayıp karşımdaki adama sağlam bir tekme savurdum. Titreyen bacaklarımla işim zor olsa da sendeleyerek Agamemnon'la onu benden uzak tutabilmeyi başarabilmişim. Eğer beni bayıltırsa gözümü bir daha açtığımda Barlas yanımda olmazdı. Ve onun olmadığı bir dünyaya gözümü açmak istemiyordum.

Bileğime batan şeyle kasıldım.

Botumun içindeki minik hançer aklıma geldi. Agamemnon görünen tüm silahlarımı alsa da onu fark etmemiş olmalıydı. Bileklerimdeki zincirler postallarına uzanmamı engelleyecek kadar kısa değildi. Agamemnon bana bakıp sinirle burnundan soludu. “Böyle yapma, Gece. Buradan gitmemiz gerekiyor. Bayılıcı sis toplarımın kalmadı ve burayı bulmak o kadar da zor değil. Seni bir an önce tekneye bindirmeliyim.”

Benimle konuşma şekli o kadar nahifti ki dışarıdan biri görse cidden insan zannederdi.

Bakışlarımı Barlas'a kaydırduğımda direndiğini ve kendi zincirlerinden kurtulmaya çalıştığını gördüm. Nereden bulduğunu bilmediğim bir tel ile bileklerindeki zincirleri sökmeye çabalıyordu ve yeri kırmızıya boyamasına rağmen hâlâ pes etmiyor, gözlerini benden ayırmıyor oluşu bana güç veriyordu.

Agamemnon bir kez daha elindeki şırıngayla bana doğru bir hamlede bulundu. Dizimi göğsüne yaslayıp onu ittirmeye çalıştığımda diğer elimle postalıma uzandım. Beni altına çeken adamla korku dolu bir çığlık attım.

“Lilith,” diye sayıklayan Barlas'ın sesiyle gözyaşlarım tekrar aktı.

Diğer elimi kaldırıp Agamemnon'un kolunu itmeye çalıştım. Onu kendimden uzak tutmak adına her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum fakat hareketlerim o kadar kısıtlıydı ki eğer bir atakta bulunamazsam başaramayacağımı biliyordum. Postallarımın içine ittirdiğim parmaklarımla küçük hançeri kavradığımda üzerimdeki adam daha sert davrandı. “Gece çırpınma. Sana zarar vermek istemiyorum. Korkulacak bir şey yok. Seninle resim çizip saatlerce sohbet edeceğiz. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Söz veriyorum, mutlu olacaksın.”

Dizimi göğsüne bastırarak canını yakmayı denedim ama umursamadı. Kavradığım hançeri çıkarıp hızla ona doğru savurdum ama bileğimi yakaladı. Gözlerinde ölümcül bir dokunuş vardı. Canımı almak ister gibi bakarken haykırdı. “Sen de mi nankörsün!” Dişlerini sıkıttığında titreyen bacaklarım bütün gücünü yitirmek üzereydi. “Anlaşılan seni de yola getirmem gerekecek.”

Agamemnon'un sözlerinin ardından gözucuyla bir hareketlilik sezdim. Sonra görüş alanıma o girdi. Benim koruyucu meleğim kalan son gücüyle bize doğru sarsak adımlar attı. Agamemnon onu fark ederek omzunun ardından baktığında bir an bileğimdeki tutuşu hafifledi. Dikkatini üzerime çekmek isteyerek dizimi kendime doğru çektim ve üzerime savrulmasını sağladım. Tam o anda Barlas bileğimi yakaladı ve hızla elimdeki hançerin Agamemnon'un şahdamarına saplanmasını sağladı. Üzerime akan kanlarla Agamemnon boğuk inilti çıkararak Kocaman olan gözlerine bakarken biliyordum, uzun bir süre kâbus görecekdim.

Boynundaki hançerle üzerime yığılan Agamemnon'un ağırlığı altında ezildiğimde Barlas daha fazla ayakta kalamadı. Yere yığıldığında

mümkünmüş gibi ağlamam şiddetlendi. İsmimi yakaran Barlas'a seslenen arkadaşlarımı duyabiliyordum fakat hiçbir şey yapamıyordum. Yere yığılan sevdiğim adama bakarken sadece Azrail'in onu benden bu kadar erken almamasını istiyordum.

Bakışlarımı üzerimdeki ceset haline gelen şerefsizce çevirdim. Onu itirmeye çabaladığımda bir süre debelendim. Zar zor üstümden attığım adama baktım. Agamemnon hâlâ boynunda olan hançer ve tavana sabitlenmiş ruhsuz bakışlarıyla öylece yatarken, hak ettiğinden daha hızlı bir ölümle veda etmişti lâkin umurumda değildi. Onun gibi bir pisliğin daha fazla nefes almayacak olması paha biçilemezdi.

Barlas'a baktım.

Yerde sırtüstü uzanıyordu ve gözleri kapanmıştı. Gözlerim göğsüne kaydığında kıpırdamadığım fark ettim. Bu ihtimal beni mahvettiğinde hıçkırarak ağlamaya başladım.

Zincirlerden kurtulmayı deneyerek çırpındım. Ona gitmek, onu kollarımın arasına almak istiyordum fakat aramızdaki mesafeyi kapatamıyordum. Sadece bir karışlık bir mesafe vardı aramızda ama ben ona uzanıp dokunamıyordum. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiş, debelendiğim bir batakılıkta bu denli dibe çökmemiştim. "Ba-Barlas," diye yakardım ismini. Bana dönmesini, gitmemesini istedim. "Bana bak sevgilim. Yalvarırım. Söz vermiştin." Mahvolan bileklerimi umursamadan ona doğru bir hamlede daha bulundum ama o bir karışlık mesafeyi yine kapatamadım. "Söz vermiştin! Bir daha ayrılmayacaktık!"

Nefes alamayarak tılandım. Bacaklarımı uzatarak ona dokunmaya, onu kendime doğru çekmeye çalıştım ama yapamadım. "Söz vermiştin," diye inleyip acıyla bağırdım. "Barlas!"

Dudakları oynadı.

Öpmeye doyamadığım dudakları kıpırdadı ve bir dua misali adımı fısıldadı. "Gece."

"Buradayım," dedim beni duymasını isteyerek. "Lütfen beni bırakma."

Kirpikleri oynadı. Ağzı biraz daha aralandı ama kelimeler dudaklarından çıkamadı. Bana dönmeye çalıştığını, hayata tutunmayı denediğini anladım fakat gücü yoktu. Bedeninden süzülen kanlarla her şey için çok geç olmak üzereydi. Yine de can havliyle, "Asla," diye mırıldandı. Bana üç ve umut verebilmek adına elinden geleni yaptı. Bununla birlikte o

kadar yüksek desibelden bir çığlık attım ki beni Roma'dan duyabildiklerine emindim.

Ayak seslerini işittim.

Bize doğru gelen koşuşturmayla birkaç saniye içinde, dakikalar önce Agamemnon'un saklandığı o karanlık köşeden biri çıktı. Barca bana, ardından Barlas'a baktı ve lanet etti. Odaya akın eden askerlerle adeta emrettim. "Barlas'ı çıkarın buradan!" Bana doğru gelip önümde diz çöken Atilla, "İkinizi de çıkaracağız, Feray. Merak etme, Hektor kendine gelecek," dedi.

Gözlerimi yumup hiddetle hıçkırdığımda tek isteğim buydu.

Tek dileğim, sevdiğim adamın bir an önce kendine gelmesiydi.

Her şey ağır çekimde ilerledi. Atilla zincirleri kırıp beni kurtardığında sürünerek Barlas'ın yanına gittim. Ona dokunduğumda bedeninin buz gibi olduğunu gördüm. Rengi solmuş, dudakları morarmaya başlamıştı. Çok fazla kan kaybediyordu. "Feray geriye çekil." İlyas'ın emriyle duran aklım çalıştı. "Onu acilen helikoptere götürmeliyiz."

Antonio ve Pedro'yu fark ettim. Yanlarındaki diğer askerlerle Barlas'ı kaldırıp götürmeye başladılar. Dönüp yerdeki adama baktım. Agamemnon'un yanına gidip onu omzundan ittirdim ve sırtüstü yatmasını sağladım. Boynundaki kolyeyi bir çırpıda çekip aldım. Takmayı bırak, kolyeye bakmayı bile hak etmiyordu. Titreyen parmaklarımla kolyeyi kendi boynuma astım. Yavaşça doğrulduğumda ayakta duramayıp sendeledim. Barca aniden beni kucağına aldığındaysa ona yaslanıp ağlamaya devam ettim. "Ya ölürse?" derken kalbim tuzla buz oldu. "Kaybedemem," diye yakardım. "Onu bir kez daha kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin," dedi Barca.

Ama ona inanamadım.

Kaybedebilirdim ve kaybedersem ben de peşinden giderdim. Çünkü onsuz bir güne tahammül edemezdim. Sekiz ay yaşadığım o soğuk ve karanlık boşlukta bir saniye daha geçiremezdim. Ruhumun diğer yarısı beni bırakırsa geriye ben de kalamazdım.

Helikoptere vardığımızda Barca beni aşağı indirdi. Barlas'ın yanındaki yerimi aldığımda Pedro'nun sesini işittim. "İyi olacak *bellisima*," diyerek yaraya baskı uyguladı. "Hektor daha kötülerini atlattı. Bu sefer de atlatacak. Sadece kan nakline ihtiyacı var."

"0 negatif."

İlyas'ın sözleriyle kolumu uzattım. "Benden alın," deyip Barlas'ın saçlarını geriye ittirerek ona dokunma ihtiyacımı gidermeye çalıştım. Tenime giren iğneyi hissetmedim bile. Bunun için Barlas'ın saçlarını okşamakla fazla meşguldüm. Üzerine eğilip alnını öptüm ve kokusunu içime çektim. Bana gelecekti. Bana dönecekti. Her zaman bir yolunu bulur ve bana gelirdi. Yine aynısı olacaktı. Bu sefer asla ayrılmayacak, hayatımıza kaldığımız yerden en güzel haliyle devam edebilecektik. Geriye çekilip saçlarını okşarken havalandığımızı fark ettim. Bakışlarımı, benden sıyrılıp Barlas'a hayat vermeyi deneyen kanıma sabitledim. Uzanıp diğer elimle Barlas'ın elini kavradım. Parmaklarını okşayıp burada olduğumu, onu beklediğimi hissetmesini sağlamayı denedim.

Yarasına yapılan baskıya baktığımda gözlerimi yumdum. Tekrar eğilip kulağına fısıldadım. "Bana söz vermiştin." Titreyen sesimle derin bir nefes aldım. "Birlikte daha yaşayacağımız birçok macera var sevgilim. Artık geçmişimiz tamamen tarihe karıştı. Geleceğimizi yazmalıyız. Beni yarı yolda bırakamazsın. Bırakmazsın, değil mi?"

Bir fısıltı işittiğimde hızla geri çekildim. Barlas'ın kıpırdayan gözlerine baktığımda ümidim beni kamçıladi. Uzanıp tekrar saçlarını okşamaya başladım. "Sevgilim," diye fısıldadım bütün sevgimle. "Barlas."

Yavaşça gözlerini açtı. "Gece."

Hissettiğim rahatlamayla yaşlarım daha şiddetli akmaya başladı. "Buradayım," diyerek elini daha sıkı tuttum. "Ve sen de buradasın. Her şey bitti sevgilim. İyi olacaksın." Dudağının kenarında meydana gelen minik kıvrımla parmaklarımı kavradığında tutuşu zayıftı. "Şüpheli olmasın, Lilith."

Bana güç vermeye çalışmasına karşılık eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. Her şeyiyle benim için var edilmiş olan adamın sağlığına kavuşmasını dilerken korku içindeydim fakat biliyordum ki Barlas beni bırakmamak için gerekirse ölümün kendisiyle bile düelloya çıkardı. Ne olursa olsun beni terk etmezdi.

"Güzelim," dediğinde ona baktım. Katran karası gözlerinde uzun zamandır var olmayan bir parıltı vardı. Bana her zaman aşkla bakardı fakat bu seferki rahatlama da içeriyordu. Sanki her şeyin ardımızda kaldığı yadsınamaz bir gerçektir. Haylaz tebessümüyle mırıldandı. "İyileştiğimde kayıplara karışıp dünyayı altüst etmeye ne dersin?"

Gözyaşlarıma rağmen güldüm. “Seninle her şeye varım.”

Alnımı alnına yaslayıp kokusuyla kendimi mayıştırmaya çalıştım. Verdiği her nefesi içime çekerek kendime burada ve iyi olduğunu kanıtladım. Küçük çocuklar büyümüştü ve bu sefer cadıyı tamamen yenmişlerdi. Evimize giden yolu bulup bir yuva yaratabilirdik. Artık *daima* Gece ve Barlas olabilirdik.

Bir yıldız kaydı, iki yıldız kaydı, üç yıldız kaydı.

Karanlıklar aydınlandı ve gölgeler kaçtı. Hikâyenin sonunda bir başlangıç belirdi. Büyüyen iki çocuk birbirleri için her şeyi yapabilecek iki yetişkine dönüştü ve kaybettikleri aileyi birlikte kurmaya karar verdiler. Böylelikle sonsuza dek mutlu yaşayabileceklerdi.

Ve öyle de oldu, sonsuza dek mutlu yaşadılar.

SON KOD: İKİZ ALEV

*"Ruhun eşi tanır diğer parçasını.
Tamamlandığında iki yarı,
bütünden olur aşk masalı."*

*Barlas Balamir'den,
Bir yıl sonra/Panama*

Küçük bir çocukken her şeye sahip olduğumu düşünürdüm. İçine doğdum dünya, annemin anlattığı masallardan bile daha güzel hissettirirken aksini nasıl düşünebilirdim?

On bir yaşına kadar her günüm mutlulukla doluydu. Her sabah babamın hazırladığı kahvaltıya uyanırdım. Yoğun olması bunu değiştirmezdi. Bizim evde kahvaltılar daima babamdandı. Biraz daha büyüdüğümde bana da yemek yapmayı öğretecekti. En azından ne zaman dibinde bitip ona yardım etmeye çalışsam böyle derdi. Yine de onu izlememe izin verirdi. Kendimi işe yaramaz hissetmemem için bana ufak tefek şeyler yaptırırdı. Küçük bir çocuğun sahip olabileceği en iyi babaydı.

Benim kahramanımdı.

Büyüdüğümde olmak istediğim o adamdı.

Bunun bir nedeni de anneme olan davranışlarıydı. Ona dünya üzerindeki tek kadın gibi hissettirdiğini defalarca kez annemden duymuştum. Gözlerim şahitti. Onların aşkı bana daima ilham vermişti. Fotoğraf çekmeye böyle başlamıştım. Annemin bana hediye olarak aldığı kamerayı kullanmaya başladığımda harcadığım filmin üçte biri, annemle babamın zamanın içinde dondurduğum karelerinden ibaret olurdu. Salondaki plaktan yayılan müzikle dans ettikleri, şöminenin karşısında kitap okudukları, benimle vakit geçirdikleri zamanlarda hemen alırdım kameramı yanıma.

Çünkü saklardım; anları, hatıraları, gülüşleri, sevişleri, mutluluğu ve aşkı.

Sonra bir gün onlardan daha çok zamanın içinde dondurmak ve kendime saklamak istediğim bir şey oldu.

Gece büyümeye başladı. Gözüm artık onu daha çok görüyordu. Gördüğüm şey bana güzel geliyordu. Kamerayı tutan ellerim karıncalanıyordu. Kadrajım ondan ibaret olmaya başlamıştı.

Aldığı her yaşta, geçirdiği her günde...

Her yerde kahkaha vardı. Her yerde mutluluk, güneş misali doğardı. Her yerde huzur saklıydı. Sonra her şey mahvoldu. Bir çırpıda, amansızca. Gece'yi kaybettim. Annemle babamı kaybettim.

Onların gidişiyle kendimi de yitirdim.

O çocuk gitti, büyüdü. O kadar hızlı büyüdü ki hiç çocuk olmadığını düşündü. İçindeki boş ve karanlık o çukur, her gün biraz daha derinleşti.

Babasının oğlu, annesinin bebeği değildi. Artık bir askerdi.

Barlas ölmüştü ve Hektor doğmuştu.

Kendimi unutmuştum. Nasıl biri olduğumu, neyi sevdiğimi ve nelerden nefret ettiğimi. Kişiliğimi bırakmıştım kapının girişinde. Kendime yeni bir persona oluşturmuştum zaman geçtikçe; bir lider, bir üstat, bir makine, daima ayakta.

İçimden atamadığım bir şey vardı ama...

Badem gözler zihnimdeydi. Asla gitmiyorlar, kaybolmuyorlar, unutmuyorlardı.

O bakışlardaki sıcaklık avlıyordu beni. Ne zaman gözümü kapatsam, tatlı bir gülüş belirliyordu kafamda. En yakın arkadaşım, adeta diğer yarım. Rüyalarım giriyordu. Onu bulmamı istiyordu ve ben de deniyordum. Dünyanın her yerinde arıyordum. Karış karış. Canla başla. Asla yılmadan.

Onu bulduğumda, o kafeye girip yüzüne yakından baktığımda biliyordum. Aldığım her nefesin onun olacağını, kalbimin her ritminin ismini yakaracağını, varlığımın daima onunla bir ilişkisinin bulunacağını. Bütün benliğimin uğruna köle olacağını biliyordum. Yaşadığımız her şey, bizim hikâyemizdi. Çocukluktan başlamış ve bugünümüze dek gelmişti. Birçok kez sınanmış, debelenmiş, acı çekmiştik lâkin sonunda kazanabilmiştik. Sonunda kendi cennetimizdeydik.

Venedik'teki olaydan sonra bir süre kendimize gelememiştik. Bedenimin iyileşmesi uzun sürmüştü ama tamamen toparlayıp eskisinden iyi olmuştum. Bunda Feray'ın payı oldukça büyük, kıymeti kelimelerle ifade edilemezdi. Bana bir bebek gibi bakmış, iyi olabilmem adına elinden gelen her şeyi yapmıştı. Oysa onun da içinde bir savaş vardı. Agamemnon'un ölümüyle her gece kâbus görüp oldukça zor günler geçirmişti. Beni kaybedeceğini düşündüğü için yıkılmıştı. Hâlâ ona her gün yanında olduğumu söyleyerek onu rahatlatmam gerekiyordu ama şikâyetçi değildim. Ne olursa olsun, birlikte olmamız yeterliydi.

Zaman zaman ben de onun gibi maziye dönebiliyordum. Özellikle Gediz, yani Matteo De Luca'nın konsey kararıyla hapsedilmesi üzerine zaman zaman düşüncelerim ona dönüyor, aklım her şeyi tekrarlayarak bana aynı şeyleri yaşıtıyordu. Davina, babasının ölümüyle yıkılmıştı. Örgüt onu, Mehmet'i ve Alessio'yu takip listesine alarak bırakmıştı. Kolay kurtulamayan tek kişi olan Gediz ise parmaklıkların ardındaydı.

Hayatım artık bu tarz şeyleri düşünmek dahi istemeyeceğim kadar güzel ve huzurluydu. Gece'yle son bir yılda birçok ülkeyi gezmiştik. Avrupa'nın tüm noktalarında iz bırakmıştık. Gece zamanının büyük bir bölümünü çizerek geçiriyordu ve ben de onun fotoğraflarını çekmekle bir hayli meşguldüm.

İki haftadır Panama'daydık. Buradan sonraysa Küba'ya geçecektik. Yaşananların ardından konsey bana bir süre uzaklaşmamı emretmişti ve açıkçası en doğrusunun bu olduğunu bildiğimden usulen bile teklifi reddetmeye çalışmamıştım. İhtiyacım olan şey buydu; sevdiğim kadın ve huzur. Başka hiçbir şeye gerek yoktu. Yine de yakın bir zamanda geri dönmeliydik. Hâlâ Gemino Gladiis'in en önemli parçalarından biriydim. Ortadan tamamen kaybolamazdım. Bu yüzden planımı erkene çekmek zorunda kalmıştım.

İstanbul'daki yeni evimizin tadilatı bitmek üzereydi.

Gece'me istediği yuvayı verebilmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve sürprizimi beğeneceğini umuyordum. Mandalina ağacına kadar bütün hazırlıklar tamamken evi beğenmese kalbim kırılırdı fakat onun mutluluğu her şeyden önemliydi.

Bugün bunu düşünmek istemiyordum.

Bütün bunlar geçmişte kalmıştı ve bugün üzerine kafa yorulacak daha önemli şeyler vardı.

Kaldığımız eve girip elimdeki kutuyu masanın üstüne bıraktım. “Gece,” diye seslendiğimde yatak odasından çıkagelen sevgilim hızla üzerime atlayıp onu havada yakalamama neden oldu. Beni bütün özlemiyle öpmeye başladığında cennette olduğumu biliyordum. Kollarını boynuma dolayıp geri çekildiğinde gülümsüyordu. “Hoş geldin sevgilim.”

Sadece yarım saatliğine gitmiştim fakat onu deli gibi özlemiştim. Başımı boynuna gömerek kokusunu içime çektikten sonra onu yere indirdim. Gözlerinin içine baktığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ona ne zaman baksam hissettiğim aşkla sersemliyordum. Benim için her şey olan kadına karşılık nefes alamıyordum zira onu çok seviyordum. Hâlâ aklıma onsuz kalabilme ihtimalim geldiğinde göğsüme kızgın bir şiş saplanıyordu. Fakat bu korku daima benimle olacaktı. Buna alışmış, sorun etmemeyi öğrenmiştim.

“Hoş bulduk bebeğim.”

“Çantam hazır,” diyerek parmak uçlarında yükselip çenemi öptü. “Yarın kaç gibi çıkıyoruz?”

Gittiğimiz her yerde biriktirdiğimiz binlerce anı varken bir yanım hep böyle kalmamızı, seyahat ederek kök salmamayı istiyordu fakat artık o adımı atmalıydık. Bir yandan dünyayı gezmeye devam ederken, diğer yandan dönebileceğimiz *gerçek* bir eve sahip olmalıydık. “Geçe kalmayız.”

Başını sallayıp odaya doğru bir hamlede bulunacağı sırada onu durdurdum. Bana sorgulayıcı bakışlar attığındaysa masanın üstüne bıraktığım karton kutuyu işaret ettim. “Ne aldığımı merak etmiyor musun, Lilith?” Sorumla gülüp ellerini beline yerleştirdi. “Ettiğimi biliyorsun.”

Cevabıyla tebessüm ettim. “Kıpırdama ve gözlerini kapat.”

Dediğimi yaptığında hemen arkasında kalan masaya ilerledim. Kutudan çıkardığım kamerayla birlikte diğer ihtiyacım olanları da masanın üstüne bıraktım. Geriye çekilip Gece’nin önüne geçtim. “Aç gözlerini bebeğim,” dediğimde beni dinledi. Elimdeki polaroid makineye göz atıp kaşlarını kaldırdı. “Poz ver,” demem tek kelime etmeden poz verdi. Fotoğrafını çekip çıkan fotoğrafı aldığımda havada salladım.

Resim belirmeye başladığında fotoğraf karesini ona uzattım. “Bak bakalım, beğenecek misin?”

“Saçımdaki topuz ve senin tişörtünleyken pek güzel çıktığını sanmıyorum.”

“Sen her zaman mükemmelsin,” dememle güldü. Bana inandığını biliyordum. Benim gözümde ondan daha güzel bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Fotoğrafı sallamayı bırakıp resme baktığında şaşkınlıkla kalakaldı. Gördüğü tablonun gerçekliğini sorguladığını ifadesinden anlayabiliyordum. Hızla arkasına dönüp masanın üstüne yerleştirdiğim bir buket çiçeğe ve içinde tektaş bulunduran yüzük kutusuna baktı. Tam o anda dizlerimin üstüne çöktüm. Bu yüzden yine önüne döndüğünde beni ayaklarına kapanmış bir halde buldu. Uzanıp yüzük kutusunu aldım. Sarı altından *vintage* bir yüzüktü. Taşı beş kilometre yakınında olacak herkese *benim bir kocam var* diye bağırarak kadar büyüktü. Görür görmez aklıma Gece’ın gelmişti.

Kutuyu kaldırıp gözlerine baktım. “Senin olmadığın bir hayat düşünemem, Lilith. Sen benim dört yaşımdan beri sevdiğim, dünya üzerindeki favori insanımsın. Seninle açtığım bu gözleri, seninle kapatmak istiyorum. Seni kimsenin bir başkasını sevmediği ve sevemeyeceği kadar büyük bir aşkla sevmek istiyorum. Seninle bir ömür geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin, Gece Gevheri?”

Dolan gözleriyle bana baktı ama beni bir saniye bile bekletmedi. Hızla başını sallarken umduğum cevabı vererek beni dünyanın en mutlu adamı kıldı. “Evet,” derken sesi titriyordu. “Seninleyken tamamlanıyorum, Barlas. Sensiz olamam. Bu yüzden sonsuza dek evet.”

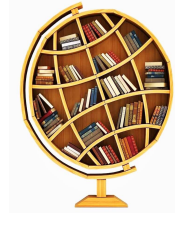
Yüzüğü parmağına geçirip sevdiğim kadını kollarımın arasına aldım. Bedeninin sıcaklığı beni bir hoş ederken onu göğsümün içindeki kafeste saklamak istedim. Geleceğimize duyduğum sabırsızlık sonucunda onu öpmeye başladığımda bana aynı arzu ve istekle karşılık verdi. Bana her zamanki gibi sıkıca sarılmıştı. Hiçbir şey bizi ayıramaz, kimse yolumuza çıkamazdı. Verdiğimiz sınavlardan geçmiş, ödülümüzü almıştık.

Birbirimizleydik.

Her şeyin bir sonu vardı fakat bizim asla bir sonumuz olmayacaktı. Geçmişin her noktasında ve geleceğin her bir köşesinde hikâyemizi devam ettirecek, yeni maceralarla yola devam edecektik. Bir daha asla

ayrı kalmayacaktık çünkü kaderimizde *yıldızların ışığı sönene dek* birlikte olmak vardı. Ve o zaman dahi ayrılmamız söz konusu değildi. Çünkü Barlas'sız bir Gece ve Gece'siz bir Barlas mümkün olamazdı.

SON

TEŞEKKÜRLER!

Aklıma düştükleri andan beri benim için kalbimdeki en kıymetli yerlerden birine sahip olan bu ikilinin hikâyesini sizlerle paylaşabildiğim için çok mutluyum. Birlikte daha nice güzel hikâyelere! Yanımda olan tüm okuyucularıma içtenlikle teşekkür ederim. Bu serüvenin her bir evresinde görünmez ellerinizle bana destek oldunuz ve devam edebilmem adına cesaretlendirdiniz. Ailem, arkadaşlarım, benim tarafımdan sevildiğini hisseden herkese binlerce kez minnettarım. Hepinizi çok seviyor, başka dünyalarda görüşmek üzere diyorum...

Yeni hikâyelerim için www.asenanışikli.com'u takip etmeyi unutmayın.

ASENA NİŞİKLİ

11 Haziran 1998'de
Kırklareli'de doğan
Psikolog Asena Nişikli,
İstanbul'da yaşamakta ve
klinik yüksek lisansını
tamamlamaktadır.
Persona - Gölge yazarın
basılı altıncı eseridir.

 pskasenanisikli

 KathyCalanthe

